Meagan McKinney

EDITURA MIRON

UN CAVALER PENTRU MINE

Meagan McKinney

Un cavaler pentru mine

Traducere de Anca Nistor

Editura MIRON
București

A MAN TO SLAY DRAGONS

by Meagan McKinney

Tehnoredactor: Daniela Şerban
Corectori: Georgeta Toma
Sanda Vidrighin

ISBN 973-95062-0-9

Prolog

Existau un milion de moduri de a retrăi o copilărie. Liam Jameson o retrăia în visele lui. Vise binecuvîntate, de noapte, care îndulceau sfîrşitul. Vise revizioniste. Vise dureroase, dulci-amărui. Vise despre ceea ce fusese şi ce ar fi trebuit să fie. Niciodată coşmaruri legate de ceea ce era.

Întotdeauna se întorcea în Oklahoma. În mintea lui, era din nou 1969, acea vară uluitoare cînd Neil Armstrong a făcut primul pas pe Lună. Liam visa iar şi iar acea aselenizare. La fel ca toţi ceilalţi băieţi din America, atunci luase hotărîrea de a se face astronaut.

Armstrong era un erou. Nu exista nici un aspect neclar la care să te gîndeşti. Un astronaut care făcea primul pas pe Lună era un om curajos. Indiferent ce s-ar fi spus despre cheltuielile uriaşe şi despre inutilitatea acestui lucru, în analele istoriei, Neil Armstrong era de necontestat. Era ceea ce ar fi vrut să fie orice copil. Era unul din Băieţii Buni. Era un erou şi nimeni, absolut nimeni, nu ar fi putut susţine contrariul.

– Sînt un erou, Liam, spuse Joey Ableman, în vîrstă de doisprezece ani, dînd roată o dată cu bicicleta sa

Stingray nou-nouță și sclipitoare, după care, ca să se dea mare, făcu o figură, mergînd doar pe roata din spate.

– Ah, oricine ar fi putut să-l salveze pe copilul ăla de la înec. Nu-i mare scofală. Și eu aș fi făcut-o, dacă aș fi fost acolo, zise Liam dînd din mînă pentru a îndepărta praful stîrnit de bicicletă.

Îi aruncă lui Joey o privire care parcă spunea încă o dată „nu-i mare scofală", dar era ceva fals. Joey era un erou, iar el era destul de impresionat. Cu o zi în urmă, locuitorii din Taylorville se adunaseră pentru o mică ceremonie în cinstea lui Joey, iar primarul îi dăruise băiatului o bicicletă nou-nouță. Fotografia lui Joey era pe prima pagină a ziarului „Town Talk" din ziua aceea. Dedesubt scria: „Joey Ableman, băiatul fără tată, este acum eroul parcului de rulote Sunset." După aceea se relata despre eroismul lui cînd sărise în Catmine Creek, de unde scosese o fetiță de doi ani care se tîrîse afară din rulotă în timp ce mama ei dormea.

Da. Nu exista nici o îndoială. Cel mai bun prieten al lui, Joey Ableman, era un erou în toată puterea cuvîntului – scria și în ziar chiar – și, oricît de greu i-ar fi fost lui Liam să recunoască acest lucru, era impresionat. Al naibii de impresionat. Trăia de aproape treisprezece ani și nu văzuse niciodată un erou de aproape.

– O să mi-o dai și mie să fac o tură? întrebă el cu o voce pițigăiată specifică pubertății și se uită la bicicleta care se tot învîrtea cu prietenul lui.

Era grozavă, dar Liam știa că el nu o merita, așa cum o merita Joey. El nu salvase pe nimeni. El nu era un erou, ci doar prietenul unuia. Dar poate că prietenia avea să fie de ajuns pentru ca Joey să-i dea bicicleta să facă și el o tură.

– Poți să faci asta? întrebă Joey pornind pe drumul lung și prăfuit care ducea spre Tulsa.

Se opri mai departe, se întoarse şi veni înapoi cu o viteză foarte mare pentru a sări peste groapa care marca intrarea în parcul de rulote Sunset.

– Poate că aş reuşi, dacă mi-ai da-o şi mie...

– Liam! Vino imediat, băiete, şi ajută-l pe taică-tău! Se pregăteşte să piece la muncă.

Liam aruncă o privire în direcţia din care se auzise vocea mamei lui. Aceasta era îmbrăcată cu o rochie de casă şi aştepta în dosul uşii cu plasă a unei rulote ruginite şi înconjurate de bălării. Pe vremuri fusese frumoasă, sau cel puţin aşa i se spusese lui Liam. Un adevărat trandafir irlandez, zicea tatăl lui, probabil amintindu-şi de tinereţe, de zilele cînd nu îi avea pe cei şapte copii şi nu muncea şaisprezece ore pe zi la fabrica de procesare a cărnii. Acum, Liam nu vedea nici o urmă de trandafir irlandez la mama lui. Moira Jameson arăta la fel ca majoritatea femeilor din parcul de rulote Sunset: cu o rochie de casă murdară, cu un copil mic proptit întotdeauna în şold şi cu o expresie obosită pe chip.

– Trebuie să plec, Joey. Poate după cină, dacă o să pot să ies, mergem să înotăm, da?

– Sigur, zise Joey oprind bicicleta şi uitîndu-se la Liam aproape ca un copil părăsit.

Liam bănui că nu era prea amuzant să ai o bicicletă Stingray nouă dacă nu aveai cui să i-o arăţi.

Ascultător, Liam se întoarse la rulotă însoţit de vorbăria mamei lui.

– Liam! Abia ţi-am călcat cămaşa asta, băiete! De ce ai şifonat-o în halul ăsta? N-are importanţă. Voi o să mă băgaţi în mormînt. Acum du-te şi ajută-l pe taică-tău. Adu-i pachetul. Şi vezi dacă mai avem „Spam" în frigider..

În rulotă era întuneric în comparaţie cu soarele de afară. Liam aruncă o privire scurtă dincolo de uşa cu plasă. Prin dreptunghiul de lumină se vedeau lanurile

verzi de porumb care se întindeau chiar în spatele parcului de rulote. Şoseaua asfaltată despărţea peisajul în două, iar în capătul ei se vedea Joey pe bicicleta lui Stingray cea nouă.

Priveliştea care se vedea prin uşa cu plasă era asemeni unei scene de film văzute din întunericul unei săli de cinema. Lui Liam i se părea ceva frumos. Mai tîrziu, bărbat fiind, se gîndea la ea ca la o copertă a revistei „Saturday Evening Post". Lanuri verzi, un copil, o bicicletă nouă. America.

Joey Ableman era un erou real, îşi spuse el intrînd în rulota aglomerată şi cufundată în semiîntuneric. Primise o bicicletă nou-nouţă pentru eroismul lui şi fotografia îi apăruse în ziar. Liam ar fi vrut să i se fi întîmplat lui acel lucru – ştia că ar fi salvat fetiţa, dacă s-ar fi aflat acolo – şi atunci ar fi fost şi el un erou. Dar, din moment ce nu se întîmplase aşa, era mîndru de un lucru: eroul, cel sărbătorit de întregul Taylorville, Joey Ableman, era cel mai bun prieten al lui.

– Tu eşti erou, tată? întrebă el întinzînd mîna după pîine.

Tatăl lui stătea în faţa unei oglinzi aburite şi se bărbierea somnoros.

– N-am fost niciodată un erou ca Joey, fiule, îmi pare rău.

Liam unse cu muştar două felii de pîine, încruntîndu-se îngîndurat. Povestea aceea cu eroii nu avea nici un sens. Bineînţeles că Patrick Jameson era erou. Doar era tatăl lui. Cel mai grozav om din cîţi cunoştea. Trebuie să fi făcut ceva eroic măcar o dată în viaţă.

– N-ai salvat niciodată pe nimeni? întrebă unind cele două felii, după care le înveli în hîrtia cerată.

– Nu, niciodată, băiete, spuse Jameson ştergîndu-se pe faţă cu un prosop, după care îşi puse cămaşa agă-

țată de masa de călcat care ocupa toată bucătăria.

În rulotă era o căldură sufocantă, dar tatăl lui arăta bine și îngrijit în cămașa aceea proaspăt scrobită.

– Dacă vrei să fii un erou ca Joey, foarte bine. Poți să fii polițist ca unchiul tău Kenny din Boston și să salvezi oameni toată ziua-bună ziua.

– Unchiul Kenneth a fost polițist?

– Da.

– Și erou?

– Da.

Liam îi dădu pachetul cu mîncare și, apoi, toți copiii se așezară în linie, așa cum făceau de obicei cînd tatăl lor se pregătea să plece la serviciu pentru schimbul de noapte.

– Să fiți cuminți și s-o ajutați pe mama voastră. Vă iubesc, spuse Jameson cu severitate, după care îi sărută pe toți pe frunte, la urmă venind și rîndul soției lui. O să lucrez niște ore în plus ca să avem bani pentru aparatul ăla de aer condiționat, așa că o să mă-ntorc la prînz.

Mama lui Liam încuviință, dar pe chip avea aceeași expresie de resemnare.

Prin ușa cu plasă, Liam îșI privi tatăl urcînd la volanul vechii camionete Dodge. Avînd pe scaun lîngă el pachetul cu mîncare, ieși din parcul de rulote și intră pe drum, lăsînd un nor de praf în urmă. Apoi o luă la stînga. În partea dreaptă, Joey se plimba cu bicicleta sa Stingray, învîrtindu-se în cerc iar și iar în acea seară de vară.

Tulsa, în prezent

Agentul special Liam Jameson se trezi cu un geamăt. În sacul de dormit, pieptul îi era leoarcă de sudoare. Se

ridică încet în capul oaselor, respirînd repede şi nesigur.

Îşi roti privirea în jur, în interiorul colibei din pădurea aceea izolată.

Peste tot în jurul lui dormeau bărbaţi, pe paturi de campanie, în saci de dormit, unii doar ghemuiţi cu o pernă în braţe. Locul acela semăna cu o tabără de rebuturi a Armatei Salvării şi chiar asta ar fi putut să fie, dacă n-ar fi fost tatuajele şi armele automate. Indivizii aceia erau nişte lepădături şi, Dumnezeule, se săturase să se tot afle în preajma lepădăturilor, purtîndu-se asemeni unei lepădături. Era bine că raidul ATF avea să aibă loc a doua zi. Încă un bolnav mintal cu idei de supravieţuire cu care avea de-a face şi era sigur că, de data aceasta, avea să-l ucidă pe ticălos.

Asta, însă, nu avea să-l facă eroul nimănui. Sigur nu al FBI-ului.

Se rezemă de perete şi simţi tencuiala crăpată şi rece. Un bărbat gemu în colţul opus al încăperii. Denny. Tipul fusese împuşcat în picior şi un lucru pe care nu-l faci atunci cînd te hotărăşti să re-creezi Armageddon-ul supremaţiei albe este să duci un rănit împuşcat la spital. Aşa că Denny putrezea într-un colţ, delirînd din cauza febrei şi prea beat de whisky ca să-i mai pese măcar de picior. Probabil că avea să moară, dar nu-i păsa nimănui. Gunoaiele acelea îşi vedeau de treburile lor mai departe, punînd la cale distrugerea oricărui negru, latin sau coreean. Era o ironie că singurul căruia îi păsa că acel individ murea era chiar cel care îl rănise.

N-ar fi trebuit să-l împuşte. Lui Liam încă îi era greu cînd îşi amintea incidentul. Denny scosese pistolul de calibru 45 şi i-l vîrîse în faţă. Se discutase despre locul unde trebuiau duşi copiii, în cazul în care tabăra ar fi fost atacată. Fusese doar o porcărie de orgoliu; poate că Denny nu avusese de gînd să facă nimic cînd scosese

arma şi i-o vîrîse sub nas. Dar cînd se trezise cu ţeava pistolului în faţa ochilor, Liam văzuse roşu. Într-o clipă îi smulsese arma din mînă. Denny se repezise spre el şi Liam trăsese. Doar apăsase pe trăgaci şi îl văzuse pe ticălos prăbuşindu-se la picioarele lui.

Se integra bine pentru un agent care lucra sub acoperire. Putea să se poarte ca un psihopat mai bine ca oricine şi, uneori, îl deranja faptul că era atît de liniştit în mijlocul acelor indivizi. Doar era agent FBI, ar fi trebuit să fie erou. În schimb, cel mai bine lucra întruchipînd o lepădătură.

Oricum, eroismul era o aiureală, îşi spuse el ignorînd gemetele de om beat ale lui Denny. Rareori te făcea să ajungi undeva. Băieţii buni sfîrşeau întotdeauna ultimii. Se întoarse cu gîndul la vis şi la tatăl lui. Patrick Jameson murise în urma unui infarct cu mult înainte ca fiul său să absolve primul din seria sa Academia FBI din Quantico, dar şi acum îşi amintea ce făcuse tatăl lui ca să-şi întreţină familia: cum venea frînt de oboseală după un schimb de noapte lung, cum îşi punea hainele care miroseau a carne crudă într-un coş special pentru ca mama lui să le ducă la spălătorie fără ca ele să facă viermi sau cum făcea întotdeauna duş înainte să se culce. De asemenea, Liam mai ţinea minte cum toţi copiii se aşezau în şir la uşa rulotei cînd tatăl lor se pregătea să plece la serviciu şi încă mai simţea durere cînd îşi aducea aminte cum Patrick Jameson le spunea în grabă, dar întotdeauna: „te iubesc" fiecăruia din copiii săi.

Liam îşi şterse fruntea de sudoare cu braţul. Avusese iarăşi visul acela. Cel cu Joey şi cu bicicleta sa Stingray. Doamne, abia aştepta să plece de acolo şi să bea o bere în localurile pe care le frecventa de obicei fără să fie nevoit să-şi facă griji din cauza vreunui nebun

cu sindromul alb-înverşunat. Dacă descopereau că era infiltrat, îi zburau capul cu un M-16.

Situaţia era absurdă. Era obligat să stea într-o tabără milițienească aşteptînd zorile, cînd ATF şi ceilalţi din unitatea lui de la FBI aveau să atace şi el visa la anul '69 şi la bicicleta cea nouă a lui Joey Ableman.

Trase aer în piept pentru a se linişti şi îşi rezemă capul de perete, ignorînd tencuiala crăpată şi plesnită. Nu putea să sufere visul acela. Întotdeauna se sfîrşea acolo, cu Joey mergînd pe bicicletă în depărtare, soarele apunînd şi tatăl său pornind în direcţie opusă, spre fabrica de ambalare a cărnii.

Bănuia că ar fi trebuit să se bucure că nu visa niciodată despre restul acelei zile. Sau, mai degrabă, despre seara aceea. Despre sirena ambulanţei care se auzise răsunînd la miezul nopţii, şi despre doamna Porter, *proprietăreasa parcului* de rulote, care suspina în şorţ. Apoi despre zorii zilei următoare şi despre felul cum fuseseră scoşi sacii cei negri pentru cadavre pe uşa rulotei familiei Ableman. Joey murise, la fel şi sora lui mai mare şi mama lui, pentru că un vagabond sociopat sosise în oraş exact la timp pentru a vedea fotografia eroului în ziar. Numai pentru că în articol se menţiona unde locuia băiatul. Numai pentru că, în lume, existau indivizi cărora le plăcea să ucidă.

Liam îşi înăbuşi un geamăt. Încă mai avea acea imagine a lui Joey în minte. Se plimba cu bicicleta lui nounouţă pînă cînd, la un moment dat, s-a oprit în locul unde se afla un bărbat. Acesta stătea cu picioarele depărtate, avînd un zîmbet pe faţa murdară şi sprijinindu-se de mînerul unui topor de tăietor de lemne ca şi cum ar fi fost Fred Astaire sprijinit într-un baston.

Bineînţeles că nu se întîmplase aşa. Dalton Lee Wayne folosise un pistol. Probabil că Joey şi sora lui nici

nu se treziseră. Mama lui Joey fusese cel mai grav rănită.

Liam nu avea să uite niciodată acea zi de vară a lui '69 cînd tatăl lui mărturisise că nu era un erou şi cînd Joey Ableman fusese ucis. Era limpede ca cerul din Oklahoma pe timp de secetă că a fi erou era ceva foarte complicat. Era greu de definit un erou adevărat şi, uneori, chiar imposibil de justificat – ştiuse sigur acest lucru cînd, copil fiind, se uitase la cele trei sicrie închise şi, la fel ca toţi ceilalţi din Taylorville, plînsese pentru eroismul lui Joey.

Liam închise ochii. Nu putea decît să aştepte răsăritul soarelui. Trebuia să fie nebun dacă se afla chiar în mijlocul acelei bombe cu ceas şi, cîteodată, se întreba ce îl făcea să-şi asume asemenea riscuri. Cu siguranţă nu nevoia de a fi erou. După moartea lui Joey nu mai voise să fie erou. În schimb, devenise antieroul, băiatul cel rău al oraşului, punîndu-şi mereu la încercare propria-i mortalitate şi propria-i moralitate.

Mai aruncă o privire în jur, la indivizii care dormeau prin încăpere; Denny tăcuse, în sfîrşit, răpus de băutură.

Liam se întrebă dacă nu cumva începuse să semene prea mult cu ei. Munca sub acoperire fusese întotdeauna ceva sigur, iar mediul, instinctiv, familial. Violenţă, furie, brutalitate – le înţelegea pe toate. Poate că avea o legătură cu faptul că era bărbat; poate că, pînă la urmă, numai testosteronul dirija sexul masculin.

Dar erau zile cînd se gîndea că ţinea prea mult legătura cu partea întunecată a sufletului său.

Poate că, totuşi, puţin din Patrick Jameson mai era în el. Tatăl lui nu fusese un om lăudat, dar fiului său i se păruse un om impunător, la fel de mare şi de important ca poliţistul irlandez din Boston, adevăratul erou al familiei. Patrick Jameson nu era un erou, dar Liam tot se mai

gîndea la el ca şi cum ar fi fost.

Zîmbi ironic. La naiba, era mai bine ca noţiunea de eroism să fie lăsată în seama filozofilor şi producătorilor de filme, nu a agenţilor federali care aveau o pasiune pentru misiunile kamikaze. Singurul lucru pe care îl ştia sigur acum cînd se uita în jurul său era faptul că, uneori, o filozofie putea fi redusă la o simplă formulă. Şi asta făcuse el.

Poate că, pînă la urmă, Patrick Jameson fusese un erou. Pentru că, poate, a fi erou însemna doar a fi sigur că nu aveai să faci parte niciodată dintre băieţii răi.

Capitolul 1

Agentul special Liam Jameson se lăsă pe spate în scaunul său de la birou şi se uită la toată acea mulţime de obiecte. Peste tot, pe dulapurile cu dosare, pe biroul lui, erau pungi de plastic închise ermetic, în care se aflau probe ce ţineau de cazul Kineson: cartuşe goale, muniţie pentru arme, manifeste ale Mişcării Separatiştilor din Utah, insigne originale emailate reprezentînd zvastica. Toate acele lucruri l-ar fi încîntat pe un membru al Ku-Klux-Klan-ului de altădată.

– Hei, Jameson, de ce este nevoie de treisprezece membri ai Klan-ului ca să monteze un bec?

Jameson se întoarse spre partenerul său, McBride, care stătea lîngă biroul lui îngropat pînă la genunchi în reviste mercenare pe care le confiscaseră din sediul lui Kineson.

– Bine. De ce e nevoie de treisprezece membri ai Klan-ului ca să pună un bec?

– Pentru că un Mare Vraci înşurubează becul şi doisprezece agenţi FBI infiltraţi iau notiţe.

Jameson se strîmbă. Asta îi mai trebuia în ziua aceea. Cu siguranţă că devenea un clişeu. FBI-ul ţinea

Klan-ul sub control de mai bine de un deceniu; nimeni din cadrul Klan-ului nu făcea o mişcare fără ca obligatoriu cinci agenţi federali să-l supravegheze cu atenţie. Dar era încă necesar să se procedeze astfel. Din păcate, era încă necesar. În fiecare zi, potenţialii adepţi ai vechiului KKK se împărţeau în sute de alte grupări: Rezistenţa Ariană Albă, Frontul de Eliberare Naţională Socialist, capete rase, punk-işti nazişti şi tot felul de indivizi care îşi spuneau patrioţi şi miliţieni. Oricum şi-ar fi spus, aceşti oameni existau, sub o mie de nume şi cu o mie de metode, însă împărtăşind aceeaşi filozofie. Nu avea importanţă pe cine urau. Acum exista un grup rasist organizat pentru a distruge aproape pe oricine. Îi urau pe democraţi, pe republicani, pe cei de la Fisc, pe cei din Forţele Anti-Teroriste, pe Marele Guvern, pe negri, pe Farrakhan, pe evrei, pe femei şi pe cei cu numele de Jones. Dar, deşi ţintele se schimbau uneori, îi unea faptul că toţi iubeau armele şi urau pe cineva, o combinaţie foarte urîtă.

– Ia uită-te la asta... mamă, vreau şi eu una, spuse McBride care, vădit plictisit, luă o altă revistă, răsfoind-o pînă cînd ajunse la o pagină care înfăţişa o femeie cu sîni mari, pe jumătate goală, încolăcită în jurul unui AK-47.

Zîmbi.

– Domnul să-l binecuvînteze pe Kineson. Îmi plac neciopliţii ăştia. Habar n-au ce-i aia subtilitate.

– Şi eu fac parte dintre ei, ai uitat? Dă-mi voie să-ţi amintesc că de aceea mi s-a dat cazul ăsta.

– Ah, da, am uitat, zise McBride, după care adăugă: Bănuiesc că ai prefera să-l numesc pe Kineson un non-orăşean lipsit de cultură, nu?

Jameson îşi reţinu un zîmbet.

– Să te ia naiba.

Se uită la multitudinea de obiecte din fața lui și ar fi fost în stare să jure că se înmulțeau din ce în ce mai mult. Erau șapte pungi cu cartușe goale, trei puști de vînătoare și o „Biblie" în interiorul coperții căreia erau trecute numele tuturor familiilor de culoare din oraș și, în dreptul fiecărui nume, era făcută o cruciuliță roșie.

Dumnezeu, curaj și arme, își spuse el, savurînd bucuria unei misiuni îndeplinite cu succes. „Biblia" aceea veche era încununarea a trei ani de muncă asiduă. Era dovada incriminatorie. Era atît de important, încît aproape că înțelegea de ce fusese Kineson atît de furios cînd i-o luaseră din casă. În definitiv, unde naiba avea să ajungă lumea? Dacă nici „Biblia" unei familii nu era în siguranță față de FBI, nimic nu era. La naiba. Poate că, la urma urmei, era nevoie de miliție.

– Ascultă aici, spuse McBride apropiindu-și scaunul de biroul lui Jameson, dar acesta îl ignoră. Produsele lui Bob de aplicare a legii. „Bate străzile! Protejează-te și echipează-te cu vestă antiglonț, bastoane, tocuri, cuțite, obiecte necesare unei tabere în aer liber și articole care să-ți asigure supraviețuirea în timpul aventurilor tale în afara serviciului."

McBride începu să rîdă.

– La ce fel de aventuri în afara serviciului o fi bună vesta antiglonț?

Jameson ridică din umeri, fără ca măcar să ridice privirea.

– I-auzi aici. „Ghidul pentru teroriști" este menit să ajute lumea să înțeleagă fenomenul terorist. Studiul include și o schemă de atragere a publicului.

McBride lăsă revista jos.

– Atragere a publicului, ce zici, nu-ți place? Jur că nu născocesc nimic, spuse el, după care citi cu glas tare: „acest ghid acoperă toate aspectele importante din acest

domeniu complex şi primejdios", zise el şi ridică privirea. Ce crezi că au vrut să spună cînd au folosit cuvîntul „importante"?

Jameson aruncă în el cu o pungă plină cu cartuşe, dar McBride se lăsă în jos şi continuă să citească anunţurile.

– La naiba...

Jameson nu mai suportă.

– Termină odată cu porcăriile alea, spuse el dîndu-şi ochii peste cap. Ar trebui să le sortezi, nu să le citeşti.

McBride se uită fix la revistă. Rămăsese cu gura căscată, aşa încît Jameson nu mai rezistă. Se ridică de pe scaun şi îi smulse revista din mînă, curios să vadă despre ce era vorba.

– Ar trebui să-l pui pe Gunnarson să citească anunţul ăsta, zise McBride. Uită-te la al cincilea de pe coloana din stînga. Cu litere mai groase. N-are cum să-ţi scape.

Jameson îşi aruncă privirea pe anunţuri. Revista se numea „High Risk" şi era, în general, o revistă despre arme şi muniţii, situîndu-se cu o treaptă mai jos, probabil, decît „Soldier of Fortune". Conţinea articole despre servirea poliţiei, dar majoritatea cititorilor nu erau poliţişti, ci paramilitari, indivizi needucaţi, obsedaţi de arme şi moarte.

Scria despre grupările miliţieneşti care susţineau că apără Constituţia şi oferea o mulţime de informaţii din „interior", genul care îi alimenta pe paranoici. Frăţia paramilitarilor putea fi asemuită doar cu un grup de băieţi care şuşoteau în căsuţele lor din copaci despre clubul lor „secret" şi care se supuneau unor ceremonii solemne în urma cărora deveneau fraţi de sînge. Însă acei băieţi adulţi erau mult mai periculoşi decît acei copii nevinovaţi care încă mai erau la şcoală. Revistele mercenare îi făceau pe cititori să creadă că erau un grup atît de privat

şi de puternic, încît puteau să vegheze asupra tuturor şi să fie judecătorul, juriul şi călăul tuturor. În esenţă, vindeau Marea Minciună. Totul era o porcărie pentru a face bani, la fel cum cel care citea „Playboy" nu era în realitate un bărbat frumos, capabil să facă amor o noapte întreagă, ci un băiat de paisprezece ani cu aşternuturi ude.

– Pricepi, Jameson? întrebă McBride.

El însă nu răspunse.

– Ce părere ai? N-ar trebui să i-l arătăm şefului? Mie mi se pare că e un anunţ prin care se caută un ucigaş plătit.

Jameson lăsă revista jos. Era uşor încruntat.

– Ei bine, ce zici?

– Cred că ar trebui să i-l arătăm, spuse el închizînd revista şi trîntind-o pe birou. Dar acum hai să terminăm cu aiurelile astea pentru ca Avery să le ducă în camera probelor.

– Dumnezeule, e un anunţ pentru un ucigaş plătit, am ajuns s-o văd şi pe asta. Ar fi bine ca cineva să se ocupe cineva de treaba asta, zise McBride aruncîndu-şi privirea şi pe celelalte reviste.

Jameson o deschise iarăşi pe cea în care se afla anunţul, care suna astfel:

„SE CAUTĂ o persoană care să omoare balauri. Scrieţi pe adresa: ZOE, căsuţa poştală 5671, Grand Central Station, NY, NY 10036."

„O persoană care să omoare balauri." Jameson nu putea să-şi scoată acea propoziţie din minte. Ar fi putut să fie un anunţ pentru homosexuali, dar aceştia nu publicau anunţuri în reviste pentru mercenari, reprezentînd aproape opusul oricărei filozofii promovate de acele publicaţii. Anunţul era codificat, era sigur de asta. Cate-

goric suna ca un anunț prin care se căuta un ucigaș plătit. Șeful avea să fie cel care hotăra ce să facă în privința lui.

Jameson se apucă să sorteze pungile și, deocamdată, nu se mai gîndi la balauri și la Zoe.

– Ce crezi că înseamnă?

Șeful de secție Gunnarson îl trata pe fiecare agent ca și cum ar fi fost psiholog. Nu făcea niciodată afirmații dăunătoare, era întotdeauna politicos și tot întotdeauna cerea să afle părerea agenților. Jameson știa că de aceea Frederick Gunnarson era cel mai bun dintre cei buni.

– Sînt de aceeași părere cu McBride. Se caută un ucigaș plătit. N-am nici o îndoială în privința asta, spuse Jameson mișcîndu-se ușor pe scaun.

Întotdeauna se simțea ca un necioplit din Oklahoma cînd se afla în fața lui Gunnarson. În comparație cu acel bărbat în vîrstă de șaizeci de ani, care studiase la Harvard, el nu era decît un puști care încerca să învețe în preajma unei mari valori intelectuale. Nu avea importanță că tocmai rezolvase cazul Kineson – încununarea carierei sale –, nu el fusese cel care rezolvase crimele din Taylorville. Nu, Gunnarson fusese eroul în cazul acela. Gunnarson îl descoperise pe Dalton Lee Wayne, unul din cei mai renumiți criminali în serie ai anilor '60.

– Dacă e vorba de un ucigaș plătit, atunci autoritățile din New York ar trebui să se ocupe de asta, spuse Gunnarson scriind ceva pe un carnețel curat cu un stilou „Mont Blanc" strălucitor.

Jameson se uită la șeful său cu foarte mare respect, ca întotdeauna. Deosebirile dintre ei se vedeau foarte clar și el simți din nou acea îndoială față de propria capacitate care nu îi dăduse pace în perioada în care studiase la Academia FBI. Iată-l în acel anturaj de elită,

cu Gunnarson soarele şi toţi ceilalţi planetele care se roteau în jurul acestuia, dar, deşi Gunnarson era cu mai bine de douăzeci de ani mai mare decît el, nu vîrsta îl făcea pe Liam să fie atît de conştient de diferenţele dintre ei.

Acum, privindu-şi şeful cum scria cu „Mont Blanc"-ul, Liam îşi dădu seama deodată cum se simţea în acea unitate de elită a FBI-ului. Gunnarson şi grupul său de agenţi speciali care studiaseră la Ivy League erau cu toţii nişte stilouri scumpe, în timp ce Liam Jameson, puştiul din parcul de rulote din apropiere de Tulsa, la naiba, se temea să recunoască, dar nu era decît un pix „Bic" de cincizeci şi nouă de cenţi.

Ar fi trebuit să fie şi ceva resentimente amestecate printre acele gînduri, dar nu erau. Era prea plin de respect faţă de omul din faţa lui. Jameson intrase în FBI datorită lui Gunnarson. Trei dintre crimele comise de Dalton Lee Wayne avuseseră loc în oraşul său natal; cel mai bun prieten al lui, Joey Ableman, fusese ucis. Şi, acum, în faţa lui, se afla omul care îl făcuse să se hotărască să meargă la Academie. Voia să fie exact ca Gunnarson pentru că acesta era cel care îl prinsese pe ucigaşul lui Joey.

Cavalerul Alb din Quantico – cum îl porecliseră cei din interior pe Gunnarson – îl găsise pe ticălosul care îi ucisese pe Joey Ableman, familia acestuia şi alte douăzeci şi cinci de persoane, şocînd o întreagă naţiune. Succesul lui Gunnarson îl făcuse pe Liam să se hotărască. Puştiul sărac dintr-un orăşel situat la sud de Tulsa voia să ajungă exact ca el.

Acum chiar lucra pentru el, dar Jameson nu se gîndea decît la faptul că nu avea să ajungă niciodată la fel ca şeful său. Indiferent cîte cazuri rezolva, indiferent cîţi ticăloşi trimitea în spatele gratiilor, nu avea să fie nicio-

dată un cavaler alb. În adîncul sufletului, nu se vedea eroul nimănui. Era prea mult întuneric în el, prea multă violență pe care nu o înțelegea. Faptul că îl împușcase pe Denny Freeman în colibă, în timp ce se infiltra în tabăra lui Kineson, o dovedise. Se lupta cu binele și cu răul, fără să poată niciodată să le delimiteze, dar Gunnarson era atît de sigur. De aceea îl privea tot ca un puști cu ochii mari. Pînă și în felul cum se îmbrăca, șeful lui dădea dovadă de încredere în sine. Purta costume „Hickey-Freeman" și cravate de mătase. Avea părul cărunt și întotdeauna perfect tuns.

De cealaltă parte, Jameson. Cînd fusese în Quantico, făcuse tot posibilul să pară elegant, dar nu își putea permite decît costume ieftine, iar cravatele lui nu păreau niciodată să se asorteze perfect cu haina. La unitatea din Tulsa lucrase mai ales sub acoperire, așa că știa ce să poarte ca să pară un tip de la periferia societății. La birou, își strîngea părul negru în coadă; alteori îl lăsa liber. Ca o ironie, avea un talent deosebit pentru munca în cadrul FBI, pe care Gunnarson nu avea să-l aibă niciodată: Liam Jameson putea să pară exact necioplitul care se temea că este.

– Ei bine, în legătură cu anunțul, o să las autoritățile să se ocupe de el. M-am gîndit doar că ar trebui să aduc la cunoștința cuiva acest lucru, spuse Jameson ridicîndu-se.

Gunnarson îi făcu semn cu stiloul să se așeze la loc.

– Trimite anunțul prin fax la New York și spune-mi ce răspund. O să te las să te ocupi de cazul ăsta.

– O s-o fac chiar acum, zise Jameson luînd revista de pe biroul lui Gunnarson.

– Deci, cînd o să fie nunta despre care am tot auzit anii ăștia?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Jameson și simți o strîngere de inimă. Se mișcă din nou pe scaun.

– Nu va mai avea loc, domnule. Lui Mary Elizabeth nu i-a plăcut în Tulsa. Presupun că trei ani de aşteptare au fost prea mult.

Gunnarson îl privi ca pe propriul său fiu. Dincolo de tot acel profesionalism, exista o fiinţă omenească. Jameson îl admiră şi mai mult pentru acest lucru.

– Îmi pare rău. Ţi-ar prinde bine să ai o soţie. Cel puţin ca să te ajute să-ţi asortezi cravatele.

Jameson îşi privi cravata şi zîmbi.

– Aşa e, domnule.

– Am fi putut să te transferăm, cred că ştii.

– Ştiu. Dar ar fi trebuit să părăsesc unitatea şi era limpede că ea dorea Washington-ul mai mult decît pe mine. Oricum nu era genul meu. Cu manierele ei de Georgetown... O yanchee afurisită, asta era. Călătorie sprîncenată.

Gunnarson rîse.

– O să trimit chiar acum faxul acela la New York, domnule.

– Ai grijă de tine, agent Jameson. Înţeleg că ai fost promovat.

– Da, domnule.

– Ai meritat-o. Mi s-a spus că ai fost la un pas de moarte în timpul raidului. Kineson ţinea arma îndreptată chiar spre tine.

– E adevărat, domnule. „La un pas" este expresia cea mai potrivită, altfel n-aş mai fi stat de vorbă cu dumneavoastră acum. Mă bucur că mi-am reînceput lucrul.

– Tunde-te, Jameson.

El încuviinţă şi, luînd revista, ieşi din biroul lui Gunnarson.

Faxul ajunse pe biroul lui Jameson cu puţin înainte de ora şase seara. Tocmai se pregătea să plece, cînd

îl primi.

Îi aruncă o privire scurtă. Nu conținea nimic neașteptat. Poliția din Manhattan nu auzise niciodată de nimeni sau nimic numit Zoe. Nu vedea nici un delict. Dacă vreunul era pe cale de a se comite, ei nu puteau decît să găsească un polițist care să răspundă anunțului.

Liam puse faxul în dosar și îl trînti pe birou. Era sfîrșitul unei zile obositoare și el abia aștepta să bea o bere și, poate, să mănînce o friptură pentru a sărbători încheierea ultimului caz. Își puse haina bombănind. Nu suporta acel lucru, era o formalitate cu care nu mai era obișnuit. În zăpușeala unei veri indiene tîrzii, abia putea să ajungă la mașină, unde avea să și-o scoată iarăși.

McBride plecase cu o oră în urmă. Avea întîlnire cu prietena lui. Astfel că, deja, clădirea era aproape pustie. Era liniște acum că povestea cu Kineson se încheiase. Jameson observă că lumina mai era aprinsă în biroul lui Gunnarson. Vîrî capul pe ușă și spuse:

– Noapte bună, domnule.

Gunnarson își ridică privirea de pe hîrtia pe care o citea la biroul său ordonat. Stiloul „Mont Blanc" se afla lîngă mîna lui.

– Ai aflat vreo veste de la New York?

– Da, domnule. Nu pot să facă nimic altceva decît, poate, să răspundă la anunț și să vadă ce informații culeg așa.

– Înțeleg.

– Ei bine... o seară plăcută, domnule.

– Jameson?

– Da, domnule?

– Răspunde tu la anunț. Verifică treaba. Cei care se află în spatele acestei afaceri or să fie mai puțin suspicioși dacă primesc un răspuns din Tulsa decît dacă ar primi din Manhattan.

Jameson rămase cu gura căscată.

– Nu ştiu dacă sînt calificat pentru aşa ceva. Nu e domeniul meu. Eu sînt specializat în organizaţii care comit crime din ură. Ştiţi doar că ăsta e domeniul meu, nu ucigaşii plătiţi.

– Ţi-ai dovedit priceperea cu vîrf şi-ndesat cu acest ultim caz, dar a venit vremea să mergi mai departe. Îmi cunoşti filozofia. Nu vreau ca agenţii mei să fie experţi. Vreau să fie cu toţii nişte Leonardo da Vinci ai luptei împotriva crimei. Lărgeşte-ţi orizontul, Jameson.

„O persoană care să omoare balauri". Jameson tot nu îşi putea scoate acea expresie din minte. El nu era omul care să vîneze ceva, poate în afară de o căprioară, două cînd fusese mai tînăr şi, chiar şi atunci, după moartea lui Joey Ableman, nu mai găsise nici un sens vînătorii.

În plus, nu era eroul, sau, mai degrabă, antieroul, pe care îl căutau acei oameni. El nu era un asasin. Totuşi, îl chinuia gîndul că nu ştia ce căuta acel grup necunoscut, ZOE.

– Răspunde anunţului, Jameson, şi spune-mi ce-ai descoperit.

Jameson se uită la eroul, zeul său şi încuviinţă.

Capitolul 2

Claire Green închise uşa din lemn de nuc şi se duse la birou. Cu mîini tremurătoare, scoase o fotocopie dintr-un plic pe care îl pusese în servieta ei „Mark Cross". Despăturind-o, clătină din cap a neîncredere şi puse mîna pe telefon.

– Phyllis, sînt eu, Claire. Ce-i asta din mîna mea? Ce-i cu anunţul ăsta?

Tăcu o clipă, aşteptînd ca persoana de la celălalt capăt al firului să spună ceva, dar aceasta nu zise nimic.

– A sosit anonim aici la „Fassbinder Hamilton", însă ştii că secretara mea deschide plicurile adesea, şopti Claire în receptor. Ce înseamnă asta? De ce nu mi-ai spus nimic? M-aţi lăsat intenţionat pe dinafară şi cred că ştiu de ce. Faceţi ceva ilegal, nu-i aşa?

Persoana cealaltă continua să nu spună nimic, aşa că ea şopti furioasă:

– Cer să-mi dai un răspuns!

Vocea femeii de la celălalt capăt al firului era extrem de calmă, de parcă şi-ar fi pregătit fiecare cuvînt dinainte.

– Te-am protejat, Claire. Nu vrem să fii implicată în asta, aşa că închide telefonul, aruncă hîrtia pe care o ai

în mînă şi uită toată povestea.

– Mă protejaţi? Pentru Dumnezeu, Phyllis, sînt avocata lui ZOE. Se presupune că mă ocup de reprezentarea legală a grupului, dar cum să fac asta cînd voi nu-mi spuneţi ce se petrece?

Claire luă un carnețel, dar văzu că nu mai avea foi. Frustrată, luă repede o coală de hîrtie cu antetul firmei.

– Uite ce e. Spune-mi unde să ne întîlnim şi cînd, şi voi fi acolo. Vreau s-aud totul. Ai multe explicaţii de dat, Phyllis. Foarte multe.

Ascultă şi notă pe hîrtie numele unui restaurant. După ce spuse un „la revedere" în grabă, puse receptorul în furcă.

Îngîndurată, Claire împături foaia cu antetul firmei „Fassbinder Hamilton". În partea stîngă a acesteia, cu litere foarte mici, erau trecute alte o sută zece nume, printre care şi cel al lui Claire Green. O neînsemnată lucrătoare a prestigioasei firme de pe Wall Street.

Soneria interfonului o făcu să tresară brusc. Trase adînc aer în piept şi apăsă pe buton.

– Da?

– Depoziţia, domnişoară Green. Au sunat şi au spus că vă aşteaptă în sala de conferinţe.

Claire îşi trecu mîna peste păr ca şi cum, netezindu-l, şi-ar fi calmat şi nervii.

– Bine. Îţi mulţumesc. Plec chiar acum.

Trase aer în piept, se ridică şi strînse cîteva dosare groase care se aflau pe biroul ei. Trebuia să se concentreze foarte tare pentru a urmări depoziţia, pentru că nu se putea gîndi decît la ZOE.

ZOE.

Restaurantul „Café des Artistes" era aglomerat pentru o seară de toamnă tîrzie în Manhattan. Claire părăsi

traficul de pe Columbus Avenue şi intră în atmosfera veselă a restaurantului. Numai rîsetele şi clinchetul paharelor o făcură să se mai relaxeze puţin.

Maître d' o conduse la masă. Phyllis era acolo, stînd cu spatele la unul din tablourile care înfăţişau nimfe goale, pentru care era renumit restaurantul.

– Draga mea, spuse Phyllis şi, ridicîndu-se şi sprijinindu-se în nelipsitul ei baston, o îmbrăţişă pe Claire. Ar trebui s-o facem mai des. De cînd n-am mai ieşit undeva împreună?

– De mult timp, zise Claire ajutînd-o să se aşeze la loc.

– Dar n-ar fi trebuit să alegem localul ăsta, spuse Phyllis aruncînd o privire numeroaselor tablouri în mărime naturală. Cine ar putea să mănînce cînd toate frumuseţile astea tinere îşi bat joc de tine?

Claire zîmbi. Unul din tablouri semăna cu o baie romană. Ar fi putut fi intitulat „Îmbăierea virginelor".

– Ah, pulpe albe, cît de mult vă urăsc acum, zise Phyllis cu amărăciune în glas.

Chelnerul veni să le întrebe ce doreau să bea. Phyllis comandă un Martini, iar Claire un şpriţ. După ce plecă el, urmă un moment de tăcere. Secunde de încordare.

– Vorbeşte-mi despre anunţ, Phyllis, spuse Claire neputînd nici să o privească în ochi.

O iubea pe Phyllis. Se simţise trădată cînd văzuse anunţul dat de ZOE. Se petrecea ceva şi ea fusese lăsată pe dinafară. Intenţionat. Era ceva ce nu prevestea lucruri bune şi ameninţa să distrugă o prietenie nepreţuită. Femeia aceea de şaizeci şi ceva de ani, cu părul roşcat, care stătea în faţa ei la masă, îi fusese ca o mamă. Phyllis o ţinuse în braţe cînd plînsese. Phyllis îi vorbise la telefon în toiul nopţii cînd Claire se simţise singură şi speriată. În timpul întrunirilor ŻOE, vorbiseră despre mo-

mentele cele mai dureroase, ca de exemplu atunci cînd Phyllis îşi amintise cum îşi pierduse piciorul. Se întîmplase cu o viteză înspăimîntătoare. Hoţul se aflase în faţa ei, cerîndu-i poşeta, după care ea se trezise întinsă pe o alee din Central Park, în plină zi, cu piciorul drept distrus de la genunchi în jos în urma unei împuşcături, ultima ei amintire legată de acel incident fiind aceea a unui bărbat care se îndepărta în fugă.

Nu era deloc uşor să fii o victimă, îşi spuse Claire, dar era şi mai cumplit să fii un criminal. Trebuia să fie aşa, altfel nimic nu ar mai fi avut sens. Şi ea nu putea să stea cu mîinile în sîn să se uite cum femeile pe care le iubea se transformau în criminale.

– N-ai mai fost demult la întruniri, spuse Phyllis după ce li se aduseră băuturile. Zilele astea facem multe lucruri. Toată afacerea a luat amploare.

– Ce vrei să spui? Au venit membri noi?

– Ei bine, înainte eram un grup care lupta pentru drepturile victimelor. Un loc unde puteai să vii şi să le împărtăşeşti celorlalte durerea ta, pentru că ele te înţelegeau şi te susţineau. Acum sîntem mult mai mult, zise Phyllis, după care adăugă misterios: Mult mai puternice.

– N-am mai participat la şedinţe pentru că am fost foarte ocupată, dar încă mai sînt avocata lui ZOE, Phyllis, spuse Claire, căreia nu îi plăcea să reproşeze, dar ceva trebuia ţinut în frîu şi ea trebuia să afle ce era acel ceva. Dacă vreţi să rămîn avocata lui ZOE, trebuie să mă ţineţi la curent cu tot ce se petrece. Nu pot să citesc anunţul ăsta şi să închid ochii...

– Facem progrese foarte mari. După cum ştii, ni s-a alăturat o psihiatră. A fost victima unui viol, preciză Phyllis rotind măslina în paharul cu Martini.

Părea atît de degajată, încît ai fi zis că discutau dacă

să cumpere un Jaguar scump pe care pusese ochii Phyllis, nu despre faptul că grupul ZOE îşi băgase degetul în apele murdare ale justiţiarismului.

– Ni s-au mai alăturat aproape douăzeci de membre în numai patru luni. Mai ţii minte cînd a murit Alice Whitney? Ne-a lăsat totul. Toată averea ei. Avea un cont în bancă de te lasă cu gura căscată. Am atins bine o sumă formată din şapte cifre.

Claire o privi uluită. Phyllis se purta ciudat, de parcă ar fi fost complet detaşată de ceea ce povestea. De parcă s-ar fi convins singură de o minciună atît de mult, încît realitatea era ceva ce nu mai părea real.

Claire sorbi din paharul cu vin, după care se întrebă de ce nu comandase ceva mai tare. Se temea că avea să aibă nevoie.

– Spune-mi ce se petrece. Trebuie să ştiu. Trebuie să ştiu, altfel... altfel renunţ să mai fiu avocata grupului.

Phyllis o privi surprinsă.

– Dar tu eşti fondatoarea grupului, Claire. Ai de gînd să ne abandonezi? Tocmai cînd sîntem pe cale să reuşim ceva?

– Phyllis, n-am de gînd să reprezint o organizaţie ai cărei membri nu-mi spun ce fac. Intuiţia îmi spune că s-ar putea să fie ceva ilegal, iar eu am depus un jurămînt atunci cînd am luat examenul de barou. Şi, în plus, vreau să dorm noaptea. Nu pot să ignor ce se-ntîmplă.

Zîmbetul lui Phyllis era plin de căldură şi sinceritate. Phyllis cea de altădată.

– Nu eşti o avocată oarecare, nu-i aşa, draga mea? Niciodată n-ai fost. Etica înseamnă foarte mult pentru tine, Claire, şi toate ştim asta. De aceea te iubim. Te respectăm.

– Povesteşte-mi despre anunţ, Phyllis.

Femeia sorbi din paharul cu Martini şi îşi feri privirea.

– Poate că ar trebui să părăseşti grupul. Eşti singura avocată din New York care are o conştiinţă, de ce să-ţi iroseşti altruismul pe un grup de victime neputincioase care s-au hotărît să-şi recupereze o parte din putere?

Claire bătea în masă cu încheieturile degetelor. Era un tic nervos, un gest pe care îl făcea cînd se lupta cu o problemă.

– De ce te joci aşa cu mine, Phyl? Credeam că sîntem prietene. Foarte bune prietene.

Femeia mai vîrstnică sorbi încă o dată din cocktail, după care puse paharul cu grijă pe şervetel.

– Dacă-ţi spun, o să fii implicată. Aşa că, ori pleci direct de aici şi demisionezi din funcţia de avocat al grupului, ori pregăteşte-te să fii implicată.

– Spune-mi şi o să decid după aceea.

– Dacă-ţi spun, înseamnă că s-a hotărît.

Clarie oftă frustrată, dar nu plecă.

– Bine, o să-ţi spun, începu Phyllis. Ai văzut anunţul. Printre noi se află o trădătoare, care ţi-a trimis anunţul, şi poţi să fii sigură că o să aflu cine e.

– Spune-mi, insistă Claire.

– Bineînţeles că o să te duci la poliţie cu informaţia asta. Regulile sînt foarte clare în ceea ce priveşte relaţia dintre client şi avocat. Privilegiul încetează în clipa în care legea este încălcată şi trebuie să recunosc că noi încălcăm legea, spuse Phyllis privind-o în ochi şi zîmbind, dar femeia care zîmbea acum era o persoană pe care Claire nu o cunoştea deloc.

– Membrele grupului s-au tot gîndit ce să facă în privinţa fondurilor, zise Phyllis în continuare amestecîndu-şi băutura.

Felul în care îşi stăpînea nervii era demn de toată admiraţia.

– Toate eram de părere să facem ceva bun cu banii,

dar n-am vrut să-i donăm vreunei organizații de binefacere care să cheltuiască trei sferturi din ei cu o petrecere pentru colectarea de fonduri și restul pe un sistem telefonic sofisticat numit „linia fierbinte a victimelor".

– Înțeleg...

– Am vrut să deținem controlul asupra banilor noștri. Cred că înțelegi. E greu să nu deții controlul lucrurilor. Cel mai mult ne temem de pierderea controlului. Asta e definiția victimei, spuse Phyllis privind-o fix ca o străină. Înțelegi ce vreau să spun, Claire?

Ea scutură din cap, însă.

– Nu știu ce vrei să spui. Ce, încercați să transformați ZOE într-un grup paramilitar?

– L-am transformat.

– Deoarece, ca avocat, sînt obligată...

Dar Claire închise gura brusc și o țintui pe Phyllis cu privirea.

– Ai spus „transformat"? Transformat?

– N-am vrut să te amestecăm în treaba asta. N-ai venit la ședințe și, din moment ce ești membră a baroului, ne-am temut că o să încerci să ne împiedici. E grupul tău, Claire, dar...

– Într-adevăr, este grupul meu. Eu l-am înființat. E numit după sora mea, pentru Dumnezeu! exclamă Claire furioasă.

– Știu asta. Dar ești avocată. Știam că o să fii pusă în dilemă.

– Cu siguranță că sînt în dilemă.

Phyllis își roti privirea prin restaurant. Cîteva persoane întorseseră capetele cînd Claire ridicase glasul.

– Am votat să nu-ți spunem nimic despre asta, spuse ea apoi întorcîndu-se spre Claire. Vorbindu-ți acum încalc etica grupului, zise ea, după care dădu pe gît tot Martini-ul. Naiba s-o ia pe Caroline. Știu că ea ți-a trimis

anunțul. A fost singura care a votat împotrivă.

– Slavă Domnului că cineva are minte, totuşi, spuse Claire apucînd paharul cu o mînă tremurătoare. Pur şi simplu, nu-mi vine să cred. Nu-mi vine să cred. Spune-mi tot. Pentru ce este anunțul? De cînd a apărut? Spune-mi. Mărturiseşte. Ce-ați făcut?

Phyllis clătină din cap.

– Nu-i drept. N-am vrut să știi – n-am vrut să te punem în situația asta, zise ea şi făcu o pauză. Înainte să-ți spun ceva, cred că vorbesc în numele tututor membrelor ZOE cînd zic că nu te-am condamna dacă ai vrea să te rupi complet de grup. Ți se oferă o şansă, draga mea, n-o rata. Încă nu ştii nimic. Dacă vrei să renunți, pleacă din clipa asta. Pentru că, după ce o să-ți spun ce se petrece, o să devii membră a noului grup ZOE.

– Dar a fost organizația mea, şopti Claire. Am numit-o după Zoe. Sora mea geamănă. Nu vreau să ies din grup. Vreau să ştiu doar ce faceți. De cînd a apărut anunțul?

Phyllis oftă prelung.

– De patru luni, spuse ea, după care adăugă rugătoare: Ah, Claire, n-am vrut să te rănim. N-am vrut decît dreptate. Dar dreptatea e atît de îngrozitor de costisitoare şi de înşelătoare.

– Spune-mi ce se petrece, o îndemnă Claire. Dacă nu-mi spui tu, o să-mi spună Caroline, ştiu sigur.

– Bine, o să-ți spun eu... dar nu uita că te-am prevenit. O să fii la fel de pătată ca noi, celelalte. Şi n-o să ai unde să fugi, Claire.

– Spune-mi, Phyllis. Lasă-mă pe mine să decid.

– ZOE s-a hotărît să organizeze o loterie.

– Loterie?

– Da, dar nu o loterie amuzantă, ci un fel de loterie Shirley Jackson. Dacă e extras numele tău, nu cîştigi

bani. Cîştigi răzbunare.

Claire o privi fără să clipească atît de mult timp, încît ochii i se uscară.

– Vrei să spui ceea ce cred că vrei să spui? Că se cîştigă un fel de crimă?

– Nu, draga mea. O execuţie.

Impactul cuvintelor lui Phyllis o lăsă cu răsuflarea tăiată.

Phyllis îi făcu semn chelnerului şi, în momentul de tăcere care urmă, mai comandă un Martini. Nici una din ele nu spuse nimic pînă cînd nu se aduse băutura. Claire observă că mîinile lui Phyllis erau foarte ferme în continuare. Se uită în ochii ei şi se întrebă dacă nu cumva femeia aceea înnebunise.

– Explică-mi, şopti ea în cele din urmă.

Phyllis sorbi liniştită, fără să se grăbească.

– Lucrurile stau aşa: n-am ştiut ce să facem cu acel cont uriaş din bancă, dar ştiam că vrem să rămînă în posesia noastră, a tuturor membrelor, să le ajute pe toate în mod direct. Aşa că am hotărît să organizăm o loterie. Îi acordăm fiecărei cîştigătoare un anumit procent din resursele noastre, inclusiv din contul respectiv, dar nu limitîndu-ne la el, şi am stabilit o perioadă de timp în care aceste resurse să fie cheltuite. Dacă putem, ajutăm pe cît e posibil în perioada respectivă. Dacă nu putem, trecem la cîştigătoarea următoare.

– De fapt, ce vrei să spui prin „ajutăm"?

– Dacă ştim cine e tipul, atunci e uşor. Dacă nu ştim, facem tot ce putem ca să-l găsim în perioada respectivă de timp. Îl căutăm. Să ştii că este adevărat ce-a spus Malcolm X. Cînd justiţia nu-ţi face dreptate, înseamnă că legea nu se aplică în cazul tău. Acum cred asta. Am descoperit că, fără lege, am putea să facem ce nu face şi nu vrea să facă poliţia. Rămîi şocată cînd vezi cît de

mult se ştie pe străzi despre o crimă, lucruri despre care poliţia habar n-are.

Claire se uită la chipul pe care credea că îl cunoaşte atît de bine şi, deodată, îşi dădu seama că Phyllis cea de altădată dispăruse, într-adevăr. Femeia cea raţională şi bună care se ţinuse tare întotdeauna dispăruse.

– Nu-mi vine să cred, murmură ea. Nu-mi vine să cred ce aud.

Întreaga încăpere se învîrtea cu ea. Nimfele, care păruseră atît de frumoase cînd intrase în restaurant, acum păreau aproape malefice, de parcă s-ar fi aflat acolo doar pentru a-i atrage pe tineri spre moarte.

– Doriţi să comandaţi? întrebă un chelner plin de energie şi cu un zîmbet plăcut pe chip.

Claire se uită la el. Aproape că îi venea să strige la el întrebîndu-l dacă ştia că se află în prezenţa unor criminale.

– Nu cred că o să comandăm deocamdată, o auzi ea pe Phyllis, dar adu-ne, te rog, nişte aperitive „baby zucchini". Îmi plac la nebunie.

– Foarte bine, spuse tînărul chelner şi îi făcu semn unui picolo să le mai pună o bucată de gheaţă în paharele de apă.

După ce plecă picolo-ul, Claire nu făcu nimic altceva decît să o privească amorţită pe Phyllis. Nu mai ştia ce să spună. Îşi dăduse seama după anunţ că se petrecea ceva, dar adevărul o şocase.

– Malcolm X şi-a schimbat părerea, şopti ea. La fel şi Nathan Bedford Forest. Toţi şi-au dat seama că acţiunile justiţiare nu reprezintă o soluţie. Trebuie să pricepi şi tu asta.

– Ei erau bărbaţi. Au avut parte de mai multă dreptate decît am putea să avem noi.

Cinismul lui Phyllis îi era familiar lui Claire, dar n-ar fi

crezut niciodată că prietena ei avea să înceapă să-l trăiască. Claire începu să discute cu ea cu prudență.

– Malcolm X era negru. Făcea parte dintr-o minoritate. Știa totul despre nedreptate.

Phyllis puse paharul jos. Femeia aceea pe care Claire nu o cunoștea lăsă furia să-i acopere trăsăturile plăcute pînă cînd chipul îi deveni aproape hidos.

– Draga mea, vrei să-mi spui că Malcolm X a cunoscut mai multă durere – durere și abuzuri – în viața lui pe vremea discriminării rasiale decît femeia de culoare de rînd din ziua de azi de pe Lenox Avenue care trebuie să crească cinci copii rămași fără tată? O femeie care curăță toaletele publice numai ca să cîștige un ban? Asta vrei să spui? E absurd. Atunci te întreb, unde e dreptatea ei? Unde e dreptul ei dăruit de Dumnezeu de a avea posibilitatea să iasă din mizerie atîta timp cît e singura care trebuie să întrețină șase vieți? Și, totuși, deși e împovărată de problemele lumii întregi, toate statisticile arată că întreține aceste vieți cîștigînd mai puțin decît un bărbat de aceeași condiție și rasă. Nu-mi da exemple de bărbați, Claire. Bărbații primesc ceea ce merită.

Claire se strîmbă ușor. Învățase multe din prieteniile ei cu femeile mai în vîrstă. Acestea erau ori blocate în discriminarea sexuală caracteristică anilor '50, ori înverșunate din cauza faptului că aveau minți extraordinare și le lipseau ocaziile. Phyllis făcea parte din această ultimă categorie. Claire se întrebă ce potențial avea să aibă propria ei nepoată și se trezi cuprinsă de invidie. Nepoata lui Claire Green nu avea să îndure suferințele trăite de bunica ei.

– ZOE n-a fost creat să fie un grup de femei care urăsc bărbații, spuse ea în cele din urmă, alegîndu-și cuvintele cu grijă. Ci ca să fie o organizație a drepturilor

victimelor. Un forum unde să ne putem împărtăşi durerea. Aţi făcut pentru mine mai mult decît oricine altcineva. Nu aveam pe nimeni şi toate m-aţi împiedicat să rămîn singură cu durerea mea. O să vă fiu veşnic recunoscătoare pentru asta. M-am gîndit că ar fi bine să ne întîlnim şi să ne povestim tragediile. Credeam că o să fie bine pentru vindecarea noastră, spuse ea şi glasul începu să i se frîngă din cauza lacrimilor care ameninţau să izbucnească. Nu mi-aş fi închipuit c-o să-l transformaţi în aşa ceva.

– Dar n-ai mai venit, Claire. N-ai mai fost informată şi ţinută la curent. Ştiu, ştiu, ai fost ocupată, dar oamenii fac ceea ce vor să facă. Ai stat acasă pentru că ZOE te făcea să te simţi frustrată. Acţiunea este terapia cea mai indicată. Am ajuns să ne dăm seama de asta şi acum ne-am hotărît să o punem în aplicare.

Claire ciătină din cap. Nu voia să recunoască, dar Phyllis se apropiase foarte mult de adevăr în analiza ei.

– Nu, chiar nu pot să cred aşa ceva...

– Acum doriţi să comandaţi, doamnelor? întrebă chelnerul apărînd din nou lîngă masa lor.

Amorţită, Claire deschise meniul şi comandă cel dintîi fel pe care îl văzu. Phyllis zăbovi puţin mai mult. Cînd rămaseră singure iarăşi, Claire îşi dădu seama că nu avea să poată mînca ceea ce comandase, mai ales după ce puse următoarea întrebare:

– Şi, aţi prins pe cineva?

– Asta nu pot să-ţi spun. Acest lucru e controlat de trei persoane, grup pe care-l numim treime: membra ZOE care cîştigă loteria, călăul şi judecătorul.

– Acum ştiu cum alegeţi membra ZOE, spuse Claire şi făcu o pauză, după care continuă cu o voce tremurătoare: Şi cred că ştiu cum găsiţi şi căiăul. Printr-un anunţ ca ăsta, nu?

Phyllis nu răspunse.

– Bine, zise Claire. Astea sînt lucruri pe care le-am dedus. Dar cine joacă rolul judecătorului?

Phyllis se uită la nimfe fără să spună nimic.

– Tu ai fost cea mai importantă persoană din organizația noastră, Claire. Tu ai înființat-o. Tu erai avocata ei. Dar n-ai mai venit la ședințe. Deci nu puteam să te alegem pe tine. Nu mai erai în interior.

– Următoarea după mine erai tu. Tu eşti judecătoarea, Phyl?

– Am hotărît că, dacă voiam să facem ceva, nu puteam să permitem ca cincizeci de femei să cunoască toate amănuntele. Ar fi fost o aiureală. Cu siguranță că una din ele s-ar fi simțit vinovată şi ar fi dat fuga la poliție. Nu puteam acționa decît prin anonimat şi tăcere. De aceea am ales treimea. De aceea numai victima, ucigaşul şi judecătorul ştiu ce se întîmplă în timpul fiecărei acțiuni. Este singurul mod în care putem păstra controlul.

Lui Claire nu-i venea să-şi creadă urechilor. Ziua aceea începuse atît de normal – un pateu cu brînză la micul dejun, trenul numărul trei pînă la serviciu –, dar, acum, toată viața i se întorsese cu susul în jos. Fusese poftită să arunce o privire în prăpastia răului şi începuse să alunece.

– Caroline mi-a trimis anunțul. Ce o să faceți cu cei care sînt de altă părere?

– Caroline nu poate să-ți spună mai mult decît spune anunțul ăsta. Singura din treime care cunoaşte amănuntele e judecătoarea. Eu aleg ucigaşul, Claire. Tot ce ştie victima ZOE e faptul că i-a venit rîndul la loterie şi că a avut loc o eliminare reuşită sau nereuşită. Deci, Caroline poate să se ducă la poliție. Şi tu poți să te duci, dar n-o să poată niciodată să aibă un caz. Trebuie să găsească

trei persoane, să facă legătura între ele şi niciodată n-or să poată face toate legăturile, pentru că numai eu ştiu cine sînt cele trei persoane. Numai eu am privilegiul de a cunoaşte toate detaliile. Şi, ştii, Claire, zise Phyllis privind-o în ochi atît de intens, încît Claire putu să deslu-şească o scînteie de nebunie care licărea asemeni unui diamant, n-o să le spun niciodată nimic poliţiştilor. Nu mi-au fost de nici un ajutor cînd mi-am pierdut piciorul. Nu mi-au fost absolut de nici un ajutor.

Disperarea începu să o înghită pe Claire asemeni unor nisipuri mişcătoare. Crima în urma căreia Phyllis rămăsese fără un picior o făcuse pe aceasta să-şi piardă minţile în final. Phyllis nu mai suporta să fie victimă şi, acum, acel lucru oribil era singura ei alinare.

– Mi-e frică, Phyl. Mi-e frică, spuse ea încet, incapabilă să găsească o modalitate de a o convinge pe femeia aceea nebună să revină la realitate.

Phyllis îi atinse mîna.

– Şi mie mi-a fost frică să mă duc la grădiniţă, deşi ştiam că e bine pentru mine. Dacă te gîndeşti puţin, o să-ţi dai seama că e vorba de acelaşi gen de frică.

Phyllis era atît de înţeleaptă, atît de puternică. Claire simţea deja durerea pierderii ei. Nu putea înţelege cum era posibil ca o asemenea persoană să se prăbuşească atît de rău.

– Ştii că trebuie să pun capăt acestui lucru. Categoric, trebuie să fac să se termine toată aiureala asta, zise ea aproape pentru sine.

– N-o să afli nimic niciodată. Eu n-o să spun niciodată, Claire, ştii asta. Şi n-ai face decît să-ţi trădezi prietenele. Prietene care ţi-au şters lacrimile cînd te gîndeai la sora ta.

Claire îşi trase mîna dintr-a lui Phyllis. Li se aduseseră aperitivele. Nu ştia cum avea să reuşească să

înghită ceva.

– Am anunțul, Phyllis, şi dă-mi voie să-ți spun, în calitate de avocat, că nu faci decît să cauți necazurile cu lumînarea dînd asemenea anunțuri în reviste naționale. Nu se mai dau anunțuri pentru căutarea unui ucigaş plătit. Îți aminteşti ce s-a-ntîmplat cu „Soldier of Fortune" cînd au fost prinşi. De fapt, nici nu-mi vine să cred că ai reuşit să dai anunțul ăsta.

– Nimeni nu ştie ce înseamnă. În revista aceea, o să fie citit de cine trebuie. Înțelegi? Am scris numele grupului cu litere mari. Majoritatea or să creadă că e vorba de o femeie disperată şi înnebunită de dragoste care îşi caută cowboy-ul cu pălărie albă şi asta o să susținem dacă o să fim prinse vreodată – ceea ce nu se va întîmpla niciodată. Ai încredere în mine, Claire. Autoritățile n-or să spună nimic. Tu n-o să spui nimic.

Claire clătină din cap şi privi în tavan fără să spună nimic, nevenindu-i să creadă.

– Este foarte limpede ce se vrea din anunțul ăsta. Probabil că, în clipa asta, poliția new-yorkeză verifică respectiva căsuță poştală de la Grand Central să vadă dacă a venit vreun răspuns.

– Avem mai multe femei care lucrează la cazul ăsta pentru ZOE decît au ei polițişti disponibili. Avem suficiente resurse pentru a verifica fiecare individ care o să răspundă ca să fim singure că nu e infiltrat.

– Pentru cine îl angajați acum? E primul, al zecelea, al cîtelea? Cine a cîştigat loteria de data asta?

– Claire. Ah, Claire, spuse Phyllis lăsînd furculița jos, căci părea să-şi fi pierdut şi ea pofta de mîncare. Aş vrea să te pot convinge cît de bine e ceea ce facem. Aş vrea să nu fi fost avocată. Dacă aş putea să-ți insuflu cum mă simt acum cînd ştiu că nu mai sînt o victimă care trebuie să stea neputincioasă şi să aştepte să i se

facă dreptate! Nu ştiu dacă or să-l prindă vreodată pe ticălosul care m-a lăsat fără picior, dar acum nu-mi mai pasă atît de mult, pentru că ştiu că, măcar, găsesc dreptate undeva, pentru cineva.

– Cine a cîştigat la loterie? o întrebă Claire fără să-i pese dacă părea furioasă.

Era furioasă şi îngrozită. Voia să afle totul despre aiureala aceea periculoasă şi voia să afle imediat.

– Claire, spuse Phyllis oftînd şi pe chipul ei se citea şovăiala.

– Cine naiba e? Numele cui a ieşit la loterie?

Phyllis îi apucă mîna din nou, privind-o cu tristeţe.

– Victima ZOE nu îl cunoaşte pe ucigaşul angajat, Claire. Numai judecătoarea cunoaşte identitatea acestuia. Şi victima este aleasă prin loterie, cu excepţia unor anumite împrejurări.

Toată lumea păru să încremenească.

– Care e următoarea cîştigătoare a loteriei? întrebă Claire încet.

– Membrele s-au reunit chiar săptămîna trecută şi au hotărît că trebuie s-o onorăm pe fondatoarea noastră. De data asta n-am mai folosit loteria. Am ales-o, pur şi simplu.

– Oh, Doamne!

– Te-am ales pe tine, Claire. Tu eşti.

Capitolul 3

„Nu ştie iubirea ce a sărutat-o
Nu ştie unde.
Tu eşti stafia, sora mea,
Soră albă a mea,
Sînt eu stafia, cine ştie?
A mea mînă, un trandafir căzut,
Zace albă ca neaua pe omătul alb şi nici nu-mi pasă."

Algernon Charles Swinburne

Claire îşi aruncă poşeta pe un scaun, se descălţă şi se aşeză pe canapea. Cele aflate la „Café des Artistes" o şocaseră. Nici unul din lucrurile familiare nu i se mai părea real, nici chiar apartamentul ei simplu şi dezorganizat. Era trecut de unsprezece şi ea era frîntă de oboseală, dar ştia că, în noaptea aceea, nu va putea dormi. Discuţia pe care o avusese cu Phyllis schimbase totul în lumea ei. Nu ştia cum avea să mai revină vreodată la normal.

Şi acum era paralizată de uimire. Era pur şi simplu imposibil ca organizaţia creată de ea să fie o „Dr. Jekyll şi Mr. Hyde". Crezuse că le cunoştea foarte bine pe cele implicate, dar ajunsese la concluzia că nu le mai cu-

noştea. Starea aceea de derută o făcea să fie vulnerabilă şi nesigură tocmai cînd trebuia să acţioneze. Ar fi trebuit să se ducă la poliţie. Ar fi trebuit să pună mîna pe telefon, să formeze numărul celei mai apropiate secţii de poliţie şi să le spună totul. Dar ar fi părut la fel de nebună ca Phyllis. Chiar şi acum, în intimitatea apartamentului ei, i se părea o nebunie faptul că exista un grup format din femei între două vîrste care organizau o loterie pentru a vedea care urma să-l ucidă pe cel care o transformase în victimă. Şi, în plus, nu avea ce să le dea poliţiştilor în afară de un anunţ neclar şi numele unei femei care gîndise totul, o femeie căreia n-ar fi trebuit să-i placă altceva decît să ia masa în oraş şi să-şi facă manichiura. Toată problema era lipsită de sens. Nu avea decît teoria ei. Ceea ce nu era de ajuns pentru condamnarea cuiva. Ştia acest lucru mai bine ca oricine.

Îşi îndreptă privirea spre fotografia familiară de pe polita căminului. Era pusă într-o ramă „Elsa Peretti" de la „Tiffany's" care o costase o avere imediat după ce absolvise facultatea de Drept. Pe atunci, se simţise ca Atlas sub povara taxelor. Facultatea de Drept Columbia nu era deloc ieftină şi nu era foarte adevărată zicala potrivit căreia toţi evreii aveau bani. Tatăl ei fusese profesor în New Orleans, iar mama ei casnică. Trebuise să-şi plătească singură facultatea, dar reuşise. Supravieţuise, ba chiar prosperase. Şi acum îşi amintea perfect fericirea pe care o simţise în ziua în care luase examenul de barou.

Ieşise la plimbare; era una din acele zile rare cu cer senin şi vînt slab în Manhattan; vechile clădiri din Cartierul de Vest se profilau în lumina soarelui. Se plimbase mult, impulsionată de fericirea aceea lăuntrică; pe lîngă Lincoln Center, pe lîngă Columbus Circle. Apucase pe Central Park South şi trecuse prin toate locurile ei pre-

ferate. Central Park South pînă la Plaza era cea mai frumoasă parte a Manhattan-ului. Era asemeni scheletului unui platou de filmare de pe vremuri: toate fantomele erau David Niven, Fred şi Ginger şi toate mişcările erau orchestrate de oameni ca Noel Coward şi Frank Capra.

Cînd ajunsese în faţă la Plaza, se întorsese şi, o clipă, se uitase la turiştii care fotografiau fîntîna. Locul acela îi vorbea. Era Jackie Kennedy cumpărîndu-şi pălării de la magazinul „Bergdorf's" de alături. Era echivalent cu un şir de maşini Studebaker negre şi mari aflate în faţă, aşteptînd ca vreo vedetă de cinema într-o haină de nurcă să urce repede pentru a fi dusă la „21".

Turiştii cu Kodak-urile lor o deprimaseră în ziua aceea. După părerea ei, cei străini de oraş nu aveau ce căuta să se plimbe cu tricourile lor pe care scria „Eu cu inimă New York", pîngărind o instituţie ca Plaza. Aceasta reprezenta o perioadă de lux care dispăruse. Poate că fusese distrusă în urma selecţiei naturale, dar unii oameni tot mai tînjeau după bărbaţii cu pălării şi femeile care îşi puneau ciorapii de nylon şi mănuşile albe doar pentru o oră de cumpărături. Cary Grant şi Irene Dunne muriseră, dar amintirea lor încă mai dăinuia. Claire fusese de părere întotdeauna că ar fi trebuit să se acorde puţin mai mult respect.

În ziua aceea importantă, o luase pe Fifth Avenue. În sfîrşit, iată-l. Altarul pe care se dusese să-l viziteze fără să-şi dea seama.

Clădirea aceea era o privelişte la fel de familiară ca Plaza. „Tiffany's" Niciodată nu îndrăznise să intre. În definitiv, ce treabă ar fi putut să aibă o studentă săracă de la Drept într-un magazin de bijuterii, şi încă într-unul atît de renumit?

Dar, în ziua aceea, Claire Green se schimbase. Nu mai era doar o fetişcană evreică venită tocmai din New

Orleans. Nu, în ziua aceea, era împlinită şi deosebită. Nu îi era de-ajuns să-şi lipească nasul de geam şi să-şi dorească să fie Holly Golightly, un spiriduş cu ochii mari care mînca un corn în zori într-un costum „Givenchy" negru, şocant de scump. Nu, de data aceasta, era Claire Green, avocată, şi nu avea nevoie de George Peppard ca să o salveze de la o existenţă dubioasă. Trecuse examenul de barou şi o aştepta un post de asociată la „Fassbinder Hamilton". Se salvase singură.

Îşi luase inima în dinţi şi intrase în magazin, odată cu cîţiva turişti de genul celor care se holbau la fîntîna Plaza. La primul etaj se aflau diamantele şi, deşi turiştilor le plăceau foarte mult, pe ea nu o interesau. Odată înăuntru, îşi dădu seama că nu putea să-şi cumpere bijuterii. Dar ştia că trebuia să cumpere ceva pentru a marca acel moment deosebit din viaţa ei. Acum vedea unicul scop al acelei plimbări. Era aproape ca şi cum o forţă cosmică ar fi tras-o într-acolo.

Se dusese în spate şi luase liftul. Coborîse la etajul la care se aflau bijuteriile şi obiectele din argint. Aurul şi diamantele nu se încadrau în bugetul ei, dar poate ceva micuţ... ceva.

Atunci o văzuse. Aşezată deasupra unor broşe, brăţări şi obiecte de scris era o ramă mare pentru o fotografie. Avea formă de inimă, dar părea atît de expresivă, de vie chiar, încît ea nu putuse să-şi mai ia ochii de la ea.

Era scopul pelerinajului ei. O cumpărse imediat, rugîndu-se să-i fie de ajuns cartea de credit Visa. Preţul o lăsase fără suflare – acum, după ce absolvise, trebuia să închirieze un apartament şi să cumpere mobilier –, dar trebuia să o cumpere. Acela era destinul. O ramă pentru fotografii cumpărată de la „Tiffany's" era lucrul cel mai potrivit pentru marile ei realizări. Un locaş de o mie

de dolari pentru o fotografie era aproape destul de bună pentru motivul care o ajutase să suporte acei ani grei în care studiase Dreptul. Trei ani de înfern. Trei ani în care citise pînă cînd avusese senzația că aveau să-i iasă ochii din cap. În care apelase la logică pînă cînd fusese cît pe ce să-şi piardă mințile, trei ani pînă cînd ajunsese să ştie totul pe de rost şi pînă cînd absolvise Law Review cu „summa cum laude".

Nu o făcuse pentru sine. Nici măcar pentru acel salariu uluitor din primul an de lucru la „Fassbinder". Făcuse totul pentru Zoe.

Fotografia lui Zoe avea să fie pusă în rama „Elsa Perretti".

Claire se uită la fotografia de pe polița căminului, fascinată de amintirile legate de ziua în care cumpărase rama. În cele din urmă, se ridică de pe canapea şi luă fotografia. Din rama în formă de inimă zîmbeau două chipuri identice. Două fete de aceeaşi vîrstă, care arătau exact la fel, dar care aveau nişte personalități atît de diferite, încît, uneori, era greu de crezut că făceau parte din aceeaşi familie.

Atinse chipul din fotografie, nevenindu-i să creadă că tatăl ei le făcuse poza aceea ei şi lui Zoe cu numai cinci ani în urmă. Ea venise acasă pentru perioada de vară de la Barnard, iar Zoe tocmai termina colegiul. Claire se chinuia cu examenul de diplomă, în timp ce Zoe nu se gîndea decît la bărbatul potrivit, frumos, bogat, dar care încă nu îşi făcuse apariția, care avea să-i ofere o viață de lux cu un Mercedes Benz şi doi-trei copii.

Nu puteau fi mai diferite. Claire considerase întotdeauna că sora ei era cam superficială. Dorințele lui Zoe păreau banale şi demodate. Pe de altă parte, Zoe spunea despre Claire că era un şoarece de bibliotecă, lipsită de orice poftă de viață.

Amîndouă aveau dreptate şi amîndouă se înşelau. Lui Claire îi plăcea foarte mult să rîdă şi nimeni nu o făcea să rîdă ca Zoe. Şi, dacă Zoe i se păruse lui Claire întotdeauna puţin frivolă, acest lucru se schimbase atunci cînd i se găsise cadavrul violat şi mutilat în acel şanţ din spatele staţiei de pompieri din Des Allemands, Louisiana.

Ceva ud şi sărat căzu pe ramă şi Claire îşi dădu seama că plîngea. Adevărata durere, aşa cum ajunsese să înţeleagă, se manifesta adesea prin lacrimi neaşteptate şi tăcute şi nu prin izbucniri zgomotoase. Aceea era tragedia. Durerea nu se dovedea niciodată alinată cu adevărat, aşa că nu părea să dispară niciodată. Mai ales cînd îţi pierdeai sora geamănă. Amintirea se afla în oglindă.

Puse fotografia la loc pe poliţă. Deodată, i se păru că i-ar fi surîs ideea unei cafele, aşa că se duse la bucătărie, doar în ciorapi, şi măcină puţină cafea. Trebuia să se gîndească. Grupul ZOE intrase în bucluc rău de tot şi ea trebuia să-l salveze. Nu era atît faptul că ar fi putut să fie implicată şi ea – acest lucru era de la sine înţeles din moment ce grupul purta numele surorii ei –, dar nu putea să închidă ochii cînd avea o datorie faţă de membrele acestuia. Şi ele încălcau legea.

O lege care nu le fusese de nici un ajutor. Gîndul acela îi răsuna în minte tot timpul, dar căruia nu putea să-i dea ascultare. Nu putea permite ca resentimentul şi furia unei victime să-i păteze sentimentul datoriei. Nu îl prinseseră pe cel care o ucisese pe Zoe. Şi Claire se îndoia că acel ucigaş pe care voiau să-l angajeze pentru ea şi toate resursele lui ZOE aveau să o facă. Uciderea lui Zoe era o aberaţie statistic vorbind. Majoritatea oamenilor ştiau cine îi ucisese pe cei dragi lor. Poate că nu aveau dovezile concrete necesare pentru condamnarea

criminalului, dar îi cunoşteau identitatea. Cîteodată era doar un instinct care devenea din ce în ce mai puternic. Sau poate că dovezile, oricît de incriminatorii ar fi fost, erau excluse din cine ştie ce motiv şi criminalul scăpa. Claire ştia că, în cadrul grupului, existau cîteva femei care erau nevoite să-şi vadă atacatorul în fiecare zi. Ce n-ar fi dat ele să cîştige la loterie, jocul acela ameninţa tot ce îi era mai drag. Era problema ei.

Şi şansa ei.

Sorbi din cappuccino şi negă fiorul ciudat care îi străbătu trupul. Gîndul acela îi făcea greaţă şi o entuziasma, în acelaşi timp. Oricum, nu aveau să-l găsească niciodată pe individul acela. Nu aveau prea multe probe. În cazul lui Zoe, nu fusese vorba de un membru al familiei sau de un prieten care o omorîse. Crima aceea părea foarte mult opera unui criminal în serie, chiar dacă poliţia nu izbutise să mai descopere altele.

Îşi amintea cum trecuse în revistă toate probele de nenumărate ori împreună cu detectivul care se ocupa de caz. Reprezentînd familia, se silise să suporte ea totul pentru a-şi scuti părinţii de o asemenea durere. Autorităţile chemaseră FBI-ul, dar nu se mai descoperise nici o altă crimă care să fi semănat cu aceea. Claire auzea şi acum, parcă, frustrarea şi cinismul din glasul detectivului care îi spusese că Zoe părea să fi fost ucisă de singurul criminal în serie monogam existent.

Acum, numele ei ieşise la loterie.

Se dezmetici brusc. Nu îşi putea permite să cadă în abisul actelor justiţiare. În cel mai bun caz, ar fi fost exclusă din barou, în cel mai rău ar fi ajuns la închisoare. Trebuia să existe o modalitate de a le face pe membrele ZOE să priceapă cît de periculos devenise noul lor mod de a gîndi. Cît de greşit era. Femeile acelea erau prietenele ei, nu doar nişte chipuri anonime

dintr-o mulțime. Ar fi putut să le vorbească. Ele o ținuseră de mînă atunci cînd avusese impresia că atinsese, sufletește, abisul și că nu avea să mai iasă niciodată la suprafață. Și ea le ținuse mîinile la rîndul ei. Acum era datoria ei de avocată și de prietenă să le facă să-și dea seama de consecințe, să le forțeze să vadă că nu acționau deloc bine. Dacă refuza cîștigul ei la loterie, dădea un exemplu, cu siguranță. De asemenea, dacă le explica faptul că era imposibil să găsească un criminal pe care poliția nu reușise să-l descopere, poate că unele din ele aveau să fie descurajate. Unele din ele.

Dar erau multe altele care fuseseră mutilate și împușcate, cărora le fuseseră ucise persoane dragi, care știau exact cine le provocase durerea. Acestea nu aveau să renunțe la ideea loteriei; nu aveau să dea atenție rugăminții lui Claire Green de a fi raționale. Se întrebă dacă ea ar fi renunțat, în locul lor. Răzbunarea era un lucru prea rar obținut de victimele din ziua de azi. Greu se putea renunța la ea.

Se așeză din nou pe canapea, deprimată. Cafeaua era fierbinte, scorțișoara dulce, dar aceste lucruri nu reușeau să-i alunge amărăciunea. Nici culoarea bej a living-room-ului ei nu reușea. Zoe ar fi spus că era monotonă, Claire știa acest lucru. Parcă o vedea pe sora ei insistînd să pună niște stambă „Mario Buatta" pentru a înviora atmosfera, pentru că asta făcea Zoe. Făcea lucrurile să prindă viață. Făcea oamenii să rîdă și pe sora ei să vrea să ia masa cu ea și să audă ce mai făcuse în ziua respectivă, deși Zoe nu făcea nimic „important"; nu era o directoare de companie sau vreo parteneră la o mare firmă de avocatură din New York. Era doar una din puținele persoane care făceau lucrurile să prindă viață și cineva o omorîse.

Și acum nu se putea face dreptate. În nici un fel.

Se încruntă şi sorbi din cappuccino. Poate că apartamentul ei era puţin monoton. Ar fi trebuit să pună nişte stambă pe ici pe colo, numai pentru că ştia că ar fi bucurat-o pe sora ei.

Ziarul încă se mai afla pe perne, unde îl lăsase de dimineaţă cînd se grăbise să plece. Îl luă şi îşi aruncă privirea peste titluri. Cu siguranţă că acolo nu avea să găsească nimic optimist. În Africa se întîmplau tot felul de orori. Undeva, în fosta Uniune Sovietică, o ţărişoară cu un nume atît de lung şi de complicat încît ea nici măcar nu putea să-l pronunţe practica purificarea etnică.

Răsfoi ziarul, în speranţa că avea să dea peste vreun articol care să o facă să nu se mai gîndească la Zoe. Dar peste tot era acelaşi lucru. Turcii erau ucişi de neo-naziştii în Berlin, copiii erau ucişi de copii înarmaţi.

Deodată, zări ceva ciudat şi simţi un fior rece pe şira spinării. Luă ziarul şi citi numele iar şi iar. Halbert Washington. Cunoştea un Halbert Washington. O tînără, Earnestine Darby, se afla în grupul ZOE pentru că mama ei fusese ucisă cu brutalitate de către propriul iubit în timp ce Earnestine dormea în camera alăturată împreună cu fratele şi sora ei. Earnestine avea opt ani pe atunci, iar fratele şi sora ei patru şi, respectiv, cinci ani. Halbert Washington, iubitul fusese arestat, judecat şi condamnat pentru crimă. Deoarece copiii erau încă mici şi mărturiile lor nu se puteau lua în discuţie, Halbert Washington făcuse cinci ani de închisoare pentru ceea ce fusese considerat un conflict de familie care se încheiase cu o crimă neintenţionată.

Dar Earnestine ştiuse mai bine. Poate că nu fusese suficient de mare pentru a depune mărturie la tribunal, dar fusese destul de mare pentru a şti ce i se făcuse, de fapt, mamei ei. Şi, la doisprezece ani, îl văzuse pe cel care comisese cirma apărînd din nou în cartierul ei. Putea

să o privească în ochi fără nici o mustrare de conştiinţă, pentru că Halbert Washington se achitase de datoria sa faţă de societate. „Cum s-a achitat, însă, de datoria faţă de cei trei copii ai lui Grace", şoptise Earnestine printre lacrimi la una din întrunirile grupului.

O amorţeală ciudată pusese stăpînire pe Claire. Probabil că existau mai mulţi indivizi cu numele de Halbert Washington în New York, îşi spuse ea citind articolul acela mic şi lipsit de importanţă, în care scria că un anume Halbert Washington fusese găsit măcelărit într-o ladă de gunoi. Poate că era o simplă coincidenţă faptul că Grace Darby murise tot din cauza unor răni făcute de cuţit şi poate că era un ciudat joc al destinului faptul că bărbatul despre care scria în articol se întîmpla să fie acelaşi Halbert Washington care o ucisese pe Grace Darby. Un personaj negativ care avusese parte de un sfîrşit pe măsură. Claire se întrebă de ce se îndoia în această privinţă. Poate că se făcuse dreptate fără ca grupul să fi fost implicat. Era posibil. Desigur.

Tremurînd, Claire îşi luă agenda. Găsi numărul şi îl formă, tot timpul murmurînd o rugăciune.

– Earnestine? Sînt eu, Claire.

– Bună, scumpo, ce mai faci?

– Bine, mulţumesc, spuse Claire ghemuindu-se pe canapea şi făcînd eforturi ca să-şi păstreze calmul. Te-am sunat pentru că am văzut un articol ciudat în ziar şi m-am gîndit că ar trebui să-ţi spun şi ţie. Pare prea frumos ca să fie adevărat. A fost găsit cadavrul unui anume Halbert Washington...

– Da, scumpo, ştiu. El era.

– Da? Hei, grozav. Deci, s-a terminat pentru tine. Presupun că s-a băgat în nişte treburi care l-au depăşit, nu?

– Exact.

Cuvîntul acela era ca un bulgăre de gheață și Claire simți că i se face rău.

– Știi cumva ce s-a întîmplat? Adică, făcea trafic de droguri, ceva? I s-a înfundat? întrebă ea cu o voce tremurătoare.

– Ascultă, Claire, nu știu nimic. Aș... aș vrea doar să simți și tu la fel, scumpo. Sînt liberă, în sfîrșit, înțelegi ce vreau să spun? Liberă, în sfîrșit.

Claire simți deodată că i se umplu ochii de lacrimi. Vocea îi semăna cu a unei fetițe.

– Spune-mi, Earnestine, ai cîștigat la loterie?

La celălalt capăt al firului se făcu liniște. Earnestine nu păru capabilă să-și ascundă tremurul vocii și nici nu putu să nu-și tragă nasul cînd începu să plîngă.

– Scumpo, trebuie să simți ceea ce simt eu acum ca să-ți dai seama cît de dulce e sentimentul ăsta. Mama zîmbește azi, fata mea. Zîmbește.

– Oh, Doamne.

O amorțeală îi cuprinse trupul lui Claire, după care realitatea se revărsă asupra ei asemeni unei găleți de antigel. Nu putea să-și dea seama ce se petrecea cu ea. Cina pe care o luase cu Phyllis i se părusè ca un vis și avea impresia că, dacă s-ar fi trezit, totul ar fi fost mai bine. Acum, însă, știa că nu era vorba de nici un vis. Se întîmplase. ZOE – sau, mai degrabă, cea mai bună prietenă a ei, Phyllis Zuckermann – pusese pe cineva să-l execute pe Halbert Washington.

– Trebuie să știu adevărul. ZOE a fost numit după sora mea, Earnestine. Sora mea geamănă. Îmi dau seama ce simți. I-am văzut cadavrul lui Zoe la morgă. Am văzut ce i-au făcut și, uneori, am senzația că mi s-a făcut și mie același lucru. Vreau doar să știu ce se petrece. Spune-mi asta doar, zise ea ștergîndu-și lacrimile care îi șiroiau pe obraji.

– Nimeni nu-ți înțelege durerea mai bine ca mine, scumpa mea.

– Știu asta. Știu. Spune-mi, deci. Dă-mi un răspuns sincer. Ai cîștigat la loterie? întrebă Claire printre suspine.

– Trebuie să-ți fie foarte greu, iubito. Ești prinsă la mijloc și mi-e tare milă de tine. Dar nu știu decît că, acum, mama mea zîmbește.

– Ai cîșigat la loterie, Earnestine? Ai fost prima sau au mai fost și altele? Trebui să-mi spui. Trebuie, zise Claire cu disperare în glas.

– Zîmbește acum, scumpa mea. În sfîrșit, am făcut-o pe mama să zîmbească.

– Trebuie să-mi spui. Trebuie să știu – spune-mi – spune-mi, ai cîștigat la loterie?

Earnestine închise.

Capitolul 4

Jameson stătea la birou şi se gîndea cum să formuleze un raport.

Utah. Idaho. Acelea erau statele unde rasismul era foarte accentuat acum. Altădată era Sudul. Missisippi fusese în flăcări, dar focul era pe cale să se stingă. Sudul făcuse progrese serioase în douăzeci de ani. Probabil că era mai multă armonie rasială acolo decît în majoritatea oraşelor de pe Coasta de Est, cu siguranţă mai multă decît în Los Angeles sau Bronx. Era mai mult ca sigur că luptătorii pentru supremaţia albilor stăteau cu arsenalul adunat în Tribbley, Idaho, în loc să ia masa într-un local din Selma, Alabama.

Tocmai cînd se întorsese acasă, în Tulsa, ei se gîndeau să-l transfere din nou în Vest. Desigur, acolo era nevoie de el; totuşi, nu voia să se ducă. Nu-i plăcuse la Quantico şi D.C. Nu erau genul lui de oameni. El era un tip din zona oraşului Tulsa. Nu-i plăcea să-l asculte pe Chris LeDoux şi să bea bere ieftină.

La naiba. Dar poate că era suficient de mocofan ca să trăiască în Tribbley, Idaho.

Mototoli hîrtia pe care o scria şi o aruncă în coş, dar,

în clipa aceea, îl văzu pe McBride în prag, cu un zîmbet enervat pe față.

– Ai primit o scrisorică de amor, fermierule, spuse el fluturînd un plic destul de gros. De la prietena ta Zoe. Bănuiesc că s-a decis să-ți trimită o scrisoare cu „dragă asasinule".

Jameson i-o luă din mînă. Pe marginile plicului se vedeau urmele unui praf negru.

– Nici o amprentă?

– Nu. Nici pe plic, nici pe scrisoare.

Cînd Jameson întoarse plicul, o scrisoare și un bilet de avion căzură pe masă. Jameson se rezemă de spătarul scaunului.

– Ai verificat?

– Da. Biletul a fost plătit, în bancnote mici. Nimeni nu-și aminteşte cine l-a cumpărat. Funcționara nu-și aminteşte nici măcar dacă a fost un bărbat sau o femeie.

Jameson despături scrisoarea. Era tipărită cu laser pe o hîrtie de xerox. Nimic scris de mînă. Doar cîteva cuvinte tipărite:

«Dacă vrei să fii intervievat, vino la raionul de parfumerie al magazinului „Bloomingdale's", în ultima sîmbătă din lună, la ora două după-amiaza."

ZOE»

Deodată, începu să rîdă.

– Cei de la laborator au citit asta?

– Da. Îți dai seama ce gînduri criminale se ascund în cuvintele astea? Hai să fixăm o întîlnire cu Charles Manson la raionul de parfumerie de la „Bloomie's". «Vai, Chuckie, ador parfumul „Giorgio"!»

Jameson rîse în hohote. Rîse cu atîta poftă, încît îl durea burta și, în colțurile ochilor, îi apărură lacrimi.

O femeie vîrî capul pe uşă. Amîndoi ridicară privirile şi Jameson o recunoscu pe agentul Wynn. Aceasta fusese în clasa lui la Quantico. Acum se specializa în munca sub acoperire şi era cunoscută ca fiind unul din cei mai buni agenţi. Jameson o consulta adesea, mai ales cînd avea nevoie de punctul de vedere al unei femei.

– De ce rîdeţi, băieţi? întrebă ea rezemîndu-se de tocul uşii şi încrucişîndu-şi braţele.

Întotdeauna, cînd se afla în preajma ei, Jameson avea senzaţia că nu îi considera pe bărbaţi decît nişte puşti beţi căre făceau parte dintr-o frăţie.

– Jameson a prins de veste că o să aibă loc o întîlnire la raionul de chiloţi de la „Bloomie's" în legătură cu angajarea unui ucigaş, zise McBride.

Jameson aruncă în el cu un cocoloş de hîrtie.

McBride pufni în rîs.

Wynn se întoarse spre Jameson înălţîndu-şi sprîncenele, iar expresia de pe chipul ei era puţin dispreţuitoare.

El îi aruncă un zîmbet. Hei, poate că nu erau cu toţii decît nişte puşti aiuriţi.

– Am găsit un anunţ care părea suspect şi eu am răspuns. Se pare că femeia asta vrea să-şi întîlnească asasinul la raionul de parfumerie, zise el şi începu să rîdă uşor.

Ideea în sine era extrem de caraghioasă.

– Ce scria în anunţ? întrebă ea.

– O femeie căuta... cum îi spunea? Ah, da. Un bărbat care să poată vîna balauri, spuse McBride trăgîndu-l de coadă pe Jameson. Arată tipul ăsta a individ care ar putea să omoare un balaur?

– Eşti un idiot. Mai lasă-mă în pace, zise Jameson uitîndu-se la Wynn şi dîndu-şi ochii peste cap.

– E vreo tipă care-şi caută iubiţi unde nu trebuie. Nu

este vorba de nici un ucigaş plătit, spuse McBride petrecîndu-şi braţul pe după mijlocul lui Wynn. Tu n-ai da anunţuri semnîndu-te Zoe, nu-i aşa, Wynn? Căutînd un bărbat puternic. Tu nu te simţi cam singură, Wynn? Adică atîta muncă şi distracţie deloc...

– Face o femeie să recunoască o balegă de vacă de cum o vede.

McBride zîmbi şi îşi retrase braţul.

– Bănuiesc că acum o să strigi că te hărţuiesc sexual.

– N-ai nici jumătate din autoritatea mea. Te rog. Dacă cineva o să hărţuiască sexual pe altcineva, aceea o să fiu eu.

– Atunci, oh, Doamne, Wynn, hărţuieşte-mă sexual! spuse McBride lăsîndu-se în genunchi. Te implor. Fă-mi viaţa un infern.

– Îmi pare foarte rău, dar nu sînt pregătită pentru o relaţie.

Jameson nu mai suportă. Se duse spre McBride în timp ce acesta ieşea tîrîndu-se în genunchi. Încă o mai implora cînd Jameson închise uşa în urma lui.

– Ce idiot, zise Wynn trîntindu-se pe scaunul din faţa biroului. Păcat că e drăguţ.

– Da. Păcat.

– Hei, Jameson, zise Wynn privindu-l cu ochii ei mari, albaştri şi frumoşi. Nu-l lăsa să te facă să te răzgîndeşti în legătură cu Zoe. Adică, de ce nu poţi să te-ntîlneşti cu un ucigaş la raionul de parfumerie? Poate că femeia asta vrea să-şi omoare bărbatul.

– Bănuiesc că trebuie să fie ceva de genul ăsta, zise el.

Din cînd în cînd se simţea atras de Wynn, dar, nevrînd să pară la fel de ridicol ca McBride, îşi înăbuşea sentimentele. Totuşi, instinctele nu puteau fi înăbuşite.

Dacă ar fi avut ocazia, probabil că s-ar fi culcat cu ea. Chiar dacă îi era colegă.

– Trebuie să înțelegi. Femeile nu gîndesc ca bărbații. Nu-şi dau întîlnire pe şantiere, ci la cafenele sau în magazine.

„Femeile nu gîndesc ca bărbații". De cîte ori auzise acest lucru? Doamne, era adevărat, totuşi. Mary Elizabeth îl pusese să sară, pentru că el fusese atît de aiurit tot timpul, şi nu se gîndise decît să întrebe cît de sus. Şi nici atunci nu reuşise să-i facă pe plac. Nu putuse să se ridice la nivelul aşteptărilor ei. Bănuia că, în mintea ei, se gîndise că nu putea fi învinuită că ajunsese în patul altui bărbat. De vină era numai el, pentru că nu o înțelegea.

Dar el o condamna. Chiar şi acum clocotea de furie cînd se gîndea la asta.

– Bine, deci femeile nu gîndesc ca bărbații, spuse el. Şi? Majoritatea nici nu-i omoară. Mai ții minte cursul de statistică din Quantico? Dacă se înregistrează un procent de douăzeci la sută sau mai puțin, e o imposibilitate. Deci, este aproape imposibil ca o femeie să fie autoarea unei crime.

– Statisticile cresc în fiecare an.

– Da, cu fiecare an, voi, femeile, deveniți şi mai mult egalele noastre, replică el privind-o.

Wynn păru aproape stînjenită, de parcă ar fi fost acuzată de ceva.

– Ce zice Gunnarson de scrisoare? întrebă ea încet.

– Nu i-am arătat-o.

– Ar trebui să te duci. La New York, vreau să spun. Să te întîlneşti cu această Zoe. Dacă e doar o femeie singură, poate nu e periculoasă.

– Nu e specialitatea mea. Eu mă ocup de crime comise din ură. E nevoie de mine în Idaho, sau poate că,

acum, or să mă trimită la Berlin...

– Dar ar trebui să răspunzi la scrisoare. Eşti exact omul la care se aşteaptă...

– Adică? întrebă el înălţîndu-şi o sprînceană.

Wynn tăcu, dar, apoi, un zîmbet slab îi apăru pe buze.

– Păi... ştii tu...

– Vrei să spui că tu, cu coafura ta şi cu diploma de la Princeton, ai prea multă clasă ca să joci rolul unui ucigaş plătit?

– Ai clasă, Liam. Cu siguranţă ai mai multă clasă decît McBride.

– Îţi mulţumesc, domnişoară Wynn.

– Eh, acum să nu te umfli în pene. Sînt agenţi şi agenţi. În definitiv, nu orice femeie poate fi agent special. Oricît de mult aş fi de părere că asta ar face lumea mai bună, îmi dau seama, totuşi, că n-ar fi practic.

– Doamne, eşti grozavă, Wynn. Bănuiesc că te-ai gîndit la asta în timp ce rescriai varianta regelui James a „Bibliei", nu?

Fu rîndul ei să arunce cu un cocoloş de hîrtie, care ateriză la cîţiva centimetri de ţintă. Wynn arunca exact ca o fată, îşi spuse el îngîmfat.

– Trebuie să plec. Am pe birou un dosar excelent, gros de vreo cinci centimetri, plin cu fotografii oribile, pe care abia aştept să le răsfoiesc, zise ea oftînd, dar, înainte să iasă, se întoarse spre Liam. Ar trebui să te duci la New York. Să nu subestimezi niciodată o femeie, Liam.

El o privi atent. În ochii ei era un misticism feminin ciudat. Un fel de avertisment inexplicabil, care părea să vină din acel loc profund unde numai femeile aveau acces şi la care bărbaţii încercau să ajungă, dar se distrugeau între timp.

– Mulțumesc, agent Wynn, mulțumesc pentru această bijuterie nedezvăluită pînă acum.

Wynn își înălță sprîncenele doar. Recunoscînd sarcasmul, ieși închizînd ușa încet.

Fără să vrea, Jameson se uită la biletul de avion.

Capitolul 5

– Ai dat anunțul doar pentru că era rîndul meu sau au mai existat şi alte asemenea anunțuri?

– N-o să-ți spun nimic, Claire. Aşa am hotărît. Eu sînt judecătoarea, eu conduc lucrurile, eu mă ocup de detaliile neplăcute şi toate celelalte răsuflă uşurate.

– Anunțul din „High Risk" e recent, nu? o întrebă Claire pe Phyllis, privind-o țintă.

– Poți să vezi data pe coperta revistei. E clar că e recent, zise Phyllis.

Cele două femei se aflau la „Waldorf's Peccock Alley", unde beau cîte ceva. În hotel era linişte în seara aceea de miercuri şi acesta era locul cel mai potrivit, deoarece era situat între casa din East Side a lui Phyllis şi „Fassbinder Hamilton" . Dar Claire şi-ar fi dorit ca, în loc să stea de vorbă despre ZOE, să fi fost ca pe vremuri. Şi-ar fi dorit să se afle în barul elegant decorat şi să-l asculte pe Harry Connick Jr. la pian. Şi-ar fi dorit să rîdă şi să bea cu plăcere paharul pe care îl avea în față. Tînjea după zilele cînd ieşea cu celelalte în oraş şi se distrau.

– Ai primit vreun răspuns? o întrebă Claire răsucind

paharul în mînă.

– Ei, ei. Ştii doar că n-o să-ţi spun nimic.

Claire închise ochii pentru o clipă. Faptul că stăteau amîndouă acolo şi beau părea aproape ireal, dacă stătea să se gîndească la discuţia pe care o purtau.

– Am vorbit cu Earnestine. Ştia despre Halbert Washington.

– Ce-i de ştiut? A dus o viaţă nenorocită; a avut parte de o moarte pe măsură.

– Fără nici un fel de ajutor, sînt convinsă, zise Claire aplecîndu-se mai mult spre marginea mesei. S-a gîndit cineva vreodată că vreunul din oamenii ăştia ar putea să fie nevinovat? Unii au avut parte de procese corecte, ştii bine...

– Şi au scăpat datorită unor legi proaste.

– Unii din ei. Dar, chiar aşa, unii ar fi putut să fie nevinovaţi. Gîndeşte-te la cazul lui Audrey. A fost, pur şi simplu, un concurs de înmprejurări. Poate că un criminal în serie era în libertate în Rochester acum zece ani. Poate că tatăl ei vitreg chiar a fost cel are a violat-o şi a strangulat-o, aşa cum a spus ea, dar a fost achitat. Poate că omul cu masca de schi era Jeffrey Dahmer. Sau poate era un individ pe care nu l-am găsit încă.

– Ştii doar că majoritatea crimelor de acest gen nu sînt comise la întîmplare. Victima îşi cunoaşte agresorul aproape întotdeauna.

Phyllis bătea darabana în masă cu unghiile ei cu o manichiură perfectă. Culoarea lor era Vermillion din gama „Lancome". Claire ştia acest lucru pentru că Phyllis folosea întotdeauna nunanţa aceea. Era atît de apropiată de Phyllis, încît cunoştea şi denumirea ojei de unghii pe care o folosea, însă acea apropiere nu era reciprocă. Claire nu reuşea să uite de furia şi sentimentul de trădare pe care le simţise cînd aflase că atîtea

lucruri se petrecuseră în cadrul grupului şi că Phyllis nu-i spusese nimic.

– Povesteşte-mi despre cei care au răspuns la anunţ, zise Claire nevrînd să renunţe.

Avea să închidă acea cutie a Pandorei chiar dacă avea să fie nevoie de toată forţa ei.

– Nu eşti avocata mea, Claire. Nu beneficiem de nici un privilegiu. N-o să-ţi spun absolut nimic, draga mea.

– Cel care o să răspundă o să fie, probabil, un poliţist sub acoperire. Nu ştiu cum de au lăsat acest anunţ să fie publicat după ceea ce s-a întîmplat la „Soldier of Fortune".

– Publică anunţuri ale unor agenţii care oferă soţii asiatice unor indivizi masivi şi proşti, aşa că de ce să nu publice unul al unei femei care îşi caută bărbatul potrivit? De ce să aibă cineva vreo îndoială? întrebă Phyllis şi căută într-una din cele cîteva sacoşe „Henri Bendel" care se aflau pe banchetă lîngă ea. Ah, unde o fi? Am uitat că ţi-am cumpărat ceva.

– Nu ţi-a trecut prin cap că vreunul din cei care răspund la anunţ şi-o închipui că face rost de o iubită, nu că e pus să comită o crimă? S-ar putea să-şi verse năduful asupra ta cînd o să dai cărţile pe faţă.

– N-o să facă asta.

În vocea lui Phyllis era o răceală care o făcu pe Claire să simtă un fior pe şira spinării. Pur şi simplu, nu îşi dădea seama cum se schimbaseră lucrurile. Cum de femeia aceea iubitoare şi plină de căldură pe care toată lumea de la „Bendel's" o întîmpina zîmbind, se transformase în acea criminală cu sînge rece?

– Ce le cereţi candidaţilor? Curriculum vitae sau ce? întrebă Claire, după care făcu o pauză. Nu ştiu de ce te-ai apucat să cauţi un asemenea tip. Chiar dacă aş fi vrut să-l folosesc, n-aş fi putut. Habar n-am cine a ucis-o

pe Zoe. Mi-e inutil, aşa că descotoroseşte-te de el. De toţi. Fă ceea ce trebuie.

– Şi cu următoarea cîştigătoare a loteriei ce facem? Să o dezamăgesc doar ca să-ţi fac ţie pe plac? întrebă Phyllis apucîndu-se din nou să scotocească prin sacoşe după care adăugă absentă: Am discutat mult despre asta în ultimele săptămîni. Avem nevoie de un profesionist.

– Cum l-aţi omorît pe Washington, fără un profesionist?

Phyllis îi aruncă o privire mustrătoare.

– Hai să vorbim despre Halbert Washington. A fost o afacere neaşteptată şi aiurită şi n-am de gînd să las să se repete. Singurul lucru pe care o să-l spun despre asta e că a trăit şi a murit la fel ca atîţia alţii din ghetouri. A făcut trafic de droguri; şi-a făcut prea mulţi duşmani.

– Ca Zoe?

– În sfîrşit! exclamă Phyllis, care căuta prin poşeta ei „Hermes", după care puse pe masă o punguţă cu dungi cafenii. Sper să-ţi placă. Nu mi-a venit să cred. La „Bendel" sînt atîtea lucruri neobişnuite, nu crezi?

Claire se uită la pachet şi se simţi vlăguită. Poate că avea prea mult whisky în pahar, dar, cel mai probabil, era din cauza acelei situaţii de coşmar. „Arsenic şi dantelă veche" în direct la „Waldorf – Astoria".

– N-am nevoie de un cadou de la tine, Phyllis, am nevoie doar să- mi fii prietenă şi să încetezi toată povestea asta. Vreau să redevii cea care ai fost. Vreau să ne simţim bine. Nu vreau să văd că prietenele mele suferă sau că ajung la închisoare.

– Ştiu, dar, ce să spun, am văzut ăsta şi mi-am zis că trebuie să-l ai .

Claire o privi uluită. Phyllis îşi pierduse minţile complet. Avea senzaţia că se uită la o tablă goală, nu la

chipul drag şi familiar al lui Phyllis. Vorbeau despre crimă şi femeia aceea nu se gîndea decît la mica surpriză pe care o avea în poşetă.

Încet-încet, Claire se uită în punguţa cu dungi maronii, din care venea mireasma caracteristică raionului de cosmetice. Despături foiţa şi văzu un batic de mătase cu roşu, albastru şi maron.

– Nu-ţi place? Vezi? E un suvenir din anii '40. Pe baticul ăsta de mătase e harta oraşului New Orleans.

Claire desfăcu baticul, întinzîndu-l pe speteaza banchetei. Într-adevăr, pe el se desluşea conturul Oraşului Semilună.

– E foarte neobişnuit, spuse Claire neputînd, însă, să se arate entuziasmată.

Phyllis făcea întotdeauna cadouri minunate, dar acum nu era nici momentul, nici locul potrivite.

– L-am luat de la „Bendel's". Acum fac Hollywood-ul, zise Phyllis mîngîind baticul. Bucăţica asta de istorie a aparţinut pe vremuri lui Janet Gaynor. Adrian i l-a dăruit în timpul unei călătorii la New Orleans. A costat o avere, dar trebuia să fie al tău, Claire.

Aceasta se uită uluită la batic.

– Ştiu că, dacă o avocată ocupată ca tine are vreo pasiune, aceasta e pentru filmele vechi alb-negru. Anii '30 şi '40 îţi vorbesc, pur şi simplu. Cîteodată sînt în stare să jur că eşti reîncarnarea unei vedete a anilor '40.

– Îţi mulţumesc... zău... spuse Claire continuînd să privească baticul.

Era ceva atît de deosebit de ceea ce discutau, încît nici nu mai ştia ce să spună. Pătratul acela de mătase viu colorat era o dovadă a nebuniei lui Phyllis. Deodată, Claire nu putu să nu se gîndească la cît de înfricoşătoare erau zîmbetele şi cadourile dacă erau oferite în momentul nepotrivit.

– Nu-ți plac desenele? Sînt grozave, spuse Phyllis plimbîndu-şi unghia roşie pe hartă.

Claire o urmări cu privirea. Pe hartă erau nişte personaje nostime care semănau cu cele din desene animate şi care marcau fiecare punct de atracție turistică. Un beţiv stătea rezemat de un felinar de pe Bourbon Street, nişte soldați erau înşirați în dreptul cazărmii Jackson, o femeie asemănătoare cu Esther Williams, cu cască şi costum de baie, înota de-a lungul fostului parc de distracții de pe plaja Pontchartrain.

– Parcă a fost făcut special pentru tine, scumpa mea, şopti Phyllis. Nu vezi? Nu vezi? întrebă ea oprindu-şi unghia în partea de sud-est a oraşului.

Groaza o făcu pe Claire să simtă că i se face părul măciucă. Se uită la harta de pe batic, abia reuşind să se concentreze din cauza spaimei.

– Aici a fost ucisă Zoe, nu-i aşa? întrebă Phyllis în şoaptă. A aruncat-o pe sora ta ca pe un şervețel murdar.

Claire simți un nod în stomac. Se uită la cei doi copii de pe hartă, care semănau cu nişte figurine ale lui Hummel cu găleţile lor cu lapte şi îmbrăcați în costume bavareze. Pe hartă era trecut micul orăşel Des Allemands, deoarece în anii '40, în perioada discriminărilor rasiale, cel care făcuse harta aceea îşi închipuise că nişte copii albi, ca nişte îngeri, aveau să imprime oraşului New Orleans gustul pîinii albe. Cei doi copii din Des Allemands contrastau puternic cu negrii care dansau un dans specific magiei negre în Piața Franceză.

– Incredibil, murmură Claire.

Phyllis îi acoperi mîna cu a ei.

– Acolo a fost găsită, nu? În Des Allemands?

– Da, şopti Claire neputînd să-şi ia ochii de la cei doi copii.

– Pot să-l duc înapoi, dacă nu-ţi place...

– Ba nu, îmi place, spuse Claire privind-o.

Deodată, îşi dădu seama unde voia Phyllis să ajungă. Voia ca ea să cedeze. Voia ca ea să simtă din nou vechea ură şi neputinţă şi să uite ce era bine şi rău, legal şi ilegal. Phyllis voia să o facă să se înverşuneze atît de tare, încît să fie bucuroasă că numele ei fusese ales de ZOE. Baticul era un dar morbid, dar, uneori, morbiditatea era necesară. Cîteodată, lucrurile morbide dădeau forţă pentru atingerea unui scop. Indiferent cît de greşit ar fi fost acesta.

– N-o să meargă, Phyllis. N-o să meargă, zise Claire, dar Phyllis începu să pălăvrăgească despre vizita pe care o făcuse la magazinul „Bendel".

Claire se uită din nou la batic. Aproape că şi-o închipuia pe Janet Gaynor într-o decapotabilă galbenă mergînd cu viteză pe autostrada 90, cu părul vîrît cu grijă sub baticul acela şocant gen Thelma şi Louise.

– Acum, să revenim la anunţ, spuse Claire la un moment dat, reuşind să o privească pe Phyllis în ochi. Cine a răspuns? A răspuns cineva?

– Nu pot să-ţi spun, zise Phyllis părînd neliniştită dintr-o dată.

Aruncă o privire poşetei care se afla deschisă pe masă şi, înainte să apuce să o atingă, Claire o luă repede.

– Ai fost la cutia poştală astăzi? Corespondezi cu cineva? întrebă ea şi, fără nici un fel de ceremonie, începu să cotrobăie prin poşetă.

I se părea ciudat să violeze astfel intimitatea prietenei sale, dar viaţa devenea din ce în ce mai ciudată cu fiecare clipă care trecea.

– Ce-i asta? întrebă ea cînd văzu un plic cu ştampila din Tulsa.

Un plic alb, simplu, pe care nu era trecută adresa expeditorului.

– Ai cumva vreun iubit cu care corespondezi şi eu nu ştiu, Phyl?

Phyllis strînse din buze dezaprobator.

Claire însă îşi feri privirea. Nu putea să se gîndească la vinovăţie, intimitate şi bunele maniere. Nu cînd încerca să-şi salveze prietena. Toate prietenele.

– Ştii foarte bine să nu pot să stau să mă uit cum o să ajungeţi toate la închisoare. Aţi însemnat totul pentru mine. Vă iubesc prea mult.

– Nimeni n-o să ajungă la închisoare.

– Povesteşte-mi despre el. Cine e tipul? o întrebă Claire fluturînd scrisoarea.

– Dumnezeule, toţi avocaţii sînteţi la fel. Întrebaţi, întrebaţi, întrebaţi, spuse Phyllis începînd să se bosumfle. Foarte bine. Pot să-ţi spun, pentru că nu e cine ştie ce. A răspuns la anunţ. Scrisoarea asta e al doilea „interviu" al lui. E din Tulsa. Oklahoma. E un individ care are un coeficient de inteligenţă minim, probabil, dar e foarte ingenios în ceea ce priveşte tacticile de luptă, susţine că a luptat în Nicaragua, Panama şi Filipine în timpul lui Reagan şi Bush şi e suficient de paranoic ca să-şi ţină gura. Zice că poate să îndeplinească orice misiune într-o manieră profesionistă şi discretă, deşi habar n-are să scrie corect cuvîntul „discret".

– Dumnezeule, zise Claire încet. Uite ce e, Phyllis, sper că n-ai stabilit să te întîlneşti cu tipul ăsta. Cineva din grup ar putea fi ucis vreodată de unul din tipii ăştia aşa-zişi soldaţi, spuse ea, după care făcu o pauză şi studie expresia de pe chipul lui Phyllis. Oh, Doamne, n-ai fixat o întîlnire, nu-i aşa?

Phyllis nu spuse nimic.

Claire deschise repede plicul. Nu erau decît cîteva

cuvinte. Ora şi locul întîlnirii erau confirmate, de asemenea, şi un bilet de avion. Lăsă plicul încet în poală.

– Îmi răcesc gura degeaba, zise ea în sfîrşit. Ca avocată, trebuie să-ţi spun că e ceva nebunesc primejdios...

– Nu eşti avocata mea, Claire, eşti clienta mea şi am de gînd să- ţi îndeplinesc dorinţa cea mai arzătoare, spuse Phyllis arătînd din nou spre batic. Intenţionez să încerc să-l găsesc, chiar dacă nu eşti de acord.

– Şi cum ai de gînd să întreţii legătura? O să-l suni pe pager ori de cîte ori ai cîte o treabă de făcut sau e ca un animal sălbatic şi va trebui ţinut într-o cuşcă undeva unde se va pregăti pentru crimele pe care va trebui să le comită? întrebă Claire golindu-şi paharul. Trebuie să încetezi orice legătură cu el. Ascultă-mă, Phyllis, o să ai numai necazuri.

– E rîndul tău, Claire. Profită de ocazie, spuse Phyllis privind-o în acel fel matern caracteristic femeilor în vîrstă, după care îi făcu semn chelnerului şi mai ceru un Martini. De ce să nu-l găseşti pe ucigaşul lui Zoe şi să-l distrugi?

Claire scuturâ din cap.

– Aşa. Pentru că nu e o soluţie bună. Chiar dacă aş putea să trec cu vederea peste implicaţiile morale, etice şi legale ale unui asemenea gest, cum aş putea să mă folosesc de şansa asta? Poliţia nu l-a găsit, nu? Aşa că o să intru frumos în scenă după cîţiva ani de la comiterea crimei şi, iată, descopăr identitatea criminalului la timp pentru ca un ucigaş plătit să-l omoare? Nu cred.

– S-ar putea să-l găseşti, Claire. Nu uita că, ultima dată, ai procedat corect. Poliţia şi tribunalul au mîinile legate. Uită-te la toţi cei care comit crime cu premeditare şi scapă datorită unor anumite circumstanţe. Eşti avocată, Claire, ştii mai bine ca oricine că tribunalele nu vor

să afle adevărul, ci doar să facă dreptate, ceea ce nu e deloc acelaşi lucru. În sistemul ăsta, justiţia ţine cont de drepturile tuturor, numai de ale victimei nu.

Claire îşi înăbuşi furia.

– Şi ce dacă, de data asta, nu mai procedez corect? Poate că mă duc la New Orleans. După asta ce fac? Cum o să pot găsi dovezi care le-au scăpat poliţiştilor?

– Cînd ne-am decis să facem asta, am ştiut că nu putem promite nimănui rezultate, ci doar o şansă. Întotdeauna am fost de părere că a avea resurse şi, cel puţin, posibilitatea de a pedepsi ar putea fi extrem de important, spuse Phyllis aplecîndu-se în faţă şi, după aceea, continuă în şoaptă: Profită de ocazie, Claire. Ai o şansă şi eu aş zice să o apuci cu ambele mîini.

Claire se uită la gheaţa din pahar, care se topea. Chelnerul se întoarse cu un Martini şi cu un alt whisky. Tocmai voia să-i spună că nu mai ceruse altul, dar se răzgîndi.

– O să mă-ntîlnesc cu tipul ăsta, zise ea uitîndu-se la scrisoare din nou.

– Ce-ţi trece prin minte aia strălucită? Crezi că o să te întîlneşti cu el şi o să-l faci să renunţe?

– Va trebui să mă laşi să fac ce cred eu de cuviinţă. În definitiv, e rîndul meu. Pot să fac ce vreau cu şansa mea.

– Nu ne poţi opri, să ştii. Oricît de mult ţi-aş înţelege sentimentele contradictorii, noi o să continuăm. Cu sau fără tine.

– Mai vedem noi. De obicei sînt foarte convingătoare. Dar, pînă una alta, mama s-a întors acasă şi veau ca toate pisicile să intre la loc în pălărie.

– Asta e mai important decît dr. Seuss, Claire. În plus, pisicile nu mai au loc şi, chiar dacă ar mai avea, nu uita că pisica din pălărie se întoarce întotdeauna.

Claire roti whisky-ul în pahar şi se uită la el. Avea senzaţia că fusese prinsă într-un război civil; cowboy-ii contra indienilor. Era ca punctul de vedere al revizionıştilor cu privire la Little Bighorn, unde fiecare avea o părere şi un singur lucru era cert. Aveau să fie mai multe victime. De ambele părţi. ZOE avea să aibă grijă de acest lucru.

Vişina din paharul ei se învîrtea ameţitor.

Ca sîngele care dispărea prin scurgere.

Capitolul 6

„Bloomingdale's" era asemeni unui peron de metrou din Times Square la o oră de vîrf. Acele minunate şi, în acelaşi timp, îngrozitoare zile dintre Ziua Recunoştinţei şi Crăciun sosiseră şi toată lumea din New York – gîsculiţe care căutau o poziţie în societate, indivizi plictisiţi, bunici înveşmîntate în blănuri şi turişti curioşi – părea să vrea să intre în magazin. Cei care aşteptau în faţa scării rulante erau separaţi de ceilalţi printr-un cordon şi de cei care asigurau securitatea magazinului. Mulţimea aceea de oameni era gata oricînd să facă scandal, dacă era să te iei după expresia încordată şi plictisită de pe chipul paznicului. Dacă n-ar fi fost ornamentele specifice, verzi şi roşii, ai fi zis că era premiera unui film de Spielberg, nu un magazin.

Raionul de parfumerie era lîngă intrarea de pe Lexington Avenue. Claire ajunse mai devreme. Se gîndi să mănînce un croissant şi să bea o cafea în cafeneaua de la etaj, după care să studieze liniştită, poate chiar să-l spioneze pe neobservate pe cel care răspunsese în urma anunţului, pe cel care îşi închipuia prosteşte că putea să vîneze balauri.

Cel care răspunsese anunțului dat de nişte femei care credeau prosteşte că balaurii puteau fi vînați.

Phyllis avea dreptate, bineînțeles. Claire acceptase să-l întîlnească numai pentru că avea de gînd să-l sperie. Probabil că era mai prudent să nu-i spună nimic lui şi să-l lse să-şi vadă de drum, dar se temea că ar fi putut să ia legătura cu ZOE din nou, prin intermediul anunțurilor din reviste şi, a doua oară, ea să nu mai poată să evite necazurile. Nu exista tratament mai bun ca acela preventiv, spunea mereu mama ei.

Magazinul era un loc absurd unde să te întîlneşti cu un ucigaş plătit. O casieră care avea buzele creionate prea tare cu maron era extrem de ocupată, în timp ce managerii şi alți angajați îşi făceau de lucru cu ornamentele de Crăciun. Clarie îşi spuse să nu uite să felicite persoana care se gîndise să-i dea întîlnire acelui bărbat acolo. Era un loc excelent; deloc periculos pentru o femeie şi uşor de ignorat de către un bărbat.

– Doriți ceva? întrebă o vînzătoare cu o voce plictisită.

Claire o privi pe tînăra brunetă, după care se uită la ceas. Mai erau cîteva minute pînă la ora întîlnirii. Dacă avea să vină, el urma să fie acolo peste puțin timp.

– Doriți ceva? o întrebă din nou tînăra cu exasperare în glas, de parcă, stînd în dreptul vitrinei ei, Claire i-ar fi răpit din timpul prețios.

– Poate. Adică, da, cred că da, spuse Claire rotindu-şi privirea în jur.

Erau puțini bărbați. La raionul de parfumerie se aflau numai doi decoratori de vitrine care discutau despre ornamente cu altul care se plîngea de faptul că direcțiunea nu-i asculta niciodată sugestia de a decora magazinul în culorile lişiței şi curcubeului.

Era mai bine dacă îşi făcea de lucru, îşi spuse ea,

întorcîndu-se spre vînzătoare. Aşa avea să nu bată la ochi. Mai bine îl zărea şi îl cîntărea ea întîi.

– Aş vrea să văd ce aveţi din gama „Christian Dior", vă rog, spuse ea punîndu-şi poşeta pe tejghea şi căutînd în ea cartea de credit American Express.

Era aproape sigură că lui Phyllis îi plăcea „Poison" şi, din cauza problemelor de sfîrşit de an, se gîndise la cadourile de Crăciun. Aşa putea să-şi facă şi cumpărăturile şi să ferească oamenii de închisoare, în acelaşi timp.

Vînzătoarea aşează cîteva cutiuţe pe tejghea şi aşteptă ca ea să aleagă bătînd nerăbdătoare pe geam cu un unghiile acoperite de un strat prea gros de ojă. Claire o întrbă care era mai bună, apa de colonie sau parfumul cu pulverizator, neştiind ce ar fi preferat Phyllis. Tînăra îi răspunse cu minimum de cuvinte şi fără să privească în ochi. În stil tipic new-yorkez, femeia se purta ca şi cum ar fi avut lucruri mult mai importante de făcut decît să le servească pe burghezele care intrau de pe Lexington Avenue.

Dumnezeule, probabil că trebuia să se ducă să lucreze la diploma de ştiinţe în domeniul rachetelor, îşi spuse Claire cu puţină răutate.

– Cred că o să iau spray-ul, spse Claire, simţindu-se la fel de neinformată ca înainte.

Nu obişnuia să se dea cu parfum, iar gama era extrem de variată.

– Apa de colonie se vinde împachetată special pentru sărbători împreună cu săpun şi accesorii pentru călătorie.

Claire îşi înăbuşi dorinţa de a da ochii peste cap şi de a întreba: „Atunci de ce naiba n-ai zis aşa cînd te-am întrebat?"

– În cazul ăsta, cred c-o să iau apă de colonie,

spuse ea dîndu-i cartea de credit şi se duse la coadă la casă.

În clipa aceea îl văzu.

Stătea rezemat de tejghea în capătul îndepărtat al acesteia, arătînd la fel de normal ca un păianjen pe o ciocolată „Twinkie". Dacă se încadra în vreo categorie, era genul de bărbat cu care n-ai fi vrut să te întîlneşti singură şi pe întuneric. Care le făcea pe femeile care treceau pe lîngă el să-şi strîngă poşetele la piept.

Avea hainele murdare şi faţa îi era mînjită de praf şi sudoare. Pe cap purta o căciulă veche de armată, iar expresia de pe chip avea o expresie rece. Era posibil ca, pe stradă, oamenii să-i arunce o monedă, două de douăzeci şi cinci de cenţi, luîndu-l drept un individ fără adăpost, dar Claire ştiu instinctiv că nimeni nu făcuse acest lucru vreodată. Faptul că avea peste un metru optzeci înălţime, căci îi întrecea pe majoritatea bărbaţilor, îi împiedica pe cei mai milostivi să facă un asemenea gest. Majoritatea oamenilor trebuiau să fie îndeajuns de înţelepţi, încît să nu-i ofere ceva de pomană acelui individ. El lua, nu primea. Licărul din ochii lui confirma acest lucru; cînd se aţinteau asupra unui subiect, trădau inteligenţa întunecată a unui animal de pradă.

Şi acei ochi erau aţintiţi asupra ei acum.

Cînd îşi dădu seama de acest lucru, Claire simţi un gol în stomac. Îşi feri privirea repede şi se uită la casieră.

– Mulţumesc foarte mult, zise ea, iar femeia îi trînti cartea de credit şi bonul pe tejghea, fără să-i arunce măcar o privire.

Claire scoase stiloul nervoasă şi se semnă. Nu îndrăzni să se mai uite în direcţia bărbatului. Din nebunie sau din instinct, ştia că el trebuia să-şi fi dat seama că ea era cea de la ZOE. Casiera puse bonul în pungă,

după care i-o dădu. Claire o luă, dar paraliză deodată, neştiind dacă să aleagă confruntarea sau fuga.

Fusese de acord cu întîlnirea aceea pentru a-l face pe respectivul individ să renunțe. Avusese de gînd să-l amenințe că îl va da pe mîna autorităților dacă se uita măcar la o revistă mercenară. Poate marile ei planuri cu ajutorul cărora voise să le împiedice pe membrele ZOE să dea de necazuri păreau acum incredibil de naive. Omul acela era mult prea departe de lumea ei. Era genul de ființă cu care nu putea să trateze şi nici n-ar fi vrut să o facă.

O înspăimînta numai prin felul cum arăta, iar gîndul că ar fi putut să fie chiar un criminal o făcu să-i tremure mîna pe pungă. I se spusese odată că relația dintre criminal şi victimă era, în unele privințe, una dintre cele mai intime. Se rugă să nu cunoască niciodată o asemenea intimitate.

Luă punga şi porni încet spre ieşirea spre Lexington Avenue. Reprimarea dorinței de a se uita în spate era aproape dureroasă. Se spunea „niciodată să nu întorci spatele duşmanului", dar ea trebuia s-o facă. Trebuia să părăsească magazinul fără nici o confirmare, fără nici un incident. Îşi promise în sinea ei să se ducă acasă să o sune pe Phyllis şi să le spună tuturor membrelor ZOE care aveau s-o asculte că erau nebune dacă voiau să aibă de-a face cu cei de teapa celui pe care îl văzuse ea în ziua aceea.

– Doamnă! Doamnă!

Vocea deja familiară a vînzătoarei o zgîrie pe creier asemeni unor unghii pe o tablă.

Se întoarse automat.

– V-ați uitat cartea de credit, spuse femeia fluturînd dreptunghiul de plastic între unghiile lungi şi excesiv de lăcuite.

– Ah, mulțumesc, zise Claire luîndu-şi cartea de credit şi vîrînd-o în poşetă, fără să mai stea să o pună în portmoneu.

Apoi, pentru că era atît de agitată, îşi pierdu controlul pentru moment şi aruncă o privire spre locul unde se aflase bărbatul. Acesta nu mai era acolo.

Poate că nici nu fusese vreodată. Poate că fusese doar rodul imaginației ei, al groazei ei.

Strînse la piept punga pe care abia o cumpărase şi porni spre ieşirea care dădea spre Lexington Avenue.

Dar, iată-l, de data aceasta stînd rezemat de vitrina cu articole din gama „Guerlain". Păianjenul se întorsese pe „Twinkie".

Cînd el o țintui cu privirea, ea ştiu un singur lucru. Dacă se întorcea, el şi-ar fi dat seama că îi era frică. Şi, dacă, era, într-adevăr, un ucigaş plătit, avea să-şi dea seama că ea era cea cu care trebuia să se întîlnească. Aşadar, avea două soluții: ori să-l înfrunte, ori să treacă pe lîngă el.

Văzu că el atrăsese atenția paznicilor şi din stînga şi din dreapta. Unul îşi luă privirea de la cei care foloseau scara rulantă şi vorbi agitat într-un walkie-talkie. Într-o clipă, individul avea să fie înconjurat de paznici şi luat la întrebări cu privire la dorința lui de a face cumpărături de la „Bloomingdale's". După care ea avea să plece acasă liniştită.

În sfîrşit, se îndreptă spre uşile turnante. Însă tot timpul simțea privirea bărbatului ațintită asupra ei, sfredelind-o asemeni unui laser invizibil.

Nu trebuia să se uite la el. Ştia acest lucru, dar, cîteodată, gesturile de autoapărare se făceau instinctiv. O privire fixă era asemeni unei bătăi pe umăr; instinctiv ridicai privirea.

Se uită la el. Privirea lui era asemeni unei forțe cos-

mice şi, odată captată, nu mai scăpai. Ea nu putu să se uite în altă parte. Deşi continua să meargă spre ieşirea dinspre Lexington Avenue, ochii lui păreau să o poarte într-o altă lume. O lume de întuneric şi spaimă. Lumea care exista în ea încă de cînd Zoe fusese găsită moartă în şanţul din Des Allemands.

Îşi feri privirea brusc. Atinse clanţa de alamă a uşilor turnante şi, cu coada ochiului, îl văzu desprinzîndu-se de vitrină.

Îi atrăsese atenţia şi acum, oh, Doamne, avea să o urmărească.

I se taie respiraţia. Aerul pe care nu-l mai lăsa să iasă îi apăsa cutia toracică asemeni unei greutăţi de plumb. Spaima îi lăsa în gură un gust de sînge. Nu putea să-l lase s-o urmărească. Nimeni de pe stradă nu i-ar fi sărit în ajutor. Ar fi putut s-o tragă pe o scară pustie de metrou sau ar fi putut să încerce să-i vorbească înainte ca ea ar fi ajuns acasă. Şi, aşa, ar fi aflat unde locuia.

Dar poate că nici nu era acela bărbatul cu pricina, îşi spuse ea deodată. Poate că era doar isterică şi îi atrăsese atenţia vreunui nenorocit fără adăpost care avea să o atace pentru nişte mărunţiş. Poate. Poate.

Deodată, simţi o mînă pe umăr. Pe jumătate gemînd, pe jumătate ţipînd, se întoarse şi se trezi faţă-n faţă cu el, dar în tot acest timp continua să meargă cu spatele spre uşă.

– Vă putem ajuta cu ceva, domnule? Aveţi ceva de cumpărat de aici?

Ea se uita mută de uşurare cum doi paznici îl flancară pe individ, luîndu-l evident prin surprindere. El ezita şi Claire nu mai avu nevoie de altceva. Merse cu spatele pînă cînd ieşi pe uşă, fiind cît pe ce să cadă pe trotuar. O rupse la fugă după un taxi, refuzînd să mai privească

înapoi pînă cînd nu se află pe bancheta din spate a maşinii. Atunci aruncă o privire pe fereastră. Numele magazinului scris cu litere negre deveni din ce în ce mai mic. Dedesubt, uşile turnante se învîrteau încă. Dar nu ieşea nimeni.

În clipa aceea văzu picătura de sînge de pe mînă şi îşi dădu seama că îşi muşcase buzele.

Capitolul 7

– Pleacă, spuse un paznic pe al cărui ecuson scria numele „Robinson" şi care îi dădu lui Jameson portmoneul şi legitimaţia. Alţi patru se aflau în jurul mesei şi se uitau uluiţi. Jameson avea senzaţia că era studiat la microscop.

– Dar, daţi-mi voie să vă previn, şi pe dumneavoastră şi pe ceilalţi agenţi, domnule. Dacă FBI-ul vrea să-mi folosească magazinul pentru misiunile sale de supraveghere trebuie să mă anunţe mai întîi, zise Robinson aruncîndu-i o privire lui Jameson, după care scrise ceva pe o foaie de hîrtie. Nu puteţi să vă desfăşuraţi operaţiunile secrete pe teritoriul meu crezînd că n-o să pun întrebări.

„Operaţiuni secrete?" se întrebă Jameson, dar nu făcu nici un comentariu. Doar încuviinţă şi îşi muşcă obrazul pe dinăuntru. Era încă furios. Fusese atît de aproape, ar fi putut chiar să o atingă pe femeia aceea. Dar trebuise să apară Barney Fife şi să-l ducă la biroul pazei.

– Fac un raport, da poţi să fii sigur că o să fie confidenţial. Nimic din toată treaba asta n-o să se afle dincolo de biroul meu... totuşi, trebuie să înregistrez fiecare inci-

dent, spuse Robinson continuînd să scrie.

Ghemuit pe un scaun pliant metalic, Jameson continuă să încuviințeze, în timp ce ceilalți paznici se holbau în continuare.

La naiba, probabil că era cel mai palpitant eveniment pe care îl văzuseră tot anul, îşi spuse el mişcîndu-se uşor pe scaun. Parcă nu văzuseră în viața lor un agent FBI.

În cele din urmă, Robinson lăsă mapa jos.

– Poți să pleci, agent Jameson. Aşa cum am mai spus, data viitoare anunță-mă dinainte. Vream să cooperăm cu Biroul.

„Vrem să cooperăm cu Biroul." Jameson fu cît pe ce să izbucnească în rîs. De parcă ar fi putut face cineva altceva.

Se ridică şi îi întinse mîna lui Robinson. Nu avea nici un sens să-l supere degeaba. Era bucuros că Robinson conducea biroul pazei într-un magazin, nu o țară din lumea a treia.

– Biroul apreciază acest lucru, domnule Robinson. Data viitoare cînd o să se mai desfăşoare o „operațiune secretă" în magazinul dumitale, o să fii primul pe care o să-l anunțăm.

Robinson încuviință grav.

– Înainte să plec, aş dori o informație, însă. Aş putea să văd bonurile de la casă de la raionul de parfumerie?

Robinson îl privi pătrunzător. Parcă i-ar fi fost greu să se decidă dacă să coopereze sau nu. Iarăşi, de parcă ar fi avut de ales, îşi spuse Jameson.

– Bine. Bănuiesc că se poate. Harold, spuse Robinson întorcîndu-se spre un paznic tînăr, căruia abia îi mijise mustața.

Probabil că nici nu terminase primul semestru la John Jay.

– Ia-l pe agentul Jameson jos şi lasă-l să vadă bonurile. După aceea vino şi raportează-mi.

Bineînţeles, îşi spuse Jameson mascîndu-şi disprețul cu un mormăit.

Walkie-talkie-ul lui Robinson făcu paraziți, dar imediat după aceea se auzi o voce.

– Avem un incident la raionul pentru copii, şefule. Am impresia că o puştoaică a strecurat o eşarfă în geantă.

– Vin imediat, zise Robinson cu aerul unuia care întîrziase la o întîlnire la nivel înalt de la Geneva.

– Eu o să termin repede şi să te scutesc de prezența mea, „şefule", spuse Jameson adăugînd în gînd ultimul cuvînt.

După aceea se uită la puştiul, Harold, care trebuia să-l însoțească pînă la casă.

Dar, înainte să iasă, Robinson îl opri.

– Mai e ceva, agent Jameson, spuse el uitîndu-se la oamenii săi. Ştiu că Biroul ține secrete, de obicei, lucrurile astea, dar nouă puteți să ne spuneți. Pe cine urmăreați acolo jos? Tipa aia era vreo traficantă de droguri sau ce altceva? Care-i treaba?

Jameson deschise gura, dar nu ştia cum să-i spună că nu era în misiune. Probabil că incidentul nu avea să se soldeze cu vreun rezultat, aşa cum se întîmpla de multe ori în activitatea polițiştilor şi a FBI-ului. Nu ştia decît că bruneta de jos îi atrăsese atenția, dar habar nu avea dacă acest lucru se întîmplase datorită felului cum îl studiase cu coada ochiului sau a privirii ei aproape speriate. S-ar fi putut ca nici să nu se afle în spatele lui ZOE, la urma urmei. Ar fi putut să fie o simplă clientă pe care el o speriase. De asemenea se cunoştea suficient de bine ca să-şi dea seama că îşi putea concentra atenția asupra unei femei, fără să-şi dea seama, numai pentru că o găsea atrăgătoare. Şi, da, pe cea de jos o găsise

deosebit de atrăgătoare cu părul ei negru şi bogat şi cu acea teamă din privire care îl făcuse să se simtă ciudat. Dar nu putea să-i spună acest lucru lui Robinson fără să-şi petreacă restul zilei răspunzînd la întrebări.

– Cred că ne-aţi prins. Avem motive să credem că are legături cu cartelul „Cartagena". Iubitul ei e Anuncio Estaban. Sigur că aţi auzit de el.

Robinson încuviinţă. El întotdeauna încuviinţa. Ori disprețuitor şi neîncrezător, ori simulînd un fel de legătură între doi oameni care luptau împotriva crimei.

– Un tip îngrozitor. Am auzit tot felul de lucruri despre el. Sper să-l prindeţi.

– Mulţumesc, spuse Jameson zîmbind.

Nu putea să nu o facă. Născocise totul. Anuncio Estaban era îngrijitorul de la sediul din Tulsa. Şi, în plus, ce treabă ar fi putut să aibă FBI-ul în Columbia?

– Bine, data viitoare să mă anunţaţi.

– Am înţeles, zise Jameson urmîndu-l pe Harold.

Îi fu uşor să găsească bonul achitat cu cartea de credit American Express. Nu se făcuseră prea multe încasări cu Amex în ultima oră şi pe bon era trecută şi ora. Jameson îl trimise pe Harold în biroul pazei să facă o copie după un bon şi, între timp, el stătu lîngă vitrina cu parfumuri, flirtînd cu vînzătoarele. Atitudinea acestora se schimbase simţitor după ce Harold deschisese registrul şi le spusese că lucra cu FBI-ul acum. Puţin îi păsa că Robinson spusese că totul era confidenţial.

Harold se întoarse cu copia şi Jameson coborî la subsol cu scara rulantă, pentru a lua metroul. Se gîndise să ia un taxi pînă la hotel, dar, ţinînd cont de felul cum era îmbrăcat, îşi dădu seama că, mai degrabă, exista o şansă pentru Robinson să devină preşedintele lui „Federal Department Stores, Inc." decît pentru el să oprească

un taxi.

Tot timpul cît merse cu metroul, se uită la bon. Femeia se numea Claire Green. Avînd numărul cărții ei de credit, putea să afle o mulțime de lucruri despre ea înainte să se însereze. Probabil că nu se ținea după cea care trebuia, dar exista o șansă interesantă ca acea Claire Green să fie un personaj captivant.

Modemul era deja montat la computerul său portabil pe care îl avea în cameră. Introduse numărul cărții de credit și îl trimise la sediu. Gîndindu-se că avea să treacă ceva timp pînă cînd primea un răspuns, făcu un duș, își puse o pereche de pantaloni scurți, după care cotrobăi prin micul frigider. Prețurile erau uluitoare, dar, cu toate acestea, luă o bere „Heineken". Printre înghițituri, rosti jurămîntul de loialitate. Era singurul mod în care îi putea mulțumi gazdei.

Deodată faxul începu să zumzăie și scoase un raport de la TRW. Numărul cărții de credit Amex era pe el. Numele era Claire Green. Firma la care lucra era „Fassbinder Hamilton". Adresa era Wall Street.

Era în stare să parieze pe toate berile „Heineken" din frigider că era avocată. O carte cu numerele de telefon din Manhattan se afla în sertarul noptierei. O răsfoi pînă la secțiunea avocaților și o găsi pe Claire Green. Adresa era aceeași cu cea din raport. Numărul de acasă nu era trecut și, cînd sună să se intereseze, i se spuse ea avea un număr care nu figura, însă, în carte.

– Deșteaptă fată, șopti el închizînd telefonul.

După aceea studie raportul. Nu conținea nimic neobișnuit. Cîteva cărți de credit achitate. Două puncte negre din partea unor agenții de colectare supărate că nu recuperau o sumă de o sută de dolari. Deoarece era vorba de o sumă mică, probabil că ea refuza să plătească din principiu. Fu amuzat cînd văzu că ambele

agenții reprezentau doi medici. Pînă şi avocații erau nemulțumiți de felul cum funcționa Ministerul sănătății.

Sună telefonul. Afară, soarele tocmai cobora în spatele clădirii Chrysler.

– Gunnarson la telefon. Ce-ai aflat astăzi?

Jameson îşi drese glasul.

– Nu prea multe. Nu m-am întîlnit cu nimeni din partea lui ZOE.

– Cine e Claire Green?

– O avocată care a cumpărat un parfum. M-a privit cam ciudat în timp ce aşteptam şi m-am gîndit s-o verific.

La celălalt capăt al firului se făcu liniște.

– Ați aflat ceva? întrebă Jameson aşezîndu-se pe marginea patului.

Un mușchi îi zvîcni în maxilar. De fiecare dată cînd îl îngrijora sau îl intriga ceva strîngea din dinți. Acest lucru îl enerva teribil pe dentistul lui.

– Computerul a scos ceva interesant. Aşa, într-o doară, Wynn i-a trecut numele prin PTCV – Programul Temerii de Crime Violente. Acum că putem să căutăm informații despre criminalii în serie, putem să descoperim nişte legături interesante. Wynn a nimerit direct la țintă. A apărut numele lui Claire Green. Se pare că Biroul şi ea sînt prieteni vechi. Sora ei geamănă a fost ucisă în New Orleans. Biroul s-a ocupat de caz, crezînd că era o crimă care semăna cu alta. Totuşi, nu s-a descoperit nimic de acest gen.

Jameson se gîndi din nou la ochii lui Claire Green. Acum ştia ce văzuse în ei. Era aceeaşi expresie din ochii lui cînd, copil fiind, trebuise să-şi îngroape cel mai bun prieten.

– Mai eşti pe fir, Jameson?

– Da, domnule, zise el aplecîndu-se şi luînd altă bere.

– Mai e ceva demn de luat în seamă în legătură cu

femeia asta.

– Spuneți, zise Jameson destupînd sticla.

– Sora ei geamănă se numea Zoe.

Jameson rămase nemișcat, dar, la un moment dat, își dădu seama că spuma dăduse pe dinafară.

– Fir-ar să fie! exclamă el și luă repede un prosop ca să-și șteargă pantalonii.

– Cred că e clar ce se petrece, nu?

– Da. E vorba de un ucigaș plătit, cu siguranță, zise el frecîndu-și maxilarul, în timp ce mușchii îl dureau de cît de tare strîngea din dinți. Probabil că știe cine i-a omorît sora.

– Trebuie să afli mai mult, Jameson. Potrivit informațiilor noastre, nimeni nu l-a descoperit pe cel care a ucis-o pe Zoe Green. Aș fi înțeles, dacă l-ar fi avut pe individ și n-ar fi reușit să-l bage după gratii. Atunci aș mai fi înțeles ce ce l-ar fi căutat. Dar, din dosarele noastre, reiese că individul n-a fost găsit. Nu s-a descoperit nimic.

– Poate că ea știe mai multe ca noi.

– Verifică, Jameson. Ne vedem peste cîteva zile.

– Da, domnule. Dacă mai aflați ceva, sunați-mă.

– Sigur, zise Gunnarson și închise.

Jameson se uită la sticla de bere goală. Din instinct știuse că era ceva în neregulă cu femeia de la magazin, că acea Claire Green făcea mai mult decît să cumpere un parfum, dar era aproape tulburător faptul că acest lucru se confirmase atît de repede. Și expresia din ochii ei îl tulbura mai mult acum, de cînd o recunoscuse. Era prea aproape de țintă.

– Ce urmărești, Claire Green? șopti el, uitîndu-se la raportul TRW. Apoi, pipăind bonul, zise: Bănuiesc că nu-mi dai de ales și va trebui să aflu singur.

Capitolul 8

Rafturile din lemn de mahon fuseseră construite pentru cărțile de medicină ale tatălui său, dar, cînd acesta murise, Everard le transformase în vitrine. Cu uşi de sticlă şi lumini interioare, putea acum să-şi expună suvenirurile dragi dobîndite în cursul vieții, de la bonețica de copil mic croşetată de „mămica" lui pînă la încununarea triumfurilor lui sociale, costumul Rex.

Aprinse luminile din vitrine. Regele era acolo. Rex, un manechin în mărime naturală, era îmbrăcat în costumul lui din satin alb. Mantaua se întindea pe lungimea a patru rafturi; era presărată cu paiete aurii şi strasuri cusute în formă de crin. Everard reuşise chiar să facă rost şi de costumele pajilor săi, care erau expuse şi ele, două costume micuțe din satin alb şi pălărioare pe care le cumpărase de la raionul pentru copii de la „Krauss".

Rex, Regele Carnavalului, 1988. Triumful său. Culmea succesului său. Exact la ora prînzului, în acea zi de Mardi Gras, alaiul lui Rex oprise lîngă Asociația 555 de pe Canal Street, pe unde treceau toate parăzile. Primarul oraşului New Orleans îl aştepta lîngă podium. I se dăduseră cheile oraşului şi Rex îşi ridicase sceptrul auriu

pe deasupra maselor de oameni, binecuvîntînd ziua aceea.

Everard se apropie mai mult de costumul expus în vitrină. Tatăl lui n-ar fi putut să o facă. Cărţile acelea groase de medicină nu făcuseră din doctorul Laborde un rege. Rex. Fiul său, însă, reuşise. Cel care şchiopăta şi avea un coeficient de inteligenţă care era prea slab pentru a putea să intre la medicină.

Trase adînc aer în piept şi se duse la vitrina următoare. Din aceasta nu se scoseseră rafturile, dar se puseseră becuri. În acel compartiment se aflau o mulţime de obiecte, fără să pară a avea o legătură între ele, cu excepţia plăcuţelor de alamă bătute pe muchia raftului, pe care era trecut cîte un număr de la unu la zece, dedesubt fiind loc şi pentru altele.

De mai bine de zece ani avea onoarea să fie preşedintele Asociaţiei 555, venerabilul club ai cărui membri îi umiliseră tatăl cu mult timp în urmă. Acela era un alt triumf de care ar fi vrut să ştie doctorul Laborde. Vitrina adăpostea suveniruri de la 555 dintr-o perioadă de nouă ani, cadouri de la petreceri, invitaţii, măşti. Apoi, în dreptul anumitor numere, era pus cîte un obiect ciudat – la numărul doi era o verighetă cu diamante, la cinci, un set de chei ale unui îngrijitor, la şase, o pereche de pantofi roşii „Ferragamo" fără toc. Everard era mîndru că, în cei cinci ani care trecuseră, fundiţa lor nu fusese acoperită de praf.

Se uită la ziarul din ziua aceea pe care îl ţinea mînă. Un articol mic din josul paginii era intitulat: „Cadavru descoperit, o crimă veche de zece ani nerezolvată."

Puse ziarul deoparte şi se duse la birou, de unde scoase o cutie din catifea albastră. Dacă era de la „Harry Winston", ar fi trebuit să conţină un colier cu smaralde, dar acum o folosea Everard. Şi era încîntat de

conținutul ei, de parcă ar fi fost bijuterii înăuntru.

Însă, în locul bijuteriilor, erau zece unghii vopsite artistic, pe fiecare fiind cîte o mască de carnaval aproape microscopică în culorile specifice zilei de Mardi Gras, verde, auriu și purpuriu. Aproape cu zece ani în urmă fuseseră curățate de urmele proprietarei – pielea maronie de pe care fuseseră smulse – și apoi prinse de catifea cu Krazy Glue.

După aceea, Everard le pusese deoparte. Nu avea nici un sens să le pună la vedere, pînă cînd fata nu era găsită. În vitrinele lui, lucrurile trebuiau să fie puse în ordine și cu grijă. Pînă cînd nu exista o victimă, nu exista crimă și, prin urmare, nimic de expus.

Tîrziu, cu o seară în urmă, descoperiseră capul fetei – mai precis craniul ei, pe care se vedeau urmele mușcăturilor de aligatori. Everard își amintea de chelneriță pentru că fusese prima. Moartea ei fusese un fel de incident intenționat. Citise undeva că oamenii de genul lui nu voiau să facă rău nimănui niciodată, dar, la un moment dat, instinctul punea stăpînire pe ei și se petreceau ororile. După aceea urma panica – și-o amintea foarte bine: curățatul în grabă, drumul spre mlaștina de la Ruddock. Mai tîrziu aflase că locul acela de pe autostrada unde aruncase cadavrul femeii era botezat de polițiști „Groapa". Se părea că Everard nu era singurul care se gîndise la acea porțiune de șosea izolată din preajma mlaștinilor din Louisiana. Tot timpul erau găsiți morți acolo, dar femeia lui, chelnerița, care îi spusese „puiule" cînd el se așezase la masa ei și care îi dăduse încă o porție de fasole, nu fusese descoperită mai bine de nouă ani.

Acum nu mai intra în panică după ce comitea crima. Plănuia lucrurile.

Ca așezarea cutiei cu unghii în vitrină în ziua în care

fusese descoperit cadavrul fetei lui.

Adăugă acele unghii artificiale şi vopsite pentru sărbătoare mulţimii de suveniruri în spaţiul din dreptul numărului unu. După aceea se dădu înapoi şi îşi privi opera. Încîntat, lustrui cu mîneca plăcuţa cu numărul zece.

Spaţiul acela era gol.

Dar, după Mardi Gras, avea să fie ocupat.

Biroul de avocatură „Fassbinder" era exact aşa cum se putea aştepta o persoană de la o firmă de acest gen de pe Wall Street. Era aproape cît ultimul etaj al clădirii Armestead, iar peisajul, care includea Statuia Libertăţii şi Staten Island, era legendar. Panourile din lemn de nuc care acopereau pereţii se aflau în armonie cu pielea de un verde-închis a fotoliilor. Se spunea că biroul lui Fassbinder era cel pe care îl folosise Roosevelt în perioada în care practicase avocatura, înainte să ajungă la Casa Albă.

Claire nu fusese chemată prea des în biroul lui Fassbinder. Asociaţii mărunţi nu prea aveau contact cu partenerii principali, aşa ca atunci cînd i se spuse că domnul Fassbinder dorea s-o vadă, simţi cum îi creşte tensiunea. Viaţa îi era destul de complicată din cauza afacerilor lui ZOE şi a drumului îngrozitor pe care îl făcuse cu o sîmbătă în urmă la „Bloomingdale's". Acum nu mai lipsea decît să fie criticată la serviciu de către Fassbinder în persoană.

Secretara o conduse, în timp ce inima îi bătea cu putere. Femeia deschise uşa magnificului birou, iar Fassbinder se ridică de pe fotoliu, făcîndu-i semn din cap să ia loc în faţa lui. Claire se aşeză, întrebîndu-se dacă, la şaptezeci de ani, avea să aibă şi ea un asemenea birou superb. Fusese o vreme cînd crezuse acest lucru. Cel

puțin, înainte să fie chemată acolo.

– Am auzit multe lucruri despre dumneata, domnișoară Green.

Claire încercă să zîmbească. Era prea agitată ca să vorbească. Gîndul că ar fi putut avea probleme la serviciu o îngrozea. Munca era toată viața ei. Era încă tînără, poate că ar fi trebuit să aibă un iubit care să o împiedice să se gîndească la tot felul de lucruri, dar relațiile cu bărbații erau dificile. Sora ei fusese violată și ucisă. I se părea că ucigașul ar fi putut să fie orice Bărbat. Chiar și în timpul facultății îi fusese greu să meargă la întîlniri și făcuse acest lucru numai cînd avusese timp. Acum „Fassbinder Hamilton" era lumea ei. În afară de firmă nu avea nimic altceva decît amintiri în legătură cu Zoe și cu durerea ei.

Secretara puse lîngă ea o ceașcă „Limoges" cu cafea fierbinte, după care așeză frișca și zahărul și ieși la fel de discret ca o menajeră din secolul al nouăsprezecelea.

– Am fost informat că lucrezi la cazul „Allegra versus Weddel", spuse Fassbinder deschizînd un dosar și mîinile pătate îi tremurau în timp ce citea.

Claire nu putea să-și dea seama despre ce era vorba. După părerea ei, „Allegra versus Weddell" era unul din dosarele pe care le rezolvase cel mai bine. Logica și formulările fuseseră perfecte. Dar poate că nu chiar așa.

Fassbinder închise dosarul și o privi peste birou. Era tipicul avocat bătrîn. Ochelari, păr cărunt, costum negru. Dar, bineînțeles, acesta era confecționat de comanda pe Bond Street și se auzea că suma cheltuită la „Van Cleef and Arpels" era puțin mai mare decît cea pe care o plătise pentru cadourile făcute soției sale. Chiar și la șaptezeci și ceva de ani, se părea că bătrînul Fassbinder

era într-o formă destul de bună.

– Am fost destul de încîntată de felul cum a fost rezolvat cazul Allegra. A apărut vreo problemă şi eu nu ştiu? întrebă ea vrînd să bea din cafea, dar realiză că i-ar fi tremurat mîinile şi, dacă ar fi vărsat cafea pe covorul oriental, ar fi înnebunit de supărare.

– Ai lucrat excelent. Johnson, doamna Duncan şi domnul Klein chiar mi-au recomandat să grăbim avansarea dumitale spre parteneriat şi eu sînt înclinat să fiu de acord cu ei, spuse Fassbinder zîmbind.

Claire avu impresia că i se opreşte inima în loc. Nici măcar nu se gîndise că vestea ar fi putut fi bună, cu atît mai puţin atît de bună. Îl privi mută de uimire.

– Eşti o avocată foarte bună, domnişoară Green. Aş vrea ca toată lumea de la „ Fassbinder Hamilton" să ştie că apreciem lucrurile făcute bine şi că răsplătim acest lucru în mod adecvat. Felicitări.

– Mulţumesc, domnule, spuse ea cu un glas stins, dar nu ştia ce altceva ar fi putut să zică.

Bucuria provocată de recunoaşterea realizărilor ei fu înăbuşită deodată, cînd îşi dădu seama ce ar fi costat-o comportamentul lui ZOE.

Totuşi, oricît de devotată ar fi fost slujbei pe care o avea, aceasta nu era chiar totul. Mai erau sora ei şi criminalul care acum probabil că se plimba liber. Nu era pregătită să părăsească grupul, indiferent cît de mult i-ar fi ameninţat acesta cariera, pentru ca adevărata Zoe nu îşi găsise criminalul. Dreptatea nu jucase nici un rol în moartea lui Zoe, iar golul lăsat de absenţa ei era ca un abis în sufletul ei, atît de adînc şi de întunecat, încît se întreba dacă avea să mai iasă vreodată din el.

Nu voia să abandoneze grupul, dar numele Halbert Washington dădea roată subconştientului ei asemeni unui vultur, gata să se înfrupte din stîrvul carierei ei

distruse.

– Ăăă, cred că e momentul potrivit ca să vă vorbesc despre asta... zise Claire privindu-l în ochi şi se întrebă dacă nu cumva i se citea sentimentul de vinovăţie în privire. Vedeţi dumneavoastră, mi-e teamă să vă spun, dar am unele probleme personale şi... ei bine, dacă firma este atît de mulţumită de mine cum spuneţi, mă gîndesc să-mi iau un mic concediu. Cred că ar trebui să mă duc acasă, în New Orleans, pentru cîteva zile. Trebuie să rezolv unele lucruri acolo. N-aş fi îndrăznit să vă rog acest lucru, dar, dacă sînteţi atît de mulţumit de rezultatul cazului Allegra, m-am gîndit că...

– Bineînţeles. După atîta muncă, ai nevoie de o vacanţă, domnişoară Green, o întrerupse Fassbinder. Numărul orelor pe care ţi le petreci la serviciu e fenomenal. Nu vrem să te distrugi înainte să ne devii parteneră. Ia-ţi cît concediu doreşti. O să ne găseşti tot aici la întoarcere.

Claire îşi dădu seama că el terminase ce avusese de spus, aşa ca se ridică şi îi strînse mîna.

– Vă mulţumesc, domnule, vă mulţumesc foarte mult. La întoarcere o să-mi iau revanşa pentru timpul pierdut. Vă promit.

– Ai cîştigat deja acest timp. Fă o pauză. Aşteptăm să te vedem înviorat peste cîteva săptămîni.

– Vă mulţumesc, domnule. Vă mulţumesc din suflet.

Exact în clipa aceea, de parcă ar fi avut interfonul deschis, secretara apăru în prag şi o conduse pe Claire afară din birou. Aceasta luă liftul pînă la etajul cincizeci şi aproape că se prăbuşi la biroul ei. Nervii ei erau extrem de încordaţi.

Deodată, puse mîna pe telefon. Pînă în clipa aceea, ideea de a se duce acasă fusese cam neclară. Nu ştia ce avea să rezolve la New Orleans, dar instinctul o

îndruma într-acolo. Acolo trebuia să pună lucrurile la punct. Înainte să se întoarcă la New York, trebuia să se hotărască să abandoneze grupul ZOE şi să se dedice în exclusivitate muncii. Nu putea face acest lucru decît ducîndu-se înapoi acasă. Poate că avea să mai facă o încercare de a-l găsi pe ucigaşul lui Zoe însăşi şi, dacă reuşea să rezolve totul, în sufletul ei, ştia că avea să uite. Ba, mai mult, ar fi putut să ignore oribila tentaţie de a căuta să facă dreptate acceptînd şansa oferită de loterie.

– Mama? spuse ea cînd i se răspunse.

– Claire? Ce mai faci, draga mea?

– Grozav, mama, spuse ea scoţîndu-şi pantofii şi punîndu-şi picioarele pe bîrou. Tata ce face?

– Ah, bine. Mai ţii minte mica problemă pe care o avea cu prostata? Ei, acum cînd totul e în regulă, e morocănos ca un urs din cauza faptului că trebuie să stea în casă pînă se mai pune pe picioare.

– Îi stă în fire. Sărută-l din partea mea, da?

– Da, draga mea.

Claire făcu o pauză. Îşi muşcă buzele, neştiind cum să aducă în discuţie următorul subiect.

– Mama? Ştii... mă gîndeam să vin acasă de sărbători. Am putea să mergem toţi trei la festivităţile de la Sinagoga Touro, să facem cumpărături în Cartier.

– Ar fi...ar fi minunat, scumpo.

Ezitarea mamei sale o duru, dar, bineînţeles, nu era decît vina lui Claire. Toţi trei trăiseră timp de cinci ani cu durerea pierderii lui Zoe, dar numai Claire trebuia să trăiască cu chipul ei. Cînd o vedeau pe ea, părinţii ei o vedeau pe Zoe. Cînd nu mai suportă să îşi chinuiască părinţii, Claire părăsi New Orleans-ul pentru totdeauna, obligînd fantoma lui Zoe la o săptămînă de lucru de optzeci de ore la „Fassbinder" şi să locuiască într-un

apartament de pe Strada 86. Niciodată nu se mai dusese acasă. Întotdeauna găsise o scuză, chiar şi de sărbători. Ucigaşul lui Zoe era liber, dar Claire era la închisoare, întemniţată de înfăţişarea, teama şi sentimentele ei.

– O să stau la o prietenă, minţi ea. Ei pleacă din oraş şi o să am grijă de casa...

– Ah, dar trebuie să stai cu noi...

– Nu, mama. Cei de la firmă mi-au dat liber pentru buna purtare,aşa că s-ar putea să stau vreo lună. Nu vreau să fiu povară. Voi doi v-aţi instalat în noua locuinţă. N-aveţi loc pentru un musafir care să stea atît de mult. Dar o să ne vedem destul de des. În plus, aşa o să am o casă a mea. Pot să plec şi să vin cînd vreau, fără să vă deranjez. Prefer aşa.

– Dacă insişti, draga mea.

O lacrimă îi alunecă pe obraz. Dezamăgirea mamei ei era prost mascată şi ea nu o putea condamna. Nu era uşor să ai două fete gemene. În ultimii cinci ani, una murise şi cealaltă se autoexilase. Dar, acum, acest lucru avea să se schimbe. Claire nu ar fi putut să o imite niciodată pe Zoe şi se săturase să se gîndească la faptul că nu era decît o fantomă vie.

– Te iubesc, mama. O să te sun să-ţi dau amănunte cînd o să rezolv totul în legătură cu plecarea.

– Şi eu te iubesc, scumpa mea.

Pe fir se făcu linişte şi Claire auzi cum mama ei îşi trase nasul uşor.

– Ştii foarte bine că te iubim. Eşti fetiţa noastră şi întotdeauna o să fii.

– Ştiu, spuse Claire a cărei voce începu să tremure, dar, de dragul mamei sale, nu putea să-i arate că plîngea şi ea.

Lucrurile era destul de dificile şi aşa.

– Erați atît de diferite una de cealaltă. Ca ziua și noaptea. Amîndouă erați unice. Nu semeni deloc cu Zoe... spuse mama ei, dar, imediat, glasul i se frînse și, în cele din urmă, izbucni în plîns.

Un sentiment de vinovăție străbătu trupul lui Claire asemeni unui șoc electric. Lacrimile îi șiroiau pe obraji, dar se sili să se arate puternică.

– O să depășim toate astea, mama, spuse ea ștergîndu-și fața cu dosul mîinii. Doar ca o să cam dureze și acum avem timp. O să vin acasă. Într-o bună zi, Zoe n-o să mai pară atît de aproape.

– Știu, știu. Dar mi se pare că doar ieri vă îmbrăcam pe amîndouă cu rochițele alea roz superbe și vă duceam să vă arăt celor de la club. Oare e posibil să se fi întîmplat acum douăzeci de ani? Nu se poate. Pur și simplu, nu se poate.

– Te iubesc, mama . Ne vedem peste cîteva zile.

– Ah , dar ar trebui să stai la noi...

– Nu, e-n rergulă. Zău. S-ar putea să am și ceva de lucru și o să am nevoie de spațiu pentru asta, spuse Claire coborîndu-și picioarele de pe birou și îndreptîndu-se în scaun.

Deja se gîndea la ce avea să facă. Trebuia să găsească repede un apartament. Slavă Domnului că mai era pînă la Mardi Gras, altfel n-ar fi găsit absolut nimic.

– Vreau doar să știți că vă iubesc , zise ea, după care ezită, neștiind cît de mult ar fi putut să spună. Uneori dimineața, cînd sînt pe jumătate adormită, mă uit în oglinda de la baie și... și... ei bine, o văd pe ea.

– Ah, scumpa ea. Ce groaznic... spuse mama ei continuînd să plîngă.

– Pe curînd, mama. Sărută-l pe tata.

– Bine, zise mama ei și închise telefonul încet.

Claire se șterse la ochi cu un șervețel, enervîndu-se

din cauza rimelului care cursese. Categoric era un mod de a le spune tuturor din birou că plînsese. Ca să se mai liniştească, citi vreo două înştiinţări şi scrise cîteva pentru a-i anunţa pe ceilalţi de absenţa ei. Secretarele începură să rîdă în micile spaţii rezervate lor, pregătindu-se să piece acasă.

Puse două dosare în servietă. Nu mai era atît de mult de lucru în preajma sărbătorilor. Nu aveau să-i simtă lipsa a doua zi. Dacă ar fi găsit un apartament pentru scurt timp, spera să fie la New Orleans peste două zile.

Străbătu holul şi intră în biroul de primire. Suzi, secretara, încă mai răspundea la telefoane. Stătea la biroul ei şi în spate se vedeau numele Fassbinder, Hamilton, Villere, Roberson, Grimsi şi Smith în interiorul unei frunze aurii.

– O să lipsesc cîteva zile. Transferă-i lui Pam telefoanele mele. Ea o să-mi ţină locul.

– Domnişoară Green, aş putea să vă vorbesc o clipă? o întrebă Suzi în şoaptă şi aruncă o privire în spatele lui Claire. Ştiţi ceva despre o întîlnire a domnului Hamilton cu cineva de la „Babcock and Williams"?

Claire se uita la cutia ei de mesaje, clătinind din cap.

– Toată lumea ştie că domnul Hamilton pleacă în Insulele Cayman în perioada asta a anului. Cum ar putea cineva de la „Babcock" să aranjeze...

– Asta m-am întrebat şi eu. Dar domnul acesta aşteaptă de mai bine de o oră, insistînd că domnul Hamilton o să vină la întîlnire, spuse Suzi aruncînd încă o privire peste umărul lui Claire, dar uimirea de pe chipul ei o făcu pe aceasta să se întoarcă.

În spate nu era nimeni. De fapt, în tot biroul de primire nu erau decît ele.

– Nu e nimeni, spuse Claire uitîndu-se la Suzi.

Aceasta ridică din umeri.

– Foarte ciudat. Tipul insistă că domnul Hamilton o să vină la întîlnire. Mi s-a părut ceva ciudat, după felul cum era îmbrăcat. Nici pe departe „Giorgio Armani", ci de stradă, dar şic. Aşa că am sunat-o pe secretara domnului Hamilton, care mi-a spus că acesta tocmai sunase şi el; era tot în insule. Ea a sunat apoi la „Babcock and Williams", iar cei de acolo mi-au spus că nici măcar nu au vreun avocat pe nume Jameson. Şi, acum, tipul a plecat, pur şi simplu, zise Suzi ridicînd mîinile. Nici o explicaţie, nimic.

Claire îşi roti privirea în jur. Nu se vedea absolut nimeni. Dincolo de uşile de sticlă văzu că liftul cobora.

– Poate că era vreun tip gen cei de la Armata Salvării care căuta ceva de pomană. Sau poate era vreun mesager de la „Babcock" şi şi-a dat seama că a greşit firma. Ştii doar cum sînt bărbaţii uneori cînd îşi dau seama că au făcut o greşeală, dau bir cu fugiţii. Nu vor să suporte umilinţa, spuse Claire şi îi făcu semn cu mîna. Pa. O să te sun să-ţi dau numărul la care mă poţi găsi imediat cum o să-l am.

– Vacanţă plăcută, domnişoară Green, îi ură Suzi zîmbind şi apoi apăsă pe unul din butoanele aprinse de pe consolă. „Fassbinder Hamilton".

Claire luă liftul şi, tot timpul cît dură coborîrea, bătu cu degetele în servietă. Îşi aduse aminte că mama uneia dintre fostele ei colege de liceu era agent imobiliar. Numele de familie era Hale. „Hale Realty". Trebuia să o sune în seara aceea să vadă dacă nu putea să-i găsească un apartament mobilat pentru vreo două săptămîni.

Strîngîndu-şi paltonul negru în jurul trupului, aproape că alergă pînă la staţia de metrou. Ceasul ei arăta 5:12. Dacă avea noroc, putea să prindă expresul Numărul 3. Coborî repede scara aglomerată, arătînd ca orice femeie

care venea de la serviciu.

Dar şi bărbatul cu privire pătrunzătoare intră la metrou, fără să o piardă nici o clipă din ochi.

Era trecut de şapte cînd Claire ajunse la blocul în care locuia. Parcul Riverside era cufundat în întuneric, dar, pe sub cele cîteva becuri, văzu oameni care îşi plimbau cîinii. Traficanţii de droguri şi prostituatele rareori ieşeau înainte de şapte.

Un sentiment ciudat şi imprudent, aproape o speranţă, o cuprinsese în metrou, astfel că şi se gîndise la întoarcerea ei la New Orleans. Era atît de emoţionată, încît se hotărîse să coboare la Strada 72 şi să se ducă la „Zabar's". De acolo cumpărase pateuri proaspete pentru micul dejun, o salată pentru cină şi desertul care era specialitatea casei, un profiterol uriaş umplut cu cremă de ciocolată. Nu avea să regrete nici un minut din acel festin.

Julio, paznicul care avea un fel de aranjament financiar cu proprietarul clădirii constînd în sticle de „Thunderbird" pe oră, bineînţeles că nu era la locul lui în hoi. Claire descuie uşa de la intrare cu cheia şi intră în hoi, după care se duse să verifice cutia de scrisori. În spatele ei, mai intrară cîteva persoane cu sticle în mîini, evident ducîndu-se la o petrecere.

În cutia de scrisori nu găsi nimio în afară de o notă de plată veche. Din cauza acelui sentiment de deprimare care o cuprindea cînd vedea cutia de scrisori goală nu o verifica mai des şi acum îi părea rău că o făcuse. Incitarea pe care o simţise cînd se dusese la „Zabar's" păru din nou umbrită de realitate – note de plată, crime care nu erau rezolvate, pentru ca adevărul era ca multe crime nu era rezolvate niciodată.

Puse nota de plată în punga de la „Zabar's". Prin

uşile vestibulului văzu că grupul de chefiii luaseră liftul, astfel ca holul era mare şi pustiu. Dacă n-ar fi fost scaunul fix din colţ, care îi simţea lipsa lui Julio, la fel cum o băncuţă de lîngă foc îi simţea lipsa micuţului Tim, nimeni n-ar fi ştiut că acolo ar fi trebuit să fie un paznic de noapte.

La început, senzaţia că nu era singură fu ca un gîdilat de pană al subconştientului ei – supărător, dar nu exagerat de enervant. Nu s-ar fi uitat în spate dacă părul fin de pe ceafă nu i s-ar fi zbîrlit în mod inexplicabil. Dacă ar fi fost cîine, i s-ar fi zburlit toată blana de pe spate.

Încet, strîngînd punga de la „Zabar's" la piept, se întoarse spre uşă. Un sunet înăbuşit îi ieşi din gîtlej. Era un fel de geamăt pe care îl scoteau animalele cînd erau încolţite de altele de pradă.

– Vreţi să vă ajut la bagaje, doamnă?

Claire se chinui să respire. Fără să-şi dea seama, se lipi de cutiile de scrisori. Bărbatul pe care îl văzuse la „Bloomingdale's" era acum în vestibul cu ea, stînd rezemat de uşă, cu braţele încrucişate. Se mai curăţase puţin de cînd îl văzuse ultima oară, dar tot avea ceva înspăimîntător în comportare. O îngrozea gîndul că era închisă cu el în vestibul.

– Cum ai intrat? îl întrebă ea cu o voce tremurătoare, dar el îşi înălţă o sprînceană.

N-ar fi trebuit să se ostenească să întrebe. Era limpede că intrase odată cu grupul de chefiii. O urmărise pînă la bloc şi, acum, acel ucigaş plătit şi nebun ştia unde locuieşte.

– Ce vrei? întrebă ea uitîndu-se dincolo de uşă la cei care treceau pe trotuar şi rugîndu-se ca unul din ei să vadă în ce situaţie era sau să fie cineva care locuia acolo şi să-l sperie.

– Ne-am mai văzut, nu-i aşa? întrebă el desprinzîndu-se de uşă şi făcînd un pas spre ea.

Dacă ar fi putut să se strecoare într-o cutie de scrisori, ar fi făcut-o. Bătăile puternice al inimii o sufocau. Spaima o orbea. Îi spusese lui Phyllis că anunţul acela avea să aducă numai necazuri, dar habar nu avusese că ea avea să fie închisă în vestibulul unui bloc cu ucigaşul.

– Te rog, şopti ea. N-am nimic să-ţi dau. Pleacă.

El zîmbi şi mai făcu un pas spre ea.

Ea aproape că nu mai avea aer.

Deodată, auzi un „ding" şi văzu un bărbat şi o femeie ieşind din lift. Aceştia veneau spre vestibul discutînd aprins, crezînd, evident, că nu era nimeni în jur. Vorbele acelea aspre ar fi făcut-o pe Claire să se simtă prost cu altă ocazie, dar acum i se păreau cît se putea de dulci.

Deschise repede uşa şi dădu fuga în hoi, gata să-i răstoarne pe cei doi. Punga de la „Zabar's" îi căzu de pe încheietura mîinii, oprindu-se la picioarele individului.

– Vă rog să mă scuzaţi, aproape că strigă ea.

Cei doi probabil că îi văzuseră teama din ochi, pentru că se uitară spre vestibul.

Prin uşa holului, Claire îl văzu pe individ ridicînd punga şi găsind înăuntru profiterolul. Îi susţinu privirea şi ea fu în stare să jure că el mimase cuvintele „Pe mai tîrziu, Claire" înainte să muşte cu poftă din prăjitură. Fără să mai arunce vreo privire înapoi, ieşi în stradă după aceea şi uşa se închise în urma lui.

– V-a supărat ceva? întrebă femeia uitînd de cearta pe care o avea cu iubitul ei şi strîngîndu-l de braţ pe acesta, căci şi ea se speriase de necunoscutul din vestibul.

– N-am păţit nimic. A intrat odată cu alte persoane. Cred că e un individ fără adăpost. O să-mi revin. Acum

nu vreau decît să mă duc acasă, zise Claire apăsînd pe butonul liftului cu o mînă tremurătoare.

– Sînteți sigură că vă simțiți bine? Nu vreți ca Doug să cheme poliția mai bine?

Claire se făcu albă ca varul. Nu îi trecuse prin cap că poliția ar fi putut s-o ajute în caz că acel individ ar fi supărat-o din nou. Dar în nici un caz nu putea să cheme poliția. În definitiv, ea îl chemase pe acel om în mod indirect; ea ceruse toată acea aiureală. Cu siguranță că polițiștii n-ar fi rezolvat nimic fără o declarație completă din partea ei.

Amețită, apăsă pe butonul cu numărul nouă murmurînd niște asigurări și scuze vagi. Ușile se închiseră și nu îi mai văzu pe cei doi. Singura ei alinare era faptul că, poate, criza ei salvase o căsnicie.

După ce intră în apartament, aruncă o mulțime de haine într-o valiză și sună la „Delta". Era un avion care zbura spre New Orleans prin Atlanta la ora unsprezece și jumătate în seara aceea. Avea să-l ia pe acela. Fiind cu nervii la pămînt, răsturnă tot dulăpiorul cu medicamente într-o geantă de mînă și vîrî înăuntru și impermeabilul ei roșu. Dacă era nevoie, avea să stea la un hotel din Baton Rouge, numai să piece din oraș în seara aceea. Individul de jos știi unde locuiește și era în stare să jure că el îi rostise numele înainte să iasă. Trebuia să se depărteze de el cît mai repede. Cu puțin noroc, pînă cînd se întorcea ea în Manhattan, tipul avea să fie înapoi sub o piatră în Oklahoma.

Numai că mai avea ceva de rezolvat.

Puse mîna pe telefon și formă numărul lui Phillis, însă îi răspunse robotul.

– Phyl, sînt eu Claire. Plec la New Orleans. Individul pe care l-a angajat ZOE a apărut la mine în bloc și vreau să dispar pentru o vreme. Mă duc acasă și bănuiesc că

îmi va prinde bine să mă gîndesc puțin. S-ar... s-ar putea chiar să reiau cazul surorii mele, încă o dată, spuse ea, după care adăugă repede: Dar tot n-o să accept șansa oferită de loterie, așa că încetează cu anunțurile. Tipul ăsta e înspăimîntător. Fă-l să se ducă acasă și ai grijă ca ZOE să nu dea de necazuri. O să te sun cînd mă întorc la New York.

După aceea închise și își luă bagajele.

– Te rog, te rog, te rog să nu fii jos, șopti ea scoțînd valizele pe hol și punîndu-și poșeta pe umăr.

Măcar dacă ar fi putut să oprească un taxi fără alte incidente.

Cîteodată nu se înțelegea pe sine. Jameson stătea pe patul de hotel cu mîinile sub cap, uitîndu-se în tavan. Cutia în care se aflase salata și hîrtia de la pateu erau aproape goale lîngă faxul care piuia întruna. Se strînsese o grămadă de faxuri și încă mai veneau. Majoritatea erau de la departamentul de criminalistică al poliției din New Orleans.

Aproape că-i plăcuse să o sperie. Pe de o parte, îl supăra acel gînd, dar, pe de alta, îi plăcuse urmărirea. Era în stare să pună pariu că ea nici nu știa ce așteptase în anticamera de la serviciu. Străbătuse holul bine dispusă, cu părul șaten și cîrlionțat strîns la ceafă, cu o agrafă frumoasă, catifelată, și cu servieta „Mark Cross" în mînă, dar nici nu-l observase. Abia cînd secretara începuse să-i șoptească ceva, el se hotărîse să se facă nevăzut. Nu era cazul să se facă agitație la ea la serviciu. Și el știa că, dacă îl revedea, avea să se sperie îngrozitor.

Gemu și își frecă abdomenul. Era ceva categoric sexual în jocul acela de-a șoarecele și pisica cu o femeie de care se simțea atras, iar Claire Green era o femeie

foarte frumoasă. Abia aştepta clipa în care avea să-i arate legitimaţia... şi să o sperie cu adevărat.

Dar o merita, îşi spuse el, o merita cu vîrf şi-ndesat. Se încruntă. Nu trebuia să se încurce cu tipi ca aceia din categoria din care credea că face şi el parte. Oricît de tulburat ar fi fost de comportamentul lui din seara aceea, măcar el încerca să fie de ajutor în lumea aceea oribilă în care trăiau. Capetele rase care citeau „W.A.R." erau exact cei care răspundeau anunţurilor de genul celui care îl dăduse ea în „High Risk". Dacă Claire Green se temea de el, cum i-ar fi plăcut să aibă de-a face cu un rasist care se distra desenînd zvastici cu spray şi citind cîntecele tineretului hitlerist?

Oh, da, se gîndi el întinzîndu-se să ia ultima bucăţică de pateu. Şi faptul că era evreică ar fi făcut din ea o ţintă pentru cei care spuneau „Isus mi-a zis să-l omor pe tipul ăla".

Se ridică şi deschise frigiderul. Peştera minunilor. În fiecare zi părea să fie altceva înăuntru. În seara aceea era „St. Pauli Girl". Nu era deloc rău. Cei de la sediu nici măcar nu puteau să se plîngă fiindcă cina fusese gratuită, oferită chiar de suspectă.

Deschise sticla de bere şi se apucă să citească faxurile. Toate conţineau articole din ziare despre uciderea lui Zoe Green. De asemenea, Wynn îi mai trimisese şi biletel: „Ţi-am spus eu", scrisese ea.

Jameson zîmbi. Femeile. Nu puteai să nu le iubeşti.

Citi vreo două ore. Articolele, rapoartele celor de la criminalistică, raportul medicului legist. Era curios, pentru că nu era deloc familiarizat cu cazul respectiv. Dacă săpa în continuare, poate că avea să-i sară ceva în ochi, la un moment dat. Poate că Wynn avea să descopere ceva.

Sună telefonul. Şi el apăsă pe un buton.

– Jameson?

– Da, eu sînt, zise el ridicîndu-se în capul oaselor.

– Sînt Ray Gorgonzo de la poliția din New York. Mă mai ții minte? Am fost trimis să supraveghez apartamentul tipei, ştii, nu?

– Da. A plecat?

– Exact. Acum vreo oră. Sun de la aeroport. Tocmai s-a urcat într-un avion spre Atlanta. Va trebui să-i iei urma de acolo.

– Am înțeles. Hei, îți mulțumesc mult.

– Înainte să piece, am înregistrat un mesaj telefonic pe care i l-a lăsat unei anume Phyllis Zuckerman. Stenografa i-l transmite chiar acum computerului tău.

– Grozav. Grozav.

– Toate într-o seară.

Liam închise şi se duse la computer, transmițînd un mesaj sediului din Tulsa, după care căută informația stenografei. O citi şi îşi frecă maxilarul. Indiferent ce ar fi însemnat cuvîntul „loterie", el era sigur că era vorba de ceva mult mai mult decît „Joe cîştiga o grămadă de bani şi se duce la Vegas unde îi cheltuieşte în cinci zile".

Se întinse iarăşi în pat. Trebuia să-i anunțe pe cei de la poliția din New Orleans de faptul că ea avea să sosească. În cinci minute apăru şi mesajul din Tulsa: Claire Green, American Express nr. 3756-800009-30019 a rezervat loc pentru New Orleans la bordul zborului 1086 Delta.

Scoase faxul din priză şi puse mîna pe telefon.

Avionul decolă la timp, o minune datorată, probabil, orei tîrzii. Claire închise ochii şi îşi rezemă capul de pernă. Lumina era slabă. Stewardul oferea tăcut cafele şi pateuri.

Cînd oprise taxiul, nu îl văzuse nicăieri pe bărbatul care răspunsese anunțului. Uşurarea pe care o simțise era uluitoare. Plecase din oraş exact la timp. Dacă ea nu mai era acolo, el avea să se întoarcă acasă.

Dar continua să-l vadă aşa cum îl văzuse ultima oară. Înainte să muşte din prăjitură. „Pe mai tîrziu, Claire." Claire. Claire. Îi rostise numele, putea să jure pe orice. Dar era imposibil să ştie cine era. Imposibil, îşi zise ea instalîndu-se mai comod. Probabil că el spusese altceva, dar, din cauza spaimei, ea bănuise că era numele ei.

Se forță să nu se mai gîndească la acel individ, ci la faptul că se ducea acasă. Trebuia să spere că doamna Hale putea să facă o minune pentru ea şi să-i găsească un loc unde să stea. Pînă atunci, hotărî să înnopteze la „Moisant Hilton". Hotelul era chiar lîngă aeroport şi era prea tîrziu ca să mai caute o cameră la unul din centru. Localitatea Kenner, unde se afla aeroportul, nu era strălucită, dar, de obicei, erai în siguranță acolo. Şi o femeie a cărei soră fusese ucisă se gîndea foarte mult la siguranță.

Se lăsă furată de somn, căci avea să-i prindă bine. De fapt, nu se mai odihnise cu adevărat de la moartea lui Zoe.

Ca întotdeauna, ultimul gînd conştient se îndreptă către el. Ucigaşul lui Zoe. Nu avea nici chip, nici trup, nu era nici măcar o prezență, dar apărea în visele ei în fiecare noapte. În fiecare seară, înainte să se culce, se întreba cine era acel individ, unde era şi ce făcea, oare, chiar în clipa aceea, cînd pe ea o aştepta încă o noapte de nesomn.

Era la închisoare, îşi spunea ea. Criminalii erau închişi în mod inevitabil pentru vreun delict minor care nu avea nici o legătură cu adevărata violență din firile lor.

Putrezea în vreo celulă chiar în clipa aceea, cînd ea se îndrepta spre Atlanta. Poate că nu avea să-l găsească niciodată, dar se consola cu gîndul că, undeva, cumva, criminalul fusese închis pentru o altă crimă şi cheia celulei fusese aruncată.

Capitolul 9

J. Everard Laborde era considerat un om de cultură. Era un expert în cei doi Strauss, Johann şi Richard, şi spunea cu mîndrie despre sine că adusese cea mai mare contribuţie la înfiinţarea frumoasei „L'Opera Nouvelle-Orleans". Unii spuneau că, dacă n-ar fi fost Everard, n-ar fi existat nici o operă. În fiecare toamnă, la deschiderea stagiunii, lui Laborde i se dădea balconul din stînga scenei, de unde putea să-i privească pe toţi de parcă ar fi fost un rege care îşi admira regatul.

Şi chiar fusese rege. Ea Rex, 1988, Regele Carnavalului şi, la New Orleans, dacă erai încoronat ca rege o dată, rege rămîneai. Tatăl lui Laborde, doctorul, dacă ar mai fi trăit, în sfîrşit, n-ar mai fi avut de ce să-şi critice fiul acum.

Din fericire, erau puţini care priveau dincolo de costumele specifice sărbătorii de Mardi Gras şi de statutul de membri ai unor cluburi „numai pentru bărbaţi albi". În New Orleans, secolul al nouăsprezecelea se conservase şi un om ca J. Everard Laborde prospera.

Adevărul era că, dacă ar fi fost cercetat mai îndeaproape, unii ar fi zis că nu era decît fiul ratat al unui

doctor, ce realizase foarte puțin în cei cincizeci și patru de ani de viață, cu excepția faptului că se folosise de poziția socială a tatălui său pentru a-și forma un stil mult mai luxos, ce avea un caracter la fel de demn de încredere ca semnătura unui contractor și că nu avea deloc un caracter demn de încredere.

Adevărul era ca J. Everard Laborde excela în prefăcătorie și falsitate, dar acestea alcătuiau materialul din care era creat muntele societății și erau ustensilele necesare celui care urca acest munte. În 1988, Laborde cucerise metaforicul Everest, cînd devenise Rex. Acum era singurul care hotăra cine putea să devină membru sau să urce în ierarhia Asociației 555, cel mai vechi și mai exclusiv club din New Orleans, alcătuit numai din bărbați, pentru că era președintele acestuia. Se zvonea că, în 1986, Herman Steinberg de la „Steinberg Auction House" se împușcase în cap nu pentru că ar fi fost tulburat din cauza falimentului situației financiare, ci pentru că nu fusese acceptat ca membru al lui 555. Cei din oraș spuneau că Steinberg nu părea să priceapă că nu făceai cerere să devii membru al unui astfel de club, ci erai invitat să fii membru, dacă erai alb, creștin, cu o anumită poziție socială, dacă nu chiar foarte importantă și să ai un nume vechi în New Orleans, de preferat unul legat de plantațiile abandonate din apropierea rafinăriilor de petrol de pe River Road – un loc cu un nume idilic ca de exemplu Rosemere sau Reverie, ceea ce nu era valabil decît pentru un procent din populația orașului.

Pur și simplu, Steinberg nu pricepuse, zicea lumea. Baluri de Mardi Gras, cluburi exclusive și cluburi simple care nu țineau cont de rasă sau religie, ci de dreptul de a te asocia cu semenii tăi. Cluburi care doreau ca totul să fie ca altădată. Doreau să păstreze tradiția. Și tradiția lor interzicea accesul negrilor sau al evreilor, ba chiar

mai mult decît atît. În definitiv, Asociația 555 nu respinsese niște medici și avocați foarte renumiți numai pentru că nu făceau parte din familii destul de vechi? Bineînțeles că o făcuse. Nici nu trebuia să te gîndești să devii membru, dacă ai tăi nu existau de o generație sau două și dacă nu aveai relații sus-puse în New Orleans. Așa că acelora care nu erau de acord cu aceste lucruri li se spunea cu frumosul să-și țină părerile pentru ei. Pînă și primarul de culoare închidea ochii uneori, pentru că n-ar fi existat nici un Carnaval de Mardi Gras fără cluburile respective și fără parăzile pentru colectarea de fonduri. Acestea făceau ca petrecerile să fie pline de viață și, mai presus de toate, gratuite. Deci cine avea să-și asume responsabilitatea de a aduce moartea carnavalului, cea mai importantă sursă de venit a orașului? Cu siguranță, nu primarul. Altfel n-ar mai fi fost niciodată primar.

Astfel că J. Everard Laborde era, practic, șomer, trăind pe banii familiei în vechea vilă a tatălui sau de pe Exposition Boulevard, dar acest lucru nu deranja pe nimeni, cu atît mai puțin pe el. În complexul furnicar al vieții, el era apreciator, nu producător. Fusese lăsat pe pămînt să judece, nu să fie judecat. Prefăcătorii, falsități și minciuni, acestea erau talentele lui. Dar, în minciuni, era un adevărat geniu.

Știa de fiecare dată cînd poliția trecea cu vederea încă una din „fetele" lui.

Claire ieși la soare. În spatele ei, firma agenției „Hale Realty" se legăna ușor în adierea vîntului. Încă nu venise Crăciunul, dar cameliile roșii și roz era înflorite și, pînă și bobocii de azalee începuseră să se deschidă. Orașul New Orleans avea să arate ca o expoziție florară pînă la Mardi Gras.

– Asta e. Nu uita că apartamentul e la etajul doi, îi spuse o femeie mai în vîrstă din prag, dîndu-i un set de chei. Astea sînt cheile, codul de intrare va fi data naşterii tale. I-am spus deja proprietarului să introducă datele în computer, zise ea zîmbind cu căldură. Mă bucur să te revăd, Claire. Acum ai numărul lui Ellen. Ştiu că i-ar face mare plăcere să te vadă. Poate că o să vă întîlniţi amîndouă fetele să luaţi masa la „Commander's".

Claire îi zîmbi la rîndul ei. Ajunsese la vîrsta cînd îi plăcea să i se spună „fata". Trebuia să fie în contexul potrivit, bineînţeles, dar cînd i se spunea „lady" sau „fata" simţea că venise acasă. Nu îşi dăduse seama cît de mult dusese dorul Sudului şi al casei.

– O s-o sun imediat cum mă instalez. Abia aştept să văd ce fac cei doi băieţi ai ei.

Mary Hale zîmbi. Acel zîmbet slab, caracteristic unei frumoase a Sudului.

– O să-i spun că te-am văzut.

Claire îi făcu cu mîna, după care se uită la cheile pe care le ţinea în mînă. Asta era. Ultima ei şansă. Avea să părăsească spaţiul în care trăia şi, ori avea să-l găsească pe ucigaşul lui Zoe, ori avea să-şi ia adio de la sora ei pentru totdeauna. Cale de mijloc nu exista.

Urcă la volanul unui BMW decapotabil închiriat şi porni spre Garden District. Apartamentul se afla într-o clădire veche, construită înainte de războiul civil, care în timpul anilor '80 fusese transformat într-un complex de apartamente. Mary îi spusese că proprietarii îşi petreceau fiecare Crăciun în Vail; îi promisese lui Claire că avea să-i placă.

St.Charles Avenue era decorată pentru Crăciun, pînă şi vechile tramvaie verzi erau gătite cu panglici roşii. Datorită soarelui care strălucea şi cerului de limpezimea cristalului, Claire se simţi cuprinsă de un optimism extra-

ordinar. Poate că destinul voise ca ea să se întoarcă acolo. Îi fusese dor de oraşul acela. Îi fusese foarte dor.

Luînd-o pe o stradă laterală, opri în faţa băcăniei lui Lockstein, gîndindu-se să cumpere cîte ceva înainte să se instaleze. Magazinul era exact aşa cum îl ţinea minte, deloc diferit de băcăniile din Upper West Side, dar, totuşi, deosebit. În perioada marilor supermarket-uri, la Lockstein se găsea pîine proaspăt scoasă din cuptor, languste fierte zilnic şi cea mai bună îngheţată din oraş. Soţia fondatorului, acum decedată, era originară din Italia şi arătase oraşului New Orleans ce însemnă un „gelato". Deja, Claire avea poftă de o îngheţată cu „pistacchio" şi „mocha", preferata ei din copilărie.

Cumpără tot ce voise şi, înainte să iasă, îl salută pe bătrînul domn Lockstein. Acesta stătea ca o statuie lîngă uşa de la intrare, fixîndu-şi clienţii cu privirea ca şi cum aceştia l-ar fi furat. Din cînd în cînd se supăra şi îşi agita bastonul, astfel încît unul din tinerii negri care lucrau în magazin trebuia să vină să-l liniştească. Domnul Lockstein nu fusese niciodată un om foarte de treabă. Claire îşi amintea cum ea, Zoe şi majoritatea copiilor se temeau de el. Îi trebuiseră mulţi ani pînă să priceapă că era originar din Polonia şi că cifrele tatuate pe braţ aveau mult de-a face cu faptul că era mereu suspicios şi neprietenos.

Ieşi la soare, fără să ducă deloc dorul gerului şi zăpezii din New York. Strîngînd la piept cele două pungi de hîrtie maron pline cu alimente, aruncă o privire în susul străzii. Totul era în regulă. Casa părinţilor ei se afla la numai două blocuri distanţă şi ea se rugă să nu-i întîlnească. Nu era pregătită pentru acest lucru încă. Voia să se instaleze în apartament, poate să aibă vreo două nopţi la dispoziţie pentru a-şi pune planurile la punct, înainte ca părinţii ei să o invite la o masă festivă

şi să o descoasă cu privire la vizita aceea. Ar fi vrut răspunsuri clare şi ea nu avea nici unul. Nu ştia ce face şi nici nu se hotărîse cît de mult să le spună despre adevăratul motiv pentru care venise acasă.

Ieşi cu BMW-ul din parcare. În oglinda retrovizoare zări o casă veche şi dărăpănată care se afla lîngă cimitirul Porţile Rugăciunii şi care era gata să se năruie. Pe scînduri nu se mai vedea nici pic de vopsea, dar cîinii continuau să latre. Claire nu ştiuse niciodată cine locuia acolo, dar întotdeauna fuseseră cîini care lătrau. Pustnicul ori iubea cîinii, ori îi mînca şi copiii din cartier spuneau tot felul de poveşti despre el de Halloween.

Cimitirul era în stînga ei cînd intră pe Prytania. Era ciudat sentimentul întoarcerii acasă; să vadă vechile privelişti care, în copilărie, avuseseră o explicaţie şi reprezentau ceva, iar acum, aveau altă explicaţie şi reprezentau altceva. Vechiul cimitir evreiesc pe lîngă care tocmai trecea făcea parte din aceste lucruri. Pe vremuri îi era frică de el. Toate acele şiruri de stele.ale lui David, toate buruienile care ieşeau prin crăpăturile cimentului, uneori lăsînd ca lumina zilei să pătrundă puţin în criptă, erau, de obicei, prea mult pentru imaginaţia de copil a lui Claire. Îşi amintea că îi spunea mamei ei că mergea cu ea la băcănie doar dacăo luau pe partea cealaltă a străzii, ca să nu vadă cimitirul. De Halloween, copiii din cartier îmbrăcau în hîrtie igienică mirtii care creşteau în preajma cimitirului; îşi amintea furia şi spaima din alţi ani, cînd vedea obişnuitele zvastici pictate cu spray de vandali pe porţi. Erau atîtea motive pentru care se temea de cimitir, dar, acum, teama aceea nu mai exista. Acum era casa lui Zoe. Claire nu avea de gînd să-i facă o vizită, încă, dar, cînd trecu pe lîngă Porţile Rugăciunii cu maşina, simţi o dragoste faţă de acel loc pe care, în copilărie,

n-ar fi putut să o simtă niciodată. Îi era dor de Zoe.

Casa se afla pe Seventh Street, o vilă în stil italian care se întindea pe o suprafață de vreo trei mii de metri pătrați. Era înconjurată de un gard de fier caracteristic orașului New Orleans, dar acesta avea niște stîlpi în formă de butuci de vie, ceea ce-i conferea proprietății unicitate.

Claire înaintă pe aleea circulară pînă în fața clădirii, dar parcă BMW-ul în spate, unde se mai aflau trei mașini. Luîndu-și bagajele și pungile cu cumpărături, se duse la ușa din față și o descuie.

Holul de la intrare era spectaculos. Niște îngerași pluteau pe tavanul presărat cu nori, iar cîteva oglinzi cu rame aurii, înalte din podea pînă în tavan încadrau stîlpii, în timp ce o lucrare complicată în ipos decora scara din lemn de mahon în formă de spirală. Dincolo de ușile care altădată dădeau într-un superb salon dublu, văzu o plăcuță de alamă pe care scria „Apartamentul Unu". Ea închiriase numărul Trei.

La etaj o așteptau alte minunății. Urcă scara cu pungile de la băcănie în brațe, amintindu-și cu groază de numeroasele trepte pe care le avusese de urcat în casa de pe Riverside Drive, cînd studia la Facultatea de drept. Avea să dureze o zi, două pînă cînd se obișnuia iarăși cu asta. Încăperile înalte de cinci metri și ceva necesitau o mulțime de trepte.

Numărul Trei se afla în capătul unui coridor spațios și aerisit, lîngă vechea scară a servitorilor, unde ea zări un lift, din cele cu ușa din fier, cum avea în blocul de la New York. Ar fi putut să-i prindă bine, își spuse ea lăsînd pungile jos și scoțînd cheile.

Descuie ușa și tîrî bagajele înăuntru. Apartamentul era chiar mai impresionant decît îi spusese doamna Hale. Camera cea mare avea o înălțime de vreo cinci

metri, cu medalioane din ipsos şi uşa-fereastră care dădea pe o terasă umbrită de crengile unui stejar uriaş. Mobilierul, o combinaţie de bun-gust de obiecte vechi şi piese tapiţate cu pluş, părea să fi coborît direct din paginile revistei „Arhitectural Digest". Un dormitor mare decorat în damasc auriu şi pînzeturi gri completa imaginea. Îi amintea lui Claire de apartamentele de lux pe care le văzuse la Paris, unde stătuse în vara dinaintea ultimului an de facultate. Apartamentele acelea aveau întotdeauna un balcon, uneori cu vedere spre Tuileries sau Montmartre, aşa cum acesta avea vedere spre bătrînul stejar şi curtea din cărămidă. Cel mai modern apartament parizian era luxos, dar micuţ, potrivit doar pentru două persoane. Un loc făcut parcă pentru romantism. Exact ca acela în care se afla ea acum.

Lăsă pungile cu alimente în bucătărioara din oţel inoxidabil şi granit, îşi puse o Coca-Cola dietetică şi se trînti pe canapeaua cu perne umplute cu puf. Venise vremea să-şi facă strategia. În avion ajunsese la concluzia că trebuia să înceapă cu sfîrşitul. Scoase din servietă ceva învelit într-un batic. Ea însăşi îi dăruise acel batic „Chanel" lui Zoe. În primul an de studiu la Barnard, Claire lucrase la „Bergdorf Goodman" numai pentru a simţi ce înseamnă viaţa bună, astfel că putuse să aibă lucruri pe care, altfel, n-ar fi putut să şi le permită niciodată.

Nodul era foarte strîns, răsucit de lacrimi şi timp, dar ea reuşi să-l desfacă. O carte îmbrăcată în piele vişinie îi căzu în poală. Era agenda lui Zoe. Aceasta fusese întotdeauna meticuloasă în a-şi pune programul pe hîrtie, de parcă ar fi fost cine ştie ce mare doamnă care trebuia să vadă cum putea să mai strecoare încă un bal de caritate.

Totuşi, eforturile ei de a nota totul nu fuseseră de nici

un ajutor. Poliția nu descoperise nimic, în ciuda informațiilor din agendă și, după un an, rudele făcuseră cerere să li se înapoieze lucrurile lui Zoe care fuseseră reținute ca probe. Claire încă mai ținea minte punga maro, mototolită, de la supermarket-ul „Schwegmann" pe care polițistul i-o dăduse mamei ei. Înăuntru erau agenda, servietă „Coach" goală și țeapănă, din cauză că stătuse într-o ladă de gunoi în ploaie timp de trei săptămîni înainte să o găsească cineva, și o pereche de cercei micuți cu diamant. Medicul legist ceruse să-i fie scoși în timpul autopsiei. Asta fusese tot. Hainele lui Zoe erau zdrențuite și păstrate ca probe. Pantofii ei nu fuseseră găsiți niciodată. Lucrurile bunicii ei fuseseră predate în același mod. Fără ceremonie, într-o pungă mototolită de băcănie. Rudele tocmai plecau de la spital, pregătindu-se să se ducă la capelă, cînd una din asistente îi dăduse lui Claire lucrurile bunicii ei adunate grămadă într-o pungă de hîrtie maro. Clare se întreba cum ar fi reacționat majoritatea oamenilor dacă ar fi știut ce se întîmpla după ce mureau.

Sorbi din Coca-Cola și răsfoi agenda ale cărei pagini erau acoperite de scrisul pe care îl cunoștea atît de bine. Era trecută fiecare vizită pe care Zoe o făcuse la coafor ca să se tundă sau să se vopsească într-o nuanță de blond mai deschisă decît îi stătea bine, probabil, fiecare vizită la manichiuristă, la epilat. Dar, mai spre sfîrșitul anului, erau însemnări care începuseră să le depășească pe cele legate de petrecerile, ceaiurile și dejunurile la care mergea cu prietenele ei. Prin septembrie, Zoe se hotărîse să-și caute de lucru.

Munca era ceva străin pentru Zoe, dar oaza aspirațiilor ei sociale începuse să cam sece. Nu avusese nici un iubit cu care să se mărite în cercul din New Orleans pe care îl admira atît de mult și nici nu reușise să facă

parte din el. Încă mai întreținea relații cu fostele ei colege din liceu, dar cleiul social al școlii se dezintegra în lumea reală. Prietenele lui Zoe își petreceau timpul acum la „Town and Contry Club" din Old Metairie, nu mai chicoteau cu Zoe lîngă dulapul acesteia și nici nu se mai plîngeau taților lor pentru că „Krewe of Romus" nu o primea pe Zoe să fie cameristă pentru că era evreică. Să se ducă la „Bacchus" sau „Endymion", li se spunea, acolo e locul evreilor, împreună cu alți doctori și avocați bogați. Dar tatăl lui Zoe era un profesor sărac. „Bacchus" și „Endymion" erau la fel de intangibile pentru Daniel Hezekiah Green cum era „Mystik Krewe of Romus" pentru fiica lui.

Așa că, în timp ce sora ei, Claire, se pregătea să termine colegiul Barnard, Zoe își căuta de lucru.

Claire simți că i se face greață din nou. Paginile erau pline de însemnări despre lucrurile pe care Zoe ar fi vrut să le îmbrace în ziua aceea, despre drumurile pe care le făcuse la Canal Place pentru a cumpăra ciorapi sau eșarfe, exclamații legate de anumiți bărbați pe care îi găsise atrăgători la anumite petreceri de caritate în Garden District.

Apoi, exact după 15 martie, însemnările se opreau. Zoe murise. Totuși, paginile continuau și Claire nu știa ce era mai dureros, imaginea acelor pagini albe care ar fi trebuit să conțină programul lui Zoe sau cele cîteva întîlniri pe care le programase pentru viitor, întîlniri la care nu mai ajunsese niciodată...?

Claire își petrecu cinci minute citind doar ce era scris la luna martie. Totuși, se întorcea iar și iar la data de 15. Aceea era ziua importantă. Ziua în care Zoe dispăruse. Fusese găsită abia după cinci zile.

Claire se forța să facă din nou același lucru pe care îl mai făcuse în trecut. Luă o foaie de hîrtie și un stilou și

scrise din nou programul lui Zoe din ultima zi a vieții ei.

8:15 - „Café du Monde" cu Erica (Rex). Geanta DKNY, costum din buclé roşu (nu mînca gogoşi!!!).

9:45 – Royal Street – să iau un cadou pentru doamna Ware pentru că găzduieşte „Zoo-to-Do" (Romus)

11:30 – masa de prînz cu mama (s-o conving să-şi schimbe tunsoarea)

3:00 – interviu, ajut. adm. Asociația 555

6:00 cocktail, March of Dimes, Audubon Place(Rex).

Abținîndu-se să nu plîngă, Claire îşi notă toate locurile în care fusese Zoe în ziua aceea. Cei care o cunoşteau spuneau că nu ajunsese la petrecerea din Audubon Place, ceea ce era foarte obişnuit. Audubon Place era una din zonele cele mai prestigioase din oraş şi se întîmpla foarte rar să fii invitat la una din petrecerile pentru colectare de fonduri la una din vile. Zoe n-ar fi lipsit nici în ruptul capului dacă n-ar fi fost obligată. Dorea atît de mult să facă parte din cerc, încît scrisese în paranteze cine în ce comitete era.

Toate erau nişte prostii, îşi spuse Claire, Mardi Gras, comitete, cluburi exclusive. Cine era înăuntru şi cine era afară ar fi trebuit să fie specific Hollywood-ului, ca şi Lista Celor Mai Bine Îmbrăcați, iar acest lucru nu mai ținea de secolul douăzeci. Dar încă mai exista în înapoiatul New Orleans. Ierarhia socială a oraşului nu era decît o aiureală lipsită de sens, pentru că pe nimeni din afara oraşului nu interesa cine ce era în New Orleans, numai că nu îi puteai spune aşa ceva unui locuitor din vechea gardă a New Orleans-ului sau lui Zoe. Sora ei se îmbolnăvise de febra avansării în societate. Acum, Claire îşi dădea seama ca, să se învîrtă printre sudiştii de familiile vechi şi să vorbească despre cine era tatăl unuia sau altuia trebuia să fi fost un triumf extraordinar

pentru o evreică ce fusese exclusă de la debuturile prietenelor ei din liceu pentru că tatăl ei fusese un nimeni şi, mai mult, un nimeni evreu. Lui Claire, aspiraţiile lui Zoe i se păruseră întotdeauna banale şi lipsite de importanţă, dar inima ei nu fusese la fel de frîntă ca a lui Zoe de fiecare dată cînd mult aşteptata invitaţie nu sosise. Să fii un fluture social era o dorinţă măruntă, mai ales pentru o fată moartă, şi Claire clocotea de furie acum, cînd se gîndea la visurile lui Zoe care nu deveniseră realitate.

Îşi coborî privirea şi se surprinse scriind un şir lung de 5-uri. Asociaţia 555 se afla pe Canal Street. Era cel mai vechi club exclusiv, mai vechi decît Boston Club, mai vechi chiar şi decît Pickwick. Era atît de exclusiv, încît se spunea că, dacă membrii de la 555 dădeau o petrecere, ar fi fost bucuroşi să nu vină nimeni. Rex, Regele Carnavalului, era încoronat în dimineaţa de Mardi Gras în fiecare an în faţa Asociaţiei 555. Tribunele de pe partea aceea a străzii erau pline pînă la refuz de debutante, mamele debutantelor, bunicii debutantelor. Negrii de pe Rampart Street şi cîţiva turişti din Iowa se înghesuiau pe trotuarul de dedesubt încercînd cu disperare să prindă mărgelele care erau aruncate de cei aflaţi în care, dar era zadarnic, căci mărgelele ajungeau la cei de la peluză, pentru că aceia care manevrau carele erau fraţii debutantelor, taţii debutantelor şi posibilii soţi ai debutantelor.

„555555555555555555"

Ultima oară cînd Zoe fusese văzută în viaţă fusese la interviul de la 555. Poliţia îi interogase pe cei din administraţia clubului. Zoe fusese una din cele cinci candidate la post. Singurele cerinţe erau să răspundă la telefoane, să ştie să dactilografieze, să se îmbrace bine, iar educaţia ei o făcea să fie mai mult decît potrivită

pentru slujba aceea. Fusese intervievată mai întîi de secretara preşedintelui, după care preşedintele însuşi discutase cu ea cu uşile închise. Poliţiştilor li se spusese că ea plecase după aceea, dar că avusese cele mai mari şanse să fie angajată. Mai tîrziu, în cursul acelei zile, secretara preşedintelui îi lăsase un mesaj pe robot spunîndu-i că primise postul.

I-ar fi plăcut foarte mult slujba aceea, îşi spuse Claire, reţinîndu-şi lacrimile şi scriind tot timpul cifra 5. Zoe s-ar fi aflat destul de aproape de ilustrul cerc din care dorea atît de mult să facă parte şi Claire îşi dorea ca sora ei să fi ştiut măcar că primise postul, căci ar fi fost extrem de fericită, dar Zoe nu se întorsese acasă să se schimbe pentru petrecerea din Audubon Place. Nu mai fusese văzută din nou decît atunci cînd nişte vînători dăduseră peste un şanţ de scurgere din Des Allemands şi se albiseră la faţă cînd văzuseră ce plutea acolo.

555...

Claire ştia că trebuia să înceapă de la club. Spera numai că aveau să o lase să intre ca să stea de vorbă cu cineva.

Capitolul 10

La 555 era seara doamnelor.

Lui Laborde îi plăcea la nebunie seara aceea. Stătea la masa președintelui, avîndu-i de o parte și de alta pe vicepreședinte și pe director, și ie privea pe invitate cu aerul unei adevărate gazde. Membrii erau întotdeauna mai însuflețiți în seara aceea; acest lucru îl amuza de fiecare dată. Ca președinte al organizației, Laborde era întrebat adesea cum justifica asociația excluderea femeilor – mai ales a soțiilor membrilor. Răspunsul era întotdeauna că bărbații voiau să fie liberi să scoată o înjurătură dacă era nevoie și nu ar fi putut să o facă în prezența femeilor. Era de neconceput!

Dar, bineînțeles că răspunsul acela era pură ipocrizie și Everard știa acest lucru. Era un obicei ca, în timpul drumului pe St. Charles Avenue, bărbații să urineze într-o pungă de mărgele goală în fața soțiilor membrilor. Atunci nu se mai gîndea nimeni la sensibilitatea femeilor.

Adevăratul motiv pentru care soțiile nu aveau acces în saloanele asociației decît o dată pe lună era legat mai mult de sufrageriile private de la etaj decît de faptul că aveau nevoie de libertate pentru a înjura în sufrageriile

de jos. Membrii aveau voie să ducă pe oricine – chiar şi femei de care nu erau legaţi prin căsătorie – sus, pentru un dejun intim, dar acele încăperi erau un secret ascuns cu grijă soţiilor. Cu siguranţă, nici o soţie nu fusese dusă sus de la fondarea clubului în 1832. Traficul era intens sus şi încăperile erau privite ca homosexualitatea în armată: „nu întreba, nu spune". Totuşi, prinrte membrii clubului se ştia cine pe cine ducea sus. Cîteodată, membrii aduceau chiar şi prostituate de pe Airline Highway, dar altădată se duceau în camere cu alţi membri ai asociaţiei. Dacă familia era destul de veche, aventurile de sus cu alţi bărbaţi puteau fi trecute cu vederea, justificate, uitate, iertate. Poate că, în definitiv, nu era decît un dejun de afaceri.

În anumite privinţe, îşi spunea Laborde, asociaţia era greşit înţeleasă. Era cunoscută ca fiind una din ultimele adepte ale liberei asocieri şi, ţinînd cont de numărul de chelneri negri duşi sus, era o organizaţie la fel de liberală ca ACLU.

– Eu zic să omorîm un contractor anul ăsta, Everard. Toată lumea îi urăşte.

Laborde nu îşi ridică privirea, nici măcar ca să-l privească pe director cu obişnuitul dezgust.

– Toată lumea îi urăşte pe avocaţi, Abbott, nu pe contractori. Bagă-ţi treaba asta în cap, idiotule.

– Ei bine, nu prea sînt sigur, spuse Hockney Abbott. Casa cea nouă de la English Turn mă face să mă gîndesc la crimă. Incendiul a fost picătura care a umplut paharul. După cîţi bani am băgat în ea şi, totuşi, apa pătrunde prin acoperiş. Sînt gata să plătesc numai să-l văd pe nenorocitul ăla în ştreang.

– Hock, se mai întîmplă şi lucruri din astea. Eşti exact la fel ca toţi ceilalţi clienţi ai mei imposibili. Nu înţelegi procesul de construcţie. E fluid; e imperfect. E o

artă, spuse Fred LeJaune, vicepreşedintele asociaţiei şi renumit decorator de interioare din New Orleans, sorbind din paharul de coniac.

LeJaune, renumit pentru decoraţiunile sale curate, manierismul insipid şi faptul că era gata să plîngă atunci cînd lucrurile nu ieşeau aşa cum voia el, era întruchiparea unui homosexual, numai că nu era homosexual. Laborde era uimit şi acum, dar era adevărat. Fred nu era homosexual. Se însurase cu o pictoriţă de portrete cît se poate de feminnă şi, după toate aparenţele, trăiau fericiţi într-o căsuţă de pe Bayou St. John.

– La naiba cu arta, la naiba cu imperfecţiunile. Eu n-am plătit să fie imperfectă. Haideţi să omorîm un contractor anul ăsta. Ar fi o plăcere pentru mine, probabil pentru toată lumea, spuse Hockey dînd tot whishy-ul pe gît.

Făcea pe tipul dur, dar nu era decît o mască. Hockney Abbott fusese prea prost ca să intre într-un colegiu măcar mediocru, aşa că părinţii lui îl expediaseră la un colegiu obscur din Maine. După ce se întorsese acasă lenevise pînă pe la treizeci de ani, cînd tatăl lui murise şi el moştenise şcoala de băieţi particulară de pe Jackson Avenue. Conducea acea instituţie spre faliment de cîţiva ani din cauza proastei administraţii şi a gusturilor lui scumpe, dar şcoala continua să şchiopăteze, datorită faptului că membrii Asociaţiei 555 îşi trimiteau fiii acolo. Ceea ce era o prostie. În afară de faptul că şcoala lui Abbott nu producea niciodată candidaţi pentru Harvard, pînă şi Laborde vedea că Hockney Abbott nu era genul de om care să aibă grijă de nişte băieţi. Se zvonea că Hockney ar fi tînjit după Fred şi camerele de sus. Cert era ca aluziile lui erau destul de clare, dar fie că Fred îl refuzase şi îi spusese că îşi iubea soţia, fie că, mai mult ca sigur, nu pricepuse sugestiile, nimeni nu ştia precis.

Nu se ştia decît că Hockney lua masa cu Fred în sufrageria principală în fiecare miercuri şi că Fred era obsesia lui. Potrivit teoriei lui Laborde, obsesia era ori o ură intensă, ori o dragoste sexuală profundă, ori, aşa cum ştia el, ambele. În ceea ce îl privea pe Fred, Hockney le dovedea că ultima variantă era valabilă.

– Ah, da, haideţi să omorîm un contractor. O să ne plictisim de moarte, spuse Fred pufnind în rîs.

Hockney roşi puternic.

– Şi ce ar fi mai bine? Un decorator?

Everard se uita la ei. Hockney şi Fred se ciondăneau ca doi oameni de multă vreme căsătoriţi. Dacă erau lăsaţi de capul lor, în curînd, unul din ei avea să plîngă şi, oricît de mult ar fi stînjenit acest lucru pe oricine altcineva, lui Everard îi plăcea. Îi plăceau conflictele, oricît de mărunte ar fi fost. În plus, îi cunoştea foarte bine pe cei doi şi le ştia perfect micile neînţelegeri. Erau vicepreşedintele şi directorul lui încă de cînd se afla el în funcţie. Îi disprețuia foarte mult – la fel ca majoritatea oamenilor –, dar se dovedise a fi utili. Extrem de utili. Mai întîi şi mai întîi, deoarece, ca nişte lingăi ce erau, făceau exact ce li se spunea.

Fred oftă adînc.

– Viaţa mea e un adevărat proces pentru că lucrez cu nişte oameni lipsiţi de gust ca tine, Hockney Abbott.

– Proces, proces? Eşti decorator de interioare, pentru Dumnezeu. O carieră pentru un tip care a suferit o lobotomie. Viaţa ta e a dracului de inutilă!

– Ajunge, spuse Laborde luînd o înghiţitură de „Absolut".

Trezindu-se întrerupţi, cei doi se uitară imediat la Laborde, cu un fel de teamă în ochi care îi făcea să semene cu nişte căprioare încremenite în faţa unor faruri.

Laborde se întoarse spre Fred.

– Şi să nu mai repetăm cuvîntul „proces", da? În seara asta trebuie să discutăm despre o crimă, aşa că haideţi să nu sărim direct la proces. Cei doi rîseră cu puţină nervozitate.

În ochii lui Fred se citea o admiraţie nemărginită.

– Eşti atît de înţelept, Everard. Ar trebui să te faci om de litere. Un scriitor, poate; dar, uite, iar am început să te împovărez cu vorbărie excesivă.

Laborde îl privi fix pe Fred pînă cînd acesta înclină capul întrebător. Existase o vreme cînd Laborde dorise extrem de mult să-i explice lui Fred ce idiot era. Expresii ca „te împovărez cu vorbărie excesivă" îi ieşeau tot timpul din gură. Vomă mintală, asta era, dar vremea criticilor de acel gen trecuse demult. În plus, l-ar fi făcut pe Fred să plîngă.

– Domnilor, avem alte lucruri de discutat în seara asta, aşa că haideţi să ne punem pe treabă, spuse Laborde mototolindu-şi şervetelul pe masă.

Imediat fu luat de un chelner negru îmbrăcat într-o haină albă.

– Eu tot cred că victima de anul ăsta ar trebui să fie un contractor.

– Alegerea victimei nu se supune la vot, ştiţi asta foarte bine, zise Laborde aruncîndu-i privirea aceea fixă lui Hockney, de data aceasta, dar cel puţin, acesta nu înclina capul ca un animal tîmpit.

După cît de palid se făcuse deodată înţelesese foarte bine privirea.

– Bineînţeles, Everard, zise el împăciuitor. Tu alegi victima întotdeauna. În definitiv, e distracţia ta.

Cei doi bărbaţi încuviinţară la unison.

– Pur şi simplu, facem conversaţie, continuă Hockney cu linguşelile. Nimeni nu încearcă să-ţi ia locul. Noaptea

Crimei Misterioase este cea mai mare petrecere pentru colectare de fonduri din oraş, chiar mai mare decît cea organizată de grădina zoologică. Nimeni nu vrea să se pună în calea succesului. Cu atît mai puţin noi.

Laborde încuviinţă. Îi plăcea cînd Hockney era spăşit. Mişca din mustaţa aceea auriu-cenuşie şi arata ca şi cum ar fi fost gata să i-o frece dacă asta ar fi făcut ca totul să fie bine iarăşi.

– Voi doi sînteţi singurii care ştiţi toate amănuntele cu mult timp înainte, spuse Laborde privindu-i cu atenţie. Voi înţelegeţi mai bine decît ceilalţi cîte planuri trebuie făcute pentru această petrecere a misterelor, aşa că haideţi să ne apucăm de treabă. În alţi ani, făceam asta pînă acum. Ciudăţenile sînt acolo, domnilor, şi numai de voi depinde să le găsiţi. Veţi merge cu mine şi vă voi arăta dovezile. Dacă, după aceea, o să puteţi alege ucigaşul, eu o să ştiu că acea crimă pe care o pregătim pentru oaspeţii noştri e prea uşor de rezolvat. Dar, dacă n-o să puteţi, o să mergem înainte cu planurile, spuse Laborde uitîndu-se la vechiul ceas Boston care domina sufrageria.

Era aproape zece; venise vremea ca doamnele să piece la casele lor.

Se ridica de la masă, iar chelnerul de culoare îi trase scaunul şi îi dădu bastonul negru cu argintiu.

– În general, este o crimă ca de obicei, domnilor. Este al zecelea an cînd organizam această petrecere pentru 555. Aveţi vreo întrebare înainte să mă duc în salon să le trimit acasă pe doamne?

Hockney şi Fred scuturară din cap la unison.

Laborde îşi luă paharul de „Absolut" în salon şi rămase nemişcat lîngă uşă. Salonul era decorat superb, cu catifea rubinie şi rămurele de ilice pentru sărbătoarea de Crăciun, dar nimeni nu observase. Singurele culori

care le plăceau membrilor erau auriu, verde şi purpuriu – culorile specifice zilei de Mardi Gras – şi nici una din acelea nu putea fi scoasă la vedere înainte de 6 ianuarie, A DOUĂSPREZECEA NOAPTE, începutul oficial al perioadei lăsatului de sec.

Lui Laborde îi plăcea să fie preşedinte datorită pompei şi ceremonialului. Simţea o emoţie extraordinară să fie atît de important, încît să stea în respectatul salon al Asociaţiei 555 de pe Canal Street şi să salute pe cine voia. Tatăl lui nu s-ar fi plîns dacă l-ar fi văzut acum, un bărbat de cincizeci şi ceva de ani, distins, cu părul cărunt, salutînd crema societăţii din New Orleans. Ba ar fi fost chiar mîndru de el. Un salut de bun venit sau de plecare din partea preşedintelui însemna că erai cineva în cadrul Asociaţiei ; nu toţi membrii beneficiau de aşa ceva. Exista o anumită ierarhie chiar şi în rîndul membrilor.

Acum, în sfîrşit, un Laborde se afla în vîrful ierarhiei. Oricît de extraordinar ar fi fost acest lucru, încă îl mai supăra faptul că, în copilărie, fusese exclus de la petrecerile aniversare ale colegilor săi, pentru că, deşi tatăl lui reuşise, pînă la urmă, să ajungă membru al clubului. Doctorul nu se situase destul de sus în cadrul ierarhiei pentru a obţine o invitaţie şi pentru fiul său. Everard trebuise să rămînă acasă şi să se joace în curte, în timp ce colegii lui erau duşi la Clubul de lahting unde erau amuzaţi de clovni şi de cîntăreţi cu chipuri negre.

Acum, însă, lucrurile se schimbaseră. Nu-i mai aruncau în faţă nici măcar machiajul strident şi poşetele ieftine ale mamei lui. Fusese Rex. Îşi cîştigase titlul de preşedinte.

– Haide, nesuferitule, dă-ne un indiciu... spuse doamna Sanford, moştenitoarea unei companii maritime uriaşe, venind lîngă el şi ciupindu-l de obraz.

Ameţită de băutură, se înfăşură în blana de cincilă ţinută de soţul ei şi se clătină pe picioare, admonestîndu-l cu degetul.

– O să-ţi pară rău dacă n-o să mă ajuţi să ghicesc criminalul anul ăsta. S-ar putea să organizez şi eu o petrecere cu o crimă misterioasă la Liga Juniorilor şi o să aleg ca victimă pe unul din bărbaţi. Aşa că, ai grijă.

– Hai să mergem, Heloise... murmură soţul ei, după care cei doi dispărură în Rolls-ul care aştepta în faţa uşii.

Doamna Sanford fu cît pe ce să cadă în timp ce soţul ei şi şoferul o instalau pe bancheta din spate.

– Întotdeauna m-am întrebat cum o fi să te ploconeşti în faţa atîtor bani, spuse Fred apărînd lîngă Laborde împreună cu Hockney, apoi îşi ţuguie buzele, un obicei supărător, mai ales pentru un aşa-zis heterosexual, îşi spuse Laborde. Sanford pare din ce în ce mai puţin tolerant.

– Se bucură de ce e mai bun. Heloise Sanford e atît de beată, de obicei, încît nici nu mai vede cum trebuie, ceea ce este bine, din moment ce Sanford a fost văzut prin oraş cu frumuseţea aia de crainică ciocolatie, zise Hockney. Sigur aţi văzut-o, nu? E pe Channel 5. Camille Trelangne. E de familie veche. Se zice că stră-străbunica ei ar fi condus sistemul creol de blocare pe Rampart Street înainte de războiul civil.

– Glumeşti, îngăimă Fred şi un muşchi din jurul gurii îi zvîcni din cauza şocului. Dar Sanford mi-e prieten. Nu mi-a spus absolut nimic.

Laborde îi ignoră şi le spuse la revedere altui membru şi soţiei acestuia, care locuia într-o vilă superbă în Audubon Place. Averea familiei Bordelon se evaporase demult, dar reuşiseră să se repună pe picioare construind centre de reabilitare a dependenţilor de droguri. Cu ceva

timp în urmă, avusese loc o investigație federală cu privire la folosirea în alte scopuri a banilor destinați centrelor de reabilitare, dar nu se făcuse prea mare vîlvă. Nimeni de la 555 nu întreba despre acest lucru.

– Ne vedem de Mardi Gras, Everard. Nici în ruptul capului n-am vrea să ratăm crima, spuse doamna Randolph Bordelon, o blondă de douăzeci şi ceva de ani, care era a cincea soție a lui Randolph Bordelon, luîndu-şi soțul de braț şi dispărînd într-un Jaguar argintiu.

– Everard, ți-a spus cineva vreodată cît de deştept eşti? îl întrebă Hockney cînd Jaguar-ul intra pe bulevardul St. Charles.

Laborde îi aruncă o privire.

– La ce te referi?

– Tu ne-ai salvat organizația. Ne-ai salvat stilul de viață, nu-i aşa, Fred?

Acesta încuviință, amintindu-i lui Laborde de un cățel care dădea din cap în partea din spate a unui Latino's Camaro.

– Acum zece ani, Everard, dacă n-ai fi venit cu ideea unei petreceri cu o crimă misterioasă şi dacă petrecerea nu s-ar fi bucurat de atîta succes, 555 s-ar fi desființat, spuse Hockney privindu-l cu sinceritate acum, de parcă ar fi vorbit despre ceva de o importanță mondială. Începuserăm să ne pierdem membrii, mai ții minte? Dar tu ai schimbat totul şi chiar cu o idee genială. Creînd o petrecere anuală la care să se ghicească un criminal care ar fi comis o crimă, ne-ai făcut să revenim la viață. Şi, mai nostim, te-ai folosit de femei pentru asta. Implorau să primească invitații.

– Femeilor le place o crimă bună. Citesc toate cărțile polițiste, nu ştiai? zise Fred.

– Zău? întrebă Laborde înălțîndu-şi o sprînceană.

– Ah, trebuie să fi ştiut asta, Ev, spuse Hockney

.Cum altfel ai fi putut să vii cu un asemenea plan?

„Cum altfel?" îşi spuse Laborde zîmbind. După toate aparenţele, Noaptea Crimei Misterioase era plănuită şi calculată în scopul obţinerii de bani pentru club şi pentru ca 555 să pară Bunul Samaritean cînd dona sume uriaşe pentru copiii din oraş. Nu avea nici o legătură cu faptul că, în urmă cu zece ani, Everard invitase o chelneriţă la el acasă gen Hugh Grant. Nu avea nici o legătură cu faptul că se lăsase luat de val şi o ucisese pentru că era de culoare şi pentru că avea acelaşi ruj de un portocaliu strident ca al mamei lui.

Nu avea nici o legătură cu faptul că, acum, îşi punea la cale crimele înainte şi discuta toate amănuntele cu Hockney şi Fred, sub pretexul că făceau planuri pentru petrecere.

Hockney şi Fred fuseseră complici la crimă de nouă ori fără să ştie, fără ca vreunul din ei să bănuiască vreodată. Everard aştepta întotdeauna să se întîmple acest lucru. În fiecare an, la un moment dat, crima pe care ei o puseseră la cale teoretic devenea un articol mic şi neînsemnat în ziar. Dar Fred şi Hockney nu citeau ziarul niciodată sau nu îşi dădeau seama. Dispariţia unei chelneriţe de culoare nu atrăgea niciodată atenţia unui membru al Asociaţiei 555. Aceea era puterea lui Everard. Satana îl ajuta prin intermediul lui Fred şi Hockney, dar nici femeile nu erau nevinovate. Numărul mare de femei care luau parte la petrecere făcea ca aceasta să se bucure de un succes financiar atît de mare. Poate că se potrivea. Femeile trebuiau să ia parte pentru că noaptea aceea era despre ele. Căci în opt din cei nouă ani în care se organizase petrecerea, pretinsa „ victimă" fusese o femeie. Singurul bărbat fusese un îngrijitor beat care dispăruse de la 555 după ce văzuse un bărbat vîrînd un cadavru în maşina sa, dar, după aceea, fuse-

seră atît de multe comentarii din partea membrilor că se putea citi în ziar despre atîția bărbați de culoare morți, încît Laborde, cu deosebitul lui simț al ironiei, fusese încîntat să le îndeplinească dorințele. Anul următor le dăduse mult de furcă implicînd o tînără evreică și crima aceea îi încîntase pe toți. Astfel că era firesc ca soțiile și prietenii lor să fie implicați în jocuri.

„Chiar și mamei i-ar fi plătrt ideea pertecerii", își spuse Laborde luînd un alt pahar de „Absolut" și salutînd-o din cap pe o altă doamnă din înalta societate. Mai ales dacă pretinsa „victimă" era medic.

– Niciodată nu ne spui de unde îți vin toate ideile astea fantastice pentru crimă, Ev, zise Fred ţuguindu-și buzele iarăși și Laborde ar fi vrut să i le desprindă de pe față.

– Nu spun nimănui. N-o să vă spun decît că știți că am nevoie de luni de zile ca să plănuiesc totul și niciodată n-am supus la vot alegerea victimei, așa cum n-o s-o fac vreodată.

– Pentru că trebuie să fie ca un puzzle, nu? întrebă Hockney. Îmi închipui că, întîi, trebuie să te gîndești cine e criminalul. La urma urmei, el e cel care alege victima, modul în care comite crima și locul, nu noi, nu-i așa?

– Exact, spuse Laborde, începînd să se satureze de atîtea adulații.

Fred și Hockney îl călcau pe nervi uneori. Erau cei mai idioți oameni pe care îi cunoscuse vreodată; nimic nu i-ar fi putut scoate din ignoranța amorțită în care trăiau.

Dar erau directorul și vicepreședintele lui și făceau orice pentru el, pînă la a-i acoperi urmele. Și cel mai bun lucru era că nici măcar nu știau.

Le aruncă amîndurora o privire plină de afecțiune.

Ar fi trebuit să facă un efort pentru a fi mai bun cu ei. Dacă prima lor calitate era de a satisface orice dorință a președintelui, a doua era de a linguși. Pur și simplu, nu înțelegeau lumea reală. Deocamdată, ajutaseră la plănuirea a nouă crime, aproape zece, și nici măcar o dată nu voiseră să discute despre cine avea să fie următorul Rex. Ferească sfîntul să li se aprindă beculețele vreodată! Atunci, Fred și Hockney ar fi putut să-și dea seama că lumea lor imaginară nu exista.

Amîndoi îi răspunseră cu o privire asemănătoare și, timp de o clipă, între cei trei bărbați, fu o atmosferă plină de căldură. Înainte ca Laborde să se întoarcă pentru a alege membrii pe care să-i onoreze cu salutul său, ultima privire aruncată de Fred fu de idolatrizare și cea a lui Hockney, de recunoștință. Echilibrul se instalase din nou; totul era în regulă cu lumea lor.

Laborde ar fi vrut să rîdă, dar nu îndrăznea. Judecînd după capacitățile lor mentale, Hockney Abbott și Fred LeJaune nu erau un dar al lui Dumnezeu pentru omenire.

Ah, dar pentru J. Everard Laborde...

Erau cu siguranță un dar al Domnului pentru el.

Capitolul 11

Claire muşcă din gogoaşa fierbinte şi zahărul pudră îi căzu pe bluza de mătase bleumarin, făcînd-o să se enerveze. Curăţîndu-se, sorbi din cafeaua cu cicoare, savurînd-o de parcă ar fi fost o licoare a zeilor. Nici o altă cafea din lume nu se putea compara cu cafeaua cu lapte servită pe acel trotuar al Pieţei Franceze din New Orleans veche de secole.

O chelneriţă vietnameză o întrebă dacă mai dorea o cafea. Ea, însă, scuturâ din cap şi îi dădu un bacşiş generos, după care se rezemă de spătarul scaunului sub tenda cu dungi verzi şi albe şi se bucură de privelişte. „Café du Monde" era plină de turişti în acea dimineaţă de decembrie, ca şi întregul bulevard Decatur. Unii fotografiau Piaţa Jackson, în timp ce artiştii şi cei cu care trase de catîri îşi vedeau de treburile lor. Niciodată nu dădeau greş, îşi spuse Claire uitîndu-se la un grup de turişti care se strînseseră în jurul unui artist, scoţînd tot soiul de exclamaţii în faţa picturilor în ulei ale acestuia care reprezentau o măslină. Cu cît opera era mai oribilă, cu atît turiştilor le plăcea mai mult. Cîteva picturi cu Elvis prin muşchiul spaniol şi toţi ar fi dat năvală, probabil.

Răsturnă conținutul unui pachețel de „Equal" în cafea și amestecă, în timp ce își spunea să se poarte și ea la fel ca o turistă. Dacă memoria nu o înșela, lîngă vechiul „U.S.Mint" era un chioșc grozav cu măști pentru Mardi Gras. Voia să-i ducă una cu pene lui Pam, secretara ei, înainte să fie cumpărate toate.

Își făcuse deja programul pentru ziua aceea. Trebuia să facă niște cumpărături și poate să cumpere o sticlă de șampanie pentru ziua în care avea să-și facă, în sfîrșit, curaj, pentru a se duce acasă la cină. Dar, înainte să facă vreunul din aceste lucruri, avea să-l caute pe detectivul criminalist care se ocupase de cazul surorii ei. Probabil că lucra tot la secția de pe Broad Street. Apoi avea să se ducă la Asociația 555. Fără îndoială că aceștia aveau să refuze să stea de vorbă cu ea, dar avea de gînd să meargă pe urmele surorii ei cît putea de mult.

Mulțimea de turiști se mai răsfiră, astfel că ea putu să vadă pînă la Catedrala St. Louis, pe ale cărei trepte, jongleri și clovni își făceau numerele în fața trecătorilor. La un moment dat, văzu un bărbat înalt și bine clădit, de vreo treizeci de ani, ridicîndu-se de pe una din băncile din parc și îndreptîndu-se hotărît spre cafenea.

În mod normal, nu obișnuia să se holbeze la bărbați. Desigur că, în colegiu, se dusese și ea prin baruri și unii din bărbații cunoscuți atunci se aflau încă la New York și o sunau din cînd în cînd; nu se dovedise a fi criminali în serie. Dar, după moartea surorii ei, devenise mult mai prudentă. Începuse chiar să se teamă puțin de bărbați. Acum nici nu se mai punea problema să se lase agățată. Trebuia să-l cunoască foarte bine pe respectivul bărbat înainte să accepte să fie singură cu el și o asemenea comportare era destul de supărătoare. Cei cîțiva avocați de la „Fassbinder" cu care se întîlnise se plictisiseră

repede de întîlnirile în locuri curate şi bine luminate. De asemenea, se săturaseră de întrebările ei legate de familiile lor. Acum simţea că trebuie să verifice fiecare candidat, să se asigure că acela la care se gîndea să-l aducă în patul ei era genul de cetăţean corect pe care îl voia ea. Dar bărbaţilor nu le plăcea să vorbească despre mamele lor şi celor cărora le plăcea vorbeau prea mult. Viaţa ei sexuală era aproape inexistentă, pentru a nu spune mai mult, dar părea să nu existe nici o modalitate prin care să se elibereze din nou. Învăţase o lecţie despre oameni într-un mod prea brutal.

Aşa că nu-i stătea deloc în fire să se uite la bărbaţi, însă cel care traversa Decatur era genul de bărbat la care s-ar fi uitat orice femeie. Era mai înalt decît turiştii; umerii lui acoperiţi de tricoul alb şi mulat pe corp erau laţi şi puternici, iar şoldurile plăcut de înguste erau strînse de o pereche de blugi decoloraţi. O curea simplă din piele şi o pereche de cizme de cowboy maro îi completau ţinuta. Sub braţ ţinea un dosar asemeni celor cu care lucrau avocaţii.

Era îmbrăcat prea simplu pentru a fi avocat sau om de afaceri şi, totuşi, era îngrijit şi proaspăt ras şi avea un mers leneş pe care ea îl găsea extrem de atrăgător. Avea părul negru şi dat pe spate, ca şi cum abia ar fi ieşit de la duş, iar cînd se întoarse puţin pentru a trece printre maşinile parcate, ea văzu deodată că nu avea deloc părul scurt, ci prins în coadă.

Categoric era genul ei. Putea chiar să aibă fantezii sexuale în legătură cu un asemenea bărbat, îşi spuse ea.

El traversă strada prin faţa ei, şoldurile lui atrăgîndu-i privirea fără să vrea cu legănarea lor încrezătoare. Aşa cum citise odată într-o revistă victoriană, privindu-l, avea acel sentiment de singurătate. Deodată, tînji să aibă un

prieten. Sau cel puțin o viață sexuală.

Bărbatul urcă pe trotuarul pe care se afla cafeneaua. Ea își feri repede privirea, temîndu-se să nu o vadă că se uita la el. Dar faptul că arăta bine nu era o garanție că era un tip de treabă sau chiar cu mintea întreagă, își aminti ea. Nu avea nici un sens să atragă nebuni cu privirea. Era ultimul lucru de care ar fi avut nevoie.

Dosarul ateriză pe masa ei.

La început, crezu că era o greșeală. Dar apoi își ridică privirea.

Era de nerecunoscut fără praful de pe față. Nimic din înfățișarea lui nu-i amintise de individul de la „Bloomingdale's" sau de cel care o speriase în vestibulul blocului ei, dar el era. Bărbatul la care ea tocmai se holbase. El era, cu siguranță, pentru că, acum, cînd stătea lîngă masa ei, putea să-i vadă ochii foarte bine. Pentru prima oară, ea observă că nu erau numai albaștri, ci de un albastru intens, electrizant, și aveau acea licărire ca a unui animal de pradă pe care teama i-o întipărise în memorie.

Ea se ridică deodată și farfuria cu gogoși căzu, spărgîndu-se și acoperindu-i pantofii cu zahăr pudră.

– Trebuie să stăm de vorbă, Claire. Ai fost o fată foarte rea, spuse bărbatul și duse mîna la buzunarul din spate, de unde scoase un portofel negru.

Îl deschise cu o mișcare scurtă. Ei nu-i trebui mult să citească cele trei inițiale:FBI.

Simți cum fața i se golește de sînge. Turiștii începură să se uite curioși; nu se întîmpla prea des ca o femeie să fie abordată de un individ care să-i arate o legitimație, însă ei nu îi pasa de părerea lor. În clipa aceea, nu se gîndea decît la închisoare și la excluderea din barou.

El puse portofelul la loc şi o chemă pe chelneriţa vietnameză. După ce comandă o cafea, se aşeză în faţa lui Claire şi se apucă să deschidă dosarul.

– Ia loc, domnişoară Green. Să facem cunoştinţă, spuse el ridicîndu-şi privirea. Sau vrei să-ţi chemi avocatul?

Ea scutură din cap amuţită. Nu îi plăcea deloc faptul că el o tachina, dar avea elementul-surpriza de partea lui, pe cînd ea nu avea nimic.

Se aşeză înapoi pe scaun. Încetul cu încetul, turiştii şi ceilalţi clienţi de la mese se reîntoarseră la discuţiile lor.

El trînti cîteva fotografii pe masă. Ea n-ar fi vrut să le privească, dar era nevoită. Reprezentau povestea vieţii ei din ultimii cinci ani. Prima era poza din liceu a lui Zoe, cea pe care poliţia o publicase în ziarul „Times-Picayune" cînd se anunţase dispariţia ei. După aceea, erau fotografii de la locul crimei în Des Allemands, după ce cadavrul fusese transportat la morgă. Pe lîngă acestea, se afla cea mai înspăimîntătoare surpriză. O fotografie veche de-a lui Halbert Washington.

– Cum ar trebui să mă adresez? îl întrebă ea încet. Să-ţi spun „domnule" sau „agent special" ?

El zîmbi. Era în avantaj şi ştia acest lucru.

– Deocamdată e bine dacă-mi spui „agent special Jameson", zise el şi iridică mîna prefăcîndu-se că avea o obiecţie. Dar nu te osteni să te prezinţi, Claire, pentru că, după cum poţi să-ţi dai seama după fotografii, te cunosc deja foarte bine.

Ea se uită întîi la poze şi apoi la el.

– Să ştii că, imediat cum o să găsesc un telefon, o să te verific. Ar fi bine să lucrezi pentru FBI, altfel pun să te aresteze pentru că m-ai urmărit.

Chelneriţa aduse cafeaua. El îi dădu o bancnotă de

cinci dolari şi îi aruncă lui Claire o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi din restul primit.

– E un telefon public lîngă tejghea. Mi-aş face o părere mai proastă despre tine dacă n-ai da telefon, aşa că, dă-i drumul. Verifică-mă. După aceea, o să putem discuta. Avem foarte multe de vorbit.

Ea nu se atinse de monedă. Nu era nevoie. Ştia că era agent FBI. Aşa, totul avea sens.

– Ce fel de informaţie speri să obţii hărţuindu-mă? Nu-mi place să fiu urmărită, mai ales prin ţară, zise ea coborînd vocea şi făcînd tot posibilul să pară stăpînă pe sine. Sînt o femeie foarte ocupată şi acum sînt în concediu. N-am nici un chef să mi-l petrec cu un agent federal.

– Mmm... spuse el privind-o şi căutînd în dosar, prin teancul de faxuri.

Găsi ceea ce cauta. Îşi aruncă privirea pe hîrtie, după care spuse:

– Aşa e, Claire. Eşti o femeie foarte ocupată. Anul trecut ai lucrat două mii patru sute de ore pentru „Fassbinder". O cifră incredibilă. E vorba de şaizeci de ore de lucru pe săptămînă, cel puţin, spuse el, după care îşi ridică privirea şi un zîmbet leneş îi apăru pe buze. Ştiu multe despre tine. Numai muncă şi distracţie deloc, domnişoară Avocată Importantă de pe Wall Street?

Apoi se uită pe o altă hîrtie.

– Ah, dar văd că te şi distrezi după orele de program. Am văzut un anunţ publicat în revista „High Risk" în care e folosit tocmai numele surorii tale decedate. De asemenea, am cerut companiei de telefoane să ne pună la dispoziţie toate înregistrările convorbirilor tale din ultima lună. Ia să vedem... zise el şi scoase o altă hîrtie din dosar. Aha, cu cîteva zile înainte să pleci spre New Orlenans, ai sunat-o pe o anume domnişoară Earnestine

Darby. Eh, asta da coicidență, pentru că autoritățile new-yorkeze mi-au spus că au stat de vorbă cu domnișoara Darby încercînd să obțină informații în legătură cu uciderea unui anume Halbert Washington. Știai că se presupune că mama ei a fost omorîtă de domnul Washington? o întrebă el trîntind dosarul din nou pe masă. Lumea e al naibii de mică, domnișoară Green, îți spun eu.

– Am studiat la Colegiul Barnard, agent special Jameson. Am cunoscut-o pe Earnestine cu mult timp în urmă în Morningside Heights. Trebuie să dau socoteală și de acțiunile prietenei mele pe lîngă ale mele? întrebă ea împreunîndu-și mîinile în poală.

Voia să se arate netulburată, dar îi era greu să o facă dacă mîinile îi tremurau.

– Știu ce faci.

– Habar n-am la ce te referi, spuse ea privindu-l în ochi.

Zîmbetul leneș se ivi din nou.

– Nu pot să dovedesc, altfel n-aș mai sta acum la o cafea cu tine, ci te-aș aresta imediat.

Ea nu spuse nimc. Era un lucru pe care îl învățase la facultate. Să nu ți-o ia niciodată gura pe dinainte, mai ales în prezența dușmanului.

El o privi cu atenție înregistrînd totul: zahărul pudră de pe pantofi, croiala fustei drepte, C-ul din aur care îi orna funda „Chanel" de culoare bleumarin cu care își prinsese părul la ceafă. Ea văzu în ochii lui ce părere își făcuse. Desluși un dispreț vag care parcă spunea că nu era decît o nesuferită de avocată bogată.

– Cine a dat anunțul, domnișoară Green? Dumneata sau această... întrebă el căutînd din nou în dosar... această Phyllis Zuckermann pe care ai sunat-o să-i spui că vii încoace?

Îi puseseră telefonul sub urmărire. Oh, Doamne, erau atît de aproape! Încercă să-şi alunge panica.

– Despre ce anunţ vorbeşti?

– Cel din „High Risk". Cel în care se spune că se caută un bărbat care să vîneze balauri. Cel la care am răspuns eu, completă el sfredelind-o cu privirea.

– Există vreo lege care interzice publicarea de anunţuri în reviste? Dacă da..

– La ce te-ai referit cînd i-ai spus lui Zuckermann despre „individul pe care l-a angajat Zoe"? Ce ai vrut să spui cu „ai grijă ca Zoe să nu dea de necazuri"? Cine e Zoe? Sora ta e moartă.

– Chiar nu ştiu cum să răspund.

El se aplecă peste masă. Întrebările lui veneau ca nişte gloanţe.

– De ce nu accepţi şansa oferită de loterie – şi ce anume e loteria – şi cine o conduce? Zuckermann? Tu? Sau cineva pe care nu l-am cunoscut încă?

Ea se lăsă pe spate. Trebui să facă un efort teribil ca să-şi păstreze stăpînirea de sine.

– Mi-e imposibil să-ţi răspund pînă nu-mi oferi mai multe informaţii.

– Sora ta e moartă, spuse el împingînd fotografiile spre ea. Uită-te, domnişoară Green. Zoe a fost găsită ucisă acum cinci ani într-un orăşel la sud de aici. Nu e implicată în jocurile pe care le joci dumneata, atunci de ce îi foloseşti numele? Ce ascunzi?

Ea privi doar, incapabilă să vorbească, incapabilă să se uite la fotografii, incapabilă să facă altceva decît să încerce să înăbuşe disperarea din sufletul ei.

Cuvintele aproape blînde pe care el i le spuse apoi o surprinseră.

– Eşti implicată într-o poveste urîtă, Claire Green. Ai o carieră frumoasă, zise el arătînd spre dosar. „Fassbinder

Hamilton". Pînă şi eu, un necioplit din Tulsa, îmi dau seama că asta înseamnă foare mult, zise el şi făcu o pauză, ca şi cum ar fi ştiut că ei avea să-i placă ceea ce avea să adauge: Dă-mi voie să-ţi spun că, dacă o să-ţi distrugi viaţa, n-o să-ţi aduci sora înapoi.

Un val de furie neaşteptat o cuprinse brusc. Simţi deodată o poftă teribilă să ţipe, să lovească, să răstoarne obiecte de pe masă. El nu avea nici un drept să-i dea sfaturi. Habar nu avea cum era să iubeşti pe cineva care era descoperit mort într-un şanţ plin cu apă murdară de ulei. Nu era decît un agent federal căruia îi făcea plăcere să-şi chinuiască victimele. Ucigaşi de copii circulau liberi prin ţară şi acel poliţist fusese instruit să urmărească nişte amărîte de femei pe care statutul de victimă le făcuse să-şi piardă cumpătul.

Se ridică. Acum nu-i mai păsa dacă el îi vedea mîinile şi buzele care îi tremurau. Puţin îi păsa ce părere îşi făcea. Nu avea nici un fel de mandat. Nu avea nici un drept să-i vorbească. Putea să se ducă naibii.

– Îmi pare rău, dar am o întîlnire. Discuţia noastră trebuie să ia sfîrşit.

– N-am terminat.

Ea îşi luă poşeta de pe spătarul scaunului.

– Ah, ba da. Du-te naibii la Washington sau la Tulsa, sau de unde ai venit, şi spune-i şefului dumitale că aici nu se petrece nimic care să intereseze FBI-ul.

– Nu Halbert Washington a ucis-o pe Grace Darby.

Claire deschise gura să mai spună ceva, dar se opri la timp. Nu trebuia să arate că ştia ceva despre cazul Washington/ Darby. Cu siguranţă nu ar fi ajutat-o cu nimic.

– Nu vrei să ştii cine a făcut-o? o întrebă el ridicîndu-se şi privind-o de sus.

Ea nu zise nimic.

– Domnişoara Earnestine Darby n-a primit tocmai bine vestea, ţinînd cont că, în sfîrşit, a aflat cine i-a ucis mama. În viaţa mea n-am auzit asemenea urlete.

– Zău nu ştiu la ce te referi.

– Halbert Washington a fost nevinovat. Sigur, a făcut închisoare pentru faptul că a ucis-o pe Grace Darby, dar acum se ştie că a fost nevinovat. Nu el a omorît-o. A fost condamnat pentru că n-a avut un cont în bancă destul de mare şi nişte avocaţi străluciţi; a avut unul din oficiu şi a fost presat să mărturisească, aşa că a beneficiat de o înţelegere. Ce altceva ar fi putut să facă? El şi Grace obişnuiau să se certe, uneori cu violenţă, de aceea copiii – şi toată lumea – a crezut că bărbatul care ţipa la mama lor cînd a fost înjunghiată era Washington. Dar ştii ceva? N-a fost el. A fost Kareen Darby, fostul ei soţ şi tatăl copiilor ei. Se pare că venise în seara aia după nişte bani. S-a luat la ceartă cu Grace şi a înjunghiat-o cu un cuţit de bucătărie. A fost în Angole tot timpul ăsta, fiind condamnat la moarte pentru o crimă pe care a comis-o la puţin timp după uciderea lui Grace. I-am făcut injecţia în noiembrie, dar, înainte să moară, i-a spus preotului că al a ucis-o pe Grace Darby. A zis că voia să lămurească lucrurile şi să se căiască. Ultimele lui cuvinte au fost „spune-i lui Halbert Washington că îmi pare rău".

Făcu o pauză şi se aplecă spre ea.

– Dar, ştii, Claire, cînd autorităţile în drept au primit vestea, nu mai aveau cui să-i transmită scuzele, din moment ce cadavrul lui Halbert a fost găsit într-o ladă de gunoi.

Lui Claire i se făcu greaţă dintr-o dată. Era îngreţoşată, speriată şi dezgustată în acelaşi timp. În adîncul sufletului, ar fi vrut să spună tot. Ar fi vrut să se descarce şi să-i spună tot ce ştia despre ZOE. Apoi ar fi dorit să

piece şi să-şi lase prietenele pradă destinului.

Pe de altă parte, însă, nu ştia cum să le trădeze. Prietenele ei apucaseră pe o cale greşită şi aveau nevoie de ajutor. Dacă acel individ îi spusese adevărul în privinţa lui Halbert Washington, atunci greşeala morţii lui trebuia să fie de-ajuns pentru a le face să-şi dea seama că nu procedau deloc bine. De asemenea, dacă i-ar fi spus acum tot ce ştia acelui agent FBI, toate ar fi dat de necaz şi ea se îndoia că ar fi putut scăpa destul de curată pentru a mai lucra la „Fassbinder Hamilto" sau a mai face parte din baroul new-yorkez.

În sufletul ei, se înjura pentru slăbiciunea şi vulnerabilitatea ei. Dacă, într-adevăr, Darby mărturisise că a ucis-o pe mama lui Earnestine, atunci cele mai groaznice bănuieli ale ei se confirmau. Nu numai că ZOE recursese pentru prima oară la răzbunare, dar murise un om nevinovat; sărmanul om fusese pedepsit de două ori pentru crima pe care o comisese.

– la loc, domnişoară Green. Nu arăţi prea bine. Sper că nu din cauza celor pe care ţi le-am spus, zise el oferindu-i un scaun.

Ea se dădu înapoi, însă. Turiştii se uitau din nou, dar ei nu-i păsa. Se simţea ca un iepure prins în capcană şi nu voia decît să scape. Toate planurile pentru ziua aceea se duseseră pe apa sîmbetei, fiind înlocuite de nevoia acută de a o suna pe Phyllis. Dacă Earnestine ştia de mărturisirea lui Darby, atunci şi Phyllis ştia şi, în clipa aceea, Claire nu-şi dorea decît s-o audă spunînd că ZOE nu avea să se mai implice vreodată în asemenea lucruri.

– Unde pleci, Claire? Mai avem încă multe lucruri de discutat, spuse el zîmbind şi făcînd un pas spre ea.

Ea se feri, aproape împiedicîndu-se de un scaun liber.

– Stau la „Orleans". Cînd o să fii pregătită să vorbeşti, sună-mă. Pînă atunci, o să lucrez la mandatul ăla, dacă ţii neapărat.

Ea se întoarse brusc şi ieşi în stradă fugind. Strîngîndu-şi poşeta la piept, opri un taxi.

– Bine, atunci, nu ne suna tu, te sunăm noi, îl auzi ea strigînd în urma taxiului.

Apoi îl auzi rîzînd.

Capitolul 12

– Phyllis, spuse Claire suspinînd la telefon. Răspunde, Phyllis.

– Claire?

– Phyllis, am auzit de mărturisirea lui Darby. Ştiu. Toată lumea ştie, pînă şi FBI-ul. Ei mi-au spus.

– Linişteşte-te, Claire, scumpo. De unde mă suni?

– Sînt la un telefon public în Metairie Mall. Probabil că ascultă toate celelalte telefoane. N-am îndrăznit să sun din apartament, spuse ea ştergîndu-şi lacrimile care îi şiroiau pe obraji. Phyllis, nu Halbert Washington a făcut-o. A fost pedepsit degeaba. Oh, Doamne, ce-aţi făcut?

– Calmează-te, Claire. Cine ţi-a spus toate astea?

Claire ezită o clipă, după care mărturisi:

– Un agent m-a urmărit de la New York. Nu mă slăbeşte deloc. El e cel care a răspuns la anunţ, Phyl. E un agent FBI.

La celălalt capăt al firului se făcu linişte cîteva clipe, după care Phyllis spuse:

– Ţine-te departe de el, Claire. O să ne facă să dăm de necazuri.

– Necazuri? Am dat deja de necazuri, şopti Claire cu gura aproape lipită de receptor. Ascultă-mă, Phyllis, îţi spun ca prietenă şi ca avocată, ZOE a întrecut măsura. Mult prea mult. N-ar mai trebui să-mi fac griji din cauza agenţilor federali care mă urmăresc dacă tu ai renunţa la actele astea justiţiare.

– Nu pot să-ţi promit nimic, iubito.

Claire dădu ochii peste cap a disperare.

– Nu? întrebă ea în şoaptă, dar destul de tare. Ei bine, am auzit că Earnestine n-a primit deloc bine vestea.

– Am stat de vorbă cu ea. A fost foarte tulburată o vreme, dar acum se simte mai bine. A zis şi ceva de o sinucidere, dar am convins-o să nu se mai gîndească la aşa ceva.

Claire scuturâ din cap, de parcă ar fi vrut să şi-l limpezească. Era în stare să jure că Phyllis se transformă într-o schizofrenică.

– Aţi greşit omul, Phyllis. Aţi greşit omul, mă auzi? Ştii ce înseamnă asta?

– S-a terminat totul acum. N-are sens să o pedepsim pe Earnestine şi mai mult. Nu l-am aduce pe Washington înapoi.

– Îţi dai seama ce spui? Vorbeşti exact ca ei, ca aceia care se împotrivesc pedepsei cu moartea – cei care spun că, executînd criminalul, nu poţi aduce victima înapoi –, numai că, în cazul nostru, executînd victima, nu poţi aduce criminalul înapoi. Oh, Doamne, ce de nu mă asculţi?

– Claire, îmi pare rău că te întrerup, dar dă-mi voie să-ţi aduc aminte cum stau lucrurile. Poate că Halbert Washington a murit degeaba, dar era la fel de ticălos ca Darby. Era renumit ca traficant de droguri pe Strada 126. Cineva tot l-ar fi omorît pînă la urmă.

– Vreau să ştiu toate amănuntele. Pe cine a angajat ZOE, unde s-a petrecut totul, cum s-a procedat. O să aveţi nevoie de o echipă formată din cei mai buni avocaţi.

– De ce?

– Ca să vă apere la proces.

– Care proces? Nu este şi nici nu va fi nici un proces. Recunosc că Earnestine suportă greu totul, dar nu-şi face griji de genul ăsta, pentru că n-a vorbit. Ei n-au nici o dovadă.

– FBI-ul cercetează cazul. N-or avea dovezi, dar sigur or să încerce s-o facă pe Earnestine să vorbească, spuse Claire acoperind receptorul cu o mînă tremurătoare. Ascultă-mă, Phyllis, prea mulţi ştiu de ZOE. Trebuie să renunţaţi. ZOE are un defect, nu poţi pune la cale o răzbunare de mari proporţii şi să obligi o mulţime de oameni să-şi ţină gura. N-o să meargă. Renunţă cît mai eşti în frunte, te implor. O să ajungi la închisoare, dacă n-o s-o faci.

– Secretele lui ZOE sînt păstrate cu străşnicie.

– Zău? Cu cîtă străşnicie? La urma urmei, eu ştiu şi e clar că nu trebuia să aflu.

– Nu ştii absolut nimic, Claire. Eu sînt judecătoarea, ai uitat? N-ai absolut nici o informaţie despre care să vorbeşti şi ai face bine să-ţi aminteşti asta dacă o să te împrieteneşti cu FBI-ul.

– E cumva o ameninţare, Phyllis? întrebă Claire înăbuşindu-şi isteria care stătea să izbucnească. Sînt considerată element periculos acum? Renegata imprevizibilă? Ar trebui să-mi fac griji? Îmi recomanzi să fiu atentă, aşa cum ar fi trebuit să fie sărmanul Halbert?

– Te rog, Claire, nu vorbi aşa. Eşti ridicolă. Nimeni din grup nu ţi-ar face rău vreodată. Te iubim. O să te ajutăm. O să fii fericită într-o bună zi, şi bucuroasă, atît

de bucuroasă.

Claire simți un fior rece pe șira spinări și pielea i se făcu de găină pe brațe.

– Nu pricepi, Phyllis? întrebă ea rar. De aceea e greșit totul. Unde se oprește? Puteți scuza moartea lui Washington, de ce nu și pe a mea? De ce nu pe a oricui care se împotrivește planurilor voastre?

– Noi nu sîntem așa, Claire. Nu sîntem criminale, ci victime. Nu uita, sîntem exact ca tine.

– Nu, nu ca mine. Eu n-aș fi putut s-o fac. N-aș fi putut să fac ce-a făcut Earnestine.

– Ah, nu? Dar acum ești în New Orleans, draga mea. De ce nu încerci să vezi dacă e adevărat ce spui? Găsește-l pe ucigașul lui Zoe. Vreau să-l privești în față și, pe urmă, să spui ce spui acum.

– N-aș putea s-o fac, Phyllis. Nu sînt capabilă de așa ceva.

– Du-te și găsește-ți criminalul, Claire. Pe urmă o să mai vedem de ce ești capabilă.

Legătura se întrerupse și liniștea fu înlocuită de ton. Claire puse receptorul în furcă.

Oamenii treceau pe lîngă ea. Vlăguită și zdruncinată, încercă să-și ascundă ochii cu ajutorul ochelarilor de soare. Își suflă nasul într-o batistă de hîrtie, după care strînse cheile în mînă și porni spre parcare unde își lăsase mașina.

Vorbele lui Phyllis o răneau, răsunau și o răneau din nou. Voise asigurări ca totul să fie în regulă, însă nu primise nici una, spunîndu-i-se că Earnestine avea să treacă oarecum peste ce se întîmplase.

ZOE continua să se răzbune.

Trebuia să le facă să se oprească. Avea toate motivele legale, etice și morale să o facă, în ciuda tuturor lucrurilor care aveau să o coste pe ea însăși, și știa că

avea să o facă. Avea să facă tot ceea ce trebuia. Să spună FBI-ului tot ce ştia. Dar încă nu venise momentul. Ezita, pentru că, în adîncul sufletului, ştia că Phyllis avea puţină dreptate. Întîi, trebuia să se uite în oglindă şi să înfrunte diavolul din ea. Trebuia să vadă dacă putea să întoarcă spatele propriei ei şanse de a se răzbuna, fiindcă numai atunci ar fi putut să le facă pe celelalte să apuce pe drumul cel bun.

Pînă cînd era pregătită să facă acest lucru, pînă cînd izbutea să se împace cît de cît cu ce i se întîmplase surorii ei, trebuia să accepte că o mare parte din sufletul ei era exact ca ale lor. Simţea aceeaşi dorinţă, aceeaşi furie primitivă. Fusese o victimă. În adîncul sufletului ei, oricît de mult ar fi vrut să nege acest lucru, voia să se răzbune. În secret, visa că este Pandora. Şi ea ar fi vrut să-i trimită o cutie frumos împachetată şi legată cu o panglică roz ucigaşului surorii ei şi să se uite la el cum o deschide.

– Hei, Wynn, aş vrea să te întreb ceva, spuse Jameson mutînd receptorul la urechea cealaltă şi răsfoindu-şi însemnările. Ce crezi că ar face o femeie să vorbească despre ucigaşul surorii ei?

– De ce mă suni la ora asta, Liam? mormăi Wynn, după care se auzi o mişcare şi o înjurătură. Dumnezeule, e două noaptea...

– Iartă-mă, credeam că e unu. Am uitat că aici e altă oră, spuse Jameson scoţîndu-şi cizmele de cowboy şi instalîndu-se în fotoliu. M-am gîndit la tot felul de lucruri. După părerea mea, Claire Green a venit încoace pentru o ultimă încercare de a-l găsi pe cel care i-a ucis sora. Mai rău e faptul că, acum, că această Zoe l-a omorît aiurea pe Washington, nu putem fi siguri că n-o s-o facă din nou. S-ar putea ca Green să se afle greşit pe urmele

unui bărbat care e un tip muncitor şi tată a patru copii. Dacă îl arată cu degetul, e terminat.

– Ai aflat cine e Zoe?

Liam îşi scărpină bărbia.

– M-am gîndit mult la asta. Cred că e un nume în dosul căruia se ascund ea, Zuckermann, şi probabil alţii. S-ar putea să fie un fel de reţea sau cabală. Am început să fac nişte săpături.

– Bine.

– Mai eşti pe fir, Wynn?

– Da. Deci vrei s-o faci pe Claire Green să vorbească? Află pe cine se gîndeşte să caute.

– Bine.

El auzi foşnet de aşternuturi, apoi un scîrţîit slab, dar nu fu sigur dacă erau arcurile patului sau chiar ea.

– Ascultă, Jameson, îmi dai un timp de gîndire? Este atît de tîrziu. Singurul lucru pe care poţi să-l faci e, poate, să te împrieteneşti cu ea. Dă-i o informaţie despre sora ei pe care ea nu o deţine. Aşa o să-i cîştigi încrederea. Pe urmă, poate o să vorbească.

– Bine, dar crezi...?

– Închide odată afurisitul ăsta de telefon, omule. E toiul nopţii.

– McBride? zise Liam îndreptîndu-se în fotoliu.

– Liam? spuse Wynn revenind la telefon.

– McBride era?

– Oh, Doamne, acum o să ştie toată lumea, spuse ea gemînd. De vină a fost numai acea ultimă Margarita. I-am spus că nu vreau.

– McBride e cu tine acum? întrebă Liam clătinînd din cap.

– Nu poţi să mă urăşti mai mult decît mă urăsc eu însămi.

– Nu te lăsa amăgit, fermierule, m-a implorat, inter-

veni McBride pe fir. Se auzi un zgomot înfundat şi Liam se întrebă dacă nu cumva Wynn îl lovise cu receptorul.

– Ascultă, Jameson, te sun imediat cum ajung la serviciu mîine dimineaţă. Şi uită că s-a întîmplat asta. O să mă port mai bine, jur.

Liam zîmbi.

– Nu mi-aş fi închipuit niciodată aşa ceva despre tine, Wynn. Vreau să spun, cu McBride?

Se auzi un geamăt de disperare.

– Mi-am pierdut minţile, dar o să le regăsesc mîine dimineaţă.

– Un Mardi Gras fericit, fermierule, strigă McBride de departe.

– Aţi început petrecerea mult prea devreme. Mai sînt cîteva săptămîni pînă atunci, zise Liam rîzînd uşor.

Alt geamăt.

– Îţi jur că a fost o greşeală.

– Mardi Gras fericit, Wynn. Mardi Gras fericit, McBride. O să te sun mîine, dacă n-o să găsesc singur soluţia.

– Îţi mulţumesc, Liam. Noapte bună.

Urmă un alt moment de tăcere pe fir. Liam crezu că ea închisese, dar o auzi mormăind:

– Doamne, n-o să uit niciodată ruşinea asta. Eşti atît de idiot, McBride.

Deodată se făcu linişte, dar apoi se auzi sunetul distinctiv al unui sărut.

Liam se înfioră şi umerii îi tresăltară, căci rîdea pe înfundate. Puse receptorul în furcă foarte încet.

Şi el ar fi făcut la fel. În anumite privinţe, era aproape gelos. Wynn îl atrăsese întotdeauna, dar el nu putuse să depăşească niciodată bariera colegialităţii care îi despărţea.

Acum era bucuros că nu avea parte de complicaţiile

unei relații cu o colegă de serviciu. Se bucura mai ales pentru că, în ultima vreme, în loc să se gîndească la picioarele lungi şi frumoase ale lui Wynn, se gîndise la nişte bucle şi nişte ochi care erau oglinda unui suflet pe care i se părea că îl cunoaşte deja.

Nu încetase să se gîndească la Claire Green încă de cînd o văzuse la „Bloomingdale's". Deja ardea de nerăbdare să-i urmeze sfatul lui Wynn.

Răsfoind prin mulțimea de însemnări, căută acea informație despre Zoe care i-ar fi cîştigat încrederea lui Claire Green. Probabil că avea să stea toată ziua următoare să se familiarizeze cu cazul lui Zoe Green, dar nu avea să regrete. Întotdeauna găsea răspunsul.

Era toiul nopții şi el era epuizat într-o cameră de hotel dintr-un alt oraş străin, dar abia aştepta să se apuce de treabă. Îşi dădu seama că ardea de nerăbdare să-i cîştige încrederea lui Claire Green. Nu numai că avea să împiedice vreun act de răzbunare, dar avea să privească în ochii aceia şi, poate, pentru un moment întunecat, avea să vadă ce era încă în el însuşi.

Capitolul 13

„Ai mei mă fac să țin legătura cu cine sînt în realitate".
Orenthal James Simpson
(interviu în revista „Parents")

Zoe o privea din fotografie.

Claire se uita la ea din partea cealaltă a încăperii, scăldată în lumina care pătrundea de afară. Rama „Elsa Peretti" se afla pe polița din marmură a căminului stil rococo. O piesă era modernă, alta veche, dar, în mod remarcabil, formele erau aceleași. Unele lucruri nu se schimbau.

Altele, însă, da.

Se ridică în capul oaselor în pat și își puse pernele la spate. Nu putea să doarmă. O adiere ușoară pătrunse pe ușa-fereastră și auzi de afară un miorlăit de pisică, probabil motanul gri de la Numărul Unu. Trebuia să doarmă măcar puțin. Avea o mulțime de lucruri de făcut. A doua zi voia să se ducă la Asociația 555 și nimeni, nici măcar FBI-ul, nu avea să o împiedice.

Se uită la fotografie. Claire își ținea mîinile pe umerii

lui Zoe; feţele lor erau apropiate şi zîmbeau, numai ca unul era zîmbetul unei tinere încrezătoare, care ştia ce vrea de la viaţă, în timp ce celălalt era al unei Cenuşărese naive care aştepta ca prinţul să-i apară în prag.

Unele lucruri nu se schimbau niciodată.

Ah, dar altele, da.

Zoe îl privea din fotografii.

Liam le prinsese pe peretele camerei de hotel. Acum, toate erau înşirate în ordine cronologică, în mod ironic, douăsprezece. Un juriu format dintr-o singură persoană. Fără nici un criminal de condamnat.

Semăna perfect cu sora ei. Erau gemene identice, numai că Zoe avea o linie a gurii pe care el nu o văzuse la Claire Green. Nici expresia ochilor nu era aceeaşi, dar el nu avea cum să o califice, din moment ce nu o cunoştea bine pe nici una din ele.

De asemenea, Zoe avea părul scurt, în timp ce Claire avea un păr bogat şi ondulat care i se unduia pe spate.

Bău din cafeaua călduţă pe care i-o adusese serviciul la cameră şi se uită la fotografii. Ultima era cea mai groaznică. Era ca şi cum s-ar fi uitat la Claire Green, care avea buzele date cu un ruj portocaliu şi ai cărei ochi erau înghemţaţi şi măriţi de groază, iar obrajii frumoşi îi erau murdari de noroi.

Trebuise să dea jos fotografiile care îi înfăţişau trupul gol. Îi era destul de greu să se uite la chipul ei. În momentul acela, nu avea nevoie de toate detaliile oribile oferite de fotografiile mari şi lucioase.

Acum nu se uita decît la un chip. Chipul lui Claire Green care îl privea pe el, pe marele poliţist, pe autointitulatul erou, cel care era plătit de contribuabili ca să

scape lumea de ticăloşii care făceau aşa ceva femeilor.

Zoe îl privea. Acuzîndu-l că nu îşi făcea datoria.

Everard Laborde stătea întins în patul din lemn de mahon şi se uita la acoperişul tapiţat baldachinului. Cumpărase patul la licitaţie după ce fusese făcut Rex. Era o piesă Prudent Mallard şi aparţinuse pe vremuri lui Valsin Montparnasse, cel care construise Ascension Alley, ai cărei stejari bătrîni de trei sute cincizeci de ani făceau din ea zona cea mai fotografiată din Sud.

Probabil că Montparnasse îşi plănuise construirea imperiului în acelaşi fel, îşi spuse Laborde stînd sprijinit de perne şi aţintindu-şi privirea asupra rozetei de mătase din mijlocul baldachinului. Valsin făcuse avere de pe urma zahărului. Emigrase din Germania în 1830 cu puţini bani pe care îi transformase într-o plantaţie uriaşă şi profitabilă de şase sute de acri. Everard nu putea să nu-l admire. Da, pe vremea aceea, existau cruzimi, dar nu îl învinuia pe Montparnasse pentru situaţia aceea. În anumite privinţe, viaţa era mai bună pentru toată lumea pe atunci. Nimeni, sclav sau stăpîn, nu avea voie să moară de foame pe Ascension Alley şi, dacă munceai pe plantaţiile de trestie de zahăr, erai hrănit. Iar dacă refuzai...

Ei bine, circula o poveste în legătură cu un băiat de casă de vreo paisprezece ani pe care Montparnasse îl cumpărase din New Orleans. Acesta susţinea că era prea bun ca să muncească pe cîmp ca sclav, aşa că Montparnasse l-a pus să sape o groapă adîncă şi l-a împuşcat chiar în locul unde se afla.

Totuşi, i se făcea o nedreptate lui Valsin Montparnasse, îşi spuse Everard. Nimeni nu vorbea niciodată de contribuţiile pe care şi-o adusese acesta la dezvoltarea economiei şi nici despre gustul lui pentru frumos, dato-

rită căruia rămăsese în urma lui una din cele mai frumoase case din Statele Unite. Nu, toată lumea povestea numai despre incidentul cu băiatul de paisprezece ani. Auzise că povestea se afla chiar şi în broşura care se oferea turiştilor cînd făceau turul casei şi acest lucru îl înfuriase, aşa cum îi înfuria pe majoritatea membrilor lui 555. Nu era nevoie de o asemenea vulgaritate, îşi spunea el chiar şi acum, strîmbînd din gură dispreţuitor. Pe vremuri, în Sud, nu se pomenea nimic despre astfel de lucruri. Nu erau neapărat negate, dar nu erau nici strigate în gura mare. În schimb, lumea vorbea despre măreţia bătrînului Sud, despre eroismul din timpul războiului dintre state. Vorbeau despre frumuseţe, noblete şi farmec.

Îşi amintea din tinereţe de o scriitoare care locuia în Garden District şi care aspira să ajungă o a doua Tennessee Williams; scria despre caracterul sufocant al bunelor maniere sudiste, despre ciudăţenia îmbrăcatului pentru cină şi absurditatea saloanelor oficiale. Scriitoarea cîştigase un premiu pentru opera ei, iar, acum, după ani de zile, era o bunică bogată şi beţivă care îşi petrecuse mai mult timp în Barbados decît în casa ei din New Orleans. Criticii încă o mai lăudau, el, însă, nu. Nu J. Everard Laborde. El era un adevărat sudist şi să o citeşti pe Eulaleigh Rockwell era o blasfemie. Ea simţise nevoia să se scuze, el nu. Cine se scuza pentru Sud, nu îl înţelegea. Locul acelei persoane nu era acolo.

Numai sudiştii înţelegeau că se plătise un preţ imens pentru o imensă frumuseţe.

Şi că, după ce Cauza era pierdută, uneori, imensa frumuseţe era silită să plătească un preţ imens.

Dar oamenii nu înţelegeau. Sudul nu era numai nedreptate rasială şi supremaţia albilor. La fel ca în majoritatea cazurilor, lucrurile erau mai complicate decît atît,

dar stereotipul perceput nu se schimba niciodată.

Laborde se gîndi la el însuşi. Mulţi l-ar fi considerat bigot, dar acest lucru era hilar. El nu era rasist. Singura femeie care îl iubise vreodată cu adevărat fusese menajera de culoare a tatălui său, „mami" a lui, cum se referea el la ea acum. Murise de cancer cînd el avea paisprezece ani şi, după aceea, nu mai existase dragoste pentru el.

Alb sau negru, puţin îi păsa de culoarea pielii. Dar, categoric, tatălui său îi păsase şi pe acesta încercase Everard o viaţă întreagă să-l impresioneze. Celor din-afară le era greu să priceapă, dar viaţa lui J. Everard Laborde nu era caracterizată de evitarea negrilor, ci de eforturile lui de a impresiona un mic grup de albi care îl impresionaseră atît de mult pe tatăl lui.

Everard se gîndi apoi la Fred şi la Hockney şi la faptul că, în urmă cu cinci ani, cei doi se aflaseră într-un comitet care milita pentru păstrarea lui Ascension Valley. Publicul fusese indignat de faptul că acea casă superbă era ameninţată de oameni de afaceri. Toată lumea – îndeosebi Fred – se ridicase furioasă împotriva distrugerii încă unui palat în favoarea fanatismului. În cele din urmă, prin multă muncă şi cu multe eforturi, se formase o organizaţie care izbutise să strîngă peste două milioane de dolari pentru întreţinerea casei.

Dar oamenii se uneau la fel, oare, de fiecare dată cînd dispărea cîte una din fetele lor?

Nu.

Masele de oameni ridicau pumnii furioşi în faţa irosirii vieţii încă unei tinere?

Nu.

Dacă era un membru al familiei care vărsa cîteva lacrimi, un necrolog în „Times-Picayune" şi o plîngere la sediul poliţiei din New Orleans. Apoi, linişte. O linişte atît

de profundă, încît pînă şi lui Everard îi era greu să nu o ia drept aprobare.

Se uită la magnificul său pat şi se gîndi la toate chipurile frumoase din trecut. Cît de nestatornici erau oamenii dacă preţuiau o casă şi viaţa unei tinere, nu. Cît de ciudaţi şi de iraţionali erau. Deloc caracteristici Sudului. Altă dovadă că vechiul dispăruse. Acum nu mai era decît o relicvă, ca şi patul în care dormea el şi pe care îl îndrăgea atît de mult. Lucrurile specifice Sudului – casele de pe plantaţii şi paturile din lemn de mahon – puteau fi salvate, dar nu erau decît nişte lemne bune de pus pe foc fără ideile din spatele lor.

Iar acele idei dispăruseră. Erau păstrate doar de cei ca el, cei care luau în serios funcţia de preşedinte al Asociaţiei 555.

Era o mare onoare să prezideze unde prezida, se gîndi Laborde, simţindu-se cuprins de o căldură din ce în ce mai mare. El şi cei asemeni lui menţineau viu echivalentul metaforic al condorului californian. Abia după ce aveau să dispară, avea să li se simtă lipsa. Sarcina lui era de a avea grijă să nu dispară niciodată.

Petrecerea din Noaptea Crimei Misterioase îi dusese departe de ruina financiară, dar tot îl mai deranja faptul că fetelor lui nu le simţea nimeni lipsa. Dacă frumuseţea plătea un preţ mare, atunci fiecare din ele era un sacrificiu adus pe altarul vechiului Sud. Fiecare din ele fusese atît de frumoasă. Încă le mai vedea aşa cum le văzuse prima oară, cu zîmbetele lor precaute şi tremurătoare, răsuflînd uşurate cînd îşi dădeau seama că el era un gentleman. Nedumerirea din ochii lor plini de groază cînd se răspunsese la toate întrebările în afară de una: „de ce".

Îngrozitorul DE CE. De ce a ars Atlanta, de ce l-a împuşcat Valsin Montparnasse pe băiatul acela de pai-

sprezece ani? Dumnezeule, de ce a cumpărat de la bun început un blestemat copil de casă?

De parcă J. Everard Laborde ar fi putut să răspundă la vreuna din întrebările acelea. Atracția era în parte destin, în parte hormoni, în parte soarta. Nu putea să spună de ce le omorîse pe fete, nu știa decît că, atunci cînd le găsea, le voia. Și, după ce le voia, știa că trebuia să le omoare.

De ce-ul. Era marele abis neînțeles la care fiecare bărbat se holba în drumul său spre mormînt. Everard nu îl înțelegea pe tatăl său nici acum. Îl uimea faptul că se însurase cu mama lui. Cummings Laborde era un chirurg renumit și respectat care n-ar fi trebuit să se însoare cu o fată de pe scenele teatrelor de revistă din New Orleans. Erau momente cînd Everard aproape că înțelegea furia tatălui său față de lipsa de clasă și de gust a mamei lui. Machiajul strident, hainele lipsite de gust erau de ajuns pentru a face pe orice bărbat să se înfioare. Dar, atunci, de ce o alesese? Și de ce o bătuse?

Anabel Laborde era ceea ce era. Oricine putea să vadă acest lucru. Cummings nu avea să o schimbe, nici măcar cu bătaia, o altă ironie, pentru că tatăl lui era considerat și, cu siguranță, ar fi trebuit să fie un vindecător. Era medic și, totuși, probabil că îi provocase mai multe răni mamei lui Everard decît vedea într-o seară obișnuită la secția de urgență a spitalului „Hotel-Dieu". Însă, bineînțeles, toată lumea tăcea. Tatăl său era un om respectabil. Nimeni n-ar fi crezut, oricum, că el îi învinețise ochii lui Anabel. Societatea nu o plăcea. Păstrau politicoși distanța pe cît le stătea în putință, ceea ce îl înfuria și mai mult pe soțul ei.

De ce-ul era chinuitor, își spuse Laborde cînd amintirea mamei lui deveni mai clară în semiîntunericul dintre

somn şi trezie. Niciodată nu avea să priceapă de ce se încurcase tatăl lui cu ea, de ce stătuse cu ea, de ce o bătuse. Dar, pentru un băiat, şi mai inexplicabil era faptul că Anabel suportase totul. Şi suportase. Şi suportase. Îl lăsase pe fiul ei să vadă cum soţul ei o trata ca pe un ştergător de picioare şi cum era bătută în fiecare zi ca un cîine vagabond. Totuşi, stătuse cu el. Ba, mai rău, dăduse naştere unui băiat care trebuia să înţeleagă şi care probabil că nu reuşise, pentru că îl supăra teribil de mult faptul că ea stătuse şi îndurase, îndurase, îndurase.

Laborde era destul de conştient ca să-şi dea seama ce ar fi spus lumea despre el dacă ar fi fost prins. Ar fi dat vina pe tatăl său crud şi autoritar care îl împinsese să omoare, dar nu era el de vină. În mare parte, Everard credea că îşi înţelege tatăl. Îi era, pur şi simplu, ruşine cu cea de care se simţea atras în mod inexplicabil şi, astfel, chinuit de acel conflict lăuntric, îşi vărsa năduful asupra feţei mamei lui.

Ceea ce lumea nu ştia, însă, era faptul că mama lui crease monstrul. Nu merita sentimentele profunde pe care fiul ei le nutrea pentru ea, altfel n-ar fi lăsat pe nimeni să o trateze aşa. Tăcerile ei spuneau că era corect ceea ce i se făcea, că, într-un fel, o merita. El nu putuse să-şi arate indignarea faţă de acel tratament, cînd era, evident, ceea ce voia ea, ba chiar ceea ce merita.

Everard se gîndi mult şi îndelung la ce fel de monstru era. Se gîndi la toate acele chipuri frumoase şi la toate acele morminte tăcute. În mintea lui, imaginile fetelor apăreau foarte clare, cu zîmbetele lor senine; cu sîngele şiroind; nişte fotografii cumplite prinse de mintea lui, dar erau o companie plăcută. Le iubea în felul lui.

Cîteodată, se plătea un preţ mare pentru frumuseţe;

şi, uneori, frumusețea îl plătea.

Îşi aminti de evreica aceea care venise la el pentru o slujbă cu cinci ani în urmă. O găsise extrem de atrăgătoare, numai că avea un singur defect: în timpul interviului, chiar ea recunoscuse că era evreică.

Zoe Green era complet nepotrivită pentru el. În anumite privințe era exact ca acea chelneriță cu unghiile vopsite în culorile lui Mardi Gras. Era la fel de nepotrivită pentru el cum fusese Anabel pentru tatăl lui. Atunci o zărise pe Zoe Green. Nu meritase sentimentele care îl copleşiseră în timpul interviului.

Închise ochii şi, încet-încet, se forță să se lase furat de somn, ca un om cu conştiința curată. Nu el era cauza tuturor monstruozităților pe care le comisese şi nu avea nevoie de un psihiatru care să-i spună asta. Plîngea împreună cu familiile fetelor lui, indiferent dacă familiile ştiau sau nu. Nimeni nu dispreţuia distrugerea unei femei mai mult ca J. Everard Laborde.

Ochii i se deschiseră în mod inexplicabil şi văzu din nou tapițeria aceea frumoasă ca a unui sicriu. Un chip păru să se formeze în rozeta din mijloc, un chip pe care îl vedea adesea şi îl cunoştea bine.

Zoe Green ajunsese să-l obsedeze cel mai mult, poate pentru că ea îl atrăsese cel mai mult. Ea, spre deosebire de restul – chiar şi de mama lui – fusese singura care păruse să încerce sincer să se schimbe. Pantofii roşii „Ferragamo" şi rochia „St. John" tricotată erau acolo pentru a dovedi că era o conservatoare. Cu părul ei vopsit, Zoe Green voia să spună că era o protestantă anglo-saxonă albă, dar acea fațadă nu se potrivea deloc cu înclinația semită a sprîncenelor, cu pometii înalți, cu ochii negri, cu gura cu buze groase şi, la urma urmei, tragic de sinceră, pentru că spusese tot felul de lucruri pe care ar fi fost mai bine să le țină pentru ea.

Poate că fusese o credincioasă în sufletul ei, dar adevărul era că, prin naştere şi credinţă, era o ucigaşă a lui Cristos şi faptul că fusese aproape atins de ea încă îl mai umplea de furie.

Zoe Green îl privea din locul unde şi-o imagina el pe rozetă. Nu era o privire acuzatoare; niciodată nu era. El nu era bigot. El era David Duke, un nazist, porno-comerciant. În cele din urmă, dacă aveau să-l prindă vreodată – ceea ce nu avea să se întîmple – aveau să înţeleagă ce era.

Şi aveau să deplîngă faptul că Anabel nu ripostase nici măcar o dată.

Capitolul 14

Nişte ciocănituri puternice în uşă o treziră pe Claire. La început, crezu că era perforatorul pneumatic pe care îl foloseau pe şantierul de vizavi, dar cînd deschise ochii, fu dezorientată. Nu se afla la New York. Prin uşa-fereastră se vedeau razele soarelui strecurîndu-se printre tufele de magnolie. Nişte gaiţe albăstrui se întorceau mereu pe balustrada balconului după ce zburau şi ciuguleau ceva din curte.

Atacau motanul de la Numărul Unu. Îşi aminti deodată. Acum ştia unde se afla. Era la New Orleans; era acasă.

Şi cineva bătea la uşă.

– Imediat, spuse ea luîndu-şi repede halatul de baie şi uitîndu-se la ceas.

Fără să vrea, scoase o înjurătură cînd văzu cît era ceasul. Şase şi cinci.

Pumîndu-şi halatul peste pijama, se duse împleticindu-se la uşă.

– Da. Ce este? spuse ea deschizînd uşa, dar fără să scoată lanţul.

– Domnişoară.

Ea scoase un geamăt surd. Nu era nevoie de o lecție de geografie ca să recunoască acel accent de Tulsa; în timpul nopții avusese coşmaruri din cauza lui.

– Dacă ai venit să mă arestezi, vreau să văd mandatul. Dacă nu...

– Să te arestez? Cine a vorbit de arestare? spuse el zîmbind şi se sprijini de tocul uşii.

Ea abia se abținu să nu-i țrîntească uşa peste mînă.

– Agent Jameson, nu e cam devreme pentru o vizită?

– La naiba, nu. La mine acasă ne trezeam încă de acum cîteva ore, hrăneam găinile, le dădeam să mănînce la porci, strîngeam fînul... zise el luîndu-şi mîna de pe toc şi punînd-o pe marginea uşii.

Acum, ea nu mai putea să o închidă fără luptă, una în urma căreia ar fi fost înfrîntă, dacă se ținea cont de forța fizică.

Se uită la el, impunîndu-şi să fie calmă. În definitiv, era avocată. Îşi cunoştea drepturile mai bine decît majoritatea oamenilor. Nu putea să o facă să spună sau să facă un lucru ce ea considera a fi imprudent. Nu avea să o ia prin surprindere, nici chiar la şase dimineața.

Dar era atît de al naibii de înalt! Încăperile aveau cinci metri înălțime şi el tot părea să o domine, chiar şi cu uşa între ei.

– Ce naiba ai putea să dorești la o asemenea oră? întrebă ea aproape în şoaptă.

– Trebuie să stau mult de vorbă cu dumneata, domnişoară. În legătură cu Zoe, spuse el încleştîndu-şi mîna pe uşă mai tare, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să i-o trîntească în nas.

– Eşti agent FBI. Poți să afli tot ce vrei despre sora mea de la departamentul de poliție din New Orleans. Cît despre orice altceva, îmi pare rău, dar...

– Nu, nu invoca Amendamentul Cinci. Am mai auzit treaba asta. N-am venit aici să vorbim despre „High Risk" sau despre grupul acela dubios de femei pe care l-ai fondat. Da, am sursele mele, care mi-au spus de acest grup pentru drepturile victimelor pe care l-ai fondat la Columbia după ce a murit sora dumitale. Dar, acum, nu vreau să vorbim despre toate astea, ci despre sora dumitale. Şi despre cine a omorît-o.

– Nu ştiu cine a omorît-o. Nimeni nu ştie. Doar ştii asta foarte bine.

El o privi cu atenţie. Ceva de pe chipul lui – sau din ochii lui – păru să se înmoaie, de parcă ar fi simpatizat cu ea oarecum, însă acest lucru era imposibil. Trebuia să se poarte cu ea cu mai multă consideraţie şi cu mai mult respect. Faptul că apăruse la uşa ei în zori nu dovedea înţelegere, ci că intenţiona să o intimideze.

Încercă să închidă uşa, nerăbdătoare să pună capăt cît mai repede acelei discuţii, dar mîna de pe marginea uşii era foarte puternică, aşa cum se temuse ea. Uşa nici nu se clinti.

Ea îl privi furioasă.

– Mai e ceva?

– Ai observat că Zoe avea ceva ciudat cînd a fost descoperită?

Claire tăcu. Credea că ştie ce avea să spună. Comentariile ei insistente se aflau, probabil, în toate dosarele poliţiei, chiar dacă celor de la Criminalistică nu le plăcuseră niciodată.

– Da, zise ea în cele din urmă.

– Criminalul a purtat mănuşi, dar acestea erau vechi de prin anii '50. Cauciucul era tocit şi crăpat. De aceea părul ei arăta atît de ciudat în fotografiile făcute de poliţie. Bucăţele mici din mănuşi îi rămăseseră lipite de păr.

Claire încerca să-şi ascundă surprinderea, dar îi fu greu. Se părea că el nici nu ştia acel lucru despre care ea crezuse că avea să vorbească. Chestiunea legată de mănuşi era absolut nouă pentru ea. În rapoartele şi fotografiile poliţiei pe care le văzuse, nu se menţiona nimic despre acest lucru.

– Presupun că n-ai văzut raportul autopsiei, spuse el făcînd ochii mici. Nu, bineînţeles că nu l-ai văzut, pentru că poliţiştii nu arată oamenilor aceste lucruri pînă nu se ajunge la proces. Nu le arată nici măcar rudelor, pentru că, după părerea lor, criminalul ar putea fi chiar cineva din familie.

– Ne-au spus care a fost cauza morţii.

– Da? V-au spus şi despre firele de păr care s-au găsit? Despre vîrful degetului mănuşii de cauciuc găsit în gura ei cu o amprentă parţială pe ea?

Ea avu senzaţia că se sufoca. Ştia că erau lucruri pe care poliţiştii le ascunseseră – lumea crimei nu era ca o emisiune televizată săptămînal, unde rudele conlucrau cu poliţia pînă cînd criminalul era prins. În realitate, faptul că nu se cunoştea identitatea acestuia era încă un chin pe care rudele trebuiau să-l suporte. Poliţia nu le spunea decît foarte puţin sau nimic; grosul probelor erau păstrate pentru proces, cînd şi dacă exista un proces. Ucigaşul lui Zoe nu ajunsese niciodată să fie judecat.

– Mai e ceva, spuse el zîmbind. Mă laşi să intru sau plec?

Ea trase adînc aer în piept.

– De ce-mi spui toate astea? Pot să-mi închipui că e o înscenare...

– Nu, nu-i nici o înscenare. O avocată inteligentă ca tine îşi dă seama că n-ar avea nici o valoare la tribunal, dacă ar fi o înscenare.

– Atunci, de ce?

Era o prostie să fie tentată de informația aceea. El era agent FBI, pentru Dumnezeu, iar ea voia ceea ce el putea să obțină cu atîta ușurință. Dorea informația aceea atît de mult, încît simțea o durere în fundul gîtlejului.

– Nu-mi oferi toate informațiile astea degeaba, așa că, spune-mi, care-i prețul? întrebă ea recăpătîndu-și stăpînirea de sine.

– Prețul este simplu, domnișoară Green. Prețul e cooperarea. Dar nu-i nevoie să vorbim despre asta chiar acum. Am venit să-ți spun despre sora dumitale și, deocamdată, o s-o fac pe credit, zise el și accentul de Tulsa era asemeni untului cald picurat pe biscuiți.

Ei îi fu foarte greu să rămînă detașată.

„Gîndește-te la asta, Claire! se preveni ea. Omul ăsta e periculos", își repeta ea în gînd iar și iar, privindu-l. Dar avertismentele erau inutile. Ceea ce avea el de oferit era prea tentant. Ea dorea prea mult să afle acele informații. Era o prostie să-i dea drumul în casă și, în plus, să poarte o conversație prelungită cu el, dar cedă, în final, pentru că știa că, oricum, tentația de a afla informația avea să fie mai puternică.

„Un avocat care se reprezintă singur are un client nebun", își spuse ea închizînd ușa, scoțînd lanțul și poftindu-l înăuntru.

– Frumos apartament, zise el așezîndu-se pe canapea cu dosarul pe genunchi.

– Raportul autopsiei e acolo? întrebă ea arătînd spre dosar.

– Poate, spuse el privind-o din cap pînă în picioare.

Acest lucru dură poate o fracțiune de secundă, dar ei i se păru o veșnicie. Nu era obișnuită cu privirile lacome ale bărbaților. Era genul de privire pe care o femeie o obținea din partea muncitorilor din construcții de pe Staten Island și, tocmai de aceea, ea locuia în Manhattan.

Dar, dacă privirea o tulbura, mai rău fu ceea ce urmă. Jameson îşi juca rolul perfect. Acum părea al naibii de încrezut în legătură cu ceea ce vedea.

Ea îşi apropie reverele halatului şi îşi trecu mîna prin părul încîlcit. El o speria. Poate că nu era acel degenerat care păruse a fi cînd îl văzuse prima oară la „Bloomingdale's", dar era capabil să fie un asemenea om, chiar şi numai pentru că putea să joace rolul atît de bine.

– Aaaa... trebuie să mă îmbrac. Poate mergem să mîncăm ceva în timp ce stăm de vorbă. Ştiu o cafenea micuţă la intersecţia lui Prytania cu Washington.

Spera că îşi mascase bine încîntarea cînd el încuviinţă.

– Nu durează mult.

Cu o fascinaţie plină de groază, ea îi urmări privirea care i se oprise asupra picioarelor ei goale. El părea să le studieze cu foarte mare atenţie, lungimea labei, lacul incolor de pe unghii, faptul că gleznele şi o parte din gambe care ieşeau de sub halat erau netede şi albe.

Se îndepărtă cu spatele şi intră în dormitor, închizînd uşa încet. La fel de încet o încuie.

Aceea era, probabil, partea din viaţa ei pe care o ura cel mai mult. Teama. Aproape orice bărbat o făcea să o simtă; o privire mai încărcată de dorinţă sexuală şi se bloca asemeni unui motor fără ulei.

Dar era şi mai rău faptul că era vorba de el. Stătea acolo pe canapeaua ei, prezenţa lui violîndu-i apartamentul plăcut la fel ca un urs care dădea buzna într-un muzeu. Cu siguranţă că era pe urmele justiţiarilor şi, acum, căuta să pună mîna şi pe ea. Era înalt şi puternic şi deţinea toate cărţile. În ceea ce privea legea, poate că ar fi putut să-l învingă, dar, fizic, n-ar fi putut să o facă niciodată. Era un bărbat solid şi, dacă ar fi vrut, ar fi

putut să-i facă orice fără ca ea să-l poată împiedica. Ea nu avea decît mintea ca armă de apărare şi convingerea că era genul de om care susţinea că este.

Dar ar fi putut să se înşele. Putea să se înşele în privinţa oricărui bărbat. Zoe se înşelase. Îl căutase pe Făt-Frumos şi fusese trădată.

– Vin imediat.

Oare în vocea ei se desluşea teama? Spera că nu. El deţinea informaţii care i-ar fi putut fi de mare folos. Dacă puteau să ajungă la o înţelegere, merita să suporte acea tensiune. Ar fi putut să o ajute să se apropie mai mult de ucigaşul lui Zoe.

Îşi puse articolele de lenjerie şi o pereche de pantaloni de in. După ce îşi încheie bluza neagră, asortată, îşi dădu cu puţină apă rece pe faţă, îşi prinse părul la spate şi se încălţă cu o pereche de pantofi fără toc.

– Încă un minut, spuse ea frîngîndu-şi mîinile, de parcă asta le- ar fi împiedicat să mai tremure.

Se uită în poşetă să vadă dacă avea bani, după care o puse pe braţ împreună cu o jachetă şi descuie uşa încet.

El stătea cu spatele la ea şi privea dincolo de uşa-fereastră, în curte. Gaiţele albăstrui continuau să necăjească motanul; frunzele magnoliei foşneau în adierea vîntului. Probabil că, într-o seară de vară, mulţimea de flori trebuiau să înmiresmeze tot apartamentul, îşi spuse ea.

Îi privi spatele o clipă, întrebîndu-se dacă ştia cît de speriată este. Faptul că era singură cu el era şi mai înspăimîntător, pentru că el era agent FBI şi ea avea atîta de pierdut şi, în plus, îl mai găsea şi atrăgător din punct de vedere fizic. Aceasta o îngrijora în mod deosebit. Nu puteai să fii atras de cineva fără să cobori garda. Sexualitatea necesita încredere şi adandon de sine, iar

ea avea probleme cu ambele. Acel conflict veşnic era blestemul ei.

Spatele lui lat şi puternic era ca o fortăreaţă. Părea invincibil. Se întreba dacă ştia că ea încuiase uşa cînd se schimbase.

El se întoarse în clipa aceea. Privirile li se întîlni şi ea avu toate răspunsurile. Poate era doar imaginaţia ei, dar era în stare să jure că văzuse din nou acea simpatie ciudată în ochii lui. O studie din cap pînă în picioare, dar, de data aceasta, privirea îi era mai blîndă. Prudentă. Aşa cum te uiţi la o căprioară pe care ai surprins-o într-un luminiş.

El se duse apoi la uşă şi i-o deschise, făcîndu-i semn să treacă pe sub braţul lui întins. Ea ezită, dar apoi se simţi ridicolă. Dispreţuindu-se, trecu pe sub braţul lui şi coborî scara. El venea în spatele ei, fluierînd.

„Cui i-e frică de lupul cel rău? Lupul cel rău, lupul cel rău..."

Ea se întoarse şi se uită la el.

El zîmbi.

– Am văzut în rapoarte că ai familie aici, domnişoară Green. De ce ai închiriat aşa ceva, cînd ai fi putut să stai acasă?

Afară, trotuarele vechi din cărămidă erau intersectate de rădăcini de copaci, ceea ce îi oferi o scuză lui Claire de a privi în jos.

– S-ar putea să stau mai mult timp aici. Casa părinţilor... Locuinţa părinţilor mei e mică. Nu vreau să se împiedice tot timpul de mine.

– Da. Am văzut că ţi-ai luat un concediu destul de lung de la firmă. Cum or să se descurce cei de la „Fassbinder Hamilton" fără avocata lor minune? spuse el înălţîndu-şi o sprînceană.

Ea îşi aruncă privirea peste bulevardul Prytania.

– Nu sînt avocata lor minune şi au oameni foarte buni. Dacă tot ţi-ai băgat nasul pe acolo, sînt sigură că ai observat nivelul ridicat al secretarei mele. N-am insomnii din cauza grijii pentru „Fassbinder".

– Dar din ce cauză ai insomnii, domnişoară Green?

Ea nu răspunse.

– Din cauza drogurilor? o întrebă el în şoaptă, exact cînd ajunseră la uşa cafenelei.

Ea nu răspunse nici de data aceasta. Dar, după privirea lui, îşi dădu seama că nici nu era nevoie.

– Deci ce înseamnă mănuşa de cauciuc? întrebă ea după ce terminară de băut cafeaua cu lapte şi de mîncat pateurile.

Nervoasă, ea tot aduna firimiturile şi bucăţelele din plicul de zahăr şi le punea în ceaşca goală.

– Au o amprentă parţială, spuse el. S-ar putea să fie suficient pentru a-l prinde pe individ.

– Pe care individ? Cine este acest individ care mi-a ucis sora?

El îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– E alb, pînă în şaizeci şi cinci de ani, criminal în serie. Mănuşa dovedeşte că a fost vorba de premeditare. Criminalul lui Zoe Green n-a violat-o şi n-a omorît-o doar pe ea. Tot mănuşa a dovedit că se gîndise la crimă. O mai făcuse înainte.

Ea continuă să adune firimiturile.

– Materialul mănuşii era crăpat din cauza vechimii, dar de ce a folosit o mănuşă veche, cînd ar fi putut să ia una nouă? Şi de unde a luat mănuşa aceea veche?

– Habar n-am. E o bună parte din mister. Dezleagă-l, aşa poate o să-l găseşti pe tip pentru ca ZOE să-l poate elimina.

Ea deveni rigidă. Apoi, îşi recăpătă prudenţa. Nu

putea să o ducă pe drumul pierzaniei dacă ea nu-l lăsa.

– Asta ți-e specialitatea, agent Jameson?

– Care? Actele justițiare? o întrebă el aplecîndu-se peste masă amenințător. Dacă vrei să știi cu adevărat, specialitatea mea sînt crimele comise din ură, dar actele justițiare, separatismul, cultele... toate sînt rodul aceleiași nebunii.

– Mă refeream la felul în care pui întrebările. Mă mir că majoritatea probelor nu-ți sînt excluse din sala de judecată, ținînd cont de felul cum îți desfășori interogatoriile.

El îi acoperi mîna cu a lui, în locul de unde ea aduna firimiturile. Vîrfurile degetelor aproape că li se atinseră. Îl simțea lîngă ea la fel cum își simțea inima bătînd mai tare. Iarăși acea înspăimîntătoare atracție.

– Ăsta nu-i un interogatoriu, Claire, spuse el cu o voce scăzută și răgușită. Îți vorbesc acum din cauza surorii tale. Vrei să-l găsești pe tipul ăsta, nu-i așa, într-un fel sau altul? Dacă-i așa, aș putea să te ajut.

Oferta lui păru atît de sinceră, încît ea fu cît pe ce să accepte. Dar apoi își aminti cine era acel om, cine era ea și își recăpătă răceala.

– Hai să lămurim ceva. Nu vrei decît să mă prinzi în capcană.

Spațiul dintre vîrfurile degetelor se micșora. Se părea că le despărțea un strat extrem de subțire de aer. Ea era în stare să jure că îl simțea. Că îi simțea căldura.

Fața păru să i se îngusteze, să i se înăsprească, iar expresia din ochi părea mai distantă.

– Poate nu crezi, dar mi-ar plăcea să-l prind pe individ. La naiba, asta mi-e misiunea...

– Nu, misiunea dumitale, acum, e să mă prinzi pe mine, iar eu nu sînt o justițiară, spuse ea și nu-i plăcu deloc felul cum emoția îi pătrunsese în glas.

– Sînt expert în multe lucruri, Claire.

Ea își coborî privirea asupra mesei, dar nu mai erau nici firimituri, nici bucățele de hîrtie albastră de adunat. Trebuia să-și țină mîinile în continuare acolo unde erau sau să și le retragă, numai că, astfel, i-ar fi arătat că îi era frică.

– Dacă ești un tip atît de renascentist, de ce ai răspuns la anunțul din „High Risk"? Și, mai ales, de ce te afli aici, acum? De ce nu i-ai lăsat pe agenții FBI de aici, din New Orleans, să stea de vorbă cu mine?

El trase aer în piept exasperat.

– Șeful meu direct e Frederick Gunnarson. Ai auzit de el?

– Nu.

– Ei bine, e un tip mare în domeniul nostru. A prins cîțiva dintre cei mai mari ticăloși ai vremilor noastre – Dalton Lee Wayne, Cecil Baron, Les Schneli. Ba a inventat chiar o teorie a cifrelor cu privire la cum să dai de urma criminalilor în serie pe care o folosim și astăzi.

– Tot nu pricep, spuse ea. De ce lucrează un expert în crime din ură sub comanda unui tip cu experiența lui Gunnarson?

El zîmbi. Leneș. Sexy. Ea ar fi vrut cu disperare să nu se uite la el, dar acel zîmbet o fascina.

– Gunnarson are o teorie și cu privire la agenți. Insistă să ne specializăm în toate domeniile. Ar vrea să aflăm totul. Gunnarson susține că o crimă nu e pură. Rata lui de condamnări e de două ori mai mare decît a majorității celorlalți agenți pentru că atacă criminalul din toate unghiurile.

Probabil că părea nedumerită, pentru că el se mișcă pe scaun și se încruntă.

– Dă-mi voie să-ți explic asta, zise el, fără să-și miște degetele nici cu un milimetru mai aproape de ale ei.

Dacă nu poți să-l închizi pe Al Capone pentru extorcare și crimă, îl bagi pentru evaziune fiscală. Dacă nu poți să condamni un grup de albi din Mississippi pentru linșarea unui tip, muți afacerea de la tribunalul de stat la cel federal cu intenția de a-i condamna pe aceiași tipi albi pentru violarea drepturilor civile ale sărmanului ticălos. Dar trebuie să ai o vedere în perspectivă, de aceea Gunnarson vrea să ne pricepem la toate. Majoritatea criminalilor fac afaceri murdare în multe domenii, așa că, într-un fel sau altul, tot trebuie să punem mîna pe el.

– Dumneata îmi spui acum că, la sediul din Tulsa, un specialist în crime din ură poate să urmărească pe cine vrea, spuse ea uitîndu-se la degetele lor care aproape că se atingeau.

Cu un gest de sfidare, își retrase mîna.

– Pot să urmăresc un criminal. Pe ucigașul lui Zoe.

– N-o să-l prinzi. N-ai ce să afli aici. Pînă și eu trebuie să accept ideea că ucigașul lui Zoe a dispărut demult, probabil. Întoarce-te la Tulsa, agent Jameson! Crimele în serie nu sînt specialitatea dumitale.

– Liam, numele meu e Liam.

Ea îl privi mirată.

– Liam, zise apoi încet și scurt.

El schiță un zîmbet.

– Nu uita un lucru, Claire. Știu mai multe despre criminali decît poți să-ți închipui. Criminalii sînt de multe feluri. Uneori se nasc din ură rasială, profit sau lăcomie; alteori, sînt creați din pură prostie. Cunosc tot soiul de criminali. Cei care poartă veșminte albe și dau foc crucilor sînt, cîteodată, niște oameni de treabă care vor să se distreze. De obicei, sînt foarte proști și, atunci cînd se întîmplă o prostie, cineva e ucis, uneori. Dar mai știu și că unii dintre criminali se pot ascunde în dosul veșmintelor albe sau al uniformelor de armată și armelor.

Aceştia nu sînt discipoli, ci liderі. Pot să trăncănească despre Constituţie şi să facă o treabă grozavă la camera de comerţ din Vail, dar dă-mi voie să-ţi spun ceva. Genul ăsta de indivizi sînt criminalii în serie. Sînt exact ca Jeffrey Dahmer, numai că au serviete. Doctrina pe care o susţin le serveşte drept scuză pentru a ucide şi, de fapt, nu contează ce doctrină e. Asta n-are importanţă. Aşa că, dacă un tip e îmbrăcat în alb, altul are zvastici şi altul trăncăneşte despre Iisus şi Armageddon stînd închişi împreună cu un grup de ostatici, în interior sînt acelaşi gen de tipi. Acum înţelegi? Uneori, sado-masochiştii ard cruci pe peluze alături de prietenii lor care îi urăsc pe negri. Aşa că, ascultă-mă, Claire, ştiu multe despre criminali! Am fost foarte bine pregătit.

Ea îşi privi mîinile împreunate.

– Discuţia asta a fost foarte interesantă, dar nu mi-ai răspuns la cea mai importantă întrebare: De ce m-ai ajuta? Ce ai de cîştigat în afară de şansa de a-ţi confirma teoria că aş face parte dintr-un grup de justiţiari?

– Şi nu-i aşa? Nu de aceea i-ai dat grupului numele de ZOE? După sora ta, al cărei ucigaş n-a fost găsit niciodată?

Ea nu răspunse.

El se rezemă de spătarul scaunului şi îşi întinse picioarele.

Nişte picioare care nu se mai terminau.

– Hai să vorbim deschis, Claire! S-ar putea să crezi că nu faci nimic rău cu grupul ăsta de femei de la New York, dar eu ştiu altceva. Moartea lui Halbert Washington n-a fost neapărat o tragedie, dar n-a fost nici un simplu accident. Grupul ăsta al tău e periculos, spuse el şi se aplecă în faţă, iar ochii – ochii aceia care o înspăimîntau cu privirea lor sălbatică – deveniră ameninţători. Nu uita, draga mea, ceea ce ai încălzit la sîn s-ar putea întoarce

împotriva ta.

Ea simți o răceală cuprinzîndu-i trupul. Cu o seară în urmă, cînd o sunase pe Phyllis de la magazin, îi trecuse prin cap ceva imposibil. Dar se înşela. Şi el se înşela. ZOE nu s-ar fi întors împotriva ei. Luptau una pentru alta, nu una împotriva alteia. Exceptînd chestiunea morții lui Halbert Washington, ZOE nu avea să-şi irosească timpul ținînd-o la locul ei. Nu cînd era organizația ei. Şi, în plus, Phyllis avea dreptate. O iubeau. Erau prietenele ei, victime ca şi ea. O întoarcere împotriva ei ar fi fost contra tuturor convingerilor lor.

Dar ea era avocată. Şi ele încercaseră să-i ascundă ceea ce făceau.

Deodată, se înfurie în mod inexplicabil. Îl privi furioasă şi se ridică.

– Trebuie să plec. Am nişte treburi de rezolvat în dimineața asta...

– Nu vrei să vezi raportul autopsiei? o întrebă el arătîndu-i dosarul, care stătea pe masă asemeni unui şarpe cu clopoței. Ea se aşeză la loc, întrebîndu-se dacă i se citea pe chip greața care i se făcuse deodată.

– Ba vreau să-l văd... dar numai pentru asta am timp, aşa că, dacă vrei să mi-l arăți...

El împinse dosarul spre ea. Cu mîini tremurătoare, ea îl deschise şi scoase foile de hîrtie.

Îşi luă inima în dinți pentru a-l citi, dar ştia că, dacă ezita, însemna să dea înapoi şi nu avea să facă aşa ceva. Trebuia să citească totul, indiferent cît ar fi fost de dureros, de dragul lui Zoe.

Privirea ei se ațintì asupra primei pagini. Autopsia era datată cu cinci ani în urmă. Minnefield era reprezentantul parchetului. Toată lumea îl cunoştea. Era politician de cîțiva ani. Un politician, chiar şi unul cu diplomă de medic, era, cu siguranță, cea mai neinspirată alegere pentru

efectuarea unei autopsii. Cel mai bun medic legist, dar nu era nici unul în New Orleans. Toată lumea trebuia să se bazeze pe Minnefield.

Raportul era cultivat şi complet; limbajul tehnic era aproape o alinare pentru ea. Rece şi concise, cuvintele lui Minnefield o detaşară de obiectul cercetării lui. Raportul era legat de un cadavru, nu de sora ei geamănă, nu de fiica iubită a părinţilor ei. Era mai uşor de citit decît se aştepta.

Citi repede despre rănile superficiale pînă cînd ajunse la partea despre machiajul lui Zoe. În raport nu scria ce fusese în neregulă în fotografia pe care o văzuse Claire. Machiajul lui Zoe era un simplu machiaj pentru Minnefield, reprezentantul parchetului. Nu era nimic neobişnuit care să merite menţionat, după părerea lui Minnefield.

Continua să se uite pe pagini. Autopsia fusese efectuată pe straturi, asemeni straturilor de hîrtie care alcătuiau raportul. Descrierea traumei sexuale era cel mai greu de suportat. Claire se sili să nu zăbovească prea mult asupra ei, dar cînd, în sfîrşit, dădu pagina, lacrimile îi şiroiau pe obraji. Nici măcar nu ştiuse că plîngea.

În cele din urmă, dădu raportul deoparte. Nu putea să şi-o închipuie pe sora ei întinsă pe o placă şi disecată asemeni unui cobai. Nu era Zoe Green, nu putea să fie ea. Era doar un cadavru pe care orice student la medicină l-ar fi găsit interesant datorită traumei suferite. Aşa trebuia să înceapă să gîndească, se mustra ea, altfel nu avea să suporte investigaţia şi nu rezolva nimic.

– Nu arăţi prea bine, Claire.

Ea îl privi surprinsă de îngrijorarea din glasul lui. Ştergîndu-şi lacrimile cu mîna, spuse doar:

– Era sora mea.

– Groaznică lectură.

– Da, spuse ea uitîndu-se la ştampila lui Minnefield care se afla pe fiecare pagină împreună cu numele Zoe Melissa Green care era dactilografiat frumos în partea de sus.

Împinse raportul spre el.

– Îţi mulţumesc că mi l-ai arătat. Cel puţin acum ştiu tot ce i s-a întîmplat.

– În raportul poliţiei sînt mai multe, spuse el fluturîndu-i cîteva pagini prin faţă. Dintre care unele s-ar putea să ţi se pară interesante.

Ea întinse mîna să le ia, dar el le trase înapoi.

– Nu încă. Întîi, povesteşte-mi despre ea. Cum era?

– Zoe? întrebă ea încruntîndu-se. Era sora mea geamănă.

– Identică?

– Sînt sigură că ai văzut fotografiile poliţiei. Ce părere ai? îl întrebă ea privindu-l direct.

El schiţă un zîmbet ironic.

– Identice. Cu excepţia buzelor, spuse el şi privirea lui păru să-i sfredelească trăsăturile. Buzele lui Zoe erau foarte puţin asimetrice... zise el ridicînd privirea. Şi ochii, ei bine, ochii ei...

– La ochi nu contează decît expresia, zise ea simţind un nod în gît. E imposibil ca ochii lui Zoe să fi arătat ca ai mei în fotografiile pe care le-ai văzut.

– Nu erau ca ai tăi. În ai tăi nu se vede groaza pe care trebuie s-o fi simţit ea. Totuşi... şi în ochii tăi e groază.

Ea îşi pierdu din nou stăpînirea de sine şi clipi des.

– Nimic din treaba asta n-are legătură cu mine, spuse ea nervoasă. Zoe şi cu mine... Între mine şi Zoe era o diferenţă foarte mare. Arătam la fel, dar gîndeam cu totul diferit.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun... ei bine, vreau să spun că eu voiam să am doctoratul în drept, iar ea voia să facă parte din înalta societate a oraşului, dar nu văd ce legătură ar putea să aibă asta cu...

– Ca să găseşti criminalul, trebuie să cunoşti victima.

– Chiar ai de gînd să cauţi criminalul?

El luă o înghiţitură de cafea. Liniştea deveni apăsătoare.

– Aş putea să încerc să găsesc noi probe pentru redeschiderea dosarului. Asta aş putea să fac.

– Vrei?

Nu îi plăcu deloc că acel cuvînt sunase slab şi rugător, dar venise la New Orleans pentru a-l căuta pe cel care îi omorîse sora şi nu avea acces nici măcar la raportul autopsiei. În timp ce el avea.

– O să mă ocup de cazul morţii surorii tale, spuse el lăsînd ceaşca jos şi mişcîndu-se uşor pe scaun. Totuşi, hai să facem o înţelegere, eu îţi spun despre Zoe şi tu îmi spui despre ZOE. Primul lucru pe care aş vrea să-l ştiu este care e rolul lui Phyllis Zuckermann în treaba asta. Înţeleg că e o văduvă bogată care a fost jefuită într-o vară în Central Park. Şi ea vrea să se răzbune? Ce e? Un fel de conducătoare?

Şocul fu înlocuit acum de dezgust. Claire se dezmetici, mirîndu-se cum de putuse să coboare garda atît de mult. El era un tip extrem de viclean.

– Doar mi-ai pus telefonul sub urmărire, deci ştii deja că Phyllis Zuckermann mi-e prietenă. Altceva nu mai am ce să-ţi spun.

– Ştim că amîndouă o cunoaşteţi pe Earnestine Darby. Totul e o coincidenţă acum, dar dacă putem afla mai multe...

– N-o să aflaţi, ripostă ea luîndu-şi repede poşeta.

Realitatea, rece şi udă, o izbi în faţă. El nu avea să o

ajute să-l găsească pe ucigaşul lui Zoe, de fapt. Nu voia decît să o facă să se incrimineze pe sine şi să le incrimineze pe membrele grupului.

– A fost distractiv, agent Jameson, dar trebuie să plec. De-acum încolo o să dau telefoane numai de la telefoane publice.

– Nici măcar nu ţi-ai sunat părinţii.

– Aveam de gînd s-o fac astăzi, se răsti ea, dar se opri brusc.

Uluită, îşi dădu seama că răspunsese înainte să se gîndească la întrebare. El îi cunoştea şi punctele slabe.

Îl privi cu răceală, întrebîndu-se cum putea să-i intre atît de uşor pe sub piele.

– La revedere, agent Jameson. Cred că relaţia noastră o să se încheie aici. Poţi să ţii dosarele poliţiei pentru dumneata, de la mine n-o să afli nimic.

– Nu poţi să faci nimic fără ajutor din partea autorităţilor. Vrei ajutorul meu sau te bazezi numai pe ce binevoiesc să-ţi ofere cei de la poliţia din New Orleans? Au rata cea mai mare de crime din ţară şi sînt sigur că abia aşteaptă să caute probe noi pentru o crimă comisă acum cinci ani! zise el zîmbind. Dacă eşti deşteaptă, îmi accepţi ajutorul, domnişoară Green.

– Şi ce fel de ajutor e acesta? Un bilet dus pînă la condamnarea la închisoare? îl întrebă ea şi ridicîndu-se se duse la uşa cafenelei.

Deodată, rămase şocată cînd îi simţi mîna pe braţ.

– Vrei să-l găseşti pe tipul ăsta?

Blîndeţea cu care îi pusese întrebarea aceea contrasta puternic cu furia din ochii lui.

– N-auzi? Vreau să te ajut! Vreau s-o ajut pe sora ta!

Ea se uită cu dispreţ la mîna de pe braţul ei.

– Tacticile dumitale grosolane nu mă impresionează.

El îşi retrase mîna.

– Ucigaşul ei ar trebui găsit, Claire.

– Ce-ţi pasă dumitale?

Chipul lui se mai înmuie.

– Cînd văd un bărbat că tratează o femeie aşa cum a fost tratată Zoe, îmi vine să omor pe cineva, spuse el apropiindu-se de ea şi privind-o în ochi. Şi mă face să fiu şi mai protector faţă de femeile din jurul meu.

Poate că de vină fu glasul lui răguşit, tandreţea de pe chip; nu ştia, dar cuvintele lui o dădură gata. Aproape că îl crezu. Dar, chiar dacă ar fi fost total sincer, tot n-ar fi fost de folos, pentru că ea nu putea să se încurce cu el. Era un agent FBI, unul pe care îl găsea atrăgător din punct de vedere sexual. Periculos din două puncte de vedere. Nu avea să i-l dea niciodată pe ucigaşul lui Zoe; nu avea să-i dea decît o inimă zdrobită.

– Aş vrea ca asta să fi avut importanţă, şopti ea uitîndu-se în altă parte, însă. Totuşi, nici toate fotografiile poliţiei din lume n-or să-ţi spună cum e să-ţi pierzi sora geamănă. E ca şi cum ţi s-ar tăia braţul... spuse ea şi ochii i se umplură deodată de lacrimi. Aş vrea să poţi să mă ajuţi... Cred că aş vrea chiar să existe cineva care să vîneze acest balaur... numai că nu e. Nu poţi s-o faci!

Imediat după aceea ieşi. Traversă strada în fugă, strecurîndu-se printre maşini, şi alergă pînă acasă. Instinctul îi spunea că el nu o urmărise, dar, înainte să dea colţul, mai aruncă o privire în spate. El stătea în pragul cafenelei şi se uita după ea. Aerul lui perplex nu era surprinzător, dar rigiditatea maxilarului său era ameninţătoare. Ştia că, dacă ar fi fost mai aproape de el, i-ar fi văzut acel licăr din ochi. Îi spusese să stea departe, ceea ce era ca şi cum ai fi luat un rotweiler de lîngă o friptură. Acum avea să aibă necazuri.

Capitolul 15

Claire se afla în fața clădirii de la numărul 555 de pe Canal. În afară de adresă, nu mai scria nimic. Majoritatea oamenilor de pe Canal habar nu aveau că, în spatele uşilor duble din lemn de nuc de deasupra unei scări în spirală din granit, se afla renumita şi ilustra Asociație 555.

Nişte negri stăteau rezemați de gardul din fier forjat al clubului, uitîndu-se la mulțimea de trecători. Cîteva femei mai în vîrstă, probabil servitoare în casele mari de pe St. Charles Avenue, stăteau la coadă în aşteptarea autobuzului. Turiştii se ghiceau imediat, după aparatele de fotografiat şi îmbrăcămintea lejeră. Claire îi ignoră pe toți. Atenția îi fu atrasă, însă, de doi tineri albi, amîndoi chipeşi, îmbrăcați în costume de culoare închisă. Eleganți şi încrezători, îi ignorară pe negrii care stăteau sprijiniți de gard şi urcară scara din granit.

Avocați, îşi spuse ea urcînd în urma lor. Fără îndoială că îşi putea permite să meargă la acel club pentru că lucrau pentru „tăticul", care era un membru fondator al vreunei firme vechi. Chiar şi numai ideea aceea o făcea să se bucure că exista New York-ul. În acel oraş

mare şi anonim îţi era uşor să te pierzi. Dar nepotismul era în floare la New Orleans. Şi, mai rău decît atît, erau acele costume îngrozitoare pe care le purtau avocaţii în timpul verii umede din Sud. New York-ul o scutea şi de acest lucru.

– Vă rog să mă scuzaţi, murmură ea cînd cei doi tineri o ignorară. Aş vrea să stau de vorbă cu unul din directorii asociaţiei, dacă se poate, cineva care să fi fost aici şi acum cinci ani. Ştiţi cumva dacă e posibil?

Cei doi părură puţin surprinşi cînd o văzură în spatele lor. Unul din ei, chipeş, cu păr negru şi ochi de un albastru-deschis, zîmbi uşor.

– Acesta este un club privat.

– Ştiu.

Ei o priviră cu atenţie. Poate datorită costumului negru cu pantaloni, sau poşetei „Mark Cross", nu ştia, dar bănuia că este destul de prezentabilă pentru ca ei să se hotărască să o ajute.

– Intră. Poţi să vorbeşti cu secretarul, spuse cel chipeş ţinîndu-i uşa deschisă, în timp ce celălalt o măsura din cap pînă în picioare, aşa cum fac adesea bărbaţii cînd evaluează o eventuală iubită.

Ea intră în hoi. Pereţii de la intrarea în sufragerie erau zugrăviţi în aşa fel, încît să semene cu marmura şi draperiile din satin de mătase gri. Un maître d' stătea în dosul unei estrade din lemn de mahon şi părea absorbit de ceea ce făcea, probabil rescria lista rezervărilor din ziua aceea.

Era ciudat, dar Claire se simţi puţin dezamăgită de interiorul acela de bun gust. Auzise atîtea despre 555, mai ales de la evreii care se simţeau excluşi, încît se aşteptase la un mediu mai sinistru. Îşi amintea de un fost coleg de la Columbia care se întorsese acasă, în New Orleans, ca să-şi ajute tatăl să conducă lanţul de

magazine de corpuri de iluminat al familiei. Jordan nu suporta niciodată gîndul că nu putea fi admis printre membrii clubului. Tatăl său îi spusese să nu se mai gîndească la acest lucru, dar el nu putea, şi obişnuia să i se plîngă lui Claire. Era absurd că ea era obligată să simtă compătimire pentru el, pentru că era evreu şi nu putea să devină membru al unui club stupid, cînd Jordan nu părea să priceapă că Asociaţia 555 n-ar fi acceptat-o pe ea nici dacă n-ar fi fost evreică, pentru că era femeie. Nu putuse să-l facă pe Jordan să nu se mai plîngă, aşa că, pînă la urmă, luase totul drept o lecţie bună în ceea ce privea egocentrismul masculin.

– Domnule Boudreaux, această tînără ar dori să stea de vorbă cu secretarul, zise cel mai chipeş dintre cei doi, zîmbindu-i iarăşi.

Zîmbi şi ea, avînd senzaţia că îi mai lipseau o fundă mare şi roz în creştetul capului şi o acadea.

– Mulţumesc, murmură apoi, făcînd tot posibilul să pară sinceră.

Domnul Boudreaux ieşi din spatele estradei şi îi făcu semn să-l urmeze. Ea îi lăsă pe cei doi bărbaţi în urmă, avînd întipărită pe chip o expresie de vagă recunoştinţă.

– Acesta este biroul preşedintelui. Aşteptaţi aici pînă îl chem pe secretarul său, domnul D'Hemecourt.

Ea se aşeză pe canapeaua de două persoane din faţa biroului. Nici încăperea aceea nu ascundea nici un secret: un computer Apple, un Rolodex şi un teanc de foi albe cu sigla asociaţiei, un pelican. Biroul arăta ca al oricărei secretare, excluzînd, probabil, superbul aranjament de anturium roz pal care se afla pe dulap.

– Mă bucur să vă cunosc. Eu sînt Gerald D'Hemecourt, domnişoară...? spuse un tînăr de vreo douăzeci şi ceva de ani, intrînd împreună cu domnul Boudreaux din dosul unei uşi-fereastră.

Purta o pereche de pantaloni gri şi un sacou bleumarin. Ea observă că, pe cravata de mătase a tînărului, era pelicanul care reprezenta sigla Asociaţiei 555.

– Domnişoara Green. Claire Green, spuse ea strîngîndu-i mîna.

Degetele lui erau reci şi ea se întrebă de ce se mai ostenea, oare, cu prezentările.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnişoară Green?

Manierismele lui, ca, de exemplu, felul cum îşi ţuguia buzele dezgustat cînd îi acordă atenţie, o făcură pe Claire să-şi spună că individul acela era un dobitoc plin de sine.

Domnul Boudreaux îi lăsă singuri în birou.

– N-aş vrea să vă deranjez, începu ea, dar am venit să încerc să obţin unele informaţii cu privire la o crimă care a fost comisă acum cinci ani.

Făcu o pauză şi se uită la el, neştiind cum să continue.

– Nu pot să nu remarc vîrsta dumneavoastră. Speram să stau de vorbă cu cineva mai în vîrstă, care să lucreze în cadrul asociaţiei de cel puţin cinci ani.

– Sînt aici exact de cinci ani, spuse D'Hemecourt pe un ton care îi confirmă lui Claire că era un dobitoc plin de sine.

Claire se trase mai în faţă pe scaun.

– Sora mea a venit aici acum cinci ani căutînd să se angajeze. S-ar putea ca, încă, să se mai vorbească despre ea. Se numea Zoe şi acesta a fost ultimul loc unde a fost văzută înainte să fie ucisă.

Expresia plăcută de pe chipul lui D'Hemecourt nu se schimbă.

– Am auzit de ea. Nu eram aici în perioada aceea, dar ştiu că solicitase postul pe care îl am eu acum.

Ea îl privi rugător. Poate că tipul era omenos.

– Sper ca poliția să redeschidă dosarul. Cazul a rămas neelucidat în toți acești ani, și m-am gîndit că, venind aici, o să pot afla o cît de mică informație care să le fi scăpat din vedere polițiștilor atunci și să-i conving pe cei de la Criminalistică să reia investigația.

– N-am nimic de adăugat în plus față de ceea ce poliția știe deja. Am auzit despre sora dumneavoastră de la unul, de la altul.

– Puteți să-mi spuneți măcar cum decurge interviul? N-am acces la dosarele poliției. Nu știu nici măcar cu cine a vorbit aici.

– Eu am susținut interviul cu domnul Laborde în persoană, zise D'Hemecourt cu același ton disprețuitor.

– Cine e domnul Laborde?

D'Hemecourt aruncă o privire spre cele două uși-ferestre care dădeau în biroul domnului Laborde.

– J. Everard Laborde este președintele Asociației 555 de mulți ani. Cred că sora dumneavoastră a susținut interviul pentru postul de secretară cu dînsul. Adică postul pe care îl dețin eu acum.

– Cred că sora mea a vorbit cu el.

– Mai mult ca sigur.

– Aș putea să stau și eu de vorbă cu domnul Laborde? Să mă înscriu în audiență?

El aruncă din nou o privire spre ușa-fereastră.

– Îi voi spune că ați trecut pe aici. Domnul Laborde este foarte ocupat.

– Să vă las numele și numărul de telefon. Dacă va accepta să stea de vorbă cu mine, puteți să mă anunțați și voi fi aici, spuse ea, după care se ridică și căută stiloul în poșetă.

D'Hemecourt îi dădu o carte de vizită cu „555" tipărit cu auriu în partea de sus și ea își trecu numele, adresa și numărul de telefon.

– Vă mulțumesc pentru ajutor, zise ea apoi privindu-l în ochi. Știu că o să faceți tot ce vă stă în putință.

D'Hemecourt o conduse pînă la ușă. În clipa aceea, se auzi o voce aspră în interfon, întrerupînd liniștea.

– Dem, vino încoace! Nu mi-ai curățat biroul astăzi!

D'Hemecourt dădu fuga la telefon și apăsă pe un buton.

– Imediat, domnule Laborde.

– Mă descurc și singură, zise ea.

D'Hemecourt nici nu sesiză că ea spusese ceva. Se duse repede la sertarele cu dosare de sub dulap și căută înnebunit o sticlă cu soluție de curățat geamuri, după care dădu fuga spre ușile duble, își îndreptă cravata și intră în sanctuarul marelui J. Everard Laborde.

Îl zări puțin prin ușa deschisă. Stătea la un birou imens din sticlă pe care D'Hemecourt, probabil, trebuia să-l curețe din oră în oră cu Windex. Abia apucă să vadă un profil comun și un păr aproape încărunțit înainte ca D"Hemecourt să închidă ușa și să o lase singură în biroul lui.

Ea puse mîna pe clanță, gata să piece, dar, deodată, aruncă o privire sertarelor cu dosare din spatele biroului lui D'Hemecourt.

Era puțin probabil să mai fi rămas dosarul cu interviul surorii ei. La fel de puțin probabil ca acel președinte plin de sine al Asociației 555, să accepte să stea de vorbă cu ea.

Se duse încet spre sertare. Prin ușă îl auzi pe Laborde spunînd:

– Și acolo... și acolo... de cîte ori trebuie să-ți spun? La prima oră, dimineața, și imediat după ce plec să iau masa de prînz, trebuie să vii să-l ștergi...

Poate că era mai bine că Zoe nu obținuse postul, își zise ea. După cum se comporta D'Hemecourt, Laborde

era un tiran. Zoe, cu spiritul ei libertin şi lipsită de talent în ceea ce privea orice soluţie de curăţat, ar fi ajuns la cuţite cu un şef atît de exigent.

– Da, domnule Laborde. Bineînţeles, arată groaznic dacă nu este întreţinut! Îmi pare nespus de rău... murmură D'Hemecourt printre cuvintele răstite ale şefului său.

Ea nu avea prea mult timp, dar merita să încerce. Deschise încet sertarul de la litera „G" şi căută numele de Green. Nu găsi nimic, însă. Nu era de mirare. Dar erau dosare despre aproape toate familiile vechi din oraş. Ce n-ar fi dat să le poată răsfoi, îşi spuse ea împingînd sertarul la loc.

D'Hemecourt încă mai curăţa, dacă era să se ia după invectivele lui Laborde. Aproape că izbucni în rîs cînd îi strigă secretarului că izbutise să dea cu Windex şi pe un teanc de invitaţii la balurile de Mardi Gras.

Se lăsă pe vine lîngă sertarul cu litera „Z". Acolo se aflau foarte puţine dosare. Numai nume vechi din Louisiana: Zeringue, Zatarain, Zachary. În spate era un dosar misterios pe care se vedeau iniţialele SZG. Aruncă o privire înăuntru şi imediat numele lui Zoe Green îi sări în ochi. Tocmai voia să-l răsfoiască puţin, cînd îşi dădu seama deodată că Laborde îi spunea lui D'Hemecourt să iasă din birou.

Cuprinsă de panică, înşfăcă repede dosarul. Uşa începu să se deschidă, aşa că ieşi repede.

Pe hol, se lipi cu spatele de perete şi ascultă. Era sigură că D'Hemecourt avea să vină după ea dintr-o clipă în alta. Avea să strige cît îl ţinea gura şi ea avea să fie arestată pentru furt.

Fu linişte, însă. Cînd îl auzi vorbind la telefon şi confirmînd o invitaţie la o petrecere pentru şeful său, ea ştiu că nu o văzuse. Răsuflă extrem de uşurată şi se uită

la dosarul furat cu un amestec de triumf şi dispreţ faţă de sine.

Era avocată, pentru Dumnezeu! Ar fi trebuit să respecte legea, nu să o încalce.

Dar acum avea dosarul surorii ei, un lucru pe care nu îl avusese cu numai cîteva ore în urmă.

Împături dosarul şi îl strecură în poşetă, după care se îndreptă spre domnul Boudreaux care o conduse pînă la ieşire, închizînd uşa în urma ei. Ajungînd pe trotuar, porni repede spre locul unde oprise maşina. Avea să se ducă repede acasă şi, acolo, îşi promise ea, urma să examineze dosarul cu cea mai mare atenţie.

Fu o lectură foarte uşoară. Cererea lui Zoe pentru postul de secretară era scrisă de mîna ei: cu cerculeţe în loc de puncte, cu înfloriturî la sfîrşitul cuvintelor. Zoe scria că era potrivită pentru postul respectiv, pentru că trăise toată viaţa în New Orleans, era foarte familiarizată cu societatea şi îi plăcea la nebunie să lucreze cu publicul. Lucruri foarte adevărate.

Nu era nimic mai deosebit în legătură cu conţinutul dosarului. Înăuntru, erau fotografia lui Zoe şi un curriculum vitae dactilografiat. Mai erau, de asemenea, şi vreo două recomandări din partea unor cunoştinţe de-ale ei, doamne din înalta societate ai căror soţi erau membri ai Asociaţiei, dar nimic din toate acestea nu dezvăluiau ceva deosebit. Conţinea numai lucruri obişnuite. Ce prietenă bună era Zoe, ce multă clasă avea, ce achiziţie bună ar fi fost pentru asociaţie!

Micile semne cu roşu pe care le făcuse pe margine cel care îi luase interviul nu erau nici deosebit de lămuritoare, nici acuzatoare. Steaua lui David era frumos desenată în colţul din dreapta. Cifra şase era trecută în colţul din stînga, probabil reprezentînd ordinea în care

avuseseră loc interviurile şi iniţialele – sau cuvîntul – RIO erau scrise de-a lungul părţii de jos a paginii.

Rio. Rîu. Ce o fi însemnat? Zoe nu fusese găsită într-un rîu, ci într-un şanţ. Probabil că erau nişte iniţiale în limbajul celor care luau interviuri. Respins-Intervievat-Ocupaţie, sau ceva de acest gen. Probabil că nu însemna nimic.

Dar literele acelea îi rămaseră în minte, nedîndu-i pace. RIO

Puse mîna pe telefon, rămînînd cu privirea aţintită asupra dosarului.

– Alo, mama? Da, tocmai am ajuns, spuse ea bucurîndu-se că mama ei nu putea să-i vadă vinovăţia din ochi. La cină? Ar fi grozav, zise ea şi zîmbetul i se stinse brusc. Ce surpriză? Bine, dar spune-mi ceva. Da, da, atunci n-ar mai fi o surpriză. Bine. O să vin pe la patru. O să mai stăm de vorbă şi o să te ajut să pregăteşti masa. Şi eu te iubesc. Pa.

Închise şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra dosarului. Chipul frumos al lui Zoe îi zîmbea din fotografie, conţinînd toate speranţele, visurile şi posibilităţile. Atingînd semnele acelea ciudate şi roşii, trasa conturul literelor. RIO „Rest in Oblivion" (Odihneşte-te în uitare), „Rest in Occlusion" (Odihneşte-te în izolare). Se întrebă de ce era păstrat dosarul, dar ar fi putut să fie şi uitat acolo. Cineva îl pusese în sertarul acela şi uitase de el. Mai mult, se întrebă al cui era scrisul de pe margine. Şi cum ar fi putut să afle.

Trebuia să-l facă pe Everard Laborde să-i scrie.

Dar n-ar fi aflat prea multe. Chiar dacă ar fi fost scrisul lui, tot nu însemna nimic. O catalogase pe Zoe ca fiind evreică, dar acest lucru nici măcar nu era o dovadă de discriminare pentru a nu primi postul; primise postul, numai că nu trăise suficient de mult ca să afle că fusese

angajată. Steaua lui David nu însemna decît că acela care o intervievase făcuse acea constatare. Relevant sau nu, faptul că Zoe era evreică fusese menționat în timpul interviului.

Nu prea surprinzător pentru un loc ca „555", își spuse ea, împingînd dosarul la o parte. Simțindu-se frustrată pentru că nu avea cu ce să continue, se duse în baie și dădu drumul la apă în cadă. Voia să facă o baie relaxantă înainte să se ducă acasă. Ziua aceea fusese deja stresantă și, acum, mama ei îi rezerva o surpriză. Abia aștepta să ajungă. Ultima oară cînd mama ei îi spusese acest lucru, îi cumpărase o rochie de mătase de un galben ca lămîia și ciclam, genul despre care se spunea „pentru rochia asta cauți pantofi potriviți o săptămînă". Era, de asemenea, dovadă, faptul că aceea care purtase o asemenea rochie, avea, într-adevăr, la dispoziție o săptămînă pentru a cumpăra o pereche de pantofi. Unei tinere care urmase Junior Leagur i-ar fi plăcut la nebunie. Era o rochie Zoe. Categoric nu una Claire.

– Sper că nu e ceva de îmbrăcat, șopti ea intrînd în apa caldă și înspumată.

Capitolul 16

Claire păşi pe veranda casei părinţilor ei şi îşi luă inima în dinţi pentru acel moment oribil. În mintea ei era mai rău decît putea să fie în realitate; totuşi, deja se înfiora gîndindu-se cum aveau să o întîmpine părinţii ei. Aveau să o privească şi zîmbetele aveau să le rămînă întipărite pe feţe o fracţiune de secundă. Şocul care urma să le umbrească expresiile era de scurtă durată, dar vizibil, ca atunci cînd vezi o fantomă din trecut. Dar, după aceea, totul se termina. O vedeau din nou pe ea, pe Claire, o îmbrăţişau, plîngeau şi lucrurile erau în regulă pentru o vreme. Îşi tot repeta acest lucru.

Apăsă pe butonul soneriei. O cină în familie era chiar tentantă în momentul acela. Între Phyllis, Halbert Washington şi afurisitul acela de agent FBI, era gata să cedeze nervos. Puiul fript cu usturoi al mamei ei şi vreo două pahare de ceai cu gheaţă erau exact lucrurile pe care şi le dorea.

– Scumpa mea! Scumpa mea! exclamă mama ei după ce îi deschise şi, imediat, se aruncă de gîtul ei. Ah, ce dor mi-a fost de tine!

Cînd îşi văzu mama, Claire simţi cum ochii i se

umplură de lacrimi. Părul scurt al lui Rachel Green era mai cărunt decît ultima oară cînd o văzuse, şi era mai slabă, dar chipul îi exprima o însufleţire pe care Claire nu o mai văzuse niciodată. Poate că amintirea lui Zoe avea să fie îngropată, în sfîrşit.

– Ai venit acasă, scumpa mea, zise mama ei conducînd-o înăuntru.

Claire rîse printre lacrimi. De ani de zile nu îşi mai văzuse mama atît de plină de însufleţire; faptul că nu era abătută şi tristă era aproape un şoc. Felul cum o îmbrăţişa o făcu să se simtă ca pe vremuri, cînd venea acasă în vacanţe. Pe atunci, era întîmpinată numai cu bucurie. Niciodată cu tristeţe.

– Casa arată minunat! Ah, aveţi o canapea nouă! exclamă Claire ajungînd în sufragerie, după care trase aer în piept şi adăugă: Şi mirosul... mirosul caracteristic... a trecut prea mult timp.

Mama ei zîmbi.

– Ţi-am preparat mîncarea ta preferată, pui cu sos, legume cu unt şi, ca desert, prăjitura cu cremă de banane. Seara asta ar putea să-l omoare pe tatăl tău, pentru că ştii că încă stă foarte prost cu colesterolul, dar ăsta e preţul pe care-l plăteşti cînd trăieşti în Sud. Din cînd în cînd, trebuie să găteşti şi lucruri din astea.

Ea îşi îmbrăţişă mama din nou, încurajată de faptul că aceasta arată extrem de bine. Mama ei fusese întotdeauna slăbuţă şi putea să poarte culorile cele mai vii. În pantaloni de un verde crud şi cu puloverul de aceeaşi culoare tricotat de mînă, părea chiar tînără în ciuda celor şaizeci de ani pe care îi avea. Claire spera să arate măcar pe jumătate la fel de bine cînd avea să aibă aceeaşi vîrstă.

– Unde-i tata?

– E în biroul lui cu surpriza.

Claire zîmbi.

– Bun, spune tot. Ce-i cu surpriza asta?

Chipul mamei ei era extrem de luminos, de parcă Hezekiah Green ar fi fost în bibliotecă şi tocmai ar fi descoperit un remediu împotriva cancerului.

– S-a-ntîmplat chiar ieri. Tatăl tău şi cu mine ne pierduserăm orice speranţă că o să mai aflăm vreodată ce s-a-ntîmplat cu Zoe. Şi, atunci, ei bine, o nouă rază de speranţă a intrat în vieţile noastre.

– Poliţia a descoperit ceva? întrebă Claire nevenindu-i să creadă.

Ce noroc că se întorsese acasă exact cînd se descoperise o nouă probă.

Rachel îi zîmbi cuiva de pe hol, în spatele lui Claire.

– Uite-l şi pe tata. Hezy, fetiţa ta a venit acasă! Te las pe tine să-i dai vestea.

Claire se trezi într-o îmbrăţişare ca de urs. Se simţea atît de bine în braţele tatălui ei. Bătrînul profesor mirosea la fel ca întotdeauna: a cărţi, radiere roz şi colonia ieftină pe care o folosea încă de cînd Dumnezeu despărţise Marea Roşie. Era cel mai grozav miros din lume.

– Fata mea! exclamă el, îmbrăţişînd-o de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul. Doamne, ce surpriză avem pentru tine!

– Trebuie să-mi spui odată, spuse ea rîzînd.

Dar, în clipa următoare, rîsul îi rămase în gît, fiind înlocuit de un icnet imperceptibil.

În capătul holului era un bărbat. Sufocată de îmbrăţişarea tatălui ei, Claire clipi ca să alunge acea vedenie, însă aceasta nu voia să dispară. Bărbatul era acolo în carne şi oase. Liam Jameson. Stătea rezemat de peretele pe care se aflau o mulţime de fotografii cu ea şi Zoe la şcoală, urmărind scena revederii ca un prieten vechi de familie. Avea un pahar în mînă – unul vechi pe care

era Păsărica Tweety. Ea şi Zoe luaseră paharele acelea de la „Burger King" cînd aveau şase ani şi mama ei încă le mai folosea. Iar, acum, acel individ ţinea unul în mînă, sorbind ceai din el de parcă ar fi fost la el acasă.

– Ce... cine?... îngăimă ea.

Tatăl ei îi dădu drumul, dar ea îl simţi luînd-o de mînă.

– Dînsul e agentul special Jameson, Claire, spuse Hezekiah a cărui voce tremura de emoţie. A venit la noi ieri sau alaltăieri punîndu-ne cîteva întrebări în legătură cu Zoe, iar astăzi ne-a anunţat că FBI-ul redeschide dosarul.

Claire se uită la Liam, incapabilă să ia o decizie. Dacă reuşea să nu se dea de gol, merita premiul Academiei, dacă nu, avea să tulbure prima fărîmă de fericire pe care părinţii ei o cunoscuseră după cîţiva ani buni. Dacă le spunea adevărul, şi anume că Jameson se afla în casa lor probabil ca să o cerceteze pe ea, n-ar fi suportat consecinţele. Indiferent cît de nebunească era ideea de a intra în acel joc, nu credea că ar fi fost capabilă să distrugă speranţa care reînviase în sufletele părinţilor ei.

Întinse mîna fără nici un pic de vlagă.

Zîmbind, Jameson i-o strînse îndelung.

– Încîntat de cunoştinţă, domnişoară. Părinţii dumitale mi-au povestit multe lucruri despre dumneata.

Ea ar fi vrut să-i smulgă zîmbetul de pe chip chiar în clipa aceea.

– Asemeni, murmură ea, uitîndu-se cînd la chipul lui arogant, cînd la cele luminoase ale lui Rachel şi Heze.

– Agentul Jameson a venit tocmai din Oklahoma, spuse tatăl ei. Se pare că şeful lui e expert în ceea ce-i priveşte pe criminalii în serie.

Claire se întoarse spre el. Nu observase cît de fragil

devenise tatăl ei în timpul care trecuse. Arăta încă bine cu părul lui grizonat şi cu zîmbetul lui plăcut, dar cutele care îi brăzdau faţa îl făceau să pară vulnerabil. Era un tată care suferise suprema durere; nu putuse să-şi apere fiica. Deodată, ar fi vrut să-l îmbrăţişeze şi să plîngă la pieptul lui.

– Tati, spuse ea cu blîndeţe, n-a constatat nimeni că ar fi vorba de un criminal în serie, nu?

– Ăsta e unul din lucrurile pe care agentul Jameson le va investiga. Ştii doar că, acum, au computere la dispoziţie şi pot realiza nişte comparaţii fantastice cu alte cazuri, pe care nu le-au putut face acum cinci ani.

Lumina de pe chipul lui era orbitoare şi Claire simţi un gol în stomac.

Se uită cu răceală la Jameson. Era un om îngrozitor. Să le dea false speranţe acelor oameni copleşiţi de durere era o cruzime extraordinară. Privirea ei ar fi putut face un vierme să se tîrască înapoi în pămînt, însă el nici nu se clinti măcar.

– Ce ziceţi, ne aşezăm la masă? spuse Rachel şi porni spre sufragerie, continuînd să vorbească. Agentul Jameson a venit aici în ziua lui liberă ca să ne dea vestea asta minunată, aşa că ne-am gîndit că, măcar, am putea să-l invităm la cină.

Claire îşi turnă puţin ceai cu gheaţă din carafă, dorindu-şi să fi avut şi puţină vodcă să pună în el. Avea impresia că era singurul lucru care ar fi ajutat-o să suporte masa aceea.

Se aşeză în faţa lui Jameson la masa „Duncan Phyfe" din anii '50 a familiei. Era unul din lucrurile pe care Rachel şi Heze le primiseră ca dar de nuntă. Era o blasfemie să-l vadă pe Jameson stînd la masa aceea. El luă o înghiţitură din ceaiul cu gheaţă preparat de mama ei din paharul de carton şi resentimentele se

învolburau în sufletul ei. Era paharul Păsărica Tweety al ei şi al lui Zoe şi aparţinea familiei pentru a fi dat spre folosinţă oaspeţilor bineveniţi. Puţin îi păsa că se purta asemeni unui copil de şase ani, dar nu suporta ca el să se folosească de lucrurile lor vechi şi dragi.

– Mama dumitale mi-a spus că eşti avocată, domnişoară Green, zise el cu nonşalanţă, dînd puiul mai departe, după ce luase trei bucăţi.

„Porcul!" îşi spuse ea, uitîndu-se fix la farfuria lui plină.

– Da, agent Jameson, sînt avocată. Am absolvit şefă de promoţie şi mă pricep foarte bine la înţelegerea tuturor nuanţelor legii, spuse ea sperînd că el sesizase ameninţarea.

Ar fi fost interesant de văzut ce avea de spus şeful lui cu privire la faptul că venise să cineze acasă la părinţii suspectei.

– Spune-mi Liam, te rog, zise el şi ochii îi licăriră pe sub genele plecate.

Ea putea să jure că lui îi plăcea teribil acel joc de-a şoarecele cu pisica.

– Claire, asta te-a învăţat New York-ul? Cum să te lauzi? o mustră tatăl ei.

Ea se uită la el. Abia trecuseră cinci minute de cînd îşi revăzuse tatăl şi acesta o certa deja. „Mulţumesc, agent special Liam Jameson!"

– Nu ştiu ce m-a făcut să spun asta, murmură ea, dînd legumele mai departe, fără să-şi pună în farfurie.

Fără acestea nu era nici de departe plină, iar pofta de mîncare pe care o avusese la gîndul că avea să fie acasă dispăruse.

– Spune-mi, Liam, *ştiu că trebuie să fii prudent* cu informaţiile pe care mi le dai, *dar s-a întîmplat ceva* care a convins FBI-ul *să redeschidă* dosarul? îl întrebă tatăl

ei punîndu-şi o porţie de piure şi sos.

– Redeschidem dosare de cîte ori e necesar. Nimănui nu-i place un caz nerezolvat, spuse Liam mîncînd din pui ca un om flămînd.

Nu era corect să-i placă felul cum gătea mama ei, îşi spuse Claire furioasă.

– Dar, ia spune-mi, Liam, interveni ea, dacă este adevărat, de ce nu redeschide dosarul poliţia din New Orleans? De ce FBI-ul? Aproape că nici nu s-au implicat la început.

– Draga mea, pari de-a dreptul ostilă! spuse mama ei privind-o uimită.

– Nu... nu-i vorba de asta, zise ea uitîndu-se la Jameson şi observînd îngrozită că lui îi făcea plăcere să o pună într-o asemenea postură. Sînt doar curioasă, asta-i tot. De ce acum?

– Poate că, foiosind computerele astea sofisticate, aleg la întîmplare cazurile pe care să le redeschidă. Un fel de loterie, zise Rachel.

„Ai ales cuvîntul cel mai potrivit, mamă!" În clipa aceea, Claire nici nu putea să-l privească pe Jameson în ochi.

– Se poate spune că e un fel de loterie. Dar în cazul lui Zoe Green a mai contribuit ceva la redeschiderea dosarului, spuse Liam devorînd piureul.

– Poţi să ne spui ce anume? întrebă Heze cu răsuflarea tăiată.

– Îmi pare rău, dar nu pot, zise Liam uitîndu-se la Claire.

Ea îi susţinu privirea, vrînd şi să sară peste masă ca să-l strîngă de gît, şi să se ascundă sub masă şi să nu-şi mai vadă părinţii niciodată. Numele de Halbert Washington i se plimbă prin subconştient împreună cu cuvîntul „justiţiar" şi fu copleşită de un sentiment de vinovăţie

îngrozitor. Deodată, mîncarea pe care o aşteptase cu atîta nerăbdare părea să-i întoarcă stomacul pe dos.

– Sînt sigură că agentul Jameson nu poate să ne dea amănunte, murmură ea, învîrtindu-şi furculiţa prin piure. O să aflăm destul de curînd dacă teoriile lui au vreo substanţă.

– Aşa e, zise el zîmbind uşor.

Era un zîmbet sexy; un zîmbet periculos; un zîmbet ascuns, doar pentru ea.

Un val de adrenalină îi ţîşni prin vene. Între o senzaţie de greaţă şi una de ameţeală, ceru o a doua porţie, încercînd să pară cît mai relaxată cu putinţă. Mama ei îi mai puse o bucată de pui în farfurie şi spuse că abia se atinsese de ceea ce îşi pusese prima oară, dar ea nu făcu nici un comentariu. Nu voia decît să se poarte normal. Mai tîrziu avea să se răfuiască, desigur, cu Jameson; acum, însă, trebuia să se gîndească numai la părinţii ei. Nu putea să dea în vileag ceea ce era între ea şi Jameson. Nu putea să le dea motiv să-şi facă griji şi pentru ea.

– Eşti originar din Tulsa, Liam? întrebă Heze rupînd tăcerea.

Claire fu extrem de recunoscătoare pentru întorsătura pe care o luase conversaţia. Nu voia să vorbească despre Zoe şi FBI. Pînă şi să- l audă pe acel nesuferit vorbind despre viaţa lui de acasă era mai bine.

– Da. Născut şi crescut într-un orăşel de la marginea oraşului Taylorville. Aţi auzit de el?

Heze se rezemă de spătarul scaunului, sătul.

– Ciudat. Numele îmi sună cunoscut, dar nu-mi dau seama cum aş fi putut să aud de el. Are vreo importanţă în afară de faptul că se află în apropiere de Tulsa?

– da, spuse Jameson încet, atît de încet, încît pînă şi Claire fu nevoită să se uite lá el.

– Şi anume? întrebă Heze.

Deodată, Liam zîmbi.

– Ei, la naiba, domnule Green, doar e oraşul unde m-am născut eu. Jameson Avenue trece chiar prin faţa parcului de rulote.

Heze şi Rachel începură să rîdă.

Claire se trezi zîmbind. Totuşi, o umbră încă îi mai întuneca faţa lui Jameson şi, pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva Taylorville însemna mai mult decît spunea el.

Mai discutară despre tot felul de lucruri mărunte: Heze spuse că îi plăcuse foarte mult Tulsa cînd fusese în armată, Liam povesti despre locurile din New Orleans pe care le văzuse în timpul scurtei lui şederi. În cele din urmă, terminä de mîncat şi Rachel se ridică să strîngă masa.

– Ce ziceţi, mîncăm desertul pe verandă? întrebă ea, încruntîndu-se cînd văzu farfuria aproape neatinsă a lui Claire.

– Îl aduc eu, se oferi Claire, bucuroasă să scape de privirea cercetătoare a lui Liam Jameson.

În bucătărie, nici una din femei nu spuse nimic. Claire tăie prăjitura, în timp ce mama ei puse în funcţiune filtrul de cafea.

– Nu ştiu care-i treaba cu felul cum găteşti, dar, dacă aş avea de ales între a mînca la „Four Seasons" sau aici, în bucătărie, aş veni încoace imediat.

Rachel veni în spatele ei şi o îmbrăţişă.

– E vorba de emoţie, draga mea, spuse ea rîzînd cînd îşi văzu fiica lingînd lingura. Nici un om în toate minţile n-ar spune că nişte napolitane cu cremă de vanilie şi nişte bucăţele de banane sînt ceva deosebit.

– Ah, dar astea înseamnă copilărie. Copilăria mea, zise Claire. E atît de bine să fii acasă!

– Zău? Am senzația că te facem să stai încordată. Abia dacă te-ai atins de mîncare. Şi ai fost foarte rece cu agentul Jameson, adăugă Rachel, dar, ca şi cum ar fi sesizat că fiica ei avea nevoie de intimitate, se întoarse spre dulap şi umplu la loc borcanul de zahăr. E un bărbat care arată bine, adăugă ea într-o doară.

– N-am observat.

O minciună. Toate erau numai minciuni. Şi era o proastă dacă îşi închipuise că mama ei nu sesiza acest lucru.

– Da, bănuiesc că un metru optzeci şi ceva, nişte ochi de un albastru intens şi un chip care-mi aminteşte vag de Burt Lancaster – ah, ştiu, Burt Lancaster nu mai e demult, dar te rog să mă crezi că, pe vremea mea, Burt era idolul femeilor – da, bănuiesc că genul ăsta de combinație n-ar impresiona prea mult o tînără necăsătorită.

– Probabil că e însurat şi are cinci copii. Ştii cum sînt mîrlanii ăştia din orăşele, mamă, se însoară de la şaptesprezece ani.

– Nu e un mîrlan. Poate se poartă aşa, dar e prea deştept ca să fie. Tatăl tău l-a verificat la Criminalistică, ştiai? Nu le-a venit să creadă că se implica în cazul lui Zoe. Tata a aflat că secția din Tulsa e elita FBI-ului. L-au implorat pe cel care o conduce să se mute la Quantico, dar el nu vrea. Zice că partea cea mai bună a biroului e acolo, în Oklahoma, şi o mare importanță în decizia lui o are faptul că Liam Jameson e acolo.

Rachel se întoarse spre ea cu ochii plini de speranță.

– Asta trebuie să fie ziua noastră norocoasă, Claire, dacă un om ca el a venit aici şi s-a implicat în cazul lui Zoe. S-ar putea să fie eroul nostru, nu-i aşa, draga mea?

Claire înghiți în sec. I se făcuse greață. Reuşi să spună:

– Sper, mamă. Nici nu-ţi închipui cît de mult sper. Ar fi vrut să şi creadă acest lucru.

O furtună neobişnuită pentru perioada aceea se abătu asupra oraşului exact cînd Claire îşi luă la revedere de la părinţii ei. Stabili cu mama ei să meargă la cumpărături vinerea următoare şi îi spuse că avea să o sune pentru a fixa ora. Jameson îşi luă şi el la revedere, avînd mare grijă să o laude pe Rachel cu privire la talentul ei culinar.

Lui Claire i se păru prea mult. Seara aceea se dovedise a fi una din ocaziile sociale cele mai slab mascate din cîte trăise vreodată. Toate emoţiile acelea o epuizaseră. Urcînd la volanul BMW-ului, nu dorea decît să-şi pună pijamaua şi să se culce.

Dar seara abia începuse.

Un fulger brăzdă cerul negru deasupra stejarilor de pe St. Charles şi picături mari de ploaie udară şoseaua. Era o vreme îngrozitoare pentru a porni spre Cartierul Francez, dar ea într-acolo se îndrepta. După ce îi spuse un „la revedere" în grabă lui Jameson, se urcase în maşină dînd impresia că pornea spre casă. Numai că nu se ducea acasă, ci la hotelul lui Jameson pentru a-i spune acestuia să înceteze şarada.

Le dădea părinţilor ei atîtea speranţe şi ea nu suporta gîndul că ar fi putut fi dezamăgiţi. Şi totul numai pentru ca el să poată să o hărţuiască în continuare. Să o condamne.

Furia pe care o simţise toată seara ieşi la suprafaţă, în sfîrşit. O făcu să roşească şi simţi cum inima îi bătea mai tare. Era un ticălos. Şi ea avea de gînd să-l facă să stea departe de părinţii ei chiar dacă era nevoie de un ordin judecătoresc.

Hotelul lui – „Orleans", dacă îşi amintea bine – era

unul din cele mai puțin dărăpănate din apropiere de Bienville. De fapt, era o casă de oaspeți cu prețuri moderate, confortabilă, din genul celor care închiriau camere în partea destinată servitorilor, spre fundul curții. Era, categoric, genul de casă unde te puteai aștepta ca un angajat al guvernului să ia o cameră, mai ales dacă avea de gînd să stea în oraș mai mult.

Opri BMW-ul lîngă bordură cît mai aproape de hotel cu putință. Cerul își dezlănțuia furia și ea avea să fie udată pînă la piele înainte să ajungă în hol, dar nu avea nici un sens să aștepte în mașină. Doar se afla în New Orleans; ar fi putut să plouă ore în șir. Nu putea să-și petreacă toată noaptea în mașină.

Deschise portiera și o rupse la fugă prin ploaie pînă cînd ajunse sub balconul de deasupra intrării. De fiecare parte a ei, Bienville dispărea sub rafalele de ploaie; nu se mai vedea nimeni în jur. În seara aceea Cartierul Francez, vechi și cuprins de ruină, se ridica la nivelul reputației sale.

În stînga intrării era o cutie și o sonerie pentru cei care veneau la ore tîrzii. Apăsă pe buton și imediat se auzi o voce:

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Îl caut pe Liam Jameson. Puteți să-mi spuneți numărul camerei lui? strigă ea pentru a se face auzită pe deasupra zgomotului făcut de ploaia care cădea pe fierul balconului de deasupra.

În dosul grilajului se deschise o ușă și apăru un tînăr răvășit. După părerea ei, abia terminase școala. Se uită la părul ei ud și se scărpină în cap.

– Urîtă seară.

– Îngrozitoare, spuse ea ștergîndu-și apa de pe nas. Am venit să-l văd pe Liam Jameson. Îmi poți spune unde stă?

Pustiul deschise grilajul şi ea îl urmă înăuntru. Holul era mic, plin de tot felul de antichităţi şi, totuşi, într-un colţ, ca un omagiu adus secolului douăzeci, ecranul unui computer arunca o lumină albăstruie pe tapetul trandafiriu.

El se uită pe ecran şi apoi puse mîna pe telefon.

– Nu poţi să-mi spui doar numărul camerei? îl întrebă ea aproape în şoaptă.

Nu voia să fie anunţată. Dispărea complet elementul-surpriză.

– Regret. Astea sînt regulile casei. Proprietarii nu-şi pot permite să-i dea cineva în judecată. Ştiţi cum e, sîntem cu toţii la mîna avocaţilor.

„Aiurea..." îşi spuse ea.

El îşi îndreptă atenţia asupra telefonului din nou. Acesta sună mult. Ea stătea în faţa biroului şi apa din bluză îi şiroia prin decolteul sutienului, dar telefonul continua să sune. Jameson, ticălosul, o păcălise iarăşi! Nu se întorsese la hotel.

Chipul tînărului se însufleţi deodată.

– Domnule Jameson, a venit o femeie care vrea să vă vadă, spuse el în receptor. Numele...? zise el şi se uită la ea, aşteptînd să-l ajute.

– Green, spuse ea încet, dezumflată deja.

Furia şi indignarea ei nu puteau ascunde evidenta inutilitate a acelei vizite. Jameson era pregătit acum să o întîmpine. Era prevenit. Nu mai putea să-l ia prin surprindere, aşa cum o luase el acasă la părinţii ei.

– Camera 305, spuse tînărul închizînd telefonul, după care zîmbi puţin timid. Îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar 305 e în partea din spate a clădirii, în vechea aripă a servitorilor. Va trebui să ieşiţi iarăşi în ploaie, pentru că treceţi prin curte.

– Înţeleg, zise ea încuviinţînd şi îşi dădu seama ce

jalnic trebuia să arate, cu părul creț și ud, cu hainele șifonate și ude.

Dumnezeule, avea să-i arate ea lui Jameson! își spuse furioasă.

Ieși pe o ușă-fereastră și stătu un minut sub balcon. Cea mai logică idee era de a se duce acasă. Nu avea să poată fi categorică așa cum era, udă leoarcă și furioasă. În cel mai bun caz, avea să-i dea de înțeles că nu era o adversară de temut.

Furia ei creștea. Dar, dacă s-ar fi dus acasă după ce fusese anunțată, ar fi părut lașă. Și în nici un caz nu avea să-i lase impresia asta.

Trase adînc aer în piept și se uită spre capătul celălalt al curții. Camera 305 trebuia să se afle la etajul trei. Un bărbat înalt și bine clădit ieși pe ușa unui balcon și, chiar prin perdeaua de ploaie, ea își dădu seama că era Jameson. El se rezemă de balustrada de lemn, uitîndu-se în curte.

Deodată, trupul îi deveni rigid. Se uita la ea.

În clipa aceea, Claire traversă curtea. Ploaia se revărsa asupra ei, dar i se părea umilitor să fugă. Și, în plus, n-ar mai fi avut nici un sens. Nu avea cum să se ude mai mult decît atît.

Urcă cele două șiruri de scări și, cînd ajunse la etajul al treilea, îl văzu stînd în capătul celălalt al balconului, în lumina slabă a lămpilor cu gaz din curte. În spatele lui se vedea o fîșie subțire de lumină gălbuie care venea din camera lui.

Ea se apropie încet de punctul în care ajungea umbra lui. Lungă și amenințătoare, aceasta căzu asupra ei, dar teama ei se transformă în barieră. El o intimida. Și, totuși, nu era pregătită să se întoarcă și să o ia la fugă. Mintea îi era plină de toate lucrurile pe care avea de gînd să i le spună și cu care intenționa să-l amenințe.

În cele din urmă, își forță picioarele să înainteze.

În sfîrșit, ajunse suficient de aproape pentru a-l vedea bine. Ochii, ațintiți asupra ei, licăreau în lumina slabă. Spre dezamăgirea ei, observă că era desculț. Părul îi era la fel de ud ca al ei și dat pe spate. Era îmbrăcat doar cu un tricou alb și o pereche de blugi, dar și-i pusese în grabă, pentru că era descheiat la nasture. Probabil că era la duș cînd sunase tînărul de la recepție.

– Te așteptam, Claire, dar nu chiar atît de curînd. Eram sigur că ploaia te va ține acasă în seara asta. Numai că m-am înșelat.

– Lasă-mi părinții în pace, spuse ea încet, dar cu asprime în glas, însă mult mai slab față de răpăitul ploii. E oribil din partea dumitale să-i folosești pe ei pentru a mă ataca pe mine. Nu vezi că încă mai suferă de pe urma pierderii fiicei lor ucise?

– Ba văd foarte bine, spuse el cu compasiune în glas.

Dacă acele cuvinte ar fi fost rostite de oricare alt bărbat, ea ar fi simțit un pic de căldură străbătîndu-i trupul, dar fuseseră rostite de un agent FBI și ea tremura de frig.

– Dacă nu încetezi să mai iei legătura cu ei, mă voi vedea obligată să depun o plîngere. De asemenea, cred că există o penalizare pentru afirmația mincinoasă de a redeschide un dosar cînd, de fapt, nu încerci decît să întinzi o capcană.

– Chiar redeschidem dosarul, Claire. Nu e o minciună. E cît se poate de adevărat.

Ea îl privi în întuneric timp de aproape un minut, încercînd cu disperare să-i cîntărească sinceritatea.

– Nu pot să cred. Ai venit aici să pui mîna pe mine, nu să-l găsești pe ucigașul surorii mele.

– Faptul că reevaluăm probele existente în cazul

uciderii lui Zoe nu are nici o legătură cu tine. Cazul Zoe Green era nerezolvat şi ar trebui redeschis, prin urmare. Facem treaba asta destul de des. Cei de la secţie au găsit de cuviinţă că, dacă tot sînt aici...

– Dar cum ai putea să lucrezi la două cazuri în acelaşi timp? Nu poţi să găseşti ucigaşul şi să descoperi probe în ceea ce priveşte justiţiarii în acelaşi timp.

– A fost uşor să ajung pe urma ta, Claire. Ştim şi cine sînt unele din femeile de la New York. Ştim multe despre Phyllis Zuckermann şi tribunalul ei. Nu-mi place că trebuie să-ţi spun, dar e numai o chestiune de timp pînă cînd ele – sau tu – or să facă o mişcare greşită şi or să fie prinse. Sigur, o să dureze ceva pînă or să se adune probele, întotdeauna durează, dar poţi să fii sigură că, dacă sînteţi amestecate cu adevărat în povestea asta cu ucigaşii plătiţi, o să fiţi prinse toate. Şi o să fiţi judecate.

Cuvintele acelea erau asemeni unui vînt rece care trecea prin ea.

– Sînt avocată, îngăimă ea. Nu fi atît de sigur de rezultat.

El se apropie de ea. Silueta lui părea imensă, pînă cînd dădu impresia că avea să o înghită. Era o scenă ca dintr-un film de Orson Welles, parcă.

– De ce nu cooperezi, Claire? şopti el. Am putea să-ţi acordăm imunitate. Ajută-ne să trimitem în judecată grupul ZOE şi vei fi liberă. Liberă să ne ajuţi în investigarea cazului surorii tale.

– Orice om e nevinovat pînă la constatarea vinovăţiei sale, Jameson. Poate că femeile despre care vorbeşti n-au făcut nimic rău.

– Nu vrei să descoperim cine a ucis-o pe sora ta? Dacă n-ar trebui să-mi pierd atîta timp făcînd pe poliţistul bun/poliţistul rău cu tine, aş putea să folosesc timpul

căutîndu-l pe individul respectiv.

– Dar, nici măcar n-ai cunoscut-o pe Zoe. De ce ai fi eroul ei?

El zîmbi slab.

– Poate că merită un proces. Poate că merită să i se facă dreptate. Nu-i nevoie de un erou pentru asta.

– Da, sigur, spuse ea cu o voce tremurătoare, după care făcu o pauză şi îşi recăpătă stăpînirea de sine. Dar lucrurile astea se întîmplă – cazurile rămîn nerezolvate, nu se face dreptate – tot timpul, din păcate. Atunci, de ce ai ales-o pe sora mea? De ce?

– Nu ştiu de ce. Poate... poate pentru că seamănă atît de mult cu tine.

Se apropie şi mai mult de ea. Ploaia răpăia. El era atît de aproape, încît ea îi simţea mirosul. Mirosul de bumbac curat al tricoului şi cel al săpunului de la hotel se combinau cu o esenţă masculină care părea alcătuită doar din praf şi sudoare de cowboy din Oklahoma.

El ridică mîna. Ochii îi erau pe jumătate închişi, astfel încît ea nu îi putea desluşi expresia. Deodată, îi atinse obrazul ud.

Mintea ei ţipă să se dea înapoi, dar, dintr-un motiv neştiut, nu putu să se clintească. Stătea nemişcată şi se uita la el, lăsîndu-i degetul mare să-i lase o dîră de foc pe obraz.

Atingerea era atît de blîndă. Atît de liniştită şi de tandră. Ca o răsuflare. O mîngîiere a unui iubit. O mîngîiere generată de dorinţă. Era un preludiu, iar groaza şi emoţia stîrnite de ea o mistuiau pe dinăuntru ca o otravă.

– Vreau să te ajut, Claire.

Ea închise ochii. Deodată, simţi frigul serii şi umezeala hainelor ei şi începu să tremure. El o luă de braţ şi o trase mai aproape. Pieptul lui era atît de ispititor. Chiar

şi în tricou, părea imposibil de cald şi de protector. Şi asta era important la un bărbat. Unul putea să te arunce în şanţ; altul putea să te protejeze ca o armură.

– Ai îngheţat, şopti el. Vino înăuntru.

Pieptul i se apropie şi mai mult. Cavalerul îmbrăcat în blugi.

Ea dădu aerul afară şi abia atunci realiză că îşi ţinuse respiraţia. Scutură din cap amorţită.

– Nu pot. Eşti agent.

– Uită asta. Nu sînt asta tot timpul.

– Dar eu sînt o suspectă.

– Da... aşa e... şi eu sînt un om, spuse el apucîndu-i bărbia, după care încet-încet, se aplecă şi şopti: Nu uita asta, nu uita că sînt un om.

Un suspin slab ieşi de pe buzele ei înainte ca el să i le acopere cu ale lui. O sărută; ea îl lăsă să o facă; şi ea voia ca el să facă asta. Iar ploaia răpăia în continuare, zgomotul acela pulsîndu-i în vene, ca şi căldura atingerii lui.

„E o nebunie", răsună o voce slabă din ameţeala provocată de hormoni. Gura lui era la fel de senzuală la sărutat cum era la privit; aspră şi, totuşi, sensibilă, solicitantă, dar nu provocatoare de durere şi, totuşi, să se sărute cu un necunoscut aproape după ce se întîmplase cu sora ei nu era deloc înţelept. Să se sărute cu un agent FBI cînd ea era una din persoanele suspectate de el era o pură nebunie. Dar faptul că se simţea atrasă de el era o slăbiciune care îi pătrunsese pînă la oase. Chiar în clipa aceea îşi dădu seama că era rezemată de el, moale şi doritoare, agăţîndu-se de tricoul lui într-un gest jalnic de nevoie. Atracţia pe care o simţea faţă de el o făcea să fie slabă şi era accentuată numai de singurătatea ei îndelungată care, acum, răbufnea asemeni unei explozii.

– Vino înăuntru, şopti el în părul ei cînd se desprinseră unul de celălalt.

Ea închise ochii şi îşi lipi capul de pieptul lui. Bătăile inimii îi erau puternice şi sigure şi, cu siguranţă, întetite. La urma urmei, era om, nu un fel de Dudley Doright din oţel. Nu, era chiar om şi mult prea bărbat. Trebuia să se ţină departe de el, altfel avea să ajungă nu numai în puşcărie, ci într-o celulă, cu inima frîntă.

– Trebuie să mă duc acasă, zise ea repede, încercînd cu disperare să se dezmeticească. Te rog, chiar trebuie să plec. Voiam să-ţi spun numai să nu te joci cu părinţii mei. N-ar rezista. E prea crud, spuse ea ridicînd privirea.

Privirea lui înfierbîntată şi arogantă o făcu să se simtă stînjenită. Ce naiba făcea, oricum, sărutîndu-l? Îi trebuia o cămaşă de forţă.

– N-am vrut să fac asta. Trebuie să mă crezi. Doar că... ei bine... te găsesc... zise el înălţîndu-şi sprîncenele.

Ochii i se întunecară într-un fel cum numai o femeie putea să înţeleagă. Spusese destul.

Ea se depărtă de el nervoasă.

– Trebuie să plec, zise apoi mergînd cu spatele, prea umilită ca să-l privească în ochi.

Părul îi era ud şi lipit de cap. Picioarele îi erau reci ca gheaţa în pantofii uzi. Tremurînd deodată, îşi încrucişă braţele peste piept. O îngrozea gîndul acela, dar probabil că el vedea fiecare bucăţică din sutienul ei crem prin bluza udă. Mai rău, poate reuşise să vadă chiar mai mult decît atît.

– Sună ca un clişeu, dar aş vrea să ştii că nu-mi stă în obicei să fac asta, spuse el fără să se apropie de ea.

Stătea complet nemişcat.

– Înțeleg, minți ea, ținîndu-se de balustradă.

– Nu m-ai oprit.

Ea se opri. Abia îndrăznea să respire.

– De ce?

Ea îi surprinse privirea și apoi jură în sinea ei că nu avea să se mai uite la el decît dacă erau forțați să se vadă într-o sală de judecată. Era un bărbat atrăgător. Ei i se părea chiar al naibii de atrăgător. Dar, Doamne, era extrem de periculos. Și ea era nebună.

– Credeam c-o să mă oprești, spuse el cu o voce răgușită și șoptită. Știu că tot ce i s-a întîmplat lui Zoe te-a făcut să te temi.

Ea stătea încremenită pe scară. Era primul bărbat din cîți cunoscuse care văzuseră prin ea. Datorită profesiei lui, bineînțeles; trebuia să cunoască foarte bine fobiile unei victime, dar o șoca faptul că emoțiile ei erau atît de transparente pentru el. În general, nu avusese noroc cu bărbații, deoarece rezerva ei era luată drept răceală; un sărut într-un moment nepotrivit și ea dispărea. Dar o făcea numai pentru că îi era frică. Avea toate motivele să-i fie.

– Sexul nu e un act blînd, spuse el. Prin natura sa e violent. Nu judecăm bărbații cît de bărbați sînt după cît de violenți sînt.

Ea își dădu la o parte din ochi șuvița de păr ud. Mîna îi tremura. În spatele ei, ploaia cădea neîncetat. Ardea de dorința de a-i fi cald și a fi uscată. De a se afla într-un loc sigur, departe de acel bărbat care o înspăimînta.

– Nu te condamn, Claire. Nu te condamn deloc. A fost numai vina mea.

– Atunci lasă-mă-n pace.

– Mă simt atras de tine. Vreau să fiu cel care-ți alungă temerile.

– Nu. Nu. Lasă-mă! izbucni ea, după care se în-

toarse, nesuportînd să-l vadă cum stătea rezemat de balcon, disprețuind mirosul de bumbac curat și cel de bărbat abia ieșit de sub duș.

Era capabil de violență. Știa acest lucru pentru că îl vedea în privirea lui, în felul în care părea să privească lumea, în lucrurile pe care le făcuse și, mai mult ca sigur, în cele pe care le văzuse. Poate pentru că știa că acest lucru se vedea, el se abținea. Poate că mai periculoși erau cei care nu știau că posedă acest lucru.

Dar ei îi era teamă să afle. Sexul era, într-adevăr, un act violent, indiferent cît de pline de dragoste și de blîndețe ar fi fost intențiile. Și, chiar dacă era o femeie disperat de singură, chiar dacă avea necesități și putea să se uite la el, să-l miroasă, să-l atingă și să-și înțeleagă dorințele, prăpastia era atît de îngustă.

Abisul, atît de adînc.

Îl privi îndelung. Frustrarea se citea pe chipul lui, iar cutele care îi ofereau atîta caracter feței, se adînciseră. Ar fi vrut să creadă că, în el, era mai mult decît dorința de a se culca cu o femeie de care se simțea atras, dar nu putea să fie sigură de acest lucru. Bărbații erau niște porci. Superficiali, cu ochelari de cal, motivați de sex și atît. Jameson se simțea atras de ea; voia să facă o cucerire. Nu putea să-și dea voie să creadă că era vorba de mai mult. Pentru că, dacă o făcea, se îndrăgostea de el.

Și abisul era atît de adînc.

Se întoarse și începu să coboare. I se păru că îl aude mormăind un fel de epitet, dar se forță să-l alunge din minte. Cînd ajunse în curte, se bucură deodată de ploaia rece, torențială. Frigul îi distruse orice urmă de dorință sexuală. Îi alungă fierbințeala de care fusese cuprinsă. O făcu să nu se mai gîndească la Liam Jameson, la sex și la ideea de a se duce în camera lui. Ploaia

era bună, îşi spuse ea iar şi iar, ca pe o rugăciune. Răceala ei îi tăie respiraţia. Apa aceea rece era ca un botez. O confirmare a celibatului ei; era iertare, destindere.

O abluţiune rece şi binecuvîntată.

Capitolul 17

Sărbătoarea trecu cu minimul de pompă. Oraşul New Orleans, umed, fericit şi grotesc, se pregătea pentru Mardi Gras. Claire fusese convinsă să petreacă revelionul în Cartierul Francez cu nişte foste colege de şcoală, dar, oricît de mult ar fi rîs, indiferent de cîte ori se plimbase pe Bourbon Street cu prietenele ei şi strigase în întîmpinarea noului an împreună cu mulţimea, nu era la fel ca în alţi ani. Majoritatea prietenelor ei aveau copii, iar bonele erau disponibile numai pînă la ora unu dimineaţa. Pentru prima oară în viaţa ei, Claire se trezise acasă în dimineaţa de Anul Nou înainte de ora două.

Veselia cheflilor din Cartier nu o deranjase niciodată prea mult; în definitiv, era originară din New Orleans, avea petrecerile în sînge. Dar, stînd în pat în primele ore ale dimineţii de Anul Nou şi auzind cîte o petardă aruncată pe Seventh Street, se simţi inexplicabil de tristă. Se întoarse cu gîndul la acel moment de la miezul nopţii, cînd toată lumea rîdea, se săruta şi se îmbrăţişa cu căldură. Îi fusese foarte greu să asiste la toate acestea, singură şi nedorită. Îi fusese aproape imposibil să schi-

ţeze un zîmbet optimist pentru anul care venea.

Mai ales cînd se gîndea la Jameson.

Nu o mai deranjase în ultimele cîteva zile. Presupunea că se dusese acasă, în Tulsa, de sărbători. Poate ca să fie cu soţia şi copiii. O uimea faptul că nu ştia nici măcar dacă avea o soţie şi copii, dar ştia cum mirosea într-un tricou alb de bumbac în timp ce ploua.

Nu avea nici o îndoială că avea să vină după ea din nou. Numai că nu ştia cînd şi cum. Pînă atunci, hotărî să fie cu băgare de seamă. Mai făcuse nişte investigaţii legate de moartea lui Zoe, revăzuse toate articolele vechi din ziare; ba chiar îşi promisese o excursie de o zi la Des Allemands, dar, cu venirea sărbătorilor, nu mai avusese timp. Mai era şi nou-descoperita plăcere de a-şi petrece vremea cu părinţii ei. Se ruga să nu se fi schimbat astfel numai datorită speranţei pe care le-o dăduse Jameson. Îşi dorea ca timpul şi distanţa să fi distrus, în sfîrşit, fantoma lui Zoe. Dar erau momente cînd dorinţa aceea părea slabă, mai ales cînd ochii mamei ei se înceţoşau şi o priveau pe Claire cu o intensitate înfricoşătoare, ca şi cum ar fi văzut o persoană a cărei reînviere o dorea atît de mult, încît şi-ar fi dat şi propria viaţă pentru asta. În asemenea momente, Claire ar fi vrut să se întoarcă la New York şi părinţii ei să nu o mai vadă niciodată.

Dar era un an nou, îşi spuse ea adormind, în sfîrşit. Balaurii puteau fi ucişi. Un început cu totul nou. Îl aştepta cu nerăbdare. Şi cu teamă.

Deţinuţii din cadrul Programului artistic al şerifului erau cocoţaţi pe schelele care acopereau zidul exterior lipsit de ferestre al închisorii centrale. Era acea perioadă a anului cînd acopereau cu purpuriu, verde şi auriu scena Crăciunului. Pictura aceea murală era singurul

semn mai înviorător în clădirea care adăpostea închisoarea, tribunalul şi principala secţie de poliţie. Departamentul de Criminalistică se afla la etajul al treilea al complexului de pe South Broad. Era o zi rece de luni după cea de Anul Nou cînd Jameson se duse acolo, în sfîrşit.

Zgribulit în haina sa, îi arătă legitimaţia poliţistei de la intrare şi ceru să-i facă legătura cu detectivul Williams. Femeia apăsă pe butoanele 131 de pe panoul din faţa ei şi, cu o expresie plictisită pe chip, lăsă telefonul să sune în timp ce stătea cu privirea aţintită asupra uşilor de sticlă. Era o privelişte teribilă, îşi spuse Liam. Vîntul rece zbura gunoaiele de lîngă „Nguyen's Gas-n-Go" în mijlocul străzii; avocaţii îmbrăcaţi în trenciuri se îndreptau spre închisoare pentru a sta de vorbă cu clienţii lor; din cînd în cînd, deţinuţii cu lucrurile personale înghesuite în pungi de plastic ieşeau pe uşa principală a închisorii, amintind în permanenţă de supraaglomerarea închisorilor şi de sistemul juridic stil uşi turnante.

– Domnule detectiv Williams, vă caută cineva de la FBI, spuse femeia în receptor făcîndu-i semn să-i arate legitimaţia din nou. Agent Jameson. Sediul din Tulsa. Am înţeles, zise ea, apoi puse telefonul în furcă. Lifturile sînt în stînga. Detectivul Williams e în camera 329.

– Mulţumesc, zise Liam zîmbind.

Îi zîmbi şi ea şi un licăr de interes îi apăru în ochi. Totuşi, era prea tîrziu acum pentru conversaţie. Jameson ieşi fără să mai scoată un cuvînt.

Biroul lui Williams semăna cu al lui, numai că era într-o stare şi mai proastă. Fotoliile din vinilin erau identice, dar cele ale detectivului erau crăpate şi umplutura ieşea prin partea din spate a unuia. O bandă izolantă îl ţinea întreg. În încăpere era foarte cald şi mirosea a tapet umed. Williams, un negru de vreo patruzeci şi ceva

de ani, cu părul scurt, puțin încărunțit, stătea la birou cu o expresie care parcă spunea „ce dracu' mai vrei și tu?"

– Am venit să văd dosarul Green.

– Care dosar Green? Cred că avem vreo patruzeci și șase.

– Zoe Green.

– Ah, ăsta.

Liam cuprinse spatele unui fotoliu și își înălță sprîncenele întrebînd parcă „Am voie?"

Williams încuviință și, oftînd adînc, apăsă cîteva taste ale computerului de lîngă birou.

– Zoe Green. Da, îmi amintesc. Hei, tipa a fost găsită într-un șanț din Des Allemands. De ce nu vă duceți să-i bateți pe ei la cap?

– Aș vrea să văd dosarele de-aici mai întîi. A dispărut din New Orleans, mai ții minte?

Detectivul puse mîna pe telefon.

– O să sun în camera dosarelor. Dar, din cîte-mi amintesc, nu e prea mult. De ce vă bateți capul cu cazul ăsta după cinci ani?

– Redeschidem dosarul în mod oficial. Vrem să vedem dacă nu cumva e opera vreunui criminal în serie.

Derrell Williams îl privi în ochi pe Jameson. Se uită în altă parte abia cînd îi răspunse cineva din camera dosarelor.

– Adu-mi dosarele Zoe Green. Da, spuse el în receptor, după care închise. De ce dracu' credeți că a fost omorîtă de un criminal în serie?

– Fantastic, nu?

– Da, cam fantastic. Mai ales după cinci ani.

Jameson zîmbi.

– N-a avut un iubit care s-o omoare. N-a făcut-o tatăl ei. Nimeni din jurul ei n-a avut motiv s-o facă. Așadar, ce-a rămas?

– Aşa gîndiţi voi, marii agenţi FBI? Dumnezeule, ar trebui să mă las de meseria asta şi să mă duc acolo unde-i munca mai uşoară! Ce stil de a gîndi! Dacă A e adevărat şi B e adevărat, atunci totul duce la Z.

Jameson rîse, în sfîrşit. Se lăsă pe spate în fotoliu pentru a aştepta cît mai comod dosarele şi îl privi pe Derrell Williams.

– Poţi s-o numeşti presimţire. Oricum, investigăm cazul din nou.

– De ce?

– Pentru că o cercetez şi pe sora lui Zoe Green, de aceea.

Un ofiţer veni cu dosarele, le puse pe biroul lui Williams şi ieşi fără să scoată un cuvînt.

Williams le luă şi o fotografie a lui Zoe căzu dintr-unul. Le înfăţişa pe cele două gemene. William o privi îndelung.

– Erau frumoase, nu? spuse el.

– Da, zise Jameson, de data aceasta fără zîmbetul lui dezarmant.

– N-am putut să facem prea mult. N-am găsit nici o urmă.

– Ştiu.

Williams îşi ridică privirea.

– Nu pot să-ţi fiu de nici un folos, Jameson, ştii asta foarte bine. Am şaisprezece cazuri pe cap în momentul ăsta, cînd media naţională e mai puţin de jumătate din cifra asta.

– Ştiu. Capitala crimei din SUA. Eşti extrem de ocupat. De aceea îţi iau cazul ăsta să mă ocup de el.

– De ani de zile n-am mai avut de-a face cu un criminal în serie.

– De cînd Quinlin a fost arestat aici, nu?

– Exact şi aşa aş vrea să rămînă, spuse Williams pe

al cărui chip apăru o expresie de greață. Știi, eu am fost primul polițist care a intrat în casa lui Quinlin, unde i-au găsit pe toți băieții și părți din trupurile lor. Am țipat ca o femeie cînd am dat peste primul piept.

Jameson nu putea să facă altceva decît să se uite la Williams și să-l lase să vorbească.

– Nu-mi plac criminalii în serie, repetă Williams.

– Nimănui nu-i plac.

– Ce-o să faceți dacă o să găsiți unul aici?

– O să punem mîna pe el.

– Mă mai gîndesc. Eu tot mai sînt de părere că tipa s-a încurcat cu vreun nemernic și lucrurile au scăpat de sub control.

Jameson ridică din umeri. Apoi se ridică de pe fotoliu și luă maldărul de dosare.

– Majoritatea materialelor de aici sînt fotocopii ale dosarelor lui Minnefield?

– Aș fi putut să-ți spun asta fără să mai aduc dosarele, zise Williams frecîndu-și falca și privindu-l. Asta ți-e specialitatea, Jameson? Criminalii în serie? întrebă el, apoi clătină din cap și aproape că se cutremură. Dumnezeule, nu te invidiez deloc! Cum reușești să dormi noaptea? Trebuie să ai niște coșmaruri îngrozitoare!

– Nici o problemă. Dorm ca un prunc, spuse Jameson îndreptîndu-se spre ușă. Mă trezesc din două în două ore țipînd.

Prima paradă de Mardi Gras trecu pe Canal Street la jumătatea lui ianuarie. Cele mai mici erau forțate să aibă loc mai devreme pentru a nu sta în calea persoanelor importante: Rex, Bacchus, Endymion. Cele mai mari grupuri erau cele mai noi. Nouveaux riches cu prea puține legături cu vechiul New Orleans pentru a intra în

Comus făcuseră un lucru de neiertat: îşi constituiseră propriile grupuri. Numeroşi doctori şi avocaţi constituiau acum Grupul din Seraphina, toţi fiind respinşi de către membrii Asociaţiei 555. Dar ceea ce le lipsea în poziţie socială se compensa prin ostentaţia cu care incitau mulţimile. Parada Seraphina era extrem de mare şi întotdeauna afişa numele unei mari vedete de cinema. În ultimii ani, grupul crescuse atît de mult, că trebuia să-şi organizeze balul în Louisiana Superdome.

Însă grupurile cele mai mari nu erau întotdeauna cele mai bune, după părerea celor de la 555. Păstrarea tradiţiei era mai impresionantă în rîndurile lor. Vechile grupuri, ca Dante şi Grupul lui Ganymede încă mai foloseau „flambeaux", torţe aprinse cu petrol lampant şi purtate de negri angajaţi la începutul paradei. Păstrînd vechea tradiţie de a lumina drumul parcurs de paradă, oamenii aruncau monede în calea celor care purtau torţele. Cei din vechile grupuri vedeau în aruncarea monedelor un semn de recunoştinţă, în timp ce alţii vedeau în acest gest un simbol al discriminării. Torţele erau periculoase şi nefuncţionale, se plîngeau oamenii. Mai mulţi muriseră arşi după ce petrolul lampant li se scursese pe cap, periculos de aproape de torţe. În plus, luminile fluorescente de pe străzi înecau strălucirea torţelor. Păstrarea unei tradiţii ca aceea a purtătorilor de torţe nu era decît o demonstraţie de Samboism, după cum susţineau membrii grupurilor noi.

Totuşi, era o tradiţie, spuneau cei vechi. Împreună cu căruţele de lemn vechi de secole, care, pe vremuri, erau trase de catîri şi, acum, de tractoare, aminteau de cît timp Mardi Gras făcea parte din viaţa oraşului şi aşa trebuiau să rămînă.

Cei care disprețuiau practica acelor „flambeaux" doreau să fie abolită, însă aceasta era şi mai agreată de

masele de oameni fără adăpost care se aflau pe parcursul străbătut. Era un fapt bine ştiut că, pînă seara, majoritatea cîştigau pînă la o sută de dolari în mărunţiş şi, în ultima vreme, se discuta despre punerea albilor să poarte tradiţionalele „flambeaux". Existau acum atîţia albi de la Armata Salvării şi Ozanam Inn care doreau să poarte torţele, încît scandaluri interrasiale izbucneau adesea înaintea paradelor. Unele din ele sîngeroase.

Încă o parte din încurcatul nod al rasismului, îşi spuse Laborde răscolind printre scrisorile de pe birou şi găsind încă una de nemulţumire de la NAACP. Aceştia se plîngeau iarăşi în legătură cu „flambeaux", dar greşeau plîngîndu-i-se lui. Laborde era Grand Marshal de Dante anul acela şi era de părere că „flambeaux" puteau să fie ori albe ori negre, numai să se păstreze tradiţia. Nu suporta completa distrugere a tradiţiei şi renunţarea la vechile obiceiuri era cel mai rapid mod de a o ucide. El făcea tot ce îi stătea în putinţă să fie acceptată o soluţie mai moderată. Mai bine să se schimbe, decît să se elimine complet, spunea el, însă nu toată lumea era de acord. Cei din grupul Dante vorbeau să nu se mai facă nici o paradă începînd cu anul următor. În ultimii ani existaseră alte victime. În ciuda insistenţelor lui Everard, două din grupurile cele mai vechi hotărîseră să nu mai participe la paradă în semn de sfidare a unei noi ordonanţe a primăriei, potrivit căreia grupurile trebuiau să primească în rîndurile lor oameni de orice rasă. Credeau că toată lumea avea să le susţină decizia. În definitiv, grupurile Charis şi Ganymede participau la paradă într-o formă fixă încă din 1872 şi, cu siguranţă, acel lucru era mai temeinic decît a avea negri sau cîţiva evrei în rîndurile lor.

Totuşi, Everard îi avertizase. Poate că oamenilor nu le păsa că ei existau de mai bine de un secol, le spu-

sese el. Era o idee revoluționară, dar existau momente cînd oamenii săi aveau nevoie să li se injecteze puțină realitate în mințile amorțite. Nu te puteai aștepta ca masele de burghezi să înțeleagă pînă și cele mai clare nuanțe referitoare la poziția socială și nici să le pese, spunea el, de asemenea, șocîndu-i și reducîndu-i la tăcere.

În final, grupurile nu îl ascultară. Își menținură hotărîrea, nu participară la paradă și totul se dovedi un exemplu perfect pentru zicala „ai grijă ce-ți dorești, că s-ar putea să se împlinească". Publicul nu avu nici o reacție. În cele din urmă, faptul că Charis și Ganymede participaseră la parada din 1872 nu îl impresionă pe locuitorul pe rînd al orașului New Orleans, care nu dorea decît să cîștige bani de pe urma turiștilor care veneau cu ocazia Carnavalului. Ambele grupuri, după ce se separară de ceilalți, își pierdură atracția. Acum, că erau invizibile, își pierdură chiar și statutul de organizație. Nu erau decît niște societăți secrete, constituite din persoane lipsite de importanță, care nu mai impresionau pe nimeni.

Everard avu cel puțin satisfacția de a-i fi prevenit. Le spusese că membrii consiliului evreiesc orășenesc nu aveau să plîngă dacă dispăreau de pe fața pămîntului, pentru că existau o mulțime de grupuri noi – trist, poate, dar fără tradiția celor vechi – care abia așteptau să participe la programul sezonului.

Astfel că tradiția se pierdea, cum se întîmplă adesea, și Everard era scîrbit de rezultat. Ganymede și Charis ar fi trebuit să ajungă la un compromis. El avea să facă tot ce îi stătea în putință ca Dante să nu repete acea greșeală. Nu își putea permite ca un alt grup vechi să dispară pentru totdeauna, mai ales că singurii care plîngeau după ele erau numai morții.

– Domnule președinte Laborde, vă caută cineva.

– Cine e? se răsti el, ridicîndu-şi privirea.

Dacă le scria din nou celor din NAACP, însemna să dea foc unei cruci în propria lui curte.

– Un agent FBI, domnule, spuse D'Hemecourt împreunîndu-şi mîinile ca şi cum s-ar fi distrat teribil.

Everard îşi ridică privirea. Liniştea care urmă fu asurzitoare.

– Ce naiba vor? întrebă el cu o voce înşelător de liniştită.

Fiind un înguşitor din fire, Dem făcu tot posibilul să-i alunge temerile.

– Nu ştiu, domnule. E chiar supărător. N-aţi putea să-i omorîţi, pur şi simplu?

Laborde îşi coborî iarăşi privirea făcînd tot posibilul să nu arate cît de mult îl enerva Dem. Se întîmpla ceva cu secretarul lui de cîteva zile. Avea să afle ce anume, dar acum nu putea.

– Lasă-l să intre – e un bărbat, nu?

– Da, domnule, spuse Dem dispărînd dincolo de uşile duble şi, imediat, reapăru însoţit de un bărbat înalt, în blugi, şi cu părul strîns în coadă.

Agentul era unul din acei indivizi care păreau să fi ieşit dintr-un film cu Steven Seagal. Cu cizme de cowboy şi o geacă veche de baseball, nu era, cu siguranţă, tipul elegant care se considera Laborde. Era genul de om care nu dădea doi bani pe buna cuviinţă. Îmbrăcămintea lui simplă ar fi trebuit să-l facă să intimideze mai puţin, dar nu era aşa.

Laborde nu putu să-şi dea seama exact care era motivul pentru care simţi deodată un fior de groază străbătîndu-i venele. Bărbatul acela nu avea nimic ieşit din comun în afară de înălţimea sa de peste un metru optzeci. Totuşi, agentul avea o privire pătrunzătoare care spunea parcă „Mă uit la tine, jegule" şi care îl făcea pe

Laborde să nu se simtă bine deloc. Nu era obişnuit cu o asemenea privire; mai precis, nu avea nici un chef să converseze cu un răzbunător de la oraş, îndeosebi cu unul care lucra pentru FBI.

Antipatia subită a lui Everard nu era deloc surprinzătoare, dar se convinse că era absolut necesar să-şi ascundă sentimentele timp de zece minute, căci avea să aibă grijă să nu dureze mai mult.

– Eh, cum ar putea Asociaţia 555 să fie de folos FBI-ului? întrebă el, zîmbind mieros şi ridicîndu-se de la birou.

Se folosi foarte mult de bastonul său de abanos, de parcă acesta l-ar fi făcut să pară mai nevinovat decît era. Cu el, arătă spre două fotolii din piele.

– Vă rog, să luăm loc.

Agentul încuviinţă, dar, înainte să se aşeze, duse mîna la buzunarul de la spate. Legitimaţia era cît se poate de autentică.

– Agent special Jameson. Sediul din Tulsa. Sînteţi J. Everard Laborde?

– Da, spuse el şi zîmbetul i se lărgi din ce în ce mai mult, pînă cînd Laborde avu senzaţia că i se desprinsese de faţă şi că plutea deasupra capului. De unde ştiţi cum mă cheamă, dacă îmi permiteţi să vă întreb?

Expresia de pe chipul celuilalt era de nedesluşit.

– Numele dumneavoastră e scris cu litere aurii chiar pe uşă.

Everard rîse.

– Ce ridicol! Bineînţeles! Trebuie să mă iertaţi, domnule agent Jameson. Îl văd în fiecare zi. E ca atunci cînd nu-ţi ştii numărul de telefon, pentru că nu suni niciodată, zise el şi se întoarse brusc spre secretar. Dem, cafea, te rog.

– Da, domnule, răspunse Dem, dar nu se grăbi

deloc.

– Deci, cu ce vă putem fi de folos?

Îi plăcea tare mult să folosească regalul „noi". Era unul din privilegiile oferite de președinție. Dumnezeule, crea distanța dintre el și cealaltă persoană, și, acum, voia neapărat să pună distanță între ei!

Agentul FBI zîmbi.

– Singurul care mă poate ajuta sînteți dumneavoastră, domnule. Investigăm uciderea unei femei care, înainte să dispară, a fost văzută pentru ultima oară în această clădire. Potrivit dosarelor poliției, a fost intervievată de dumneavoastră, apoi a dispărut.

Inima lui Laborde bătea atît de tare, încît era în stare să jure că necioplitul acela din Tulsa o auzea.

– Dacă femeia la care vă referiți e Zoe Green, crima a avut loc acum cinci ani. De ce să discutăm, din nou, despre acest lucru?

– Redeschidem cazul.

– Aveți dovezi noi? întrebă Laborde ținîndu-și mîinile pe genunchi.

Faptul că nu putea să încleștеze pumnii îi provoca o durere aproape fizică.

– Nu pot să discut despre dovezi cu dumneavoastră, domnule. Am venit să vă pun cîteva întrebări, să obțin răspunsuri și atîta tot, spuse bărbatul întinzîndu-și picioarele.

Era extrem de relaxat și de degajat, în vreme ce Everard ar fi vrut să arunce cizmele acelea insolente direct în stradă.

– Sînt foarte uimit, spuse el. Crima a fost comisă cu ani în urmă și ați spus că sînteți din... Tulsa? Ce legătură are Oklahoma cu uciderea acestei tinere?

– Aici n-are importanță ce legătură am eu, ci ce legătură aveți dumneavoastră, domnule Laborde.

Dacă tipul ar fi purtat o pălărie „Stetson", Everard ar fi putut să jure că se uita la el pe sub borul larg, urmărindu-i fiecare mişcare şi fiecare gest. Asemeni unui şarpe în iarbă.

– Bineînţeles, spuse Laborde luînd ceaşca de porţelan oferită de Dem şi se supără teribil cînd agentul refuză cafeaua. Dar adevărul e că nu am altceva de oferit. Fata a fost aici. Am intervievat-o la fel ca pe multe alte persoane care doreau postul respectiv, după care a plecat. Nici n-am mai văzut-o, nici nu ne-am mai gîndit la ea. De fapt, n-am aflat de dispariţia ei decît atunci cînd poliţiştii au ajuns cu cercetările aici.

– De ce?

Laborde îl privi uimit. Spera ca acel individ să sesizeze că nu-i plăcea subiectul şi să renunţe cît mai repede.

– De ce... ce? întrebă el imperios.

– De ce n-a sesizat nimeni dispariţia unei femei care tocmai fusese intervievată aici, la club?

– Acesta nu este un „club", domnule agent Jameson, ci o organizaţie onorabilă care există încă din secolul al nouăsprezecelea.

– Da. Cred că, dacă tot mă aflu aici, ar trebui să aflu mai multe despre această organizaţie.

Laborde trase adînc aer în piept.

– Nu ştiu cum ar putea ajuta acest lucru investigaţia.

– Putem să rezolvăm crime la fel de vechi ca acest club, domnule Laborde, dacă obţinem toate piesele puzzle-ului. Deci, de ce n-a remarcat nimeni că femeia care a dispărut fusese văzută ultima oară aici? Despre dispariţia ei s-a vorbit foarte mult la buletinele de ştiri de seară, s-a scris pe prima pagină a ziarelor.

– N-a remarcat nimeni, pentru că nimeni în afară de mine n-a văzut-o, iar eu am uitat de ea imediat. Era total

lipsită de importanță, venise doar la un interviu pentru postul de secretară, ceea ce nu e un lucru tocmai de luat în seamă.

În spatele lor, Laborde îl auzi pe Dem zdrăngănind cestile. Alt gest pentru care avea să plătească. Everard continuă:

– În plus, vă rog să mă iertați, domnule agent Jameson din Tulsa, Oklahoma, dar nu sînt întotdeauna la curent cu ultimele evenimente. O jidancă dispărută în acest oraș nu e ca o bombă atomică ce stă să explodeze, nu credeți?

– Jidancă. Nu cred că am mai auzit pe cineva folosind acest cuvînt. Dumneavoastră cunoașteți foarte bine limba engleză, domnule Laborde. Asemenea cuvinte nu se mai folosesc de ani de zile. Ce v-a făcut să credeți că era evreică?

Everard făcu un efort extraordinar pentru a nu-și da ochii peste cap de exasperare.

– Ah, nu știu ce anume. Bineînțeles că nu am discutat nimic despre religia ei, dar numele și înfățișarea ei m-au făcut să mă gîndesc ca la o evreică.

– Deci numele și înfățișarea ei vi s-au părut ieșite din comun.

– Pentru mine a fost doar tînăra evreică ce a dispărut după interviu. N-am ce să spun mai mult.

– A părăsit clubul imediat după interviu?

„Iarăși cuvîntul acela .Club/. Ca și cum membrii lui 555 ar fi fost cercetași sau ceva de acest gen."

– Cred că da. Trebuie să mă iertați, dar a trecut atîta timp. Nici nu-mi amintesc interviul. Întrevederea noastră a fost atît de scurtă și de lipsită de însemnătate, încît nu găsesc că ar mai fi ceva de discutat, nu credeți? spuse el strîmbînd din gură dezgustat. Așa că, dacă nu mai este altceva, domnule agent Jameson, v-aș ruga să mă

scuzați, dar mă întîlnesc cu cineva la dejun.

– Desigur. O să revin după-amiază.

– Vreți să spuneți că mai aveți întrebări! exclamă Everard făcînd tot posibilul să pară insultat și exasperat.

– Aș vrea să știu mai multe în legătură cu acest loc. Cum se numește, dacă vreți să-mi mai spuneți o dată?

Laborde se încruntă.

– Asociația 555.

– Sună ca un cult satanic.

– Poftim?

– Nu, cred că atunci ar fi trebuit să se numească Asociația 666.

Bestia zîmbi, dar cel puțin se ridică, punînd capăt discuției deocamdată.

– Ar mai fi ceva înainte să plec. De ce ați spus că Zoe Green era lipsită de importanță?

– Am spus eu asta? N-am vrut să par insensibil.

– EEOC vă face să dați anunțuri pentru toate posturile pe care le aveți libere?

– Ne place să credem că sîntem întotdeauna dispuși să primim membri noi. N-avem nevoie de un observator federal.

– Deci, nu vă pot obliga să angajați un evreu, dacă nu doriți. Puteți să spuneți că nu are calificarea necesară, nu-i așa?

– Încercați să folosiți cuvinte pe care nu le-am spus, domnule agent Jameson? Pentru cultura dumneavoastră generală, să știți că Zoe Green a fost angajată. Dacă nu mă înșeală memoria, a fost sunată, nu era acasă, dar i s-a lăsat un mesaj în acest sens.

Acest lucru păru să-l mire pe individ și lui Laborde îi plăcea teribil cînd era în avantaj.

– Vreți să spuneți că aveați de gînd să o angajați pe fata aceea și, totuși, nimeni din cadrul organizației n-a

remarcat că despre dispariția ei s-a vorbit la știrile de seară? întrebă agentul sfredelindu-l cu privirea. Înainte să plecați la masă, aș vrea să-mi dați dosarul ei.

– Perfect. Vă spun încă o dată că nu pricep ce legătură are asta cu uciderea și dispariția ei, dar o să vă dau dosarul. Totuși, trebuie să vă spun că detectivii care au investigat cazul au primit o copie atunci. Consider că este un lucru destul de supărător.

– Aș vrea și eu o copie. Vă promit că v-o aduc înapoi după- amiază.

Iarăși zîmbetul acela, stil Tom Cruise. Laborde începu să-și închipuie cum ar fi arătat acea gură frumoasă plină de sînge. O răsucire bună de cuțit și un stomac se puteau umple imediat. Aflase acest lucru din „Gray's Anatomy" a tatălui său și și-l demonstrase cu numărul cinci, singurul bărbat pe care fusese obligat să-l ucidă. Numărul cinci fusese îngrijitor la asociație. Îl văzuse pe Everard vîrînd-o pe numărul patru în portbagajul Mercedes-ului său 450SL. Astfel că Laborde fusese silit să comită două crime în anul acela, iar anul următor, de Mardi Gras, cînd propusese ca, în Noaptea Crimei Misterioase, să fie ucis un îngrijitor, scandalul fusese teribil. Nu că ar fi remarcat cineva absența îngrijitorului. Dacă era să te iei după apatia polițiștilor, bărbații de culoare dispăreau de la locurile lor de muncă și de la locuințele lor adesea. Nu, dezaprobarea fusese legată de sexul victimei. Membrii voiau ca victima să fie o femeie.

Anul următor, Laborde fusese încîntat să le ofere una.

– Dem, adu dosarul lui Zoe Green, te rog, spuse Laborde cînd Dem apăru cu o altă ceașcă de cafea.

Dem încuviință.

– Cum e îndosariat?

– De unde să știu? Nu eu sînt secretar.

Primindu-şi mustrarea, Dem se retrase în biroul său. Trecură cinci minute. Tăcerea era extrem de apăsătoare. Laborde nu mai avea subiecte de conversaţie. Nu voia decît ca acel agent FBI să plece odată din biroul lui.

– Nu găsesc nici un dosar referitor la Zoe Green, domnule, spuse Dem după alte cinci minute.

– Obişnuiesc să păstrez orice. Ţin toate dosarele pentru cazurile în care vreau să înlocuiesc pe cineva, zise Everard aruncîndu-i lui Dem o privire plină de subînţeles. Du-te şi caută-l!

– Vă spun că nu mai avem acel dosar. Pur şi simplu, nu-i acolo. Puteţi să mergeţi să vă convingeţi.

Laborde îşi coborî privirea şi descoperi că încheieturile degetelor i se albiseră.

– Ce ar fi putut să se întîmple cu dosarul acela, Dem? Ai distrus cumva materiale pe care n-ai avut permisiunea să le distrugi?

– Categoric nu, domnule. Nici n-am văzut dosarul acela în viaţa mea.

– Ei bine, am avut unul. Ştiu asta foarte bine, zise Laborde aruncîndu-i o privire pe furiş agentului.

Nu voia să fie acuzat că distrusese informaţii. Dacă dădea de bănuit că ascundea ceva, agenţii s-ar fi năpustit asupra lui asemeni unor muşte asupra unui stîrv.

– E în locul unde sînt ţinute dosarele, Dem. Ştiu asta foarte bine. L-am văzut chiar săptămîna trecută cînd am căutat ceva în dulap.

– Ei bine, domnule, acum nu mai este.

Laborde zîmbi din nou.

– Este evident că e vorba de o confuzie, îi spuse el lui Jameson. Ce-ar fi să vi-l trimit prin fax cînd o să-l găsesc?

– Nu vă mai deranjaţi. O să-l iau după-amiază.

– Da. Desigur. Am uitat că o să ne onoraţi cu o altă

vizită, spuse Laborde ridicîndu-se şi întinzîndu-i mîna. Pe curînd, domnule agent Jameson.

– Pe curînd, repetă Jameson aruncîndu-i o privire despre care Everard era convins că era plină de suspiciune, după care plecă, luîndu-şi cizmele de cowboy şi privirea acuzatoare.

– Ei bine, unde e dosarul? îl întrebă el imediat pe secretar.

– Zău nu ştiu! Nu l-am văzut niciodată şi nici măcar nu ştiu unde era ţinut...

– La Z de la Zoe Green. Dosarul avea pe el iniţialele ei.

Dacă Dem era surprins de acele informaţii oferite brusc, nu o arăta.

– Nu contează cum era îndosariat, m-am uitat şi la „G" şi la „Z", dar n-am găsit nimic, domnule.

Laborde îl împinse la o parte, şi se duse în biroul lui Dem, deschizînd repede sertarul de la litera „Z". Imediat începu să înjure.

– Nu-l văd. Trebuie să fie pus undeva greşit. O să stai toată ziua să cauţi în toate sertarele.

– Eu nu pun niciodată un dosar unde nu trebuie, domnule Laborde. Absolut niciodată! zise Dem.

Laborde îl privi furios.

– Dacă nu e pus în altă parte, înseamnă că lipseşte. Dacă lipseşte, înseamnă că l-a luat cineva. Cine?

O expresie ciudată apăru deodată pe chipul lui Dem.

– Cine a luat dosarul? îl întrebă Laborde din noi mijindu-şi ochii. A mai fost cineva aici care a cerut să vadă dosarul în afară de agentul Jameson? Ai făcut ceva cu el?

– Nu, domnule. Pînă acum nici n-am ştiut că exista. Dar trebuie să recunosc că interesul dumneavoastră pentru el e foarte ciudat. Şi ceea ce i-aţi spus agentului

Jameson a fost straniu. N-am ştiut că obişnuiţi să umblaţi în dulapul cu dosare.

Laborde încremeni. Se făcu roşu la faţă de furie, dar reuşi să se abţină.

– N-am spus că m-am uitat pe dosar, zise el pe un ton amabil. Îmi amintesc doar că l-am văzut cînd tu n-ai fost în preajmă ca să-mi dai un dosar de care aveam nevoie. E cumva o crimă?

Dem păru să zîmbească.

– Nu, domnule. Nu e o crimă.

Laborde îl privi fix cu ochii mici.

– Găseşte dosarul ăsta, domnule secretar. Găseşte-l sau o să pleci de aici fără să mai ai permisiunea de a te întoarce nici ca membru, nici altcumva. Înţelegi?

– Da, domnule, spuse Dem părînd să se înfurie, dar şi el reuşi să nu arate acest lucru.

– Voi lua masa jos cu preşedintele lui Tulane. Cînd termin, vreau să văd dosarul complet pe biroul meu.

– Îl veţi vedea, domnule. Îl veţi vedea, zise Dem, după care îşi făcu de lucru la dulapul cu dosare, de parcă ar fi fost sigur că avea să găsească dosarul respectiv pus greşit la litera „K".

Everard plecă la masă, fără să observe privirea ciudată pe care i-o arunca Dem şi nici că acesta luă o carte de vizită de pe biroul său, pe care erau trecute adresa şi numărul de telefon ale lui Claire Green.

Capitolul 18

Jameson îşi dorea să se poată duce acasă şi să uite de ea. Autorităţile locale puteau să găsească orice noi indicii. După întîlnirea cu J. Everard Laborde, era convins că nu era ceva în regulă cu acel individ. Nu trebuia decît să pună vreo doi agenţi federali pe urmele tipului şi aveau să aibă dovezile care le lipseau.

Însă nu putea să-i mărturisească lui Gunnarson că voia să dea bir cu fugiţii. Ar fi părut prea ciudat; ar fi necesitat o explicaţie. Deja îi era groază cînd se gîndea să-i spună lui Gunnarson „Trebuie să renunţ la caz pentru că, ei bine, cum spune o vorbă din bătrîni: La mijloc e o femeie..."

Aşa că trebuia să rămînă şi să încerce să nu se mai gîndească la Claire Green. În schimb, avea să se concentreze asupra lui J. Everard Laborde. Tipul era, categoric, înfumurat. Liam nu ştia de ce, dar, dacă erai înfumurat, nu erai nepărat un ucigaş, însă merita să-l cerceteze puţin. Nu spusese adevărul în legătură cu intervievarea lui Zoe Green, de acest lucru era convins. Şi primul lucru care avea să-l întrebe pe ticălos cînd avea să se ducă iarăşi la adresa Canal 555 era de ce se

uitase pe dosarul lui Zoe. Acea afirmație îi dădea de gîndit şi nici un răspuns nu îi alunga sentimentul neplăcut pe care îl avea. A studia un dosar vechi era destul de firesc, dar mai multe cazuri de crimă erau rezolvate legîndu-te de lucruri obişnuite.

– Nu mai visa cu ochii deschişi, domnule agent. Nu-mi place expresia din ochii tăi. Am senzația că o să aud de criminalii ăştia pe care îi cauți şi ştii ce simt față de ei, spuse detectivul Williams.

Liam zîmbi. Williams nu era prost deloc. Într-adevăr, el se aflase la mii de mile distanță.

– Deci ai fost şi ai vorbit cu tipul, hm? Te-ai dus exact la Asociația 555, spuse detectivul despachetînd un sandviş imens. Trebuie să recunosc, numai un tip din afară ar fi putut să facă asta. Eu aş fi îngrozită de intimidat.

– Am auzit că oamenii ca tine n-au voie să intre acolo, spuse Liam privindu-l cu atenție.

În cele din urmă, Williams ridică privirea.

– Am veşti pentru tine, Okie, nici cei ca tine n-au voie acolo, istețule.

Liam rîse uşor.

– Şi, vrei să vii cu mine după-amiază? Putem să-l presăm zdravăn pe tip. Pare destul de agitat.

– Domnul Laborde nu vrea ca reputația teribilă a asociației lui să fie pătată de ceva, spuse detectivul muşcînd din sandviş şi o frunză de salată îi rămase în colțul gurii. Ştii doar că există de multă vreme.

– Da. Mi s-a spus. Şi mi s-a spus. Şi mi s-a tot spus. Dar asta nu înseamnă că sînt niște sfinți, zise Liam uitîndu-sè la Williams care muşcă din nou din sandviş.

– Dar nu înseamnă nici că sînt criminali, zise Derrell ştergînd picătura de muştar de pe bărbie cu un şervet de hîrtie.

– Deci vrei să vii?

Williams mai muşcă o dată, apoi încă o dată şi mestecă îngîndurat. Liam aşteptă cu privirea aţintită asupra sandvişului.

Detectivul păru să observe acest lucru.

– Încă n-ai mîncat de prînz, domnule agent special?

– Nu, am venit direct aici, spuse el şi se aplecă în faţă. Ce e în chestia asta? Trebuie să recunosc că-i un sandviş tare ciudat.

– Stridii prăjite.

– Cred că glumeşti.

– Deloc, şi sînt grozave. Vrei să spui că n-ai mîncat niciodată aşa ceva?

– De unde să luăm stridii în Tulsa?

– Atunci, trebuie să guşti. La naiba, şi mi-era o foame de lup! zise Williams întinzîndu-i şervetul în care mai era jumătate din sandviş.

Liam îl luă, muşcă o dată şi aproape tot conţinutul păru să iasă din baghetă. Dar era bun. Al naibii de bun! Era suficient colesterol în el pentru a doborî un bou, dar ar fi putut să-l mănînce pe tot. Derrell Williams era, însă, un tip mai solid ca el şi nu putea să-l împartă cu el.

– De unde se cumpără aşa ceva? întrebă el cu gura plină.

– De la „Mother's".

– „Mother's", spuse Liam hotărîndu-se să ţină minte, căci avea de gînd să ia cina acolo.

– Deci, crezi că ar trebui să trec pe la Asociaţia 555? întrebă Williams ştergîndu-se la gură cu ultima fărîmă de şervet. Eu, un membru al organizaţiei Ajutor Social Zulu şi al Clubului Plăcerii, să merg la 555? Hei, omule, cred că-mi surîde ideea. Cred că-mi surîde.

– Nu-i spune club. Mie mi s-a ţinut deja un discurs pe tema asta.

– Am înțeles, spuse detectivul ridicîndu-se și vîrîndu-și pistolul în toc, după care luă o haină de costum gri și și-o puse pe el.

– Frumos costum. Și eu am unul așa acasă, spuse Liam înghițind restul sandvișului. Ai putea să fii agent federal, Williams.

– Da, mă rog, de ce nu porți costume? După felul cum te îmbraci, s-ar zice că ești un șmecher.

Liam căută un șervet, dar renunță și se șterse la gură cu dosul mîinii.

– Nu pot să fiu șmecher, domnule detectiv, zise el suflecîndu-și mînecile și arătîndu-i brațele. Uite, n-am tatuaje.

– Grozav. Un agent FBI șmecher.

– Hei, „Mother's" e în drum spre club?

Williams oftă adînc.

– Da.

– Omule, asta e ziua mea norocoasă, zise Liam.

– Am venit să stau de vorbă cu domnul Laborde, îi spuse Claire bărbatului de la ușa de la intrare.

– Vă așteaptă?

– Da, minți ea.

Poate că nu era necesar să mintă, dar sunase de multe ori, imediat după sărbători, și avea o bănuială că domnul D'Hemecourt, secretarul președintelui, nu-i transmitea domnului Laborde toate mesajele.

– Vă conduc eu.

Îl urmă pe același traseu pe care îl parcursese ultima oară cînd fusese acolo. Portarul bătu în ușa secretarului, dar nu primi nici un răspuns. Vîrînd capul pe ușă, văzu că nu era nimeni înăuntru.

– Probabil că secretarul e plecat pentru moment. Așteptați aici. Domnul Laborde este jos, unde ia masa

cu preşedintele lui Tulane, dar sînt sigur că nu va mai dura mult pînă cînd se va întoarce. Domnul D'Hemecourt va veni curînd.

O văzu aşezîndu-se pe canapeaua din faţa biroului lui D'Hemecourt şi plecă.

N-ar fi crezut că avea să fie singură de două ori în biroul acela, dar, cel puţin, avînd dosarul acasă, nu mai era tentată să tragă cu ochiul.

Pe măsuţa de cafea, acoperită cu un geam imaculat, erau cîteva reviste, aşa că luă ultimul număr al revistei „Presentation in Print" şi o răsfoi într-o doară. Nu trecu mult timp şi auzi pe cineva afară, în hol. Se aştepta să-l vadă pe domnul D'Hemecourt, dar fu surprinsă.

Timp de o secundă, bărbatul nu o văzu, dar ea avu destul timp să- l studieze. Nu era foarte înalt. Avea pînă în cincizeci şi cinci de ani, părul cărunt şi început de chelie, burtă, dar îşi ascundea defectele sub un costum de culoare închisă, confecţionat de comandă şi era ceva aristocratic în felul cum îşi ţinea bărbia, astfel încît majoritatea oamenilor ar fi spus că era chiar chipeş. Claire era sigură că femeile încă îl mai considerau atrăgător. Mergea ajutîndu-se de un baston din lemn de abanos, asemeni unui actor shakespearian.

– Domnule, zise ea deodată şi el o privi aproape cu sălbăticie în ochi, de parcă nu numai că nu s-ar fi aşteptat să fie cineva în acea încăpere, dar nu s-ar fi aşteptat să o vadă pe ea.

– Îl aştept pe domnul Laborde.

– Eu sînt Everard Laborde.

Era prudenţă în glasul lui, acelaşi gen de prudenţă pe care o manifestă starurile de cinema cînd sînt oprite pe stradă de un admirator.

– Speram să stau de vorbă cu dumneavoastră, domnule Laborde. În legătură cu sora mea.

– Aveți fixată o întîlnire cu mine?

Ea se înfioră cînd îi auzi tonul plin de răceală.

– Am tot încercat să fixez una, dar secretarul dumneavoastră nu vrea deloc să stea de vorbă cu mine.

– De ce vreți să discutați despre sora dumneavoastră? Cine e?

Claire avu impresia că el știa deja răspunsurile.

– Sora mea a fost Zoe Green. A murit aici acum cinci ani și a susținut un interviu pentru un post. Apoi a dispărut. A fost ucisă.

Laborde o privi fix. Secundele părură minute, în timp ce el înregistra fiecare trăsătură a ei pînă la marca poșetei. Era o privire tulburătoare, critică, ce te analiza, și Claire se întrebă cît avea să o mai suporte înainte să spună ceva nepoliticos.

– Aș putea să stau de vorbă cu dumneavoastră, domnule Laborde? întrebă ea la un moment dat, pierzîndu-și răbdarea.

El păru să contemple ceva, dar, deodată, ca și cum atenția i-ar fi revenit brusc, zîmbi și arătă spre biroul său.

– Poftiți, domnișoară Green, zise el dîndu-se la o parte și lăsînd-o să o ia înainte.

– Știu că sînteți ocupat. N-o să vă răpesc mult timp, spuse ea pe un ton apologetic așezîndu-se pe fotoliul de pluș de lîngă biroul acoperit cu sticlă.

El închise ușa. Claire se întrebă dacă D'Hemecourt avea să apară și să fie concediat pentru că o lăsase să intre, dar nu putea să-și facă griji pentru secretar. Avea propriile ei probleme.

– Sora mea, poate vă mai amintiți de ea, spuse Claire punînd fotografia lui Zoe – aceeași care fusese atașată la autobiografia din dosarul ZG – pe suprafața de sticlă a biroului.

Laborde o luă și o privi cu atenție.

– Cum spuneți că se numea?

– Zoe. Zoe Green.

– Green. Un nume evreiesc, nu-i așa?

– Uneori, da, spuse ea privindu-l cu atenție în ochi. Nu vi s-a părut că asta ar fi fost o problemă în cazul lui Zoe, nu? Adică, aveați de gînd să o angajați, mai țineți minte?

El zîmbi.

– A fost ucisă. N-am prea avut șansa să o angajez, nu credeți? În orice caz, Asociația oferă șanse egale tuturor. Religia nu ne influențează în nici un fel cînd ne hotărîm să angajăm pe cineva, domnișoară Green. Nu greșesc cînd spun domnișoară Green, nu?

Ea deschise gura să-l corecteze, dar nu voia să înceapă o discuție pe marginea stării ei civile. Putea să-i spună cum voia și să o umilească oricît, numai să-i ofere o cît de mică informație despre ultimele ceasuri ale vieții surorii ei.

– E corect. O mai țineți minte pe sora mea, domnule Laborde? Dumneavoastră ați intervievat-o?

El o măsură din cap pînă în picioare. Ar fi putut fi o evaluare sexuală dacă n-ar fi fost acea expresie ciudată, de dezgust, de pe chipul lui.

– Eu am intervievat-o pe sora dumneavoastră și îmi amintesc că semăna foarte mult cu dumneata, domnișoară Green.

– După cum vedeți în fotografia ei, eram gemene.

– Da. Identice.

– Identice, dar nu la fel. Ea era o persoană foarte încrezătoare. Diviniza anumite lucruri și un anumit fel de oameni. Cred că era prea încrezătoare și diviniza prea mult, spuse ea aruncîndu-i genul de privire pe care o folosea în sala de judecată. A spus cumva în timpul interviului unde voia să se ducă după aceea?

– Nu, şi acelaşi lucru l-am spus şi poliţiştilor acum cinci ani.

– A pomenit de cineva anume, poate de cineva cu care urma să se întîlnească ca pentru a sărbători?

– A fost recomandată de Welsh Energy Company şi de Gannon Enterprise. Preşedinţii ambelor companii îmi sînt prieteni, domnişoară Green. Sînt crema societăţii Louisianei. După întrebările dumitale, aproape că am impresia că bănuieşti că aceşti stîlpi ai societăţii ar fi avut vreo legătură cu dispariţia surorii dumitale.

– Nu, doar că...

– Doar ce, domnişoară Green?

O făcu să-şi piardă echilibrul.

– N-am vrut să insinuez nimic.

El încuviinţă.

– Aceşti doi oameni sînt membri ai acestei societăţi şi aş putea să adaug că sînt chiar nişte membri de marcă. Au fost destul de drăguţi ca să-i dea recomandări surorii dumitale.

– Înţeleg asta. Aş vrea să aflu doar ce s-a întîmplat cu ea.

– Nu poţi afla acest lucru aici.

Fu rîndul ei să-l privească. Se lupta cu deznădejdea care ameninţa să o facă să capituleze şi să se ducă acasă. Nu-i mai rămăsese decît o singură carte de jucat.

– I-am văzut autobiografia, domnule Laborde. Speram să-mi spuneţi ce înseamnă RIO.

Zîmbetul de pe chipul lui o şocă. Era un zîmbet atît de amabil. Părea de-a dreptul prietenos. Maliţiozitatea din spatele său era ceva ce numai o femeie putea sesiza.

– Dumneata ai furat dosarul, domnişoară Green?

– De unde ştiţi că secretarul dumneavoastră nu mi-a dat o copie?

– Pentru că nu ți-a dat.

– Ce înseamnă RIO?

El se aplecă în față peste birou, strîngînd cu putere marginea acestuia.

– Înseamnă rîu, nu-i așa? Sau orașul din Brazilia. Orașul Carnavalului, veseliei și decadenței. Pentru dumneata ce înseamnă, domnișoară Green?

Ea simți o răceală prin șira spinării.

– Nimic. Ar trebui să însemne ceva?

El nu răspunse. În momentele de tăcere care urmară, se ridică și îi deschise ușa.

– Cred că nu mai este nimic de spus, domnișoară Green. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Îți doresc noroc în investigații.

Ea se ridică de pe fotoliu.

– De ce nu vreți să mă ajutați?

El izbucni atunci într-un rîs, care era pe jumătate chicotit, pe jumătate rîs ironic.

– Ba vreau să te ajut, domnișoară Green, cum să nu, doar că nu pot să fac absolut nimic pentru dumneata. Trebuie să mă crezi.

– Ce înseamnă RIO, domnule Laborde? repetă ea, dorind cu disperare să dezlege măcar fărîma aceea de mister.

El îi ținu ușa deschisă, astfel că ea nu avu încotro și ieși, dar, în clipa aceea, el îi puse degetele pe buze, parcă cerîndu-i să tacă.

Intimitatea acelei atingeri o șocă. Degetele lui erau catifelate, dar reci, asemeni unui fulg de nea. Ea se retrase plină de repulsie și, nici în ruptul capului, nu înțelegea de ce făcuse el un asemenea gest. Era ceva ciudat, cu caracter arhaic; dar era ceva mai mult decît o simplă excentricitate. Era prea din senin. Deodată, ardea de dorință de a înțelege.

El zîmbi văzîndu-i nedumerirea.

– Cu ce te ocupi, domnişoară Green?

Ea aşteptă pînă ce el îşi coborî mîna pe lîngă trup.

– Sînt avocată.

El îi zîmbi indulgent.

– Ce potrivit!

– Ce înseamnă RIO? Spuneţi-mi de ce aţi scris asta pe autobiografia ei?

– Ţi-am spus, zise el salutînd-o dînd din cap, după care închise uşile duble lăsînd-o singură în biroul încă gol al lui D'Hemecourt.

Ea ieşi şi străbătu holul asemeni unui soldat stupefiat de luptă. Mai simţea încă fantoma atingerii lui pe buze. Îi era frică, dar era o frică iraţională care venea de undeva din adîncul subconştientului.

– Ei, ia te uită, mica justiţiară! Ai încălcat drepturile civile ale cuiva în ultima vreme, Green?

Ea ridică privirea şi îl văzu pe Jameson însoţit de cel care îi deschisese şi ei uşa. Împreună cu el era detectivul de la criminalistică ce se ocupase de cazul lui Zoe.

– Jameson, spuse ea şi îl salută din cap pe Williams. Domnule detectiv.

Îi întîlni privirea lui Liam, dar gîndurile îi erau confuze şi departe, încă în biroul lui Laborde, obsedînd-o.

– Parcă ai văzut o fantomă, draga mea.

Ea îşi concentră atenţia asupra lui Jameson şi îşi dădu seama că dorea tare mult să stea de vorbă cu el. Poate că, lucrînd la FBI, putea să înţeleagă acel sentiment ciudat pe care îl avea. Conversaţia pe care o avusese cu Everard Laborde nu fusese deloc revelatoare; *probabil că Jameson avea să şi rîdă de ea.* Totuşi, ar fi vrut să-i împărtăşească şi lui gîndurile ei, pentru că avea nevoie de cineva care să-i spună că balaurii nu există decît în basme.

– Tocmai am stat de vorbă cu preşedintele. El a intervievat-o pe sora mea, spuse ea uitîndu-se la detectivul Williams. Nu pot să spun despre întîlnirea asta decît că am avut cel mai straniu sentiment...

Jameson o apucă de braţ şi o trase departe de portarul care stătea chiar lîngă detectiv.

– N-are nici un rost să afle toată lumea, Claire, îi şopti el.

Ea îl privi şi se întrebă dacă nu cumva ochii ei îi trădau teama şi îngrijorarea. După expresia de pe chipul lui, probabil că o făceau.

– Nu *mi-a* plăcut, Liam.

– Laborde? Nu cred că-l place altcineva în afară de arienii care-şi pierd vremea prin clubul ăsta.

– M-a făcut să simt ceva foarte straniu.

– Hei, e un ticălos. Mi s-a spus că se plimbă prin oraş cu un Bentley vechi şi că întotdeauna aprinde farurile, chiar şi în toiul zilei, de parcă ar merge tot timpul la înmormîntarea cuiva.

– Oare să fi fost...?

El îi acoperi gura cu degetele. De data aceasta, atingerea era caldă şi blîndă, chiar dacă degetele erau bătătorite.

– Este un dobitoc, dar nu neapărat un criminal. Îi lipseşte motivaţia. Şi are un alibi tare. Doi din amicii lui au garantat pentru locul unde se afla în timpul cînd a fost ucisă Zoe.

– Bine, dar Minnefield n-a putut să aproximeze prea bine ora decesului. Dacă ar fi putut să aibă chiar şi douăzeci de minute...

Degetele erau din nou pe buzele ei, reducînd-o la tăcere. Umerii ei se lăsaseră în jos.

– Bănuiesc că ar fi trebuit să-mi dau seama că are un alibi. El a fost ultimul care a văzut-o în viaţă. Bine-

înțeles că are un alibi, zise ea rezemîndu-se de perete.

Groaza din sufletul ei păru să moară odată cu speranța.

– Poate că doresc atît de tare să-l găsesc pe criminal, încît văd ceva în neregulă la toată lumea.

– O să trec mai tîrziu pe la tine.

Ea se uită la el, dar abia putu să-i susțină privirea.

– Nu știu dacă e o idee prea bună.

– Vreau să știu ce-a făcut de te-a speriat.

– O cunoșteam pe sora mea atît de bine..., spuse ea scuturînd din cap.

Ar fi fost o prostie dacă i-ar fi dezvăluit bănuiala pe care o avea în clipa aceea. Se uită la portarul care aștepta lîngă Williams, dînd semne de nerăbdare.

– Trebuie să plec.

– Vin să te iau la opt ca să mergem să mîncăm. O să discutăm atunci despre conversația pe care ai avut-o.

– Nu, zău, n-ar trebui, spuse ea depărtîndu-se de el și îi aruncă o privire lui Williams. Chiar trebuie să plec. Sînt multe lucruri la care trebuie să mă gîndesc. Dacă o să descopăr ceva concret, îl sun pe detectiv.

Îi mai aruncă lui Liam o privire, după care plecă, mintea fiindu-i plină de gînduri legate de ZOE și de atingerea aceea stranie care îi rămăsese pe buze asemeni mîinii unei fantome.

Claire se uită la frunzele ca de ceară ale magnoliei prin ușa-fereastră. Era înnorat și se făcea din ce în ce mai frig. Se dezbrăcase de costum și își pusese o pereche de colanți negri și un pulover din mohair turcoaz trăgîndu-și pe deasupra o pereche de ciorapi groși de gimnastică pentru a-și încălzi picioarele.

Era încă ametită. Ceea ce, în subconștientul ei, era limpede, era de asemenea imposibil de exprimat în cu-

vinte. Şi nu se baza pe nimic concret.

Îşi puse capul pe spătarul canapelei, amintindu-şi de ziua în care o găsise pe Zoe. Îşi amintea totul. Drumul pînă la morgă. Încăperea imaculată. Aerul rece. Mirosul vag de eter şi grăsime de pui.

Trebuise să-şi spună să tragă adînc aer în piept, ca şi cum durerea i-ar fi anulat capacitatea de a-şi continua viaţa. Şi-o aminti pe Zoe cu o claritate extraordinară; trupul de sub cearceaf; copilul unor părinţi prea distruşi ca să poată veni să o identifice oficial. Imaginea chipului ei i se întipări în minte asemeni imaginii de neşters a unui negativ. Masca morţii. Claire nu îşi văzuse doar sora moartă, ci se văzuse pe sine moartă. Orice urmă de optimism caracteristic tinereţii legat de nemurire fusese strivit asemeni unei muşte sub călcîiul unei cizme.

Experienţa aceea fusese atît de cumplită, încît abia mai tîrziu îşi luase inima în dinţi şi îl sunase pe detectivul care se ocupa de cazul surorii ei pentru a-i spune ce era în neregulă cu sora ei. Williams nu o ascultase atunci. Erau doar aiurelile debitate de o rudă doborîtă de durere. Probabil că auzea tot timpul astfel de lucruri. Observaţiile ei erau în cel mai bun caz hilare şi el îi spusese asta cu numai cîteva săptămîni în urmă, cînd tocmai se întorsese în oraş şi îl implorase din nou să redeschidă dosarul lui Zoe Green. Iar el o refuzase.

Se întrebă ce părere avea Williams acum despre aiurelile debitate de ea. Laborde îi atinsese buzele. Buzele ei, avea să insiste ea.

Iar detectivul avea să o privească de sub toate dosarele lui, de sub povara morţiior şi cazurilor nerezolvate, şi, probabil, avea să rîdă.

Bentley-ul ieşi de pe alee înainte de ora patru. Parcarea particulară din spatele clădirii în care se afla aso-

ciația era doar unul din privilegiile de care te puteai bucura ca președinte. Se înnorase bine și o burniță ușoară udase șinele de tramvai de pe Canal. Farurile Bentley-ului erau aprinse, aruncînd umbre fantomatice asupra celor care așteptau în stația de autobuz.

Mașina o luă pe St. Charles, îndreptîndu-se spre casă. Fabricată în 1968, își arăta vîrsta în vopseaua de un verde ca mazărea și în pielea de un portocaliu închis în care erau îmbrăcate scaunele și bancheta, dar tot trecea peste gropi pe nesimțite. Fusese a tatălui lui Everard. Cummings mergea întotdeauna cu farurile aprinse, pentru că acest lucru îl făcea să fie remarcat. Aşchia nu sare departe de trunchi.

Mîinile îi tremurau cînd înconjură Lee Circle. Lîngă el, pe scaunul din piele, era fotografia lui Zoe Green. Sora ei i-o lăsase pe birou.

Era ca și cum ar fi omorît aceeași persoană de două ori. Ar fi trebuit să fi dispărut, să fi fost eliminată din sufletul lui și din lumea aceea, dar ea reînviase în persoana surorii ei gemene.

Fata aceea blestemată nu avea să știe niciodată cît de șocat fusese în clipa în care îi văzuse chipul. Nu avea să știe niciodată cît de captivat fusese de sora ei. La cîteva săptămîni o dată, tot se mai trezea scotocind prin dulapurile lui Dem, căutînd dosarul ei, doar pentru a-i mai vedea fața. Acea față pe care încă o mai vedea în patul său noaptea. Zoe Green murise. El o ucisese, dar trăia în amintirile lui ca o persoană iubită. Credea că exilase acel chip în fotografia micuță și lipsită de viață pe care o păstra în dosar; acum, însă, chipul prinsese din nou viață, acuzîndu-l chiar cu viața care îl însuflețea.

Ea voia să știe ce înseamnă RIO. Avea să-i arate dacă mai continua să-l deranjeze. Și ce experiență avea să fie. Să omori aceeași persoană de două ori. Aproape

că îşi închipuia aplauzele pe care avea să le primească în noaptea misterelor pentru ideea aceea.

Gîndul acela era doar o mică sămînţă de dorinţă în subconştientul lui, dar începu să se mărească şi să-l copleşească. Gemene. Ideea era ingenioasă. Crima pentru anul acela fusese plănuită, *dar ar fi putut s-o* omoare pe Zoe a doua oară. Anul următor putea să-i uluiască pe membri cu o plăcere şi mai mare. Trebuia să discute acele lucruri cu Hockney şi Fred, dar vedea deja admiraţia în ochii lor.

Îşi frecă maxilarul. Era momentul să lase joaca deoparte deocamdată. Trebuia să se bărbierească pentru cocktailuri. Ca o ironie a soartei, era invitat la o recepţie care avea loc la vila Welsh, exact acasa din Audubon Place unde trebuia să se ducă cu Zoe Green după interviu. Bernard Welsh era proprietarul celei mai mari suprafeţe petrolifere din Louisiana. Întotdeauna fusese un ticălos generos – ca de exemplu, să dea recomandări prietenelor evreice ale fiicei lui – dar numai pentru că îşi permitea să fie. Alţii, ca Everard, trebuiseră să muncească din greu ca să se bucure de poziţia socială pe care o aveau. Luptase mult şi cîştigase totul cu greu. *Luase statutul tatălui său şi îl mărise de patru ori. Nu* putea să lase să-i alunece printre degete pentru că prea mulţi oameni începuseră să vină în biroul lui şi să pună întrebări vechi. Aşa că trebuia să ia lucrurile pe rînd. Trebuia să-şi facă ordine în casă.

Puse mîna pe telefonul din maşină şi formă numărul de la birou. Telefonul sună de patru ori înainte ca vocea înregistrată a lui Dem să-i spună că nu era nimeni acolo.

– Dem, voiam să ştii doar că le-am ţinut companie agentului Jameson şi prietenului nostru detectivul Williams toată după-amiaza fără tine. Te-am aşteptat să apari cu dosarul ăla. N-ai apărut. Drept pentru care, cînd

te vei întoarce din drumurile pe care le faci, vreau să laşi dosarul acasă la mine. Să nu cumva să dai greş. Pînă la zece voi fi la Welsh. Vreau să te văd la uşa mea fix la zece.

Puse telefonul la loc. Avea să-l concedieze pe nenorocitul acela şi numai gîndul îi făcea o mare plăcere. Însă, mai întîi, avea să-şi recupereze dosarul.

Intră pe aleea din spatele vilei de pe Exposition Avenue. Mînuind telecomanda, intră cu Bentley-ul în garaj şi, în oglinda retrovizoare, văzu cum se închise uşa acestuia.

RIO. N-ar fi trebuit să facă acea adnotare pe autobiografia ei cînd îi dăduse numărul, dar se gîndise la acel lucru atît de intens, încît apăru de sub vîrful stiloului instantaneu. Nu aveau să lege acel cuvînt de nimic, dar, în lume, se întîmplau lucruri ciudate. Ca, de exemplu, să o întîlnească pe sora geamănă a unei fete evreice pe care o lăsase moartă într-un oraş numit după nişte nemţi.

Coborî din maşină. Merino, servitorul lui, îl aştepta la uşă.

– Am pornit sauna la patru fără un sfert, aşa cum mi-ai spus, seńior.

Laborde încuviinţă. Merino Escobel era un tînăr din Chihuahua pe care Everard îl salvase de la o viaţă petrecută în bordeluri. Sora lui făcea curăţenie în camerele de la 555 şi i-l recomandase. Se înţelegeau perfect. Tînărul muncea douăzeci de ore pe zi, iar Laborde şi-l putea permite pentru că stătea în ţară ilegal. Cine spunea că sclavia dispăruse?

– Merino, sun-o pe sora ta şi vezi dacă vrea companie în seara asta. Îţi dau liber.

Merino păru puţin stupefiat, de parcă aşa ceva s-ar fi întîmplat la fel de des ca A Doua Sosire.

– Sînteți sigur se$or? Credeam că vreți să fac curat în casa de oaspeți în seara asta!

– Nu, ia-ți liber.

– Foarte bine, se$or.

Everard zîmbi. Drumul cu autobuzul pe care Merino trebuia să-l facă pînă la locuința surorii lui în Gentilly avea să dureze două ore. Era perfect, deoarece voia să fie singur cînd îl concedia pe Dem. Nu voia ca Merino să poată spune vreodată că îl auzise pe J. Everard Laborde ridicînd glasul furios.

Intră în casă şi se duse în apartamentul mare. Îşi aruncă haina pe un scaun. Vechiul pat din lemn de mahon cu baldachin trona într-un colț. Văzu că smochingul îi fusese pus deja pe cuvertură.

O saună era exact ceea ce îi trebuia. Îl durea tot trupul. Din cauza stresului. Îşi petrecuse mai bine de două ore cu nenorociții aceia de la FBI şi poliția din New Orleans. Adrenalina îl ucidea.

Baia nu fusese modificată de cînd părinții lui o refăcuseră în 1952. Robinetele cromate şi faianța roz stil Jayne Mansfield mai existau încă, dar instalația era excelentă. Ca şi Bentley-ul, încăperea era puțin cam demodată, dar calitatea era ireproşabilă.

Se dezbrăcă pînă rămase în chiloți şi sorbi din Martini-ul rece care fusese pus lîngă halat. Petrecerea de la Audubon era ceva de rutină; nu era nerăbdător să se ducă. Mintea îi era în altă parte, la fata aceea care îl vizitase.

Se duse la chiuvetele duble. Măsuța de toaletă conținea cîteva sertare şi era făcută de comandă din lemn de chiparos de Louisiana. Deschise al treilea sertar de jos şi aruncă o privire înăuntru.

Acolo erau toate fardurile mamei lui. Vechi, stricate. Sticluțe pe jumătate pline cu oja, rimeluri uscate şi tuburi

murdare de ruj. Farduri ieftine şi ţipătoare care stăteau bine unei roşcate. Erau încă toate acolo. Merino ştia că nu trebuia să deschidă niciodată sertarul acela. Băiatul părea să simtă că lui Everard nu-i plăcea să i se cotrobăie în lucruri.

Laborde scoase un ruj. Era preferatul mamei sale, unul de un portocaliu aprins creat de Hazel Bishop, compania de produse cosmetice a femeilor care munceau. Mama lui nu îşi schimbase marca fardurilor nici chiar după ce se căsătorise. Ar fi putut să se ducă la „Godchaux", cel mai bun magazin din New Orleans, şi să-şi cumpere o gamă întreagă de produse Elizabeth Arden, dar Anabel nu renunţase la Hazel Bishop. Pentru că, Everard era convins, compania aceea era un gunoi, la fel ca şi ea.

Răsuci rujul şi acesta ieşi la iveală.

Din servieta pe care o pusese alături scoase fotografia lui Zoe Green. Deasupra chiuvetelor erau două oglinzi cu rame aurii; nimeni nu ştia că, sub rama de jos, era un buton care, atunci cînd era apăsat, făcea ca oglinzile să dispară, lăsînd în loc un dulap pentru medicamente construit în perete; Everard îl golise demult de lucrurile părinţilor săi şi acum folosea spaţiul ca o galerie foto secretă.

Cu una din pionezele roşii pe care le ţinea în sertarul cu fardurile lui Anabel, prinse poza lui Zoe lîngă cealaltă pe care o luase din ziar. Acum erau două Zoe Green în dulapul său, îşi spuse el cu o satisfacţie ciudată. Două Zoe Green îi zîmbeau alături de fotografiile celorlalte fete ale lui. Adunase fotografiile în marea lor parte din ziare şi, în cele din urmă, se îngălbeniseră. De aceea investise în copiator. Astfel că, acum, în fiecare an, chipurile erau înlocuite cu c"pii noi. În fiecare an, înainte de Mardi Gras, le gătea cu ajutorul pensulei de buze.

Era rîndul lui Claire Green.

Înmuie pensula în tubul de ruj şi se apucă să coloreze buzele frumoase ale lui Zoe Green. Trebuia să fie aceeaşi culoare ca în fotografia de alături. Avea o obsesie, ca pe toate fotografiile să fie rujul Hazel Bishop al lui Anabel. Nu prea ştia de ce trebuia să le facă acest lucru, dar îl fascina oarecum. „Buze de clovn" spunea tatăl lui de fiecare dată cînd Anabel folosea culoarea aceea stridentă. Acum, Everard avea o senzaţie de completare cînd îşi vedea fetele purtînd culoarea aceea. Le scotea buzele în evidenţă şi făcea ca toate celelalte trăsături să dispară. Indiferent dacă era albă sau de culoare, individualitatea fetei se evapora şi lui îi rămînea o galerie de buze de clovn.

Zoe în dublu exemplar îl privea din acea galerie. Buze de clovn în dublu exemplar. Unul pentru cea care voia să urce cît mai sus în societate, altul pentru avocată.

Everard închise dulapul. Tubul de ruj era încă în mîna lui. Se gîndi la Claire Green şi la cît de şocat fusese cînd o văzuse şi mîna îi tremură cînd desenă o pereche de buze pe oglindă.

Retrăi moartea lui Zoe Green. Crema rece. Îndepărtase petele portocalii din jurul gurii. După luptă, după ce Zoe era moartă, îi curăţase gura cu „Pond's" şi îi dăduse iarăşi buzele cu ruj, de data aceasta cu grijă, înainte să o trimită la Des Allemands.

Două perechi de buze erau desenate pe oglindă. Zoe la pătrat.

Numele ei adevărat era Claire. Nu trebuia să uite acest lucru dacă era să o revadă. Se gîndi la ea cum stătea în biroul lui Dem, cu ochii mari, temătoare. Punea întrebări, crea necazuri.

Zoe era fata care stătuse cu el cel mai mult. Nu era drept să aibă o soră geamănă care să vină să-l chinuie.

Se uită la cea de-a doua pereche de buze pe care le desenase pe oglindă. Îi fu uşor să-şi închipuie că aparţineau unei guri calde, care se zbătea.

– Claire. Trebuie să ţin minte că numele tău e Claire, şopti el înainte să se aplece peste chiuvetă şi să-şi lipească buzele de oglindă.

După cîteva clipe se retrase. Se văzu din nou în oglindă, murdar de ruj portocaliu, aşa cum fusese tatăl lui întotdeauna, în timp ce mama lui zăcea pe jos plină de sînge şi suspinînd.

Luă repede o mînă de Kleenex şi se şterse. Crema „Pond's" curăţă restul. Şterse şi oglinda şi apoi aruncă şervetelul în coşul de hîrtii.

Sauna era delicioasă. Păşi înăuntru şi închise uşa, aşezîndu-se pe o banchetă de un roz Jayne Mansfield. Doamne, tare mai simţea nevoia să se relaxeze! Erau atîtea presiuni, atîtea amănunte de ţinut minte. Galeria era bine ascunsă în perete; nu trebuia să stea treaz noaptea de teamă că cineva ar fi putut să o descopere, însă uitase să arunce şervetelul murdar în WC. Probabil că Merino n-ar fi făcut prea mult caz dacă ar fi văzut petele de ruj, dar nu era bine să lase ceva în urmă. Era un bărbat neînsurat, care locuia singur şi care, rareori, se întîlnea cu o femeie, dacă o făcea vreodată. Un şervetel murdar de ruj găsit în baia lui i-ar fi putut face pe oameni să-şi închipuie tot soiul de lucruri.

În definitiv, oamenilor le plăcea tare mult să bîrfească. În realitate erau nişte monştri. El era preşedintele Asociaţiei 555, trăia într-o vilă de pe Exposition Boulevard şi nu avea nici un mijloc vizibil prin care îşi cîştiga existenţa.

Le-ar fi plăcut să creadă tot ce era mai rău despre el.

Capitolul 19

Se auzi soneria. Claire deschise ochii, dîndu-şi seama că ațipise. Se uită la ceas. Era opt seara. Se temu că Jameson se ținuse de cuvînt şi venise să o ia la cină.

Se ridică în capul oaselor pe canapea. Părul îi era ciufulit şi era amețită. Se uită în oglindă şi văzu că avea ochii roşii şi umflați din cauza oboselii. Acum se auzeau bătăi în uşă.

Fără să se sinchisească măcar să-şi pună pantofii, se duse şi deschise uşa larg.

– Ascultă, Jameson..., zise ea, dar tăcu brusc.

– Am venit după dosarul pe care l-ai furat, domnişoară Green.

D'Hemecourt, secretarul lui Laborde, se afla în prag, zîmbind dispreţuitor.

– Am încercat să te prind toată ziua. Ori n-ai fost acasă, ori n-ai răspuns. Care-i adevărul, domnişoară Green?

– N-ai ce căuta aici. Pleacă imediat! spuse ea furioasă.

– Domnul Laborde ar trebui să pună să fii arestată.

Claire rămase fără grai cînd el intră în apartament.

– Vreau dosarul în momentul ăsta! zise el pe un ton imperios.

– Nu poți să intri în locuința mea neinvitat. Pleacă imediat!

– Dumneata mi-ai dat drumul, domnișoară Green.

– Credeam că e altcineva. Cum ai trecut de ușa de la intrare?

– Am intrat cînd au ieșit vecinii dumitale.

– Grozav. Exact ca la New York, spuse ea gemînd frustrată.

El se duse la birou și începu să caute prin vraful de hîrtii.

Claire deschise ușa furioasă.

– Ți-am spus să pleci!

– Dă-mi dosarul lui Zoe Green, altfel, pe cuvînt că vei plăti scump, zise el și zîmbetul altădată plăcut se transformă într-un rînjet.

Ea îl privi șocată.

– Mă amenințI? De ce e atît de important dosarul ăsta? Ce e în el?

– Domnul Laborde s-a înfuriat foarte tare cînd nu l-a găsit și acum mă învinuiește pe mine că te-am lăsat să-l iei din birou. Vrea dosarul ăsta atît de mult, încît trebuie neapărat să-l aibă. Așa că fă bine să dă-mi-l, domnișoară Green.

Ea stătea nemișcată lîngă ușă. D'Hemecourt avea un aer înfricoșător, deși părea calm, dar furios cum era, arăta ca un maniac.

– Pleacă în clipa asta sau chem poliția! spuse ea. Și spune-i șefului tău că mi se pare ieșit din comun interesul lui față de un dosar vechi de cinci ani. Da, așa să-i spui. Găsesc că interesul lui e demn de luat în seamă.

– Da, și mie mi se pare, zise tînărul și un licăr ciudat apăru în ochii lui.

Ea aproape că se întrebă dacă venise acolo la îndemnul şefului său, ori avea alte planuri.

– Aşa că fă bine şi dă-mi-l, căţea! N-o să te las să-l păstrezi, spuse el aruncîndu-i o privire urîtă, după care se duse la servieta ei şi o deschise, răsturnînd conţinutul pe canapea.

– Încetează! Încetează imediat! strigă ea dînd fuga şi trăgîndu-l de braţ.

Dosarul lui Zoe era prins în interiorul capacului şi nu căzuse. El nu îl văzuse încă, dar nu putea să-l lase să dea iama în toate.

– Sun la poliţie, spuse ea ducîndu-se la telefon.

D'Hemecourt o privea liniştit.

– Sună. Sînt sigur că şi 555 o să vrea să aducă acuzaţii. Dumneata ai luat dosarul, domnişoară Green. Ăsta e furt. Deci, ce vrei să faci? Să suni la poliţie sau să-mi dai dosarul înapoi? Domnul Laborde o să mă facă praf cînd o să-l văd şi, categoric, nu mă duc la întîlnire fără dosar.

– Foarte bine. Poţi să-ţi iei dosarul, zise ea oftînd dezgustată şi se duse la servietă.

Oricum copiase tot. Nu avea nici un sens să-şi creeze probleme pentru ceva ce nu îi era de nici un folos.

– Poftim, spuse ea scoţînd dosarul. Dă-i-l domnului Laborde cu binecuvîntarea mea, adăugă ea şi aproape că i-l aruncă. Pe urmă întreabă-l ce înseamnă Steaua lui David. Şi mai întreabă-l şi despre RIO. Asta ar trebui să-l înfurie teribil.

D'Hemecourt zîmbi ironic.

– Mulţumesc, domnişoară Green. O să-l întreb.

– Întreabă-l despre RIO.

– Shalom. Dacă te mai prind pe la 555, te azvîrlu afară cu mîna mea, zise D'Hemecourt, fluturîndu-i dosarul în faţă, după care coborî scara.

Claire închise uşa apartamentului. Nu putea să-l sufere pe individ. Acum se întrebă de ce voia dosarul, de fapt, şi aproape că spera să-l foioasească pentru a-i face rău şefului său. D'Hemecourt trebuia să-l urască pe Laborde. Scena cu Windex-ul *era* un motiv destul de întemeiat.

Dar nu trebuia să se gîndească la D'Hemecourt acum. Avea griji mai mari decît cele legate de faptul că 555 ar fi putut să o dea în judecată pentru furt. Cînd Everard Laborde avea să afle că ea fusese cea care furase dosarul, avea să fie teribil de furios şi periculos. Dacă el o ucisese pe Zoe, însemna că lucrurile nu mergeau deloc bine pentru ea în acel moment.

Soneria se auzi din nou şi ea tresări speriată. Credea că îşi stăpînea teama, dar nu era aşa, iar imaginaţia nu o ajuta deloc.

– Cine e? întrebă ea în interfon.

– Cine crezi? spuse o voce familiară.

Simţindu-se extrem de uşurată, în mod inexplicabil, ea nu apăsă pe buton pentru a deschide uşa de la intrare, ci o rupse la fugă pe scări şi deschise uşa larg.

– Nu-ţi iei poşeta?

– Jemeson, spuse ea oftînd şi îi aruncă un zîmbet tremurător.

– Ţi-am spus că vin să te iau la opt. Hei, dar, ce, ai venit de pe Mississippi? Nici nu te-ai încălţat măcar.

– Nu credeam c-o să vii.

– Am fost reţinut la poliţie. Williams îţi transmite salutări.

– Zău? întrebă ea pe un ton de şcolăriţă, dar nu putu să-şi ascundă bucuria.

Gîndul că, poate, Laborde îi făcuse ceva lui Zoe o determina să se simtă mai singură şi mai speriată decît îşi închipuise.

– Ce cauta aici secretarul directorului de la pompe funebre?

Ea nu își dădu seama imediat la ce se referea.

– Secretarul lui Laborde? Zicea că am luat un dosar din biroul lui.

– Ai luat?

Fu rîndul ei să-l privească sarcastic.

– Dacă aș fi făcut-o, crezi că i-aș spune unui polițist?

– Ce scria în dosar?

– Invoc Amendamentul Cinci, spuse ea zîmbind și îi ținu ușa deschisă.

El o urmă nesigur, de parcă i s-ar fi părut suspectă neobișnuita ei căldură și amabilitate.

– Draga mea, s-a-ntîmplat ceva azi? Pari bucuroasă să mă vezi, spuse el luînd-o de mînă.

Ea se întoarse. Se aflau pe scară și ea era cu două trepte mai sus decît el, astfel că putea să-l privească în ochi.

– Mă ajuți în legătură cu Zoe. De ce nu m-aș bucura să te văd?

– Păi, mai este chestiunea aia cu anunțul din „High Risk", felul cum ne-am cunoscut, pe urmă, mai e și seara trecută, în ploaie...

– M-am gîndit la toate astea, Jameson, și le-am șters complet din minte. Tu vrei să rezolvi cazul lui Zoe, același lucru îl vreau și eu. Cealaltă problemă e doar o capcană și sînt destul de deșteaptă ca să nu-ți cad în plasă, zise ea și zîmbi iarăși, neputînd să se abțină.

În preajma lui, chiar dacă știa că ar fi băgat-o în pușcărie, dacă ar fi putut, se simțea, dintr-o dată, în siguranță. Era un sentiment minunat. Mai bine să fie în viață, chiar și în pușcărie, decît moartă într-un șanț.

– Ceva s-a schimbat la tine, scumpo.

Ea îi aruncă iarăşi un zîmbet strălucitor.

– Mi-am dat seama că e mai bine să lucrez cu tine decît împotriva ta. Aşa că, hai să mergem la cină şi să vedem ce mai aflăm în legătură cu cazul. Dacă ne unim minţile, poate reuşim să ajungem undeva.

– Da, dar amîndoi ştim că eu aş prefera să ne unim altceva, zise el privind-o cu subînţeles.

Gura lui era o linie enigmatică, iar privirea întunecată şi, totuşi, cercetătoare.

Omul acela o uimea. Probabil că ar fi trebuit să rîdă, dar nu putea. Aluziile sexuale cuplate cu o sinceritate brutală erau, în cel mai bun caz, tulburătoare. Faptul că tot ceea ce spusese el era valabil pentru amîndoi era şi mai rău.

El îi cuprinse mijlocul, aşa încît ea abia putea să mai respire. Emoţiile ei erau şi mai intense, din cauza sperieturii pe care o trăsese. Acum, din senin, o readusese la acel moment pe care îl trăiseră în ploaie. Coborîse garda pentru o secundă şi, gata, el voia să o sărute. Iar ea dorea să-l lase.

Îşi impuse, însă, să nu o facă. Voia să ia cina, nu să se culce cu el. Nu se speriase chiar atît de tare. În plus, tot nu ştia dacă nebunul era însurat sau nu.

– Ştii, trebuie să-ţi spun, în seara aia cînd a plouat..., zise el cu un zîmbet aproape şăgalnic, ei bine, în Tulsa, cînd o fată cu bluza udă se ţine după tine e aproape o cerere în căsătorie.

– Nu m-am ţinut după tine. Am venit la tine la hotel ca să stăm de vorbă şi s-a-ntîmplat să plouă în seara aia.

Răspunsul era cît se poate de logic. Era mîndră de ea. Îşi recăpătă stăpînirea de sine.

El zîmbi ca un ticălos ce era.

– Da, sigur. Aşa spun toate. „Vai, s-a-ntîmplat să fiu

în ploaie, cînd a început să bată un vînt rece..."

Ea îl împinse şi el coborî cîteva trepte, rîzînd.

Ei nu îi venea să creadă că fusese cît pe ce să-l lase să o sărute iar. Tipul nu voia decît să se culce cu ea şi ea nu făcea altceva decît să-l invite.

– Ia spune-mi, Jameson, toţi bărbaţii sînt troglodiţi sau numai tu?

– Claire, zise el luînd-o de mînă şi privind-o în ochi. Scumpa mea, am să-ţi dau o veste proastă.

Inima ei începu să bată cu putere. Cînd era fermecător, amuzant şi copilăros, ei îi era uşor să uite de problemele din jurul lor. Poate că FBI-ul aflase ceva incriminator de la New York şi el avea chiar în clipa aceea mandatul de arestare în buzunar. Însă, totul părea să dispară cînd el era în preajmă: ZOE, Halbert Washington, laţul pe care îl avea în jurul gîtului şi pe care el îl strîngea din cînd în cînd. Se simţea mai atrasă faţă de el decît îşi închipuia, pentru că el îi intra în suflet tot timpul.

– Ce este? întrebă ea recăpătîndu-şi calmul din nou şi încercînd să-şi alunge temerile.

– E adevărat.

– Ce e adevărat?

– Toţi sîntem troglodiţi.

Ea îi dădu mîinile la o parte de pe mijloc şi i le puse pe balustradă. Ar fi trebuit împuşcat. Era îngrozitor de enervant. Mai rău era faptul că o punea totdeauna în dezavantaj. Ea nu era decît sclava curenţilor de teamă şi intimidare pe care îi emana legitimaţia lui. Nu avea nimic de cîştigat dacă îşi petrecea timpul cu el, absolut nimic.

– Întoarce-te în camera ta de hotel, Liam. Sînt sigură că o revistă porno şi o masă liniştită or să-ţi aline suferinţa. Sărbători fericite.

– Crăciunul a trecut. E un an nou şi o să mergem la masă, Claire, aşa că du-te şi ia-ţi poşeta.

Ea îl privi.

– E un ordin dat de FBI? Pentru că asta ar trebui să fie ca să...

– Eh, da, asta e fata pe care o cunosc! zise el zîmbind. Du-te şi ia-ţi poşeta, Claire. Vreau să-mi povesteşti despre vizita pe care i- ai făcut-o lui Laborde.

Fără să-şi dea seama, ea îşi atinse buzele.

– Nu ştiu dacă e relevant.

– Lasă-mă pe mine să judec.

– Are un alibi tare. Chiar tu mi-ai spus asta.

– După părerea mea, definiţia unui „alibi" e „minciuna", spuse el uitîndu-se la mîna pe care ea continua să o ţină la buze şi, încet, i-o dădu la o parte. Ce te sperie?

Ea îl privi şi îşi aminti de teama pe care o simţise în birou lui Laborde şi, mai tîrziu, după ce plecase D'Hemecourt din apartamentul ei. Îndoiala o cuprinse din nou. Un fior rece îi străbătu şira spinării. Laborde îi atinsese buzele. Mîna care o mîngîiase ar fi putut fi cea a unui criminal.

Deodată, simţi din nou dorinţa de a exprima în cuvinte ceea ce simţea, de a scoate la lumină toate ororile ce existau în subconştientul ei.

– Merg să iau cina cu tine. Aşteaptă-mă doar un minut. Trebuie să mă adun.

– Să nu dureze prea mult.

Ea îi aruncă o privire. Întotdeauna era atît de sigur de sine, de arogant. Avea acel gen de încredere atribuită de obicei avocaţilor, dar, aşa cum ştia din proprie experienţă, avocaţii nu erau deloc încrezători în ei înşişi. Totul era menit doar să mascheze periculozitatea existenţei lor. Legea putea fi interpretată şi, chiar şi atunci cînd interpretarea părea limpede, putea să vină un jude-

cător şi să-ţi facă praf raţionamentul.

– Aşteaptă să-mi iau pantofii. Şi umbrela. S-ar putea să plouă.

Dem bătu în uşa vilei cufundate în întuneric. Era zece fix. Nu voise să întîrzie la întîlnirea aceea.

Însă nu primi nici un răspuns. În casă nu era nimeni.

Se depărtă de uşă şi se uită la ferestrele întunecate. Un vînt rece împrăştie frunzele stejarilor, făcîndu-le să semene cu un stol de lilieci. El strînse dosarul la piept. Bine că intrase în posesia lui. Era convins că avea să fie biletul lui spre promovare şi o viaţă mai bună.

Nişte faruri se văzură deodată şi se stinseră în spatele casei şi el auzi zgomotul motorului unei maşini scumpe. Bentley-ul se întorsese.

Garajul lui Laborde se afla în spatele casei şi Dem se gîndi să se ducă să-l întîmpine acolo. Urmînd dîra de lumină a farurilor, aşteptă pînă cînd Bentley-ul intră în garajul puternic luminat. Laborde apăsă pe buton pentru a închide uşa şi zgomotul fu asurzitor. Uşa garajului se închise. Era limpede că Laborde nu-şi auzise vizitatorul sosind, dar Dem văzu în oglinda laterală că, în cele din urmă, Laborde îl observase.

– Am luat dosarul lui Zoe Green, spuse Dem ducîndu-se spre maşină. Laborde lăsă geamul în jos şi luă dosarul de parcă ar fi fost o tavă cu hamburgeri.

– E tot în afară de fotografie, spuse el fără nici o inflexiune în glas.

– N-am... n-am ştiut că era şi o fotografie, spuse Dem îngrijorat şi se aplecă pe geam să studieze dosarul, de parcă el ar fi putut să găsească ceea ce lipsea, cînd Laborde nu putea. Ea mi-a spus că e totul aici.

Laborde apăsă pe butonul care închidea geamul.

Înainte să-şi dea seama Dem, geamul se ridică încet, oprindu-se doar cînd el nu mai putea să-şi mişte capul.

– Hei! Hei! strigă el, încercînd să-şi scoată capul.

Laborde, însă, nu îi dădu nici o atenţie. Privind liniştit prin parbriz şi întrebă:

– Cine era ea?

Dem nu putu să-şi şteargă de pe faţă expresia de furie.

– Cine altcineva decît Claire Green? Sora ăsteia. A venit la birou să vă vadă. Cum m-am întors cu spatele, a dispărut, luînd şi asta cu ea, evident. Acum, deschideţi geamul.

Fu ignorat, însă.

– Tu i-ai dat dosarul.

– Ba nu! Vă spun, ea l-a furat. Deschideţi geamul. Mă doare.

– Atunci, ai lăsat-o să-l fure.

– Nu! Nu!

Laborde îl privi de sus.

– Să nu mai vii mîine dimineaţă. Eşti concediat, D'Hemecourt. Asociaţia nu mai vrea să aibă de-a face cu tine.

– Asociaţia nu mai vrea să aibă de-a face cu mine? repetă Dem rîzînd. Ai ucis o fată şi ei nu mai vor să aibă de-a face cu mine?

– Ce dovadă ai, Dem, că eu aş avea vreo legătură cu dispariţia lui Zoe Green?

– Pe cei din consiliu i-ar interesa foarte mult dacă ar şti ce vizitatori ai. Şi, în plus, ştiu ce faci toată ziua la computer, sperînd să comunici cu un alt nebun ca dumneata. Am aruncat o privire la ecranul dumitale, domnule Laborde. Îmi vine să vărs cînd mă gîndesc la tot ce-am văzut.

– Nu ştii asemenea lucruri despre mine, spuse Laborde, arătîndu-se furios, în sfîrşit.

– Zău? Ei bine, ştiu ce faci cînd eşti pe Internet. Doar sînt secretarul dumitale, ai uitat? Doar îţi curăţ afurisitul ăla de birou.

Geamul se ridică şi mai mult. Dem se înroşi la faţă. Încă un centimetru şi avea să fie norocos dacă mai putea să respire.

– Uite ce e, n-am venit aici să te ameninţ, ci să ajungem la o înţelegere.

Geamul coborî încet. Complet. Dem se trase înapoi şi Laborde ieşi din maşină.

– Ce fel de înţelegere, domnule D'Hemecourt?

Dem îşi masă gîtul.

– Vreau o promovare şi o mărire de salariu. Ai mei m-au lăsat la 555 şi ei au şters-o în Elveţia. Nu mai am bani de cinci ani şi le cam simt lipsa.

Laborde zîmbi deodată şi îl bătu pe spate.

– Habar n-am avut că eşti atît de curajos, Dem. Ce tupeu ai avut să vii aici şi să mă şantajezi, hei, te admir. Zău aşa!

– N-am vrut să vă ameninţ. Nu vreau decît să cădem la învoială, zise Dem începînd să zîmbească.

– Dar m-ai ameninţat, dacă începi să te plîngi celor din consiliu, s-ar putea ca ei să nu mai vrea să fiu preşedintele asociaţiei. Toată viaţa mea ar putea să se schimbe.

Dem încetă să mai zîmbească.

Laborde întinsese mîna în maşină şi deschisese torpedoul. Trecură vreo cinci secunde pînă cînd Dem îşi dădu seama că obiectul negru de metal din mîna lui Laborde era un pistol.

– Nu pot să te iert pentru asta, Dem. O să fie mizerie şi voi fi nevoit să curăţ. Întotdeauna mă pre-

gătesc pentru genul ăsta de lucruri, acum, însă, nu m-am pregătit.

– Pentru ce anume nu v-aţi pregătit? bîigui Dem.

– Pentru asta, zise Laborde şi nici măcar nu tresări cînd apăsă pe trăgaci.

Peste tot era sînge, piele şi cartilagii. Garajul care era întotdeauna imaculat, era acum scena unui masacru. Dacă Everard n-ar fi fost imun la astfel de privelişti, s-ar fi aplecat peste scaun şi ar fi vărsat. Cel puţin, Dem avusese decenţa să zboare pe uşa garajului, nu pe Bentley.

Nu avea să-l ierte niciodată. Totul era o aiureală şi lui nu-i plăcea deloc să improvizeze. Şantajul fusese un şoc pentru el. Fusese pregătit să-l concedieze, nu să-l omoare, dar niciodată nu-şi închipuise că secretarul său îl spiona. Familia lui Dem era una din cele mai vechi. Cei de la 555 avuseseră planuri mari pentru el, dar Everard crezuse că Dem era mai bine educat şi nu se cobora la a spiona. Putea să ierte şantajul, dar niciodată pe cineva care îl spiona. Dem trebuise să dispară.

Şi, acum, categoric, îşi spuse Everard privind în jurul său, Dem trebuia să dispară din nou.

Coborî cu grijă din maşină, fiind atent să nu cufunde bastonul în vreo baltă de sînge. Ce bine că îi dăduse liber lui Merino, altfel ar fi trebuit să se ocupe de două cadavre.

Se duse în casă, îşi puse nişte haine vechi, o pereche de mănuşi chirurgicale de-ale tatălui său, după care scoase perdeaua de la duş din baia din casa de oaspeţi. Deodată, sună telefonul. Se duse lîngă robot şi stătu nemişcat, ascultîndu-l pe vecinul său, care îi lăsa un mesaj. Acesta avea impresia că auzise o împuşcătură pe alee şi se întrebă dacă Everard era acasă şi o auzise

şi el. Mulţumit că nu era, vecinul închise, fiind evident din ce în ce mai convins că se înşelase.

Laborde zîmbi. Acum avea şi vecinul ca martor că nu era acasă. Acest lucru ar fi putut să-i fie de folos, în caz că aveau să-l găsească pe Dem dar, cu ajutorul instrumentelor chirurgicale ale tatălui său, Everard era decis ca nimeni să nu-l găsească pe Dem vreodată. Secretarul său avea să fie bucăţele în cîteva ore. Cu ajutorul unei soluţii de curăţat şi al instalaţiei de spălare a garajului, totul avea să se rezolve.

Puse perdeaua de la duş pe partea uscată a maşinii şi îl trase pe Dem pe ea. Uitîndu-se la ceea ce mai rămăsese din faţa secretarului său, se îmbărbătă. Glonţul îl lovise chiar în maxilar, astfel că nu avea să poată fi identificat după dantură. Nu mai rămăsese nimic care să poată fi pus cap la cap.

Recapitulă în gînd toate lucrurile pe care le avea de făcut. Să-l pună pe Dem în portbagaj împreună cu instrumentele chirurgicale şi, după ce curăţa garajul, să se ducă la groapa de gunoi. Se uită din nou la mizeria din jur şi simţi un resentiment puternic. Trebuia să muncească asemeni unui sclav toată seara din cauza unui idiot. Şi, apoi, aveau să urmeze alte probleme. Autorităţile puneau întrebări deja şi Everard nu ardea de nerăbdare să-i audă întrebîndu-l unde dispăruse secretarul său.

Dar nu mai avea ce să facă acum. Era ca de fiecare dată.

Lucrurile nu se mai puteau schimba.

Căută prin buzunarele lui Dem. Trebuia să aibă grijă să nu lase nimic asupra lui după care ar fi putut fi identificat.

Spre surprinderea lui, Dem nu avea altceva decît portofelul şi o carte de vizită pe care era tipărit „555" cu

auriu, iar dedesubt scria Claire Green, o adresă şi un număr de telefon.

– Dem, Dem, cum ai putut să fii atît de prost, spuse el scoţînd un ţîţîit, după care zîmbi şi vîrî cartea de vizită în buzunar.

Capitolul 20

Jameson se rezema de spătar, ținînd în mînă un pahar de vin. Nu știa care ar fi putut fi cauza, Bordeaux-ul, atmosfera plăcută din cafenea sau compania pe care o avea, dar nu se mai simțise atît de relaxat de multă vreme.

– Ce impresie ți-a făcut?

Era o întrebare pe care ar fi pus-o la orice interogatoriu, numai că acela nu era orice interogatoriu. Și nici Claire Green nu era doar o altă victimă. Interesul lui față de ea tindea să depășească acel stadiu.

– Fascinant și înspăimîntător, spuse ea plimbîndu-și degetul pe buza paharului, îngîndurată. Impresia pe care mi-a făcut-o Everard Laborde este a unui tip foarte inteligent. Cultivat, de asemenea, dar și rasist, antisemit. Dar poate că sînt prea analitică. Mi-a dat senzația că este mai movitat de instinctele primare: furie, teamă, dorință sexuală, zise ea luînd degetul de la pahar. Cred că e genul de bărbat pe care îl plac femeile. Se uită la el și cred că pot să facă un sex grozav cu el, după care să joace puțin șah.

– Te-ai simțit atrasă față de el?

Ea îi aruncă o privire distantă şi el îşi reprimă dorinţa de a o vedea fierbinte, abandonată şi satisfăcută.

– Da, zise ea roşind. Puţin. Era ciudat. Nu ştiam la ce să mă aştept din partea lui.

– Şi chestia asta te excita?

Stînjeneala ei păru să se transforme în furie.

– E o întrebare neutră, agent Jameson?

– Vreau să ştiu cum reacţionează femeile în prezenţa lui. Asta mi-ar putea spune foarte multe despre victimele lui, dacă a existat vreuna.

Ea păru să-i accepte răspunsul.

– De obicei nu mă atrag bărbaţii în vîrsta. Everard Laborde a fost o excepţie.

– Totuşi, l-ai găsit periculos.

– Da. M-a speriat, spuse ea încruntîndu-se. Dar, poate că nu sînt cea mai potrivită pentru a judeca bărbaţii. După ce i s-a-ntîmplat lui Zoe...

– Bărbaţii te înspăimîntă.

Privirea ei rece o întîlni pe a lui. Părea să se retragă în mod vizibil.

– Unii bărbaţi.

– Eu.

Nu era o întrebare.

El roti vinul în pahar.

– Totuşi, nu sînt un monstru, zise el zîmbind trist. El poate că e, însă.

Urmă un moment de tăcere.

– Ce ştii despre Everard Laborde? întrebă ea apoi.

– Tatăl lui a fost doctor.

– Ce legătură are asta cu cazul?

– Mai ţii minte fărîma de mănuşă chirurgicală din părul surorii tale? Era dintr-o mănuşă veche.

Ea arăta de parcă era gata să rămînă cu gura căscată, dar el îşi înăbuşi dorinţa de a se bucura.

– Dar tot are un alibi. Adu-ți aminte de asta înainte să-l acuzi de ceva.

Ea sorbi din paharul de vin. Era ceva aproape prea degajat, ca și cum ar fi încercat să-și ascundă emoția.

– Niciodată nu m-aș fi gîndit să aflu cu ce se ocupa tatăl lui. Prespun că ai talent pentru asta, agent Jameson.

– Gunnarson m-a pregătit bine.

Ea păru să vrea să spună ceva. După ce mai sorbi de cîteva ori din vin, îl întrebă:

– De ce te-ai făcut agent FBI? Ce anume te-a făcut să vrei asta? Tatăl tău a fost în FBI cumva?

– La naiba, nu, spuse el pufnind. Tata a lucrat într-o fabrică de ambalare a cărnii de vită. O muncă mizerabilă.

– Ți-a plăcut de el?

El o privi, neștiind unde voia să ajungă.

– L-am iubit. Doar era tatăl meu.

– Dar n-ai vrut să-i calci pe urme.

– N-am avut nici o aspirație să vin acasă în parcul de rulote în fiecare seară stropit de sînge și mirosind a untură și fier ruginit.

– Asta te-a făcut să intri în FBI? Răzvrătirea?

– De ce mă întrebi?

Ea se juca cu ceea ce îi mai rămăsese în farfurie.

– Este un salt foarte mare din parcul de rulote în Quantico, Virgina. Trebuie să se fi întîmplat ceva ce te-a făcut să iei hotărîrea asta. Ce-a fost?

El își simți stomacul strîngîndu-se. Senzația de liniște și relaxare din urmă cu cîteva minute dispăruse. Nu voia să vorbească despre tatăl său despre parcul de rulote Sunset sau despre orice altceva ce era legat de acea perioadă a vieții lui, atunci cum naiba ajunseseră să deschidă acel subiect?

– Tu ştii atîtea despre mine, spuse ea. Tot ce e important în legătură cu mine şi familia mea se afla într-un dosar la sediul poliţiei din New Orleans, dar eu nu ştiu absolut nimic despre tine. Nimic în afara faptului că eşti din Tulsa.

– Din Taylorville.

– Da. Taylorville. Parcă ai zis că e chiar lîngă Tulsa. Deci, ce s-a-ntîmplat în Taylorville de te-a făcut să spui: „Hei, sînt un tip deştept. Ce-ar fi să dau naibii fabrica bătrînului şi să mă înscriu la academia FBI?

Dacă inima cuiva putea să se transforme în piatră, a lui Liam tocmai se transforma. Nu-i plăcea să vorbească despre Joey. La naiba, vorbea tot timpul cu oameni care fuseseră victime şi ştia că ea l-ar fi înţeles. Dar nu căuta teren comun. Uciderea lui Joey Ableman fusese altceva, poate pentru că el nu era decît un copil, sau poate pentru că Dalton Lee Wayne îi omorîse toată familia. Sau poate că de vină era pura întîmplare – un nenorocit vede poza unui copil într-un ziar local şi îşi zice că acolo trebuie să se ducă pentru că băiatul n-are un tată care să-l apere – poate că asta îl făcuse pe Liam să se sălbăticească în adîncul sufletului.

Eroi. Unde naiba erau? Erau asemeni tatălui lui Joey, care îl abandonase pe acesta cînd avea trei ani. Niciodată nu erau în preajmă cînd aveai nevoie de ei, acolo erau.

– Aş fi putut să fiu ca tata. Era un om tăcut. Poate nu un mare gînditor, dar statornic şi cinstit. Nu-i găsesc nici o vină aici. Absolut nici una, spuse el încet.

Ea făcu ochii mici. Era ceva aproape imperceptibil, dar el se întreba dacă nu cumva ea îi sesiza stinghereala. Următoarea întrebare a ei confirmă acest lucru.

– Ai vrut să fii ca el, nu-i aşa? Pînă cînd te-a dezamăgit.

Gheața din sufletul lui începu să se topească sub vătraiul fierbinte al furiei.

– Patrick Jameson nu m-a dezamăgit. A dus o viață de cîine, atîta tot, muncind în fabrica aia, spetindu-se pentru toți copiii, văzîndu-și nevasta cum îmbătrînea înainte de vreme. Dar a fost un om de bază, așa cum ți-am mai spus. A fost lîngă noi, și asta contează.

– Pentru ce?

– Pentru a fi erou.

Privirea ei păru să treacă direct prin el.

– De aceea te-ai dus la academie? Ai vrut să fii erou?

– Dacă aș fi vrut să fie erou, aș fi fost ca tatăl meu. Aș fi rămas acolo și aș fi avut grijă ca toată lumea să fie bine îngrijită. Dar n-am rămas. Întotdeauna am fost cel care a creat necazuri, cel care a riscat, cel căruia nu i-a păsat dacă își punea viața în pericol sau nu. Pînă la urmă, FBI-ul a venit după mine.

– FBI-ul nu recrutează oameni din parcurile de rulote, atunci cum de te-au găsit?

– Îl cunoșteam pe Gunnarson, spuse el și își simți gura transformîndu-se într-o linie subțire și dură. A avut o treabă în Taylorville odată. I-a luat aproape un an ca să plece de-acolo, dar, pînă la urmă, și-a dus misiunea la bun sfîrșit. A legat totul cu o fundă frumoasă și s-a-ntors la sediul din Tulsa, nu înainte de a-mi băga în cap că acolo ar fi trebuit să fiu și eu.

– A avut un caz de rezolvat în Taylorville?

– Da.

– Cineva cunoscut ție?

– Da. Celălalt erou al meu, zise el și cuvintele acelea îi arseră gura asemeni unui acid.

Doamne, cît de mult dorea să schimbe subiectul!

Ea nu spuse nimic. Doar îl privi o clipă, însă expresia

din ochi nu i se putea desluşi din cauza luminii slabe.

– L-am întrebat pe Williams despre tine cînd am fost ultima oară la sediu, spuse ea coborîndu-şi privirea asupra paharului de vin pe care îl ţinea în mînă, după care se uită la el din nou. A zis că erai un ticălos tare nebun.

– Ţi-a spus el asta?

– Da. Şi a mai zis că erai renumit pentru faptul că te duceai în misiuni de care se fereau majoritatea celorlalţi agenţi. Auzise că ultima ta misiune a fost să pui mîna pe oamenii lui Kineson. Noi ştim despre asta de la CNN. Aţi stat izolaţi, cît... cinci zile?

– Şase.

– Şase, repetă ea şi îşi roase buza de jos, de parcă s-ar fi temut să mai spună ceva. Williams mi-a spus ce-ai făcut. Tu ai fost singurul care a ştiut că şi copiii acelor fanatici erau în buncăr cu ei. Mi-a spus cum ai aşteptat patruzeci şi patru de ore, ştiind că FBI-ul urma să atace. Williams a zis că ai avut şansa să pleci înainte ca buncărul să fie atacat, dar n-ai făcut-o. Ţi-ai păstrat acoperirea, pentru că ai ştiut că puteai să ţii copiii departe de focurile de armă, în cazul în care se ajungea la aşa ceva. Şi ai făcut-o chiar. Îmi amintesc cît de şocaţi am fost cu toţii cînd am auzit la televizor cîţi copii fuseseră în buncăr. Îmi mai amintesc şi cît de mult ne-am bucurat ca nici unul din ei n-a păţit nimic. Nu ţi-au pomenit numele.

– Niciodată nu o fac.

– Asta numesc eu a fi erou.

El îşi freca bărbia. Se enerva din ce în ce mai tare.

– N-a fost nimic.

– Ai fi putut să mori în nenumărate feluri, în orice moment.

– Dar n-am murit, da?

– Acasă, în Taylorville, a fost ucis un om pe care îl admirai, nu-i aşa? De aceea a lucrat Gunnarson acolo şi tot de aceea nu vrei să fii eroul nimănui. Desigur, e în regulă să rişti aiurea, atîta timp cît eşti suficient de rău ca să contracarezi tot eroismul. Williams mi-a spus şi cît de uşor i-ai convins pe cei din buncăr că erai unul din ei. Te-ai supărat pe unul şi l-ai împuşcat. Pînă în ziua de azi îi e greu să stea pe patul metalic din celulă. A jurat că, dacă o să iasă vreodată, te omoară.

– Da, ei bine, n-o să iasă niciodată.

– A fi erou înseamnă să mori, nu-i aşa? Încet, ca tatăl tău, sau repede, ca acela pe care l-ai admirat în copilărie.

Furia dinlăuntrul lui izbucni. Aproape orbit de ea, se ridică şi trînti cîteva bancnote pe masă.

– Te duc acasă. E tîrziu, spuse el şi, luînd-o de mînă, aproape că o trase afară.

Nu observase niciodată cît de măruntă era, cît de fragilă îi era încheietura mîinii, cît de uşor îi putea face rău.

– Te temi de mine, agent Jameson?

El o privi. Stătea rezemată de zidul din cărămidă al restaurantului. Acesta se afla pe Gallatin Street, aproape de capătul cartierului, într-o zonă liniştită, departe de frenezia Carnavalului de pe Bourbon. Nu era nimeni pe stradă. Erau complet singuri. Ea era lîngă el, cu spatele lipit de zid şi el nu se gîndea decît la cît de furios era.

– Eu nu sînt omul care să ucidă balauri, Claire, şopti el cuprinzîndu-i ceafa şi apropiindu-i faţa de a lui. Aş da orice să mă culc cu tine şi eşti unul din cazurile mele. Ce mai erou!

Se uită la ea. Faţa ei frumoasă părea să-şi fi pierdut puţin din culoare. Părul bogat şi închis la culoare accentua acest lucru.

Îi aruncă un zîmbet rece.

– Uită-te la tine, cu ochii mari plini de teamă pentru ca un individ ți-a omorît sora și, acum, vezi urîțenie în toți bărbații, dorința de a procrea fiind transformată într-o dorință de a pedepsi, de a domina..., zise el și făcu o pauză, după care răsuflarea păru să-i devină mai anevoioasă. De data asta cine se teme, Claire?

– Voiai să mă duci acasă. Deschide portiera, te rog, spuse ea cu o voce tremurătoare, uitîndu-se după mașină, unde o lăsaseră parcată pe stradă.

– De ce nu începi tu, Claire? o întrebă el cu un glas răgușit, împingîndu-se în ea, făcînd-o să se lipească și mai mult de zid. De ce nu-mi tragi capul în jos și nu mă sărută cu pasiune? Știi doar că asta o să se întîmple odată. A fost cît pe ce să se întîmple în seara aia ploioasă. După părerea mea, ar cam fi timpul.

– Nu știu la ce te referi...

– Haide, Claire! Începe tu. Fă-o tu. Așa, cînd Gunnarson o să mă cheme la raport și o să mă-ntrebe de ce m-am culcat cu femeia pe care o cercetam, să pot să spun că tu ai început...

– Încetează. Încetează imediat...

Atunci, el îi trase capul în jos. Ceafa îi era caldă și catifelată sub masa de păr. Se aplecă, o atinse ușor cu buzele și se opri. Întrebarea prin care îi cerea permisiunea atîrna în aer. Aștepta. Ea nu spuse nimic, însă. Nu îl împinse. Nu se împotrivi în nici un fel. Așa că el o sărută. Îi apăsă gura și buzele ei deveniră maleabile. Ea păru să scoată un geamăt care era mai mult în piept decît în gîtlej, dar, apoi, începu să participe șovăitor, răsucindu-și gura încet, lăsîndu-i limba să-i treacă de dinți.

Sărutul fu fierbinte, dulce și prelung, exact așa cum și-l închipuise el, iar cînd vreo doi cheflii trecură pe lîngă

ei fluierînd, el nici nu auzi. Nu o voia decît pe ea. Nu se putea gîndi decît la gustul, la mirosul ei, la felul cum pieptul i se strivea de al lui, la mîinile ei lipite de el.

Îşi tot spunea că numai dorinţa carnală îi împingea să facă tot ceea ce făcea. În definitiv, Claire Green avea de toate: sîni frumoşi, fund frumos, picioare lungi, faţa frumoasă. Ce bărbat n-ar fi dorit-o? Dar, cînd gura lui o întîlni pe a ei, îşi dădu seama că dorinţa era mai mult decît fizică. Era un prost, pentru că durerea din sufletul ei îl atingea. Semăna prea mult cu propria lui durere. Nu şi-o mai putuse scoate din minte din clipa în care o văzuse prima oară la „Bloomingdale". Acum, după acel sărut, cu atît mai puţin avea să o poată uita.

Un alt grup de cheflii trecu pe lîngă ei în drum spre Decatur Street. Alte chiuituri şi fluierături, numai că, de aceasta dată, el le auzi.

O sărută pe păr şi şopti:

– Hai să mergem la tine. Acum, cînd o să întrebe lumea, poţi să spui cu conştiinţa curată că eu am început.

O luă de mînă şi descuie portiera. Ea urcă. Absenţa conversaţiei ar fi trebuit să fie o uşurare, căci el nu putea suferi femeile vorbăreţe, dar începu să se roage ca ea să spună ceva. Orice ar fi fost de preferat decît să îi arunce cîte o privire în întuneric şi să o vadă privindu-l cu ochii lui Zoe.

Avea să se culce cu el. Acesta era singurul gînd coerent al lui Claire pe drum spre casă. Avea să se culce cu el pentru că era singură şi extrem de atrasă de el şi pentru că se întîmplase ceva în Taylorville care îl făcea pe acel bărbat puternic şi cu părul strîns în coadă să devină un puşti care credea în fantome ca şi ea.

El opri maşina în faţa casei de pe Prytania şi o

sărută. Nu fu decît un sărut scurt pe buze, dar conținea asigurări. Şi ea avea mare nevoie de aşa ceva.

Îi dădu mîna să coboare din maşină şi merseră tăcuți spre uşă. Nu erau multe de spus. Nu avea nici un sens să analizeze ceea ce era sigur că avea să fie un rău inevitabil. Vîrî cheia în broască şi o răsuci.

Nici măcar nu aprinseră luminile. Ea păşi înăuntru şi el o luă imediat în braţe. Ea se gîndi să-i ofere o cafea, poate să stea de vorbă puţin pe canapea, dar totul părea absurd. Cînd el o săruta în întuneric, ştiu că era singurul lucru pe care putea să-l facă. Soarta îi aruncase în acea unire. Nu văzu nici un rost în a ezita cînd el o luă de mînă şi o duse în dormitor.

Acolo, sărutul lui deveni şi mai feroce, şi mai disperat. Dacă era posibil ca o limbă să lingă foc, el făcea acest lucru de fiecare dată cînd o împingea şi mai adînc în gura ei. El cerea şi ea îi dăruia, dar şi cerea, la rîndul ei. În cele din urmă, îl trase deasupra ei pe pat. Trupul lui îl acoperi în întregime pe al ei, făcînd-o să fie conştientă de faptul că era mai solid decît ea şi de cît de dureros de blînd putea să fie un bărbat de statura lui.

El îi ridică puloverul şi îi sărută sînii deasupra sutienului. În lumina care pătrundea din curte, ea putu să vadă contrastul dintre faţa lui înăsprită şi albeaţa sînilor ei. El îşi lăsă gura să lunece prin valea dintre sînii ei, şicanînd-o cu senzaţia pe care i-o dădea barba lui, şi îi muşcă sfîrcul prin cupa din satin şi dantelă, stîrnindu-i dorinţa necruţător. Nevrînd să mai lupte împotriva senzaţiilor, ea îi cuprinse faţa în mîini şi îi trase capul în jos. El o sărută; ea îl sărută. Atingerea celor două guri fu ca o explozie.

Se desprinseră unul de celălalt şi răsuflarea ei era din ce în ce mai anevoioasă. El îi atinse uşor cu gura ceafa, urechea, scobitura sensibilă de la baza gîtului şi,

în tot acest timp, ea îl ținu strîns, senzația pe care i-o dădea pieptul lui lat făcînd-o să se simtă în siguranță. El îi trase puloverul peste cap și îl aruncă la picioarele patului, o grămăjoară ispititoare de mohair.

Apoi îi lua mîna și i-o puse pe catarama centurii lui. Ea se chinui puțin, dar, în cele din urmă, reuși să o desfacă. Era un fel de centură de cowboy. Partea argintie atrase lumina de afară, astfel că ea putu să vadă un bărbat călare pe un cal sălbatic gravat pe ea și inițialele PRCA. Era vreun trofeu cîștigat la rodeo.

– E ceva ce nu faci, agent Jameson? îl întreba ea aproape în joacă, aruncîndu-i centura pe jos.

– Am obținut-o cînd aveam douăzeci de ani, spuse el strîmbîndu-se. A te omorî călare pe un taur e un mod de a nu fi erou.

– Presupun că, acum, singurul rodeo pe care îl mai practici e în pat, nu? întrebă ea ridicînd dintr-o sprînceană.

– Așa e. Poate nu-ți vine să crezi, dar nu mai am douăzeci de ani, zise el și colțul gurii i se ridică într-un zîmbet lent și sexy.

Îi cuprinse sînul cu mîna și ea se arcui încîntată.

Dacă i-ar fi ghicit cineva și i-ar fi spus că absolventa de la Barnard care terminase cu summa cum laudae Facultatea de drept Columbia, avea să se culce vreodată cu un agent federal, fost participant la rodeo care urmărea să o azvîrle pe ea împreună cu prietenele ei, n-ar fi crezut.

Dar adevărul era mai ciudat decît ficțiunea.

El trase de pantalonii ei colanți și ea își aruncă pantofii din picioare. În scurt timp ajunse să aibă numai bikinii. El își scoase cămașa și ea își strecură mîna între propria-i persoană și Warngler-ii lui. Nasturele nu fusese descheiat încă și ea se ocupă repede de acest amănunt.

El o sărută şi îi acoperi mîna cu a lui, conducîndu-i-o spre fermoar; ea se lăsă condusă şi, în curînd, îl găsi.

El oftă adînc. Claire îşi trecu cealaltă mînă prin părul negru de pe pieptul lui. El o sărută şi îşi mişcă atît de iute vîrful limbii prin gura ei, încît ea se zvîrcoli din pricina fierbinţelii pe care o simţea din ce în ce mai intens între picioare.

– Eşti pregătită pentru asta? o întrebă el în şoaptă, începînd să gîfîie.

– E prea repede, răspunse ea respirînd la fel de iute. Văd că voi, troglodiţii, nu prea ştiţi ce-i acela preludiu.

– Nu în seara asta. Nu cu tine, spuse el privind-o.

Pe chipul lui se citea o dorinţă extraordinară. Ea îi atinse obrazul. El întoarse capul şi îi sărută degetele.

Apoi se dezbrăcă de blugi. Dorinţa ei crescu asemeni unui flux. Ardea de nerăbdare să-l primească înapoi în braţe. El îi desfăcu sutienul şi se uită, pur şi simplu, la ea. Stătea goală sub el, părul ei bogat acoperind-o puţin, dar nu de-ajuns. El îi luă un sîrc în gură, făcînd-o să geamă şi să nu se mai gîndească la nimic.

Îşi înfipse mîna în partea din faţă a bikinilor ei şi ea crezu că vrea să i-i scoată. Îşi dădu seama, însă, că nu realizase cu adevărat cîtă forţă avea. Dantela delicată fu sfîşiată şi o amintire îi veni brusc în minte.

Deveni rigidă. Teama şi panica îi străbătură fiinţa ca un fulger. Îi simţi trupul gol apăsîndu-l pe al ei şi fiecare muşchi încordat era o ameninţare.

– Nu, aşteaptă, spuse ea gîfîind, căci, acum, prin vene îi curgea gheaţă, cînd, puţin înainte, îi cursese lavă.

Mîna lui alunecă între pulpele ei umede.

– Aşteaptă, aproape că scînci ea.

El o privi uimit. Erecţia îi era lipită de ea, o sabie care putea să şi apere să şi ucidă.

Expresia din ochii lui se schimbă. Unde, înainte, erau plini de dorință trupească, acum deveniră și mai întunecați și erau plini de un sentiment straniu, în parte frustrare, în parte furie și, totuși, în parte, milă.

Dar nu își dădu mîna la o parte.

Ei îi stătea pe limbă să-i spună să piece. Se gîndi că, dacă l-ar fi lovit cu pumnii și ar fi țipat, probabil că s-ar fi dat la o parte. Probabil. Dar incertitudinea o făcea să înghețe și nevoia de o împlinire atît de mult așteptată o vlăguia.

El o sărută încet, făcînd-o să revină la starea care îi alimenta reacția sexuală. Îi depărtă pulpele și trecu în locul unde se aflase mîna lui pînă atunci.

Ea nu îl alungă. El îi dădu părul la o parte de pe ochi cu încheieturile degetelor care purtau mirosul ei. I le trecu apoi ușor peste buze și o sărută din nou, propriul ei gust combinîndu- se erotic cu al lui.

Nu există nici o invitație și nici nu-i ceru permisiunea. O penetră și ea cedă. Teama, dorința, autocontrolul, trupul ei, toate cedară în fața instinctului primar de împreunare. El se împinse în ea cu aceeași frenezie de care dădea dovadă și ea, totul devenind din ce în ce mai intens, pînă cînd urmă explozia.

– Liam, gemu ea în clipa în care se eliberă.

El închise ochii și se împinse în ea, ritmul șoldurilor sale fiind la fel de sigur și de năvalnic ca al oricărui călăreț de rodeo. Nu spuse nimic. Pur și simplu, savura plăcerea, după care, cu o înjurătură șoptită, se prăbuși peste ea, sleit de puteri.

Capitolul 21

Odată cu tăcerea veni şi liniştea sufletească. Gîndul acela îi trecu prin minte lui Claire cînd stătea în braţele lui Liam. Amîndoi erau asudaţi. Aşternutul era grămadă pe jos, dar ei nu îi era frig. El îi oferea suficientă căldură şi, dacă nu vorbeau, ea ştia că ar fi putut să stea acolo o veşnicie, îmbrăţişaţi, şi lumea n-ar fi intervenit niciodată.

Dar nu se aşteptase la sunetul soneriei. Zgomotul sfîşie liniştea nopţii. Se auzi iar şi iar, şocînd-o de fiecare dată.

– Nu deschide. Este miezul nopţii, zise el trăgînd-o înapoi în pat, dar ea îşi căută capotul pe întuneric.

– S-ar putea să fie părinţii mei. N-am ascultat mesajele. Poate s-a-ntîmplat ceva.

Ea părăsi patul fără tragere de inimă. Aproape ca un mediu, ştia că nu aveau să se mai întoarcă la el.

Apăsă pe butonul interfonului şi întrebă cine era. Nu primi, însă, nici un răspuns, întrebarea ei fiind întîmpinată de o tăcere ameninţătoare.

– Cine e? repetă ea, strîngînd cordoul capotului.

Jameson veni în spatele ei. Îşi pusese blugii şi îşi trecea mîna prin părul încîlcit. Ea îi vedea doar silueta,

căci tot nu aprinseseră lumina.

– Poate că nu funcționează interfonul. Mă duc la ușă să arunc o privire, spuse ea și ieși din apartament, coborînd scara.

Prin geamul ușii de la intrare nu văzu pe nimeni.

– Cineva pleacă. Auzi mașina? spuse Jameson, care era tot în spatele ei, tot cîinele ei de pază.

– Mă duc să văd cine a fost. Poate recunosc mașina. Hei, poate a apăsat greșit pe soneria mea, zise ea deschizînd ușa.

Dar nu văzu absolut pe nimeni. Pînă și Prytania era cufundată în liniște. Toți turiștii se aflau în cartierul francez în perioada aceea a anului.

– Ce-i asta? întrebă Jameson deodată.

Ea nu observase punga roșu cu negru de la „Saks Fifth Avenue" de la picioarele ei.

– Cine naiba îți lasă lucruri la ușă la ora asta? mormăi el.

Ea luă punga, pe care numele ei era scris foarte clar cu litere albe.

– Poate că mama a trecut pe-aici. Întotdeauna încercă să-mi cumpere tot felul de lucruri.

Scuza era, însă, foarte slabă. Mamei ei nu-i stătea în fire să cumpere de la „Saks" sau să-i lase lucruri la ușă în toiul nopții. Soția unui profesor de liceu își făcea cumpărăturile numai de la „MacFrugal's".

– Pari îngrijorată.

Ea îi întîlni privirea.

– Pur și simplu, habar n-am cine ar fi putut să lase asta. Va trebui s-o deschid și să văd...

El îi luă pachetul din mînă.

– O deschid eu. Hai să mergem sus și să aprindem lumina.

Ea îl urmă tremurînd, de parcă ar fi înghețat deodată.

O presimțire neplăcută o învălui asemeni unei pături negre și sufocante.

După ce ajunseră în apartament și aprinseră lumina, ea se uită la el cum luă un prosop curat de vase și scoase o cutie roșie lucioasă din pungă, așezînd-o cu grijă pe masa din sufragerie, după care o verifică foarte atent să nu cumva să aibă ceva fire. Negăsind nimic suspect, îi scoase capacul încet, avînd grijă să nu-l atingă deloc cu degetele. Înăuntru erau multe foție albe pe care le dădu la o parte.

– Dumnezeule, zise el frecîndu-și maxilarul, așa cum făcea de fiecare dată cînd era neliniștit.

– Ce... ce e? întrebă ea încercînd să se uite peste umărul lui.

El puse capacul la loc.

– Nu, spuse apoi, uitîndu-se în jur, de parcă ar fi încercat să se gîndească. Îl sun pe Williams să-i spun să trimită o mașină.

– Ce este? repetă ea isterică și simți cum brațul lui îi cuprinse mijlocul. Ai mei sînt bine? Oh, Doamne. Oh, Doamne! Așteaptă. Trebuie s-o sun pe mama...

Se repezi la telefon și sună imediat acasă.

– Alo? se auzi vocea somnoroasă a mamei ei.

– Mamă?

– Claire... ce-i cu tine de suni la ora asta?

– Voiam doar să... tata e acolo?

– Bineînțeles. E aproape unu noaptea. S-a-ntîmplat ceva?

Claire se uită la Liam și oftă.

– Nu. Tocmai am venit acasă și, nu știu de ce, am simțit nevoia să vă spun noapte bună. Noapte bună. Vă iubesc, șopti ea înainte să pună receptorul jos.

Fără să mai scoată un cuvînt, se duse și se uită la pachet.

– Nu-i nevoie să te uiți. Îți spun eu ce e, zise el.

Ea îi întîlni privirea.

– Vreau să știu ce e și cine l-a trimis.

– O să aflăm.

Folosind același prosop de vase, ea dădu capacul la o parte. Înăuntru era ceva ce semăna cu o prăjiturică în forma Stelei lui David. O pată mare de sînge făcuse ca stratul de foițe să capete aceeași culoare ca și cutia.

Vocea ei păru totul separată de groaza care i se cuibărise în suflet.

– De ce e atît de albă?

– Așa se face pielea cînd nu mai e alimentată de sînge, spuse el, privind-o îngrijorat.

– De unde e? Din ce parte a trupului?

– Nu-mi dau seama. Trebuie să fie analizată la laborator.

Ea se uită la pachetul pe care încă îl mai ținea în mînă, după care îl așeză pe masa din hol cu grijă, de parcă ar fi fost din cristal.

– Bănuiesc că am lăsat amprente pe pungă. Am distrus o probă.

– N-a lăsat amprente.

– Everard Laborde a făcut asta, nu?

– El sau secretarul lui, spuse el, mîngîindu-i obrazul cu degetul mare. Stai jos. Arăți de parcă și tu ai fi pierdut puțin sînge. Să-ți dau ceva de băut.

Ea simți din nou acel braț puternic în jurul mijlocului. O așeză pe canapea și îi puse puțin Armagnac dintr-o carafă de lîngă ușa-fereastră.

– Bea asta. O să chem o mașină de poliție.

Ea duse paharul la gură, aruncînd cîte o privire din cînd în cînd spre punga de pe măsuța din hol.

– El a omorît-o pe Zoe, spuse ea foarte încet și cu mai mult calm decît simțea.

– Dacă a făcut-o el, o să aflăm.

Ea îl privi, dar părea cu mintea în altă parte.

– N-o să reuşiţi s-o dovediţi niciodată. Everard Laborde a scăpat nepedepsit timp de cinci ani, n-o să poată fi prins niciodată.

– Încă nu-i momentul s-o suni pe Phyllis.

Ei nu-i scăpă avertismentul din glasul lui.

– I-am dat poliţiei o şansă să rezolve cazul ăsta. Eu mă ocup de cîteva săptămîni doar şi vezi? spuse ea arătînd spre cutia roşie. Am atins deja un punct sensibil. De ce să aştept şi să-l las pe invididul ăsta să încerce din nou?

– Pentru că mie nu mi-ai dat nici o şansă.

Deodată, groaza şi confuzia care existau în sufletul ei rupseră toate zăgazurile şi ochii ei i se umplură de lacrimi.

– Dar tu nu vrei să fii eroul nimănui, nu-i aşa, Jameson? Tu nu vrei să fii erou şi eu nici măcar nu cred în eroi, aşa că sîntem o pereche nemaipomenită, zise ea ridicîndu-se de pe canapea şi ştergîndu-şi faţa repede cu dosul mîinii.

Încercînd cu disperare să-şi recapete stăpînirea de sine, se uită prin uşa-fereastră la magnolia luminată de becurile din grădină. Cuprinzîndu-se cu braţele, zise:

– Cred că, în sfîrşit, o înţeleg pe Phyllis.

– Dacă te amesteci în treaba asta, o să te văd în puşcărie.

– Să te ia naiba, Jameson. Ce-o să facă maşina aia pe care vrei s-o chemi? O să aducă o mulţime de indivizi în uniforme, ei or să se agite puţin şi, pe urmă, or să închidă totul în dosare pe care n-o să le mai vedem niciodată. Sînt cei mai buni secretari din lume. Eu am nevoie, însă, de un om căruia Constituţia să nu-i lege mîinile şi să nu-i pună căluş în gură.

– Încă nu ştii despre ce e vorba, aşa că lasă atitudinea asta justiţiară şi linişteşte-te.

Mîinile lui, calde şi blînde, îi apăsară umerii, dar ea i le dădu la o parte.

– Aşa o să fie, nu? „Nu ştim", „Nu putem fi siguri". Vă învîrtiţi în jurul lucrurilor evidente, pentru că probele nu sînt suficient de concrete pentru a fi pe placul procuraturii, aşa că Laborde o să se ducă la clubul lui în fiecare zi şi o să se plimbe prin oraş cu farurile aprinse, iar Zoe va putrezi cu încă o zi în mormîntul ei.

– Vorbeşti prostii. *Totul e o prostie şi... şi...*

– Durere, şopti ea, concentrîndu-şi privirea, în sfîrşit, asupra lui. Oh, Doamne, cît de mult doare! Şi mi-e aşa de frică.

Chipul lui păru devastat, de parcă acel singur cuvînt ar fi deschis o rană imensă în propriul lui suflet.

Ea se întoarse din nou spre uşa-fereastră şi magnolia luminată. Trecură cîteva secunde; lacrimile îi şiroiau în tăcere pe obraji. Apoi îi simţi braţele în jurul ei.

Venise din spate, încrucişîndu-şi braţele peste pieptul ei. Ea nu fu şocată de acel gest. Era o femeie speriată şi îndurerată. Mulţi bărbaţi ar fi îmbrăţişat o femeie în aceleaşi împrejurări, dar el nu era orice bărbat. Era Liam Jameson şi, în sufletele amîndurora, exista un amestec teribil de emoţii.

Îşi ridică privirea spre el, el se uită la ea şi, pentru o fracţiune de secundă, privirile li se întîlniră. Însă legătura aceea se dovedi prea crudă pentru amîndoi. El se depărtă şi ea îi urmă exemplul bucuroasă. N-ar fi putut să existe o desprindere din îmbrăţişare mai rece şi mai stîngace decît aceea.

– Trebuie să-l sun pe Williams, zise el scurt.

Ea încuviinţă. Nici nu putea să se uite la el.

El puse mîna pe telefon şi formă numărul direct al lui

Williams. Conversația fu redusă la minimum. În cele din urmă, închise și se duse în dormitor să-și pună și celelalte haine.

Sirena din depărtare era muzica perfectă pentru situația respectivă, își spuse ea punîndu-și puloverul de mohair. Doi oameni care încercau să se evite într-un dormitor mic, ale căror sentimente erau la fel de înghețate și schilodite ca și inimile lor.

Soneria îi făcu pe amîndoi să tresară. Ea apăsă pe butonul care deschidea ușa de la intrare și doi polițiști în uniformă apărură la ușa apartamentului. Jameson le arătă legitimația și le spuse să verifice împrejurimile. În curînd veni și Williams. Cînd ajunse sus, părea răvășit, de parcă și el fusese trezit din somn.

– Care-i treaba? întrebă el căscînd și deschizîndu-și carnețelul.

– Un cadou. Pentru domnișoara Green aici de față. Cineva a vrut s-o înștiințeze că e evreică, zise Jameson dîndu-i cutia de la „Saks" folosindu-se tot de prosop.

Williams aruncă o privire înăuntru, după care, plescăind din buze dezgustat, i-o dădu unuia din polițiști, spunîndu-i să o ducă la secție.

– Probabil că provine dintr-o pulpa sau o fesă. E un strat de grăsime acolo care mă face să mă gîndesc la asta, spuse Liam.

– Mulțumesc, domnule doctor Jameson. Vrei să te alături echipei din laborator? îl întrebă Williams ridicîndu-și privirea.

Jameson zîmbi și înălță din umeri.

– Medicina legală a fost cea de a doua specializare a mea la Quantico.

– Domnișoară Green, de ce credeți că vi s-a trimis așa ceva? întrebă Williams întorcîndu-se, în sfîrșit, spre Claire.

Ea se uită la detectiv, apoi la Jameson şi, din nou, la primul. Într-un fel, totul părea puţin ireal. Jameson tocmai făcuse dragoste cu ea şi, acum, părea extrem de rece, conversînd cu detectivul. Pe de altă parte, ea era la un pas de a face o criză de nervi. Era zdruncinată şi speriată şi dorea cu disperare să facă un duş pentru a uita acel moment nefast cînd îşi spusese că nu era o nebunie dacă îl primea pe agentul federal Jameson în patul ei.

– Între mine şi secretarul lui Everard Laborde a avut loc un incident neplăcut în seara asta. Era furios pentru că mă bănuia că aş fi furat un dosar de la Asociaţia 555, zise ea.

– Şi l-aţi furat?

Claire nu răspunse, dar refuza să se uite la Jameson.

– Uiţi că e avocată, Williams, spuse el privind-o sau, cel puţin, aşa îşi închipuia ea, după senzaţia care făcea să i se zbîrlească părul pe ceafă.

Williams îşi nota în carneţel.

– Bine, deci credeţi că secretarul v-a trimis asta?

– Nu, zise ea scuturînd din cap. Cred ca Everard Laborde a făcut-o. Cred... cred că vrea să mă omoare la fel cum a omorît-o şi pe sora mea.

Willimas îi aruncă o privire lui Jameson.

– Ce va face să trageţi această concluzie, domnişoară Green?

– A desenat Steaua lui David pe autobiografia lui Zoe. Face mare caz din a fi evreu.

– Ştiţi mai bine ca mine ce or să scoată avocaţii lui din asta.

Ea încuviinţă cu inima grea.

– Da, ştiu. „Zvonuri. E doar o supoziţie". Dar nu-mi pasă. Ştiu sigur că Laborde a făcut-o.

– Pot să-l verific, să-l frec puțin.

Ea încerca să zîmbească, dar fu inutil.

– Mulțumesc, domnule detectiv, dar n-o să vă spună absolut nimic și, pînă una-alta, n-avem nimic concret.

– Aveți cumva clienți nemulțumiți, domnișoară Green?

– Din cîte știu eu, nu, spuse ea așezîndu-se pe canapea. Doriți o cafea, domnule detectiv? Am senzația ca o să fie o noapte lungă și neproductivă.

– Nu, mulțumesc. Mă ține treaz.

Claire își rezemă capul de spătar și privi în tavan. Era epuizată, dar, după tot ce i se întîmplase în seara aceea, nu putea să-și închipuie cum ar fi putut să doarmă.

– Puteți să-mi dați o listă cu clienții dumneavoastră, domnișoară Green, o întrebă Williams.

– Mîine dimineață o să sun la „Fassbinder" și o să-i rog să vă trimită lista prin fax.

– Perfect.

– A cui piele e, totuși? întrebă ea ridicîndu-și capul și, pentru prima dată, putu să se uite la Jameson.

Obiectul din cutie era atît de dezgustător și scîrbos, încît, pînă în clipa aceea nici măcar nu se gîndise la sursă.

– Tipul ori a omorît pe cineva, ori lucrează la morgă, unde există destulă piele, spuse Jameson.

– Numai că nu lucrează la morgă, spuse ea.

Jameson îi aruncă un zîmbet trist, expresia de pe chipul lui grăind despre toate fantomele victimelor pe care le văzuse în viața lui.

– Asta e, atunci.

Williams și cei doi polițiști în uniformă plecară pe la patru dimineața Claie era extenuată, dar era un fel de oboseală care o făcea să aibă senzația că, dacă se oprea, cădea în prăpastie.

Stînjeneala dintre ea şi Jameson fusese alungată de o groază tăcută. Claire se închipui în mijlocul unui uragan, emoţiile fiindu-i lovite din toate părţile. Numai în cîteva ore, trecuse de la tandreţe şi dorinţă fără margini la groază şi totală deznădejde.

După ce plecă ultimul poliţist, Liam nu dădu nici un semn că ar fi vrut să facă acelaşi lucru, dar nici ea nu făcu nici un gest pentru a-l îndemna să plece. Tăcerea în doi era de preferat decît dacă ar fi fost singură. Singură, s-ar fi gîndit la Everard Laborde şi la Zoe. S-ar fi gîndit la bucăţica aceea de piele şi la persoana căreia îi aparţinea. Şi cum ar fi putut să urmeze ea. Nu, ajunsese la concluzia că era mai bine să stea cu Jameson decît singură.

Zorii tocmai se iveau printre ramurile magnoliei. Jameson spuse ceva despre cafea şi se duse la bucătărie, în timp ce ea îşi rezemă capul din nou de speteaza canapelei. Temîndu-se de vulnerabilitate, închise ochii aproape fără să vrea.

Poate că era imaginaţia ei, dar, la un moment dat, simţi nişte braţe calde şi puternice în jurul ei. Erau ca o cuşcă din oţel pe care nici un ucigaş nu o putea penetra.

Se simţi luată în braţe şi dusă în dormitor, unde fu întinsă în pat. Voia să se trezească, dar oboseala învinse. Ştia că braţele acelea îi dădeau un sentiment de falsă siguranţă, dar, cu toate acestea, căzu pradă unui somn adînc şi odihnitor. Şi, tot timpul cît dormi, îl visă pe Sf. Gheorghe ucigînd balaurul.

Capitolul 22

Claire se trezi singură în pat. Pantalonii şi puloverul îi fuseseră scoase, iar ea se afla sub pilota de puf doar în sutien şi bikini.

Jameson dispăruse. Nu era nici un bilet, nici un buchet de trandafiri, nici măcar o cafetieră proaspăt umplută care să marcheze faptul că, în seara precedentă, se întîmplase ceva. Supărată şi ruşinos de satisfăcută, se dădu jos din pat şi intră sub duş.

Apa îi alungă încordarea umerilor şi îi limpezi gîndurile. Acestea păreau învăluite în ceaţă; nu ştia dacă acest lucru se datora vinului şi Armagnacului pe care le băuse cu o seară în urmă sau tumultului emoţional.

Lăsă apa să-i curgă pe faţă şi dădu drumul şi mai tare celei calde. Ar fi trebuit să se întoarcă la New York. Acolo avea să fie mai în siguranţă – faţă de toată lumea. Laborde ar fi putut să uite că ea văzuse dosarul şi, acolo, ea ar fi putut să şi-l scoată pe Jameson din minte. Numai că nu credea nici unul din aceste lucruri.

Oftînd prelung, lăsă capul în jos şi sub jetul de apă. Era periculos de aproape de a se îndrăgosti de Liam Jameson, concluzionă ea şi avea nevoie de aşa ceva

cum avea nevoie de o altă vizită din partea lui D'Hemecourt. Liam putea să o apere de nebuni, dar rămînea un agent şi avea să-şi facă datoria indiferent ce s-ar fi întîmplat şi ea nici nu putea să-şi închipuie sentimentul de trădare pe care l-ar fi simţit în cazul în care el ar fi hotărît să cerceteze ce rol avea ea în cadrul grupului ZOE acum.

Opri apa şi se şterse cu un prosop gros de culoarea piersicii. Înfăşurîndu-şi părul în turban, îşi puse capotul şi se duse să-şi facă o cafea. O scurtă privire aruncată pe uşa-fereastră o linişti. Cei doi poliţişti în uniformă pe care Williams îi lăsase acolo erau în maşină, continuînd să ţină locul sub observaţie. Nu ştia cît avea să poată detectivul să facă acest lucru, dar, chiar dacă poliţiştii nu erau decît nişte secretari excelenţi, dat fiindcă Jameson era plecat, ea se simţea mult mai bine ştiind acele uniforme albastre la datorie.

Sună telefonul. Timp de o secundă, ezită, temîndu-se. Apoi, mustrîndu-se, ridică receptorul.

– Claire, sînt eu, Phyllis.

– Phyl, zise ea puţin stînjenită.

Nu voia să se gîndească la ZOE în ziua aceea. După ce primise cutia roşie de la „Saks", avea propriile ei probleme.

– Păpuşa! Te-ai dat la fund complet! Şi nici nu mi-ai răspuns la mesaje, zise Phyllis cu vocea ei răguşită.

– Am fost ocupată. Foarte ocupată.

– Ţi-ai văzut părinţii? Ce mai fac?

– Bine, foarte bine.

– Minunat. Ascultă, draga mea, trebuie neapărat să stăm de vorbă. Am primit o vizită din partea FBI-ului azi-dimineaţă şi, cînd am sunat la „Fassbinder" ca să văd dacă aveau numărul tău de telefon, mi-au spus că era plin de agenţi acolo.

Claire simți cum îi dispare sîngele din obraji. Grozav. Asta îi lipsea.

– „Fassbinder"? Au spus cumva ce voia FBI-ul?

– Nu mi-au spus, dar bănuiesc că noi două sîntem în vizor, Claire.

Ea scoase un geamăt. Probabil că oamenii de la firmă erau extrem de furioși. O mînie teribilă o cuprinse deodată. Jameson se culca cu ea și, în același timp, își trimitea trepădușii pe Wall Street să-i facă praf cariera.

– Ascultă, scumpa mea, trebuie neapărat să stăm de vorbă. Cred că nu-i nevoie să-ți mai spun că e puțin cam supărător. Eu sînt bine, dar celelalte ...

– Poate ar trebui să vin la New York...

– Nu, nu-i chiar atît de grav.

Claire își apropie reverele capotului mai mult. I se făcuse frig dintr-o dată.

– Nu putem vorbi acum, Phyl. Nu sîntem numai două pe fir.

Liniște mormîntală. Apoi:

– Da, asta-i un alt lucru care i-a supărat pe oameni. Ești sigură ca telefonul e ascultat?

– Sînt sigură, Phyl. De fiecare dată cînd mă opresc, cinci oameni se izbesc în mine.

– O să vin eu acolo. N-am văzut niciodată New Orleans-ul. Poate o să rămîn pînă la Mardi Gras. Cînd o să ne întîlnim, o să-ți povestesc ce se întîmplă cu adevărat.

Lui Claire i se făcu rău deodată.

– Ei bine, ce se întîmplă?

– Am avut grijă de toate.

– Ce vrei să spui?

– Claire, o să iau primul avion de la La Guardia. Vii să mă aștepți?

– Nu știu, Phyl, zise ea amețită.

– Ascultă, draga mea, nu-ți face griji. Eu nu-mi fac.

Totul o să fie minunat pentru tine. O să vezi.

– Phyllis, am cunoscut un agent aici, care a zis că vrea să mă ajute să rezolv cazul lui Zoe.

Nu adăugă şi faptul că Jameson era cel care răspunsese articolului din revistă. Dintr-un anumit motiv, nu vru să-i dea lui Phyllis mai multe informaţii decît era nevoie.

Altă pauză îndelungată, după care Phyllis îi spuse:

– Zice aşa doar ca să te înmoaie, Claire. Ştii asta, nu?

– Nu. Ah, la naiba, nu ştiu, zise ea simţind deodată un nod în gît.

– Te simţi bine, draga mea? Aş vrea să nu te fi dus acolo. Nu cred că-ţi prieşte vizita. Ai nevoie de îngrijire.

– Nu, n-am nevoie de nici o îngrijire, cu atît mai puţin din partea ta şi a lui ZOE.

Stresul şi grijile îşi spuseră cuvîntul deodată. Claire îşi trase nasul făcînd-o pe Phyllis să-şi dea seama că plîngea.

– Ai aflat cine e individul care a ucis-o în acel mod oribil pe sora ta?

– S-ar putea să fi descoperit o pistă, zise Claire liniştindu-se puţin.

– Ai un nume?

– Cum aş putea să-ţi spun aşa ceva? Cum?

Claire avea senzaţia că era sfîşiată pe dinăuntru. Dacă era adevărat că Laborde o omorîse pe Zoe, voia ca el să moară, voia atît de mult acest lucru, încît ar fi fost în stare chiar să-i ceară lui ZOE să se ocupe de asta. Dar încă nu era sigură sută la sută şi, pînă cînd avea să fie, nu voia să fie tentată cu serviciile lui ZOE.

– Spune-mi doar numele lui.

– Phyllis, dacă fac asta, următorul lucru pe care o să-l aflu o să fie că...

– Ai grijă ce spui, scumpo.

Claire închise gura.

– Vin cu primul avion.

– Ce mai e la Washington?

Claire nu voia să aducă subiectul în discuție, dar voia să-i amintească lui Phyllis de el. Era posibil ca incidentul cu Halbert Washington să le mai tempereze puțin.

Phyllis rîse.

– Bine. Totul e bine la Washington. Nimic de-acolo. Și prietena noastră se simte mult mai bine.

Claire simți o oarecare ușurare. Bănuia că FBI-ul nu avea suficiente dovezi pentru a scoate ceva din povestea cu Washington, oricum. Măcar acum, sistemul juridic funcția în favoarea lor.

– Îmi fac bagajele, draga mea. O să te sun din La Guardia să-ți spun numărul zborului.

– Nu știu, Phyllis, zău. Nu cred că e o idee prea bună. Nu vreau să vorbesc despre ZOE, spuse Claire neputînd să nu mai stea încruntată.

Nu avea nevoie de tentațiile oferite de Phyllis. În momentul acela era prea vulnerabilă și stresată. Cuprinsă de furie, se temea că ea însăși ar fi putut să facă o prostie pe care, mai tîrziu, ar fi regretat-o.

– Abia aștept să te văd. O să te sun să-ți spun numărul zborului. Pa.

Claire nu mai apucă să-i spună nimic, căci Phyllis închisese. Așa că puse și ea receptorul în furcă și își luă capul în mîini.

– Am vrea să stăm de vorbă cu secretarul dumneavoastră, domnule Laborde spuse Williams, care stătea pe fotoliul de piele din fața biroului lui Laborde.

Jameson stătea lîngă el.

– Secretarul meu a fost concediat, domnilor.

– De ce? întrebă Williams, notînd în nelipsitul său

carnețel.

– Comportament neadecvat. Acum, dacă nu mai aveți altceva, vreau să vă spun că urmează să intervievez cîteva persoane care doresc să ocupe acest post...

– Ce-a făcut de l-ați concediat, domnule Laborde? îl întrerupse Jameson.

Laborde tăcu puțin. Își ridică privirea de pe hîrtiile pe care le citea și își împinse ochelarii mai jos pe nas, pentru a se uita la Jameson mai bine.

– A fost prins făcînd lucruri murdare pe Internet. Acum, dacă asta e tot, domnilor, mă văd obligat să vă rog să plecați. După cum știți, e sezonul Mardi Gras. Conduc o paradă în seara asta și n-am prea mult timp la dispoziție. În plus, avocatul meu m-a sfătuit să mă abțin să discut despre domnul D'Hemecourt.

– De ce? întrebă Williams din nou, întrebare care părea să fie favorită în ceea ce îl privea pe detectiv.

Laborde îi aruncă o privire.

– Evident, pentru că, dacă vorbești despre o persoană concediată, poți fi dat în judecată pentru calomnie. Prin urmare, domnilor, vă rog să punem capăt acestei întîlniri.

– Unde locuiește D'Hemercourt? întrebă Williams și Laborde notă o adresă pe o carte de vizită crem a asociației.

– Poftim. Vă rog să nu vă supărați, domnilor, dar sper că e ultima oară cînd vă văd.

Williams se ridică și luă cartea de vizită.

Jameson nu făcu, însă, nici o mișcare. Se instală și mai comod în fotoliu și spuse:

– Ați putea să-mi explicați, domnule Laborde, de ce, cînd am fost prima dată aici, ați spus că tocmai vă uitaseți pe dosarul lui Zoe Green? Ca să vă reîmprospătez

memoria, secretarul dumneavoastră, care acum lipseşte, a spus că nu există nici un asemenea dosar, dar dumneavoastră aţi insistat spunînd că îl văzuseţi „săptămîna trecută", parcă aşa aţi zis. De ce v-aţi uitat pe dosarul lui Zoe Green?

– Am spus eu aşa ceva? Nu-mi amintesc. În plus, nu m-am uitat pe dosar, ci doar îmi amintesc că l-am văzut. Dar a fost pierdut cumva şi, acum, nu mai există, aşa că nu vă pot ajuta, domnilor. Vă rog să mă scuzaţi, dar Grupul lui Dante porneşte la ora cinci în această seară şi eu sînt marele mareşal, zise el, după care făcu o pauză, în mod evident, aşteptîndu-se ca ei să piece.

Jameson se ridică de pe fotoliu. Îi aruncă o privire lui Williams şi ieşi din birou împreună cu acesta.

– Să-l ia dracu', zise Williams străbătînd holul, după care scoase telefonul mobil şi sună la sediu. Da, spuse el în telefon. Trimteţi o maşină la...? Se uită pe cartea de vizită pe care i-o dăduse Laborde. Adresa e Versailles 13324, apartament B. Da, exact. Spune-le că venim şi noi imediat, adăugă el, după care închise.

– O adevărată problemă, spuse Jameson cînd urcară în maşina lui Williams. Dacă D'Hemercourt nu se uită la seriale cînd ajugem noi, îţi spun că din fundul lui a fost bucăţica pe care a primit-o Claire.

– Ah, Claire, da? De ce naiba, pentru noi ceilalţi, e domnişoara Green? Explică-mi treaba asta, agent special.

Cei doi schimbară o privire. Williams îşi dădu ochii peste cap şi porni pe Canal Street spre Mid-City.

Avionul lui Phyllis trebuia să aterizeze într-o oră. Claire încuie uşa. Se simţea deja alta. După telefonul lui Phyllis, stătuse puţin pe gînduri. Categoric, viaţa ei era făcută praf: probabil că partenerii de la „Fassbinder"

erau într-o şedinţă chiar în clipa aceea hotărînd cum s-o convingă să părăsească firma, i se trimiteau părţi din corpuri omeneşti, iar cu o seară în urmă se lăsase sedusă de agentul FBI care fusese trimis pe urmele ei din cauza activităţii grupului ZOE. Dar, după criza de moment, se adunase, îşi preparase un mic dejun copios şi băuse aproape o cafetieră întreagă. Acum, după ce se spălase pe cap şi se fardase, era ferm hotărîtă să nu arate cît era de stresată. Dacă se convingea pe sine că putea să se descurce, poate că reuşea. Poate că avea să izbutească să scape şi de cîteva obstacole din cale, ca de exemplu, să se descotorosească de acel agent FBI şi să o convingă pe Phyllis că ZOE întrecuse măsura cu activităţile sale şi poate chiar să-l prindă pe J. Everard Laborde înainte să o prindă el.

Ieşi din clădire şi se îndreptă spre maşină. Era atît de absorbită de gînduri, încît nici nu îl văzu pe poliţistul în uniformă decît în clipa în care acesta ajunse lîngă ea.

– Claire Green? întrebă el.

Ea încuviinţă. Cheile îi zdrăngăneau în mînă.

– Îmi pare rău, dar am primit ordin că, pentru siguranţa dumneavoastră, să nu părăsiţi locuinţa, domnişoară Green.

Ea îl privi de parcă tocmai îi crescuseră solzi.

– Cred că te înşeli. Trebuie să plec. Să iau o prietenă de la aeroport. Cine ţi-a dat un asemenea ordin?

– Agentul Jameson, domnişoară. A spus să nu cumva să părăsiţi locuinţa. Dar tocmai a sunat şi a spus că vine încoace.

Două gînduri îi trecură lui Claire prin minte. Ori era cu adevărat într-o mare primejdie, ori Jameson aflase ceva incriminator şi venea să o aresteze.

– A spus cumva despre ce e vorba? întreba ea dînd drumul cheilor în poşetă.

– N-a spus, domnişoară. Doar a dat ordin clar cum că nu trebuie să plecaţi nicăieri, spuse poliţistul şi, deodată, privi spre un punct din spatele ei.

Claire se întoarse şi văzu maşina închiriată a lui Jameson oprind în parcare.

Jameson coborî şi, cînd se uită spre ea, toate amintirile din seara precedentă se revărsară asupra ei asemeni unei găleţi cu gheaţă. Deodată, se întrebă dacă putea lua mai mult. Dacă pretindeai ca lucrurile erau în regulă nu le făceai să fie în regulă.

Se duse înapoi la uşă, intră şi urcă scara.

El venea chiar în urma ei.

O strigă, dar ea nu-i răspunse. Dacă ar fi putut să-l încuie afară, ar fi făcut-o, dar el intră şi închise uşa.

– Unde e avocata aceea calmă şi stăpînă pe sine care locuia aici? mormăi el cînd ea încercă să-l împingă.

– Cred că a plecat, Jameston. Ştii, ai foarte mult tupeu şi absolut nici un drept ca să-i spui poliţistului ăluia că n-am voie să plec, zise ea privindu-l furioasă.

– Asta-i tot?

Ea îi întoarse spatele.

– Ar fi bine să fie ceva întemeiat. Altfel aş putea să te dau în judecată.

– Eşti cam ţîfnoasă astăzi. Din cauza ordinului pe care i l-am dat poliţistului sau a faptului că aseară am...

Ea se răsuci brusc şi expresia de pe chipul ei îl făcu să încremenească.

– Aseară a fost o greşeală. O greşeală prostească.

– Nu.

Nu spusese decît un singur cuvînt şi ea se topi. Durerea şi teama ieşiră din nou la suprafaţă şi nu putu decît să clatine din cap.

– Nu ştiu nici măcar dacă eşti însurat. Eşti, Liam? Ai şapte copii acasă în Tulsa ca să mă faci să mă simt şi

mai groaznic?

– Nu. Nici copii. Nici nevastă.

Ea oftă adînc. O catastrofă evitată. Acum, dar că ar fi putut să uite cum mirosea, cum îi suna vocea cînd îi şoptea în păr, ar fi fost în regulă. Poate.

– Jameson, trebuie să plec. Ştii foarte bine asta, pentru că telefonul mi-e urmărit. Phyllis trebuie să sosească la Moisant şi eu trebuie să mă duc s-o iau de la aeroport. De ce mă ţii aici?

– D'Hemercourt a dispărut. Am fost la el acasă, dar nu-i acolo. O fi plecat, dar nu putem să facem absolut nimic pînă cînd cineva nu anunţă oficial dispariţia lui sau pînă cînd nu găsim un cadavru.

– Ce-ar fi dacă aţi obţine un mandat de percheziţie pentru apartamentul *lui*?

– Nu avem probe suficiente pentru asta.

– Bineînţeles, spuse ea.

Nu voia să i se citească cinismul pe faţă, dar nu avu ce să facă. Auzise toate scuzele acelea constituţionale înainte, cînd se cercetase cazul morţii lui Zoe. Acum îşi freca braţele ca şi cum i-ar fi fost frig.

– Chiar dacă aţi stabili că tipul a dispărut şi îi percheziţionaţi locuinţa, tot n-aţi avea altceva decît o coincidenţă şi n-aţi putea să continuaţi. Şeful lui a fost ultimul care *l*-a văzut în viaţă – exact ca în cazul lui Zoe – ce juriu ar trimite un tip pe scaunul electric pentru asta?

– Dacă am obţine un mandat de percheziţie pentru apartamentul lui D'Hemecourt, am putea să găsim ceva fire de păr în pieptănul lui sau în altă parte care să aibă încă foliculele pe ele. Astfel am putea să comparam ADN-ul cu cel al bucăţii de piele de aseară.

– Şi, chiar dacă aţi putea să faceţi toate astea, tot n-aţi avea dovada că Laborde a fost cel care mi-a trimis pielea. Şi analiza ADN-ului ar putea să fie slabă – avo-

catul lui Laborde ar putea să spună că firele de păr din peria lui D'Hemecourt ar fi putut fi ale altcuiva şi ar aduce în sală toate persoanele care au trecut măcar pe la D'Hemecourt.

– Ştiu toate astea, se răsti el. Dar mai e şi autobiografia pe care ai furat-o din dosarele lui Laborde. Nu e la fel cu dosarul pe care l-a dat el poliţiştilor acum cinci ani.

– Da? spuse ea cu tristeţe. Ei bine, un judecător ar azvîrli copia pe care am făcut-o după autobiografia lui Zoe atît de repede încît nici o pasăre nu l-ar prinde. L-am luat fără permisiunea lor, ai uitat? Asta-i o chestie care se învăţă în primul an de facultate.

Exasperat, el veni lîngă ea şi o apucă de braţe.

– N-avem prea multe în momentul ăsta, dar asta nu înseamnă ca J. Everard Laborde nu e un afurisit de criminal în serie. Şi mi-e groază cînd mă gîndesc că acum ai intrat în vizorul lui.

Ea se desprinse din braţele lui. Nu putea să coboare garda suficient de mult pentru a-l lăsa să o îmbrăţişeze. Nu cînd ZOE o presa cu fiecare minut al zborului lui Phyllis.

– Uite ce este, nu pot să-mi fac griji din cauza lui Laborde. Nici dacă îmi trimite cadouri.

Afirmaţia aceea era pură bravură în cea mai mare parte. Nu avea de gînd să-l ignore pe ucigaşul surorii ei. Avea să-l bage la închisoare chiar dacă era ultimul lucru pe care îl făcea în viaţa ei.

– Vezi tu, eu sînt cea care urmăreşte, adăugă ea. În plus, nu toţi indivizii ăştia sînt obsedaţi? Probabil că şi-a ales victimele pe zece ani înainte, n-o să devize de la plan ca să mă omoare pe mine.

– Poate că nu, e adevărat, dar ar trebui să te îngrijoreze faptul că, în clipa asta chiar, ar putea să stea la

biroul lui şi să se gîndească la tine. Nu durează prea mult să-ţi schimbi planurile.

Ea îşi atinse buzele. Laborde era. Groaza o cuprinse brusc. Ar fi putut să urmeze ea. Ar fi putut să sfîrşească la fel ca Zoe, dar trebuia să-l oprească. Într-un mod legal. Şi, totuşi, durerea ei încerca să-şi spună cuvîntul.

– Înţeleg că trebuie să fiu mai prudentă.

– Williams nu poate să-şi ţină oamenii aici prea mult. Se apropie Mardi Gras. Fiecare poliţist în uniformă şi detectiv o să se afle în centru, pentru a ţine mulţimea de oameni sub control. Ar fi momentul cel mai potrivit pentru a omorî pe cineva.

O cuprinse groaza, dar lupta împotrva ei.

– Înţeleg, zise ea şi se uită la ceas.

Phyllis trebuia să sosească în douăzeci de minute.

– Acum trebuie să plec la aeroport, aşa că te rog să mă scuzi...

– N-ai auzit ce ţi-am spus? o întrebă el furios, dacă era să se ia după scînteia din ochii lui. Nu poţi să stai singură, Claire. Nu poţi să te duci singură nici la aeroport. Ar putea să te urmărească, să te ducă la St. Rose şi ai sfîrşi exact ca sora ta.

Se enervă şi ea.

– Ce vrei să spui? Vrei să mă duci tu la aeroport să o iau pe Phyllis?

– Vreau să-ţi spun că îţi dau de ales: Să pleci din apartamentul ăsta şi să te duci să locuieşti la părinţii tăi pînă îl prindem pe Laborde sau să suporţi pe oricine aş găsi disponibil să stea cu tine în momentul ăsta, inclusiv eu.

Ea îl privi uimită.

– Cred că glumeşti. Doar n-o să stea cineva cu mine tot timpul. S-ar putea să nu-l prindeţi niciodată pe Laborde, atunci ce-o să fac? Să angajez un bodyguard

cînd mă întorc la New York?

El îşi frecă maxilarul, vădit neliniştit.

– Am văzut fotografiile surorii tale. Am văzut totul: locul crimei, autopsia, tot. Ştiu că e altcineva, nu tu, dar, cînd închid ochii, imaginile îmi apar în minte şi, timp de o secundă, mă gîndesc că eşti tu. N-o să sfîrşeşti aşa, Claire. Tu nu.

– Aproape că pari să ţii la mine, agent Jameson, spuse ea abia putînd să-l privească.

El o apucă de braţe iarăşi, dar, de data aceasta, nu o mai făcu cu blîndeţe. Mîinile lui erau stăpînite de furie. Ea aproape că îşi simţea pielea învineţindu-se.

– Dă-mi voie să-ţi spun ceva, Claire. Trebuie să-mi fac datoria. Dacă tu şi femeia asta pe care o iei de la aeroport o să- l omorîţi pe Laborde, vă bag la puşcărie.

– Ştiu asta, zise ea cu mai mult sarcasm decît ar fi fost prudent. Întotdeauna şi mai întîi agentul federal, nu, Jameson? Presupun că neimplicarea profesională din dormitor e ceva ce ar trebui să uit.

– M-am gîndit să mă culc cu tine, dar bănuiesc că n-am crezut c-o să se întîmple cu adevărat. Pînă şi eu credeam că am mai mult control.

– Da. Sigur, zise ea ironică. Probabil că te culci cu toate femeile vulnerabile care îţi ies în cale, adăugă apoi smulgîndu-se din mîinile lui. Trebuie să plec la aeroport.

– Foarte bine. Du-te. Am primit un fax azi-dimineaţă. Se pare că prietena ta Phyllis a avut o întîlnire aseară cu cîteva femei la un restaurant din New York. FBI-ul e de părere că toate sînt membre ale acestui grup ZOE pe care l-ai înfiinţat tu. Am auzit că se dau la fund. Şi se mai aude că ZOE a mai angajat un ucigaş, sau nu ştiai? Cadavrele or să fie cu grămada în Manhattan.

Ea îl privi şi inima începu să-i bată mai tare. Deodată, simţi o vagă senzaţie de greaţă, dar după toată

experienţa acumulată în sălile de judecată, instinctiv, adoptă o mină calmă.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

El îi mîngîie obrazul.

– Ah, iat-o. Avocata cea cu inima rece. Ştiam eu c-o să se-ntoarcă dacă o să fie îmboldită destul.

– Chiar trebuie să mă duc la aeroport.

El zîmbi, dar cu tristeţe.

– Bine. Atunci, hai s-o luăm pe Phyllis. Mi-ar face mare plăcere s-o întîlnesc personal pe Zuckermann, zise el luînd cheile BMW-ului din poşeta ei şi ţinînd uşa deschisă. Ştii, după cîte am auzit despre ea, sînt tare nerăbdător s-o cunosc.

Capitolul 23

Laborde îl lăsă pe celălalt să deschidă uşa depozitului. Acesta se afla situat pe malul celălalt al rîului, lîngă cheiul Mississippi-ului. Era cel mai celebru punct de reper din Harvey.

Înăuntru, Laborde desluşi trăsăturile unui arlechin de vreo trei metri înveşmîntat în culori ţipătoare. Sirene cu sîni mari se aflau pe o altă plută Mardi Gras. Consililul orăşenesc se întrunise pentru a discuta despre părerea publicului cum că nimfele mării ar fi trebuit să poarte sutiene, dar, aşa cum explicase artistul Blaise Dufossat, sirenele nu purtau sutien. Şi, astfel, arta ieşise învingătoare. Fetele urmau să iasă în seara aceea, cu sînii goi.

– Pe care dintre plute doriţi să o vedeţi? îl întrebă omul ştergîndu-şi degetele pe o cîrpă murdară de ulei.

– Eu o să merg pe asta, spuse Laborde plimbîndu-se în jurul plutei imense.

Era pluta, „Regele din Dante". Personajul care mergea în partea din faţă era Satana.

Fu deplin mulţumit. Imaginea îţi tăia respiraţia. Confecţionat din sîrmă şi mucava, diavolul ridica şi cobora o furcă înspăimîntătoare şi flăcări din hîrtie îi ieşeau pe

gură în timp ce părea să danseze cu copitele lui despicate. Tema lui Dante din anul acela era „Vise şi coşmaruri". La întrunirea grupului din luna martie a anului precedent, un membru venise cu ideea aceea şi lui Everard îi plăcuse foarte mult. Grupul lui Dante era încîntat ca J. Everard Laborde acceptase să fie marele mareşal al lor. Fusese Rex o dată – regele regilor –, dar cum numai o dată în viaţă puteai fi Rex, acum trebuia să se mulţumească şi cu cuceriri mai slabe. Ca, de exemplu, ar fi mare mareşal al vechiului Grup al lui Dante.

– Arată-mi cum funcţionează asta, zise Laborde.

– Ei bine, dumneavoastră staţi aici, spuse negrul deschizînd o uşiţă care ducea spre partea din faţă a plutei şi urcară o scară îngustă ascunsă de flăcări de mucava, pînă deasupra plutei.

Chiar în spatele Satanei se afla un tron învelit în roşu şi auriu.

– Regele stă aci şi ducii săi în spate.

Laborde încuviinţă, zîmbind.

– Cîţi sînt pe pluta asta?

– Nu prea mulţi. Cred că aveţi numai cinci: marele mareşal, trei duci şi cel care trebuie să manevreze furca.

– El unde stă?

Omul îl conduse înapoi pe scara îngustă, arătîndu-i o deschizătură în spatele treptelor. Era un spaţiu mic în care avea loc o singură persoană care trebuia să stea jos şi să mînuiască furca.

Laborde vîrî capul înăuntru. În partea din spate era o foaie de placaj prinsă slab de podea. O înclină puţin şi văzu interiorul întunecat al plutei, unde se aflau osiile şi roţile.

Dacă cineva arunca un cadavru acolo în timp ce vehiculul se afla în mişcare, nu avea să se ştie cînd avea să cadă acesta pe asfalt. Ar fi fost făcut praf de roţi

şi toată lumea ar fi crezut că persoana fusese prinsă dedesubt întîmplător. Beţivii şi plutele nu se înţelegeau întotdeauna bine. Aproape în fiecare an, în timpul Carnavalului, cineva era prins sub roţi.

– Vă place? întrebă omul vădit mîndru de opera sa.

– Minunat, spuse Laborde, scoţînd capul din deschizătură.

Un zîmbet larg îi lumină faţa.

Fred şi Hockney stăteau în sufrageria goală din clădirea asociaţiei. Invitaţiile preliminare şi indiciile misterului fuseseră scoase pe imprimantă. Graficianul se întrecuse pe sine anul acela. Indiciile aveau să le fie date doamnelor pe bucăţi de carton negru şi lucioase, în formă de sicrie. Invitaţiile erau tipărite în purpuriu, auriu şi verde şi aveau un chenar negru. O sută de iarzi de pînză fusese comandată pentru a orna colţurile clădirii, aşa cum se obişnuia cu ocazia unei înmormîntări.

– Delicios, nu-i aşa? spuse Fred uitîndu-se la mulţimea de invitaţii.

– Everard a fost extraordinar, ca de obicei, zise Hockney luînd un pahar cu gin şi tonic de la un chelner cu haină albă.

– Să ucizi o majoretă chiar în timpul paradei de Mardi Gras – de unde i-or veni ideile astea? zise Fred luînd şi el un pahar de la bătrînul chelner de culoare.

– Ei bine, nu poate fi ceva prea simplu. Chestiunea e că invitaţii să nu poată dezlega misterul. Dacă avem un cîştigător, trebuie să plătim, ai uitat?

Fred încuviinţă.

– Şi Noaptea Misterelor a umplut cuferele din nou. Am triumfat încă o dată. E evenimentul cel mai popular din oraş.

– Şi ce premiu e anul ăsta. Una a fost să dăm tot

soiul de nimicuri, alta e să oferim cea mai importantă clădire din oraş. Eu rămîn la părerea că e prea mult.

– Aminteşte-ţi de anii '70! exclamă Fred asemeni unui ofiţer de cavalerie.

Hockney se strîmbă.

– Da, ştiu că Everard spune să menţinem standardele cît mai ridicate ca să nu avem iarăşi ghinion, dar MTV a încercat să ia apartamentul ăla de pe Bourbon Street. Au oferit de trei ori mai mult decît preţul obişnuit. Ştii de cît o să ne uşureze Sonesta dacă va trebui să punem un cîştigător în apartamentul ăla?

– Nu va trebui s-o facem niciodată, spuse Fred plin de sine recitind invitaţiile. Everard e atît de deştept, atît de inteligent, încît membrii n-or să ghicească cine a comis crima anul ăsta.

Hockney lăsă jos paharul.

– Ţi-a spus?

Fred îi aruncă un zîmbet atotştiutor.

– Credeam că sînt singurul căruia îi încredinţează această informaţie, spuse Hockney pe un ton smiorcăit.

– Dar e deştept. Membrii or să turbeze cînd Everard o să anunţe cine e criminalul. N-ar ghici nici în ruptul capului!

–Trebuie să-mi spui, Fred. Credeam că între noi e sinceritate şi integritate. Ştiii doar că n-o să suflul nici o vorbă.

Fred se aplecă şi îi şopti ceva la ureche, iar Hock zîmbi.

Apoi se priviră şi izbucniră în rîs.

– Everard! exclamară amîndoi şi izbucniră iarăşi în rîs.

Banda D era înţesată de turişti şi rude care se întorceau. Cinci muzicanţi negri cu trompete şi tromboane

cîntau „Cînd vin sfinții" în timp ce unei mulțimi de participanți la o convenție li se dădeau umbrele cu sigla firmei respectve pentru a-şi putea lua bagajele mai repede.

Dumnezeule, New Orleans era de prost gust, îşi spuse Clare încercînd să-şi facă loc prin mulțimea pe jumătate beată. Dacă ar fi luat toți oamenii de pe banda aceea şi i-ar fi mutat pe Bourbon Street, nimeni n-ar fi trebuit să se schimbe.

– Poarta 98 de la „La Guardia". Sosire Poarta 98 de la „La Guardia", se auzi deodată în difuzoare.

Lumea ieşea deja pe poarta care ducea spre avionul care aterizase.

– Cum arată? întrebă Jameson, vîrînd mîinile în buzunarele blugilor.

– Vrei să spui că la sediu n-au fotografii? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

– Nu mai lucrez în Manhattan, ai uitat? Am fost trimis aici.

– Ah, da. Acum mi-am adus aminte, zise Clare rezemîndu-se de o bară şi uitîndu-se la pasagerii care veneau. Are vreo şaizeci de ani. Părul blond, nu natural, bineînțeles. Nu poate să-ți scape. Şchiopătează şi merge în baston. Un nenorocit a tras în piciorul ei cînd a jefuit-o în parc. I l-a făcut praf.

Jameson păru să se înfurie, dar ea nu ştia dacă era din cauza ticăloşilor care trăgeau în bătrînele simpatice sau din pricina tonului ei acuzator. Nu voia să fie în preajma ei. Voia să o lase pe ea să rezolve problemele cu ZOE.

– N-o văd, spuse el aruncînd o privire peste mulțimea de oameni care se îndreptau spre banda rulantă de pe care îşi luau bagajele. Eşti sigură că s-a urcat în avionul ăsta?

– Voi ar trebui să ştiți mai bine ca mine – sau

microfonul nu e atît de bun cum v-ar plăcea?

El se uită la membrii echipajului, care începuseră să apară. Vorbeau şi rîdeau, aşa cum fac oamenii de obicei cînd termină programul. Apoi veni rîndul piloţilor. Claire îl trase de mînecă pe unul din ei.

– Vă rog să mă scuzaţi, au mai rămas pasageri în avion? întrebă ea.

Pilotul zîmbi.

– Nu, doamnă. Noi coborîm întotdeauna ultimii, zise el şi se dădu la o parte din faţa celor care făceau curăţenie.

Ea rămase şi se uită în urma piloţilor care îşi trăgeau valizele spre aparatele cu raze X. Era limpede că Phyllis nu se afla în avion.

– Deci, unde e? întrebă Jameson.

Ea îşi ridică privirea spre el. Culoarul se golise cu o viteză fenomenală. Cu puţin înainte, acolo fuseseră o mulţime de oameni gălăgioşi. Acum se părea că rămăseseră numai ei doi.

– Nu ştiu. Va trebui să dau un telefon.

El îşi încrucişă braţele.

– Nu te mai osteni. A şters-o.

– Nu se poate, zise ea supărată. De ce ar fi făcut aşa ceva?

– Pentru că ştia, probabil, că FBI-ul era pe urmele ei.

– Aşa este? întrebă ea, speriată şi nevenindu-i să creadă.

– Ţi-am spus doar. Se auzea că a angajat alt ucigaş. Tipul care a tras în piciorul ei a fost omorît miercurea trecută.

– Ce altceva nu mi-ai spus, Jameson?

El îi bătu uşor maxilarul.

– Nu fac mărturisiri decît în dormitor. Haide, zise el apoi, luînd-o de mînă.

În apropierea porții se afla un șir de telefoane publice. El ridică receptorul unuia și formă numărul.

– Da. Da, zise după ce se prezentă și explică situația.

După un minut de tăcere, închise și o trase după el pe culoar.

– Acum unde mergem? întrebă ea pe jumătate îngrijorată, pe jumătate furioasă.

– La „Mama".

– La mama mea? întrebă ea mirată.

– Nu. La restaurant. Nu ți-e foame? N-am luat cina.

– Ești nebun, Liam. Știai? Pur și simplu, nebun, zise ea, fiind nevoită să alerge pentru a ține pasul cu el. Ce s-a-ntîmplat cu Phyllis?

– A fugit, zise el urcînd pe scara rulantă care ducea în parcare. Dar ia-o și așa, Claire. Pînă la urmă, o s-o vezi. Pentru că, atunci cînd o s-o găsim, o să aibă nevoie de un avocat bun.

– Ești nebun, Jameson, spuse ea mult mai puțin convinsă decît înainte.

Capitolul 24

A cina la „Mama" era cam la fel de romantic ca a face dragoste pe autostradă. Era cald, aglomerat, chelnerii strigau comenzile ca niște claxoane și rîndul se mișca încet, asemeni Los Angeles-ului la o oră de vîrf. Claire și Liam luară cîte o tavă cu mîncare și se așezară la o măsuță unsuroasă de lîngă bucătărie. Era cel mai liniștit loc din restaurant.

Liam mînca de parcă nu o mai făcuse de luni de zile. Ea nu putea să-i suporte conștiința curată. Pe de altă parte, ea abia ciugulea din cauza tensiunii în care se afla.

– Pun pariu că arterele ți se blochează chiar în momentul ăsta, Jameson, zise ea cînd el înghiți ultima picătură de supă de broască țestoasă.

– Da, ar trebui să-i spui lui Phyllis să-și aducă toate ținte aici. Îți dai seama cît de ușor i-ar fi să le elimine, spuse el zîmbind și se apucă să mănînce stridiile prăjite.

Ei îi venea să-l lovească.

– Spune-mi de ce crezi că Phyllis a fugit.

– A pus pe cineva să-i ia dosarul de la secție. Un bărbat de culoare pe nume Louis Russel se ocupa de tîlhării în parc în seara cînd a fost jefuită ea. Aveau niște

însemnări în legătură cu faptul că, probabil, el fusese cel care o împuşcase în picior.

– N-a ştiut niciodată nimic despre cel care a tras în ea.

– Poliţiştilor nu le place să spună; ştii asta foarte bine. Trimit toate informaţiile la Procuratură şi, pînă cînd nu are loc un proces, ce rost are?

– O obseda dorinţa de a afla cine a fost. Presupun că a fost doar o chestiune de timp pînă cînd a aflat un nume.

– A aflat o teorie, Claire, nu un nume. Nimeni n-a dovedit că Louis Russel s-a aflat în preajma ei cînd a fost atacată.

– N-a mărturisit nimic?

– Nu. Şi acum nici n-o să mai poată s-o facă.

Ea simţi din nou că i se face greaţă.

– Cum a murit?

– Împuşcat în cap de la mică distanţă. O treabă făcută de un profesionist. A fost găsit în spatele unui magazin de băuturi dn Newark.

– Oricine ar fi putut s-o facă.

– Acum vorbeşte avocata, Claire. În adîncul sufletului tău, ştii că Phyllis a făcut-o. Pune mîna pe dosarul ei de la secţia patruzeci şi trei şi, douăzeci şi patru de ore mai tîrziu, tipul e găsit împuşcat. Nici măcar n-a fost jefuit – avea două sute de dolari bani gheaţă în buzunare. Da. Sigur. Oricine ar fi putut s-o facă.

Ei nu i se părea real. Phyllis vorbise de ochi pentru ochi, dar, în acel caz, se întrecuse măsura. Un mort pentru un picior schilodit; pedeapsa nu se potrivea cu delictul. Dacă Phyllis angajase pe cineva, greşise şi făcuse un gest total nejustificat.

– La ce te gîndeşti? Eşti departe, zise Jameson.

– Mă gîndeam că Phyllis a fost întotdeauna stînca mea. A fost glasul raţiunii. Nu se poate s-o fi făcut ea.

Ştiu sigur, spuse ea şi făcu o pauză de o clipă, uitîndu-se la mîncarea de care nici nu se atinsese. Dar, poate că atunci cînd ajungi la o anumită vîrstă, la un punct de saturaţie o iei razna.

– E, într-adevăr, o nebunie. Alt negru mort şi nici o mărturisire. Cred că n-au mai văzut aşa ceva de cînd cu Mississippi 1965.

– Nu este vorba de un conflct între albi şi negri, Jameson, spuse ea enervată. Earnestine Darby era de culoare, ai uitat?

– Atunci despre ce era vorba, Claire?

– Despre conflictul bărbat/femeie, victimă/agresor. Culoarea pielii n-are nici o importanţă.

El zdrobi în dinţi altă stridie prăjită şi o privi atent.

– Şi, atunci, voi, femeile, aveţi impresia că nu rămîne decît să vă faceţi dreptate singure, nu-i aşa?

Ea se uită la el cu prudenţă.

– Dacă eşti în căutare de dovezi, să ştii că eu n-o să-ţi ofer nici una, spuse ea susţinîndu-i privirea pînă cînd îl făcu să se uite în jos. Balaurul tău a fost prins, Jameson? Cel din Taylorville?

El se opri brusc din mestecat. După ce înghiţi, zise:

– Gunnarson l-a pus pe scaunul electric.

– Bravo lui, spuse ea rezemîndu-se de spătar, dar continuînd să-l privească în ochi. Aşa e la televizor şi în filme. Balaurul este ucis, iar cazul e legat cu panglici frumoase şi pus pe raft. Dar, de obicei, nu merge aşa. Nu, în realitate, totul e o porcărie, inexactă şi nedreaptă. Victima bîjbîie prin ceaţa creată de poliţie, avocaţi şi judecător. Regulamentul şi politica distrug lucrurile şi mai mult. Uneori, mă gîndesc că singura norocoasă e victima – ea nu e nevoită să suporte toată porcăria.

– E, într-adevăr, o porcărie, Claire, spuse el aproape cu cruzime, dar îi împiedică pe oameni să-ţi zboare

creierii numai dacă te uiți urît la ei. Fără lege, ar fi anarhie și, te rog să mă crezi, într-o anarhie, femeile n-ar avea nici o șansă. Nici o afurisită de șansă. Fizic, sînteți prea mici și prea slabe.

– Uiți un lucru care e mai puternic decît toți mușchii, zise ea arătînd spre cap. Ăsta. A răsturnat imperii.

El începu să-și mănînce stridiile din nou, dar, de data aceasta, orice camaraderie ar fi existat între ei, dispăru.

– Mănîncă. N-am dormit prea mult azi-noapte și vreau să mă culc.

– Du-te, spuse ea scoțînd o bancnotă de douăzeci de dolari. Poftim. Ia un taxi și contul meu.

– Bagă-i la loc, scumpo. O să mergem la tine acasă cu acel BMW frumos și scump.

Ei nu îi veni să creadă.

– Și cum o să ajungi la hotel? întrebă ea șovăitoare.

– Nu mă duc la hotel.

Ea îl privi de parcă și el pusese să fie ucis cineva.

– Nu pricep. Știu că FBI-ul are încă mulți oameni cu idei învechite, dar aveți și multe femei în rîndul vostru. Nu poți să-mi spui că sarcina asta ți-a fost dată de la sediu.

În ochii lui era o provocare clară.

– Cei de la sediu nu știu nimic despre asta, dar, dacă vrei, poți să iei legătura cu ei. Le-ar face mare plăcere să stea de vorbă cu tine despre multe lucruri.

– De ce faci asta, Jameson? Nu ești genul care să hărțuiască sexual. Cred că un tip ca tine poate să aibă cîte femei vrea fără să forțeze nota.

– Poate că sînt timid.

– Poate că ești un mare mincinos.

– Nu știu decît că, atunci cînd or s-o găsească pe prietena ta Phyllis, ea o să înfunde pușcăria. Te plac suficient de mult ca să am grijă să te țin departe de

rahatul în care a intrat ea, chiar dacă pentru asta trebuie să mă țin după fundul tău zi și noapte.

– Cum numești asta, Jameson? Să te culci cu alibiul? întrebă ea ironic.

– Pot să dorm pe canapea, dar cheile de la ușă or să doarmă, cu mine.

– Ele sînt singurele care or să doarmă cu tine.

El zîmbi și îi dădu mîna să se ridice de la masă.

– Ce-ar fi să decidem asta cînd ajungem acasă?

Shakita Jourdan era scundă pentru cei șaptesprezece ani ai ei, dar era bună la matematică, drăguță și plăcută. Era, de asemenea, cea mai bună majoretă a liceului McDonough 35. Numai acest lucru nu avea să o scoată din Proiectul Dorința și să o introducă la Cornell; avea un SAT de 1450 care făcea asta pentru ea. Așa că, în general, viața era bună. O aștepta o mare aventură și voia să pună mîna pe ea la fel de bine cum mînuia bastonul.

Încălzindu-se la începutul traseului pe care avea să-l urmeze parada pe Napoleon și Tchoupitoulas, nu prea se gîndea la Cornell în momentele acelea. Purtătorii de „flambeaux" erau înșirați pe terenul neutru și unul, un tînăr care nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani, o privea insistent. La fel ca majoritatea fetelor de șaptesprezece ani, se gîndea foarte mult la băieți. Se simți stînjenitor de flatată cînd tînărul acela o privea cînd ea purta costumul strîmt cu paiete roz de majoretă. Îi plăcu felul cum îi zîmbi cînd ea îi aruncă o privire și se întrebă dacă avea să încerce să-i vorbească după paradă. Spera că da.

Dante trebuia să pornească fix la ora opt.

Capitolul 25

Claire îşi luă corespondenţa şi îmbufnată îl lăsă pe Liam să intre. Pe drumul spre casă îşi dăduse seama că nu avea nici un sens să se certe cu el. Poliţişti nu puteau să o păzească la nesfîrşit, la urma urmei; de fapt, maşina poliţiei nu mai era cînd ajunseră acasă, fiind chemată, probabil, să-şi facă datoria la paradă.

El putea să doarmă pe canapea. Avea să fie ca şi cum ar fi avut un bodyguard. Existau lucruri şi mai rele. Ca, de exemplu, să te urmărească un criminal în serie.

Se uită la scrisorile pe care le ţinea în mînă şi un sentiment de nelinişte o cuprinse cînd îşi dădu seama că unul din plicuri era de la Pauline Zeiss. Ştampila era din Washington, D.C. Problema era că nu cunoştea nici o Pauline Zeiss în Washington şi, cu siguranţă, nu pricepea cum de făcuse rost acea persoană de adresa ei din New Orleans, cînd adresa ei permanentă era în New York.

În apropierea canapelei, era un birou unde se ocupa de notele de plată. Puse scrisorile pe birou şi aruncă o privire spre bucătărie, Jameson cotrobăia prin frigider după o bere. Se purtau deja ca doi oameni căsătoriţi de

mulți ani.

Cuțitul de deschis scrisori era în primul sertar cu carnetul de cecuri. Avînd grijă să nu distrugă nişte posibile amprente, desfăcu plicul şi citi:

„Scumpo,

Ştiam c-o să înțelegi. Telefoanele erau ascultate. Cîteva dintre femei au fost luate la întrebări şi nu cred că or să tacă o veşnicie. Aşa că mai bine era să dispar.

O să-ncerc să te găsesc în New Orleans. Pînă atunci, să nu- ți faci griji pentru mine. Banii mei sînt în Insulele Cayman. Pot să mă ocup de ZOE de departe la fel de bine ca de la New York.

Toată dragostea mea, Phyllis."

Strecură scrisoarea între paginile unui catalog care venise pe numele proprietarului.

– Unde e cheia de desfăcut? întrebă Liam ținînd în mînă o sticlă de Dixie cu gîtul lung.

– Al treilea sertar din dreapta chiuvetei.

El dispăru şi ea privi în urma lui, neştiind ce să facă. Nu voia să-i spună de scrisoare, dar n-ar fi făcut bine. Ascundea probe legate de o persoană suspectă.

Deodată, sună telefonul şi ea tresări speriată.

Jameson răspunse din bucătărie.

– Foarte bine. Ia-le înregistrările. Vezi ce-a accesat, spuse el şi închise.

– Despre ce-a fost vorba?

El se aşează pe canapea, întinzîndu-şi picioarele, şi luă o înghițitură de bere.

– Prietenului nostru îi place să folosească aparatura electronică în stil mare.

Ea gemu.

– Nu pot să sufăr expresia asta.

– Nimeni nu poate s-o sufere.

– Ce face?

– Laborde stă pînă tîrziu seara la computerul de la 555, explorînd Internet-ul. Să vedem ce face. Rămîi surprins cît de revelator e să verifici gusturile cuiva în materie de E-mail.

– La „Fassbinder" avem acces la Internet, dar mărturisesc că nu l-am folosit niciodată.

– Grupurile rasiste îl folosesc foarte mult. Mai ales în Germania, unde este ilegal să fii membru al Partidului Nazist. Computerele au schimbat toată treaba. Intri în rețea, ai o întîlnire globală cu sociopații, apoi ieşi din rețea. Polițiştii nu pot să-ți dea de urmă fără mult efort, mai ales dacă observi doar şi nu transmiți nici un mesaj personal.

– Dar puteți să dați de urma lui Laborde.

– Credeam că foloseşte un loc anonim, dar am descoperit că foloseşte Universitatea din Helsinki. E tipic din partea cuiva care vrea să-şi ascundă gusturile – intră în rețea prin intermediul cuiva care o foloseşte foarte mult, ca de exemplu o universitate – după care încep să caute grupuri care le plac. După aceea, înregistrările lor sînt foarte greu de găsit. Trebuie să ştii pe cine cauți şi trebuie să verifici întregul sistem al universității.

– Face parte dintr-un grup rasist? Oare asta să fie semnificația Stelei lui David? întrebă ea şi simți cum i se strînge stomacul.

Începu să se plimbe încoace şi încolo. Fiind evreică, era aproape instinctiv să se înfioare la gîndul unui nazist. Nu ştia decît că J. Everard Laborde putea fi unul foarte bun.

– Nu cred. Aşa cum ți-am mai spus, există grupuri

rasiste care au o agendă şi apoi sînt adepţii care fac din agendă scuza lor. Probabil că el face parte din această a doua categorie, zise Liam ridicînd din umeri. Dar, dacă e sociopatul care bănuiesc că e, presupun că are un fel de fobie pentru evrei şi negri, despre care am auzit că n-au ce căuta la Asociaţia 555. Pun pariu că îi place ceea ce e interzis.

– Şi de ce e pe Internet? întrebă ea aşezîndu-se, în sfîrşit, pe canapea lîngă el.

Plimbatul de colo-colo îi crea şi mai multă nelinişte.

– Ca să întîlnească alţii ca el. Aşa să se laude. Să audă despre fanteziile lor. Uneori, indivizii ăştia simt nevoia să citească despre omoruri. Există grupuri care satisfac toate gusturile: sadomasochişti, indivizi care se ocupă de pornografie infantilă. Şi, gîndeşte-te, ca să fii un membru anonim, nu trebuie să ai decît un computer obişnuit şi un telefon.

– Crezi că acest computer o să ne conducă la el?

– Cred că o să ne arate cît de exotice îi sînt gusturile, spuse el, şi cuprinzîndu-i bărbia, îi mîngîie obrazul cu degetul mare. Pregăteşte-te să fii şocată.

– Nimic nu mă mai poate şoca.

– Nimic? o întrebă el sprijinindu-i bărbia cu un deget leneş şi dîndu-i capul pe spate uşor, se apropie încet, vrînd să o sărute.

Ea se trase în spate, după care se ridică şi spuse degajată:

– Îmi pare rău că trebuie să te cert, agent Jameson, dar nu aşa protejezi pe cineva. Aminteşte-mi să nu intru niciodată în Programul Federal de Protecţie a Martorilor.

El o privi cu atenţie.

Ea începu să se plimbe din nou.

– Este din cauza discuţiei, nu? Gîndul că el îşi savurează perversiunile te face să fi irascibilă, aşa e?

Ea întoarse privirea. Nu avea nevoie să fie analizată de el.

– Nu mă linişteşte faptul că el intră în cine ştie ce orgie pe Internet.

– Dacă găsesc ceva mesaje de-ale lui, ar putea să-i smulgă o mărturisire.

Pînă şi ea trebui să admită că era surprinsă.

– Oare ar folosi nume? Nu pot să cred că ar fi atît de prost.

– Dacă ai impresia că nimeni nu ştie cine sau unde eşti, nu-i un risc chiar atît de mare. Indivizilor ăstora le place să vorbească despre ce au făcut. Povestirea acestor lucruri îi excită, îi face să le retrăiască.

– Cred că am mai auzit multe despre treaba asta. Statul versus Schnell, nu? Au descoperit toate părţile trupului în biroul lui pentru că transmitea mesaje, nu-i aşa?

– Da.

– Aş putea să văd şi eu mesajul dacă Labordes a transmis vreunul? S-ar putea să recunosc ceva ce spune sau face.

– O să scot la imprimantă.

Ea îi aruncă un zîmbet slab.

– Bănuiesc că ar trebui să-ţi mulţumesc, dar, într-un fel, nu pare adecvat.

– Nu, nu e adecvat, spuse el luînd-o de mînă şi trăgînd-o pe canapea.

Cu ambele mîini îi dădu părul în spate.

– Ţi-am spus c-o să te ajut să-l găseşti pe ucigaşul surorii tale şi fac tot ce-mi stă în putinţă. Dar trebuie să mă ajuţi şi tu desfiinţînd organizaţia aia a ta.

– Nu depinde de mine, Liam.

– Uite ce e, Gunnarson a început să mă preseze. Nici autorităţile newyorkeze nu se joacă. Nu pot să

închid ochii în timp ce tu şi prietenele tale vă vedeţi de treabă.

– Înţeleg, dar şi tu trebuie să înţelegi că nu eu conduc lucrurile acolo, spuse ea oftînd şi se uită prin sticla de bere să vadă dacă era pregătit pentru alta.

Nu era. Ea o puse la loc pe masă.

– Este „Discipolul vrăjitorului", Liam. Mă cam înspăimîntă, dar nu cred că mai pot să fac ceva.

O furie reţinută păru să ţîşnească la suprafaţă.

– Nu e genul de lucru în care ar trebui să se amestece femeile, spuse el. Crima e o afacere urîtă. Îngrozitor de urîtă.

Acum se înfurie şi ea.

– Vorbeşti de parcă numai bărbaţii pot s-o facă, femeile nu, Jameson. Ce, crima e mai uşor de înghiţit atunci cînd agresorul are un penis?

– Niciodată nu e uşor de înghiţit, dar femeile sînt cele care dau viaţă, nu o iau. Nu e un lucru de care să-i placă unui bărbat că e capabilă o femeie.

– Oricine e capabil de crimă, dacă e împins pînă la acel punct, Liam.

– Şi tu?

Ea nu se uită la el.

– Există momente cînd mă gîndesc la Laborde. Şi doresc... ei bine, îi doresc moartea.

– Dar nu vrei să-ţi mînjeşti mîinile, ca şi celelalte femei din ZOE, aşa că dai un anunţ şi angajezi pe cineva care să facă treabă murdară – cum ai încercat să mă angajezi pe mine. Ascultă, am văzut dosarul tipului pe care l-au bănuit a fi agresorul lui Phyllis Zuckermann. E un criminal, aşa e. A omorît oameni din Anglia pînă în Zimbabwe. Dar ce drept aveţi voi să hotărîţi cine trăieşte şi cine moare, cînd nici măcar nu participaţi la comiterea crimei? Cît de pricepute sînteţi la ucis? Nu foarte, după

părerea mea.

– De fapt, de ce ne certăm, Jameson? Nu le iau apărarea, dar nici n-o să spun că femeile sînt slabe.

– Uite ce, înainte să te apuci de chestii din astea justiţiare, trebuie să iei nişte decizii. Ai încercat să mă angajezi, îţi aminteşti? Vrei ca un bărbat să-ţi omoare balaurul sau poţi să-l omori tu însăţi? Pentru că dacă e să angajezi pe cineva, mai bine n-o mai faci deloc.

– Conversaţia asta e absurdă.

El îi atinse faţa.

Ea se întoarse să-l privească.

– Omoară-ţi singură balaurul sau lasă-te de afacerile astea.

Ea se depărtă de el, frecîndu-şi braţele ca şi cum i s-ar fi făcut frig. Avea dreptate, dar tot o supăra. Potrivit filozofiei lui, femeile erau veşnicele victime. Ori aveau nevoie de un bărbat care să se ocupe de treburile lor murdare, ori trebuiau să le facă singure şi, astfel, riscau mustrări şi mai aspre, pentru că se presupunea că trebuiau să fie delicate, pasive şi să ajute.

– Ştii, Jameson, cred că ai dreptate. Trebuie să-mi omor singură balaurul, spuse ea încet.

– Adevăratul balaur e ZOE, Claire. Trebuie să desfiinţezi grupul. Victimele devin mai rele decît criminalii. Tu, Phyllis Zuckermann şi restul femeilor din acel sabat trebuie să vă căiţi.

Sabat. Vrăjitoare. Arse pe rug. Bărbaţii se tem întotdeauna de femeile cu putere.

– Cum zici să-mi ucid balaurul?

– Prin sistemul juridic.

Ea zîmbi.

– Ai răspuns perfect, Jameson. Ai zice că e o replică din „Dragnet". Îţi mulţumesc pentru discursul despre ruşinea morală.

– Nu glumesc, Claire. Se fac multe presiuni asupra mea, mai ales de cînd a fost găsit cadavrul acelui individ al lui Phyllis Zuckermann. N-aş putea să-ţi las mai multă libertate nici dacă am fi...

Nu o spuse. Bine că nu o spusese, îşi zise ea. Într-un fel, nici nu-i venea să creadă ce se petrecuse cu o noapte în urmă. I se părea din ce în ce mai ireal cu fiecre oră care trecea. Ea şi Jameson? Să facă dragoste? Nu se întîmplase aşa ceva. Era imposibil.

– S-a terminat, agent Jameson, spuse ea, ducîndu-se în hol şi scoţînd din dulap un vraf de aşternuturi şi o pătură.

I le aruncă pe canapea, după care îl salută şi se duse în camera ei, singură. Avea să se gîndească a doua zi cum să scape de el.

La unsprezece seara, mulţimea de oameni se afla pe şinele de tramvai de pe St. Charles Avenue. Pe partea cealaltă a străzii, tineri stăteau în balcoanele caselor vechi din secolul al nouăsprezecelea şi beau bere din pahare de plastic. Un grup alcătuit din tineri de culoare de la Universitatea Xavier dădea o petrecere într-un apartament de la parterul lui St. Chaterine House, în timp ce copiii se băteau să adune mărgele pe care aveau să le vîndă grupurilor din anul următor. Era cel mai bun exemplu de haos organizat. Poliţiştii aveau grijă ca toate scaunele pe care stăteau copii mai mici să se afle departe de traseul paradei. Aplanară cîteva conflicte şi, în general, se uitau urît la toată lumea, confirmînd teoria conform căreia era greu să fii treaz în mijlocul unei mulţimi de oameni beţi.

Parada se afla la aproape o milă distanţă. Se auzeau ecouri îndepărtate ale unei tobe de oţel în timp ce orchestra marinei cînta o variantă a lui „Easy Skanking".

Dante era o paradă mare alcătuită din treizeci şi patru de plute. Tipic, cea a marelui mareşal se oprea din cînd în cînd pentru a le permite celorlalte să o ajungă din urmă. Felinarele de pe bulevard îl luminau pe Satana cînd ridica înspăimîntătoarea sa furcă.

În jurul lui Lee Circle era mai multă lume. Laborde ştia că aveau să se oprească acolo pentru a-i saluta pe demnitarii din tribune. Le făcu cu mîna oamenilor şi îşi recapitulă crima în gînd.

În faţa plutei, orchestra de la McDonough 35 interpreta o melodie a lui Janet Jackson. Majoretele, cu paietele şi mănuşile lor albe, erau deosebit de frumoase anul acela, dar una era cea mai frumoasă din toate. Era o fată minionă, cu sîni mici şi obraznici şi un zîmbet mare şi nevinovat.

Laborde o privi din spatele măştii sale albe, fără să-i scape nici o paietă măcar. Se ghemui pe tronul său asemeni unei pume care fixa cu privirea un iepure sălbatic. Abia aştepta.

Parada ocoli Lee Circle. Bărbaţii şi femeile din cadrul Consiliului orăşenesc stăteau în primul rînd, iar Laborde, ca un individ viclean ce era, dădea din cap şi gesticula asemeni unui rege în timp ce ei beau în sănătatea lui. Totul era simulare şi nu chiar. Dante nu era ceva real, dar acest lucru nu-l împiedica pînă şi pe politician să se prefacă sincer de Mardi Gras.

Pluta marelui mareşal ieşi din piaţă şi porni pe Howard Avenue, în timp ce cele din spate o ajungeau din urmă, fiecare oprindu-se în faţa tribunelor. Bucata de traseu de pe Howard era renumită, pentru că acolo se aştepta cel mai mult şi era cea mai stresantă. Mulţimea de gură-cască era alcătuită din turiştii din cartierul francez şi doreau să prindă mărgele, căci, în partea aceea de drum, ori aruncai oamenilor mărgele ori păreai zgîrcit

şi suportai consecinţele. Pe acea parte a traseului, majoritatea participanţilor la paradă se ascundeau în mărunţaiele plutelor, se duceau la barul care era camuflat acolo şi beau o bere. Mulţimea nu ataca o plută dacă nu vedeau nici un alb care stătea degeaba. O plută goală dintr-un motiv inexplicabil nu îi supăra.

Laborde plănuise totul. Îşi văzu ducii coborînd în interiorul plutei unul cîte unul, pentru a scăpa de mulţimea agitată. Venise clipa execuţiei.

– Nu vrei o bere? îi strigă el tipului din deschizătura din spatele scării, care manevra furca.

Omul făcu ochii mari.

– Ba sigur că da, dar n-am voie să plec. Dufossat o să mă linşeze.

Era angajatul celui care construise pluta, nu un membru al grupului.

– Nu-ţi face griji. Ia o pauză. O să manevrez eu furca. Numai să te-ntorci cînd o fi să ne mişcăm din nou.

Îl privi ieşind din cabina sa, după care coborî în interiorul plutei, unde se aflau ceilalţi membri ai grupului, care se odihneau.

Everard abia încăpea în deschizătura aceea strîmtă, care fusese făcută pentru un ins mai slăbuţ. Trase de manetă de vreo două ori ca să se obişnuiască. Din experienţă ştia că aveau să stea pe Howard Avenue, pentru a aştepta celelalte plute vreo patruzeci de minute. Aşa se întîmpla de obicei. Avea timp mai mult decît suficient, mai ales dacă angajatului lui Blaise Dufossat îi plăcea să cam bea.

Majoretele se fîţîiau prin faţa plutei la fel de plictisite ca şi ceilalţi. Cîţiva membri ai orchestrei liceului continuau să cînte, dar majoritatea păreau să se fi săturat; parada abia trecuse de jumătatea traseului şi încă mai aveau de înfrutnat mulţimile de oameni din centru. Gru-

puri mari de gură-casă se învîrteau prin preajmă, din cînd în cînd năvălind spre plută cînd unul din ducii lui Laborde ieşea la suprafaţă şi se hotăra să le arunce nişte pahare pe care scria Dante sau mărgele de plastic. Everard ştia că trebuia să acţioneze într-un moment cînd mulţimea năvălea spre plută. În jurul acesteia erau, probabil, zece mii de persoane. Dacă cifra aceea nu putea ascunde o crimă, atunci nimic nu putea să o facă.

– Aruncă-mi ceva, domnule, strigă un turist beat agitîndu-şi mîinile.

George St. Amant, unul din membrii vechi ai lui Dante, se aplecă peste marginea plutei. Cu o bere în mînă şi cu masca albă care îi ascundea identitatea, aţîţa mulţimea cu o suliţă acoperită de pene roz.

Oamenii de pe stradă, plictisiţi de o paradă care ajunsese într-un punct mort, prinseră viaţă deodată şi se năpustiră înainte asemeni unui val pe plajă, toată lumea fiind atentă doar la bărbatul mascat şi beat de pe plută care îi şicana cu o suliţă din cauciuc fabricată-în-Filipine.

Laborde se tîrî afară din deschizătură. Majoretele stăteau lipite de partea din faţă a plutei, iar cei care asigurau securitatea strigau oamenilor să se retragă. Însă era inutil să încerci să ţii sub control un asemenea număr de oameni. Se dezlănţui un vacarm, toţi ridicară mîinile, sărind pentru a prinde sulita.

Asta era Mardi Gras, îşi spuse Laborde întinzînd mîna pe după treptele ascunse de flăcările din mucava şi apucînd de guler pe una din majorete.

Să prinzi lucruri, îşi spuse el astupîndu-i gura fetei cu mîna cealaltă şi trăgînd-o jos, în deschizătură.

Capitolul 26

– Mai sînt două săptămîni pînă la Mardi Gras şi există deja o victimă, comentă Claire uitîndu-se pe prima pagină a ziarului „Times-Picayune" şi citind articolul despre majoreta ce fusese ucisă de o plută. Ca avocat, nu-mi vine să cred că tot mai continuă să se organizeze Carnavalul. Cei de la primărie trebuie să fie de-a dreptul nebuni.

– Mmm, spuse Jameson cu ochii pe jumătate închişi de somn.

Ea îl privi pe furiş pe deasupra ziarului. Era întins pe spate pe canapea; cu o seară în urmă nu se ostenise să mai pună aşternuturi, iar pătura era ghemuită acum la picioarele lui. Pieptul îi era gol şi blugii abia stăteau pe el. La un metru optzeci şi ceva înălţime şi fără un pic de grăsime în plus, aducea pefect cu călăreţul de tauri care spunea că fusese. Un piept acoperit de păr, un abdomen tare ca piatra; îi fu greu să nu se gîndească la starea de saţietate pe care o avusese cu două nopţi în urmă. Uitîndu-se la el acum, nu mai trebuia să se întrebe de ce o atrăgea.

– Trebuie să mă duc la poştă şi să mai fac şi alte

cîteva treburi, aşa că trezeşte-te, dacă ai de gînd să faci pe bodyguard- ul, spuse ea aruncînd un papuc în el.

Acesta îl nimeri exact în mijlocul pieptului.

– Trebuie să-l văd pe Williams, aşa că va trebui să mă duci. FBI-ul mi-a trimis ceva legat de computer.

– Legat de Internet?

– Da, mormăi el.

Erau nişte primitivi. Mai ales dimineaţa.

– Plec în cinci minute. Dacă nu te trezeşti, plec singură, zise ea şi ieşi în hol pentru a-şi verifica geanta.

Mintea, pentru că nu avea de gînd să piece fără el – fără cineva – îi era prea frică.

– Am plecat, strigă ea.

Spre uşurarea ei, îl văzu apărînd în hoi, cu blugii încheiaţi, cu cămaşa pe el, chiar dacă nu erau încheiate. Sărea într-un picior punîndu-şi cea de a doua cizmă.

– Te las la Caf du Monde, spuse el ieşind împreună cu ea. E mai bine să aştepţi acolo decît la poliţie. E un loc public. O să stai acolo pînă termin de discutat cu Williams, după care o să te iau şi o să mergem unde ai tu treabă.

– Ai vorbit exact ca o bonă, spuse ea, dar îi era recunoscătoare.

Pînă cînd nu găsea ceva împotriva lui Laborde, nu avea să fie în siguranţă niciodată singură.

– Să mergem, spuse el grăbit.

– Foarte bine, zise ea ieşind după el.

Jameson o lăsă la Caf du Monde. Claire sorbea deja din cafeaua cu lapte înainte ca el să urce iarăşi la volan.

Plecă, promiţînd să se întoarcă în douăzeci de minute. Ea se relaxă, lăsînd ventilatoarele din tavan să-i răvăşească părul uşor.

– Sumpa mea, zise o voce familiară care o făcu să

se îndrepte subit.

Se uită la femeia care stătea lîngă masă şi clipi uluită. Era chiar Phyllis. Pînă la urmă, nu fugise. O găsise.

– Ce cauţi aici, Phyllis? Unde stai? o întrebă ea ajutînd-o să se aşeze.

– La „Windsor Court". Nu acolo stau toţi bogătaşii care fug din ţară? spuse Phyllis zîmbind.

– Nu... nu-mi vine să cred că eşti aici. Te caută autorităţile, Phyl, zise Claire uitîndu-se la ea stupefiată.

Altă dată ar fi îmbrăţişat-o şi i-ar fi spus cît de mult se bucura văzînd-o, dar şăptămînile trecuseră asemeni unor ani. Nu o mai cunoştea pe Phyllis.

– Credeam c-ai fugit din ţară.

– Asta o să şi fac după ce stăm de vorbă, Claire. N-aş vrea să părăsesc ţara, dar e şi mai rău să-mi petrec ultimii ani ai vieţii fugind de autorităţi.

– Am auzit de tîlharul tău, Phyllis. Tu ai pus să fie lichidat? întrebă Claire direct, dar nu vedea de ce n-ar fi făcut- o.

FBI-ul ar fi putut să aibă dovezi împotriva lui Phyllis şi pedeapsa, în cazul ei, nu era pe măsura delictului.

Phyllis ridică din umeri şi puse rucsacul Chanel pe scaunul de lîngă ea. O chelneriţă vietnameză veni să îi ia comanda.

– Îţi spun eu, Claire, organizaţia asta a ta a fost trimisă de Dumnezeu. Nici nu poţi să-ţi imaginezi senzaţia de eliberare..., zise ea, dar, deodată, se uită cu mai mare atenţie la prietena ei mai tînără. Spune-mi de unde ştii de el.

Claire trase aer în piept.

– Agentul FBI pe care l-am cunoscut la „Bloomingdale" continuă să mă bată la cap. El mi-a spus ce au în legătură cu tine, cum l-au găsit mort pe tipul ăsta,

împuşcat. Zic că ştiu multe lucruri despre tine.

– Despre mine? Minunat. Eu n-am avut nici o legătură cu asta, zău. Nu cînd noul nostru cavaler se descurcă atît de bine. Trebuie să-l cunoşti, scumpo.

– Nu vreau, mulţumesc. Ultimul cavaler încă îmi face necazuri.

Phyllis rîse, dar Claire nu putu.

– Nu vreau să mai numeşti organizaţia ZOE, Phyl. O reneg. Aţi întrecut măsura cu mult şi nu pot să mai am de-a face cu voi.

– N-o să mai facem greşeli, zise Phyllis zîmbindu-i chelneriţei şi dîndu-i un bacşiş de cinci dolari.

Apoi muşcă din plăcinta cu brînza şi-şi dădu ochii peste cap ca pentru a spune „Delicioasă".

– În primul rînd, am greşit dînd anunţul, zise Phyllis. Ar fi trebuit să ne dăm seama că acel anunţ din „High Risk" o să pună autorităţile pe urmele noastre. Ar fi trebuit să te ascultăm, Claire. Îmi pare rău, zise ea şi mai luă o muşcătură. În al doilea rînd, mai ales în cazul lui Halbert Washington, n-ar fi trebuit să ne bazăm pe memoria Earnestinei. Ar fi trebuit să verificăm lucrurile noi înşine, să verificăm de mai multe ori. Acum facem asta, Claire. Avem pe cineva la poliţie care poate accesa toate sistemele computerelor din toate secţiile din ţară. Ai rămîne surprinsă dacă ai şti cît de automatizate am devenit şi cît de multe ştim. Acel J. Everard Laborde, de exemplu. Ştii că el ţi-a omorît sora. E o coincidenţă prea mare. Poliţia se află la distanţă de o dovadă de a putea să emită un mandat pentru el. Sper c-or să găsească dovada cît mai curînd, pînă nu e prea tîrziu.

Claire avu senzaţia că primise un pumn de fier în falcă. Îi veni ameţeala şi i se tăie respiraţia.

– Stai puţin. Lasă-mă să mă dezmeticesc. Ştii de Laborde?

– Detectivul Derrell Williams ține niște dosare excelente. Și-a notat toate ideile. Crezi că te ignoră, Claire, dar nu-i așa. Coincidențele sînt șocante.

– De unde știi toate astea? Cum se poate așa ceva? îngăimă Caire, nevenindu-i să creadă.

– Ți-am spus, draga mea, ZOE e foarte dotat acum. A intrat în secolul douăzeci și unu. Am evoluat de cinci ori față de ultima oară cînd m-ai văzut. Toată lumea vrea să facă parte din grup. S-a dus vorba că oferim și rezultate, nu numai compasiune. Acum avem niște resurse inimaginabile. Sînt atîtea victime care doresc să ofere o mînă de ajutor. Am atins o coardă sensibilă, Claire.

Aceasta privea absentă peste drum, spre statuia lui Andrew Jackson.

– Tu ai aflat printr-o simplă mișcare a mouse-ului ceea ce mie mi-a luat cîteva săptămîni. Presupun că n-ar fi trebuit să vin aici. La ce mi-a folosit?

– L-ai găsit. L-ai privit în ochi. El e ucigașul surorii tale și știi asta.

– Nu știu. Cred că știu. Atîta tot.

– El a făcut-o, scumpo. Crede-mă de data asta. Nu-i deloc un gentleman. Am o mulțime de informații despre el. Coincidențele sînt ca un joc de genul „completați spațiile libere". Și imaginea care se formează nu e deloc una plăcută.

– Totuși, nu e nimic concludent.

– Ce vrei, Claire? O mărturisire ca a lui Perry Mason? Dă-mi voie să-ți spun, asta n-o s-o obții niciodată, așa că, ascultă-mi sfatul: Uită tot. Întoarce-te la New York și trăiește-ți viața din plin. Fă-o pentru mine și pentru sora ta Zoe, da?

– Aș vrea, dar...

Deodată îi veni în minte un gînd îngrozitor.

– Îl verifici, nu-i așa, Phyl? întrebă ea pălind. Mă

urmăreşti tot timpul. Ai ştiut chiar că sînt aici. Ce ai de gînd să faci, Phyllis?

– E rîndul tău, Claire. O meriţi. ZOE vrea să facă asta pentru tine.

– Dar numai tu eşti ZOE. Nimeni altcineva nu angajează ucigaşi în afară de tine. Tu însăţi mi-ai spus-o. Nu vreau un ucigaş plătit aici, Phyllis. Ascultă-mă cu atenţie, nu vreau asta.

– Linişteşte-te.

Claire fu cît pe ce să sară de pe scaun.

– Îţi baţi joc de mine, Phyllis? Nu pot să te las să pleci în Insulele Cayman şi să te ocupi de Laborde.

– De ce nu? Gîndeşte-te cît de simplu ar fi. Cît de curat.

– Nu-i deloc curat. Pute, zise Claire ridicînd glasul isterică. Spune-mi ce-ai făcut, Phyl. Spune-mi, ca să pot opri totul.

– Nu poate fi oprit.

Inima îi bătea atît de tare, încît Claire credea că o să facă un infarct.

– Ce-ai făcut, Phyl? L-ai adus pe ucigaş aici? Are adresa lui Laborde? O să mă faci să-l protejez pe ticălosul ăla, cînd probabil că a ucis-o pe Zoe? Spune-mi că nu-i aşa, Phyllis.

– Claire, Laborde n-o să mărturisească niciodată. N-o să fii niciodată mai sigură ca acum.

– Dar vreau să fie condamnat de nişte juraţi.

– Pe ce bază? Chiar dacă ar fi judecat şi i s-ar face o injecţie mortală, dacă n-o să mărturisească niciodată, tu tot n-o să fii sigură sută la sută. Te-ai simţi la fel de vinovată ca acum.

– Spune-mi că asta nu se-ntîmplă de-adevăratelea..., zise ea luîndu-şi capul în mîini. Ce trebuie să fac ca să opresc totul? Cum să anulez ordinul?

– Nu poți, draga mea. S-a făcut.

– Nu, nu s-a făcut nimic. Cum îl cheamă pe individ? Cum dau de el? întrebă ea disperată.

– Nu poți. S-a terminat. Totul e automatizat acum. Am învățat să nu mă joc cu acești indivizi. Omul a fost plătit, i s-au dat fotografii, tot. Singurul lucru pe care poți să-l speri e că vine momentul.

– Există un ceas? întrebă Claire, avînd senzația că se află într-un coşmar din care nu se putea trezi.

– Două săptămîni, spuse Phyllis scoțînd un calendar din rucsac. Adică, în ziua de Mardi Gras. Ce potrivească! N-a fost un fel de şef într-un an de Mardi Gras?

– A fost Rex, zise Claire încremenită.

– Rex, adică rege, nu-i aşa?

– Da.

Phyllis luă ceaşca de cafea şi, cu un zîmbet înțelegător, spuse:

– Trebuie să plec, Claire. Am făcut o imprudență venind aici, dar voiam să te mai văd pentru ultima oară. Fii fericită, Claire, şi să ştii că te iubesc. Aminteşte-ți cadoul pe care ți l-am făcut, adăugă ea, după care toastă: Regele a murit. Trăiască regele.

Capitolul 27

Pînă la urmă, J. Everard Laborde avea să fie lichidat, indiferent dacă era balaurul ei sau nu.

Claire tot nu putea să scape de acel gînd, nici de disperarea şi groaza care o cuprinseseră din clipa în care o văzuse pe Phyllis urcînd în taxi. Nu voia să-l protejeze pe Laborde şi, totuşi, nu putea să stea cu mîinile în sîn şi să se uite cum era asasinat.

Mai rău, nu putea să-i împărtăşească temerile ei nici lui Jameson. După cine s-ar fi dus atunci, se întrebă ea. După ea, chiar dacă nu le mai cunoştea pe membrele ZOE. Chiar dacă nu ştia cine era ucigaşul sau instrucţiunile pe care le primise acesta. Chiar dacă, de fapt, ea nu avea nici un amestec în schema aceea.

Nu trebuia decît să spere că săptămînile astea două aveau să treacă fără nici o crimă. Trebuia să-şi ţină respiraţia şi să spere că ucigaşul nu avea să-şi poată duce misiunea la bun sfîrşit din cauza aglomeraţiei şi nebuniei care cuprindeau întregul New Orleans de Mardi Gras.

Dar, acum că Phyllis plecase şi era din nou singură în cafenea, Claire îşi dădu seama că era vinovată. O

lăsase pe Phillis să piece. Mai ştia, de asemenea, şi că nu avea să se ducă la poliţie cu informaţia pe care i-o dăduse acesta. Pur şi simplu, nu avea să facă nimic şi numai acest lucru avea să o facă să participe la comiterea crimei.

În sfîrşit, îl văzu pe diavol în oglindă. Şi era ea însăşi.

Se ridică de la masă şi făcu o plimbare scurtă pe Decatur. În jurul ei erau o mulţime de turişti. Avea să fie în siguranţă şi, în plus, Jameson trebuia să apară în orice clipă. Avea să-l vadă mai bine de pe trotuar decît din cafenea.

Străzile erau ude din cauza ploii de dimineaţă. Mergea, dar gîndurile ei se luptau cu dilema. Avea obligaţia morală de a-i spune lui Laborde ceva, dar nu ştia ce anume şi numai ideea de a-l revedea îi făcea greaţă. Numai gîndul că el transmitea mesaje pe Internet şi se excita citind alte mesaje ale unor perverşi era suficient ca să nu mai vrea să-l vadă niciodată pe acel individ. Nu voia să mai privească în ochii aceia care ar fi putut să o fi văzut pe Zoe dîndu-şi ultima suflare.

Aproape că nici nu auzi sirena. Era ca şi cum ar fi şuierat undeva la marginea subconştientului ei. Cu două săptămîni înainte de Mardi Gras, cu atîţia turişti în oraş, sirenele erau obligatorii în perioada aceea a anului.

Fu extrem de şocată cînd maşina poliţiei intră pe Decatur cu viteză, opri brusc la semafor şi doi bărbaţi ţîşniră dinăuntru, venind în fugă spre ea.

– Jameson, m-ai speriat de moarte, zise ea recunoscîndu-l în persoana unuia din cei doi bărbaţi.

– Unde e, Claire? Tocmai am aflat că te urmărea. Spune-mi unde e Phyllis, altfel, pe cuvînt, că te arestez pentru tăinuire de informaţii, spuse el şi chipul îi era extrem de încordat şi sumbru.

Cînd ea nu îi oferi nici o explicație, ei își scoase legitimația. Cîteva persoane începură să se strîngă în jurul lor.

– Ești arestată. Ai dreptul să nu spui nimic...

Ea se uita la buzele lui care rosteau acele cuvinte familiare ca și cum s-ar fi mișcat cu încetinitorul. Polițistul în uniformă care era cu el o conduse la mașină, în timp ce Liam continua să-i citească drepturile. Un grup de privitori se strînseră pe trotuar cînd polițistul îi apăsa capul pentru a o face să urce pe bancheta din spate.

Ea se uită la Liam, cu ochii mari și disperată. Tot ce știa în clipa în care mașina se desprinse de brodură era că fusese arestată, dar nu avea nimic de spus în afară de faptul că Phyllis plecase și nu credea că avea să se mai întoarcă vreodată.

– Privilegiul avocat-client, îi repetă ea lui Jameson, care se afla în fața ei la masă.

– Ai văzut-o. Ai stat de vorbă cu ea. Știi exact ce s-a-ntîmplat cu prietenul ei la New York. Deci, povestește-mi despre conversația pe care ați avut-o.

– Faci speculații, Jameson. Nu ai destule probe ca să mă ții aici și știi asta foarte bine. Ești doar furios că Phyllis m-a găsit și tu ai ratat ocazia. Acum născocești tot felul de conversații incriminatorii, pentru că nu ai nimic altceva, spuse ea luînd o înghițitură de apă pe care și-o pusese din carafa ce se afla între ei.

Jameson părea teribil de furios și, de fiecare dată cînd se gîndea la Laborde, ei i se făcea greață.

– Uite ce e, Liam, îmi cunosc foarte bine drepturile. Trebuie să-mi dai un motiv pentru arestarea mea sau ești nevoit să-mi dai drumul. E foarte simplu. Deci, de ce mă reții? Sub ce acuzație?

Jameson îi făcu un semn din cap lui Williams, care

stătea lîngă uşă. Imediat ieşi, lăsîndu-i singuri.

După ce se închise uşa, Liam se uită la ea. Ochii îi erau reci ca gheaţa.

– Claire, ai necazuri foarte mari. Te-ai întîlnit cu Phyllis Zuckermann. FBI-ul a urmărit-o pînă aici şi tocmai am găsit taxiul care a luat-o de la cafenea.

– Unde s-a dus după aceea?

– Avea o maşină parcată pe St. Charles. Pînă diseară o să plece din ţară, probabil din Houston sau Birmingham, indiferent în ce oraş se hotărăşte să se ducă. Dar tu ştii unde a plecat. Ţi-a spus, aşa că trebuie să ne spui.

– Nu ştiu unde a plecat. M-am întîlnit cu Phyllis pentru că a apărut din senin la cafenea. Tu ai hotărît să mă laşi acolo. Eu n-am pus la cale nimic. Pur şi simplu, s-a-ntîmplat.

– Te-am prevenit. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă...

– Legătura mea cu Phyllis Zuckermann tot nu ajunge ca să trimiţi maşini de poliţie cu sirenele în funcţiune, aşa cum ai făcut, spuse ea susţinîndu-i privirea şi zîmbindu-i trist.

Spera să îşi ascundă bine durerea.

– Ştii, chiar am crezut că vrei să faci pe bodyguard-ul. Credeam că foloseai asta ca scuză că să stai cu mine. Presupun că nu voiam să cred că toate întrebările şi îngrijorarea ta erau tot o prefăcătorie.

Expresia lui păru să devină şi mai rece.

– Cineva ţi-a trimis bucata aia din secretarul lui Laborde ca un motiv. Şi putea să sfîrşeşti ca sora ta. Posibilitatea de a fi rănită nu se diminuează dacă tu comiţi crime cu mîna ta.

– La asta m-am gîndit şi eu cînd m-a împins poliţistul în maşină, dar nu credeam că oamenii sînt arestaţi pen-

tru că nu-şi ascultă bodyguard-ul, spuse ea privindu-l în ochi.

El intră la loc în pielea celui care interoga.

– În sfîrşit, avem un mandat de arestare pentru Phyllis Zuckermann. Crimă cu premeditare. Sună destul de rău. Te-ai întîlnit cu ea. Despre ce aţi vorbit?

– Ţi-am spus, Jameson. Privilegiul avocat-client.

– Nu eşti avocata ei. A părăsit ţara.

– Ca avocată a ei, aş fi sfătuit-o să nu părăsească ţara, pentru eventualitatea în care autorităţile ar dori să stea de vorbă cu ea.

– Şi ai sfătuit-o?

– Cînd am vorbit cu ea, nu ştiam că e acuzată.

– O să te tragă împreună cu ea, Claire. O să ajungi la puşcărie. N-o face. N-o face!

Glasul lui rugător ar fi trebuit să o mişte. Se uita la el, neputînd să-şi ascundă amărăciunea din suflet.

– Nu pot să te ajut, Liam. În clipa asta nu pot să mă ajut nici măcar pe mine.

El se ridică şi ocoli masa.

– Te implor, trebuie să te delimitezi de toate şi poţi s-o faci numai mărturisind, zise el atingîndu-i faţa. Ce ţi-a spus Phyllis?

Claire deschise gura, dar nu putu să spună nimic. Cum să-i spună unui agent FBI că singurul om căruia îi dorea moartea urma să fie ucis şi ea era singura care ştia acest lucru?

– Crezi că Laborde mi-a omorît sora? întrebă ea în şoaptă.

– Cercetăm. Ţi-am spus doar. De ce nu mă laşi să-mi fac treaba?

Frustrarea din sufletul ei ieşi, în sfîrşit, la iveală. Teama şi furia o făcură să explodeze.

– Poate că nu te las să-ţi faci treaba, pentru că vreau

să-mi omor singură balaurul. Poate că anunțul ăla era o minciună. „Se caută: cineva care să ucidă balauri", zise ea cu înverşunare. Poate că mi-am dat seama că n-am nevoie de omul ăsta.

El îi ridică bărbia şi o privi furios.

– Ba ai nevoie de omul ăsta.

Ea se trase din mîna lui.

– Trebuie să fiu lăsată în pace. Nu faci decît să complici lucrurile, Jameson.

– Am dreptul să te reţin patruzeci şi opt de ore fără să te acuz de nimic. Cred că o s-o fac. Doar ca să te forţez să simţi puţin cum o să fie la închisoare.

Se îndreptă spre uşă. Ea ar fi vrut să-l cheme înapoi. Să-l convingă să-i dea drumul. Dar nu ştia cum să facă. Era prinsă în capcană şi nu avea cale de ieşire.

– Mă duc să stau de vorbă cu Williams, după care mă-ntorc. Între timp, poate ca o oră petrecută aici, singură, o să te facă să te răzgîndeşti, zise el aruncîndu-i o ultimă privire rece.

Ea se cuprinse cu braţele şi se cutremură. Nu-i venea să creadă că îl lăsase să facă dragoste cu ea. Nu părea să-l cunoască deloc.

Nu putea decît să se plimbe prin încăpere. Făcu acest lucru vreo cinci minute, după care se aşeză din nou la masă şi se apucă să mîzgălească pe hîrtiile pe care le lăsase Jameson. Cineva uitase ziarul din ziua aceea pe unul din scaune, dar ea nu avea starea necesară pentru a-l citi.

Ora trecu cu viteza unui ghepar. În cele din urmă, auzi paşi.

Ştia că, probabil, arăta speriată şi neliniştită, şi era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l vadă Jameson. Înainte ca el să deschidă uşa, se aşeză repede pe un scaun, luă

ziarul şi se prefăcu că citeşte. Era pagina mondenă, Genul de lucruri care îi plăceau lui Zoe.

„Vise şi coşmaruri, tema Balului Infernal al lui Dante."

Jameson intră în încăpere.

Ea continuă să citească.

– Tot nu eşti gata să cedezi? o întrebă el luînd un scaun de lîngă masă şi aşezîndu-se lîngă ea.

– S-ar putea ca, după un timp, plictiseala să mă facă să cedez, spuse ea cu răceală în glas.

– Da, ei bine, s-ar putea ca eu să te fac după un timp. Dă-mi şansa, murmură el.

„Regele a condus o plută diabolică pe St. Charles Avenue pînă la balul Grupului lui Dante organizat în salonul cel mare de la Hyatt."

Privirea ei rămase aţintită asupra rubricii mondene.

– N-ai absolut nimic pentru ce să mă reţii, Jameson. O să fii dat în judecată.

El îi răsuci o buclă pe deget.

– O să mă dai în judecată pentru falsă arestare, domnişoară avocat? Sau o să dai în judecată întregul FBI?

„J. Everard Laborde, cunoscut stîlp al societăţii şi preşedinte al venerabilei Asociaţii 555, a fost regele celor de pe Dante, conducînd procesiunea Hyatt."

Ea îngheţă, deodată.

Ceva îşi găsi locul în mintea ei asemeni unei bucăţi dintr-un puzzle. Disperată, începu să răsfoiască paginile ziarului.

– Ce naiba te-a apucat? o întrebă Liam încruntîndu-se.

– Unde-i prima pagină? Unde e? strigă ea.

El o privi ciudat, după care se apucă să caute.

– Poftim, zise el.

Ea o luă repede. Acolo era titlul. „Majoreta ucisă de

Pluta Dante". Reciti articolul şi inima începu să-i bată din ce în ce mai tare.

„Cadavrul unei tinere majorete de la liceul McDonough 35 a fost găsit la intersecţia străzii Canal cu bulevardul St. Charles la ora unu a.m. după trecerea paradei Dante. Rănile ei au dus la concluzia că a fost prinsă sub una din plute şi tîrîtă pînă cînd a murit. Medicul legist a afirmat că este prima oară cînd, într-un asemena accident, este implicată o participantă la paradă. În fiecare an, o persoană este zdrobită sub una din plute în timpul Carnavalului, dar acest accident e deosebit şi pentru că nu a fost provocat de alcool.

Shakita Jourdan, şaptesprezece ani, era cunoscută şi pentru alte talente, nu numai pentru mînuirea bastonului de majoretă. Chiar toamna trecută, a fost felicitată de către primar pentru cîştigarea unei burse la Cornell, o universitate din Ivy League din statul New York..."

Claire se uită la Liam, care o privea ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile. Se întrebă dacă acest lucru nu se întîmplase chiar.

– Trebuie să-i văd cadavrul, spuse ea chinuindu-se să-şi înăbuşe isteria.

– Cadavrul acestei fete? De ce? întrebă el încruntîndu-se cînd citi articolul.

– Laborde a fost regele lui Dante. El a omorît-o – a omorît-o exact ca pe Zoe şi pot s-o dovedesc. Trebuie să mă duci să văd cadavrul.

El se uită la ea ca şi cum n-ar fi ştiut ce să mai creadă. Privirile li se întîlniră. Probabil că îi văzu groaza din ochi, pentru că, pentru prima oară, pe chipul lui nu se mai citi neîncrederea.

– Vrei să vezi cadavrul, foarte bine, dar nu uita, zise

el şi făcu o pauză, nu eşti obişnuită să vezi asemenea lucruri. Trebuie să arate groaznic.

– Tu du-mă s-o văd numai. Trebuie să-i văd doar faţa, spuse ea începînd să tremure şi-şi duse mîinile la buze de parcă ar fi vrut să le oprească din tremurat.

– Nu ştiu ce se petrece, dar hai să mergem s-o vedem. După aceea, aştept o explicaţie clară, zise el luînd-o de mînă şi ieşiră împreună din încăpere.

Capitolul 28

Biroul medicului legist se afla pe Tulane Avenue 2700. Derrell Williams îi duse acolo cu maşina lui. Fură conduşi la etajul al patrulea, unde îi întîmpină asistentul medicului legist.

– Eşti sigură că vrei să faci asta? o întrebă Liam, trăgînd-o deoparte în hol.

Claire se uită la el, remarcîndu-i linia aspră a gurii, licărul de tristeţe din ochi. Era un om cu experienţă. Mai văzuse astfel de lucruri. Dar gîndul de a vedea un cadavru mutilat nu era la fel de îngrozitor ca şi ceea ce bănuia că avea să găsească.

– Trebuie să-i văd numai faţa. Doar o secundă.

Asistentul medicului legist îi conduse într-o încăpere din oţel inoxidabil, unde să făceau autopsiile, şi apoi într-una ca de spital cu plăci de faianţă verzi. Individul vorbea întruna.

– Încă n-am ajuns la asta. Ştiţi cum e, sîntem într-o perioadă în care cadavrele se strîng morman. Am cam rămas în urmă.

Se opri în dreptul uneia din nenumăratele uşi de oţel. Williams încuviinţă şi el trase în afară un cadavru aco-

perit cu un cearceaf.

Labele picioarelor fetei ieşeau de sub cearceaf. Era încă îmbrăcată. Dresul i se rupsese şi, în locul unde laba piciorului îi ieşea prin ciorap, medicul legist îi prinsese un carton de degetul mare. Ciorapii erau de culoarea pielii, dar nu ca pielea ei. Pe pielea ei măslinie, arătau ca un leucoplast.

– Daţi-i cearceaful la o parte de pe faţă, şopti Claire, înfigîndu-şi unghiile în palmă.

Liam se uită la asistent.

– Cît de rău arăta?

Omul ridică din umeri.

– Nu prea rău. Cel mai mult a avut de suferit cutia toracică. Pe faţă n-are decît cîteva zgîrieturi şi contuzii.

– Bine, zise Liam. S-o vedem.

Claire nici măcar nu tresări cînd cearceaful fu dat la o parte de pe chipul fetei. Voia să vadă ce era mai rău. Voia să se convingă de faptul că avea dreptate.

Avea dreptate.

Se uită la chipul fetei şi inima i se umplu de furie. Shakita Jourdan nu avea decît şaptesprezece ani. Pe chipul acela umflat, cu ochi lipsiţi de viaţă, nu mai exista bucurie, nu mai existau zîmbete. Un şirag de paiete de un roz-închis se desprinsese de pe costumul ei de majoretă şi i se înfăşurase în jurul gîtului, făcînd-o să pară ridicolă cu veselia lor. Nu era nimic acolo. Doar o fată ai cărei ciorapi erau o insultă, ale cărei paiete erau mînjite de propriul ei sînge şi ale cărei buze erau date cu acelaşi ruj de un portocaliu aprins pe care îl avusese şi Zoe în ziua cînd murise.

– Ajunge, spuse ea înecată de lacrimi şi se duse să se aşeze pe banca de lîngă peretele opus.

– A fost călcată de..., zise asistentul.

– Luați o mostră de spermă, zise Liam.

– La ce bun? Nici în trupul lui Zoe nu s-a găsit așa ceva, zise Claire ștergîndu-și lacrimile de pe obraji.

Williams o privi nedumerit, după care îi făcu un semn asistentului.

– Cheamă-l pe Minnefield. Vreau o autopsie completă.

Asistentul puse mîna pe telefon.

– Hai să bem niște cafea, spuse Williams apoi. Aș dori să știu despre ce e vorba.

– Și eu la fel, zise Liam uitîndu-se la Claire.

Ea îi privi pe amîndoi.

Grozăvia descoperirii ei era încă asemeni unui vis, făcînd-o să se simtă amorțită.

– Trebuie s-o exhumăm pe Zoe. Rujul. Rujul o să fie la fel.

– De unde știi? întrebă Williams.

– Știu, pur și simplu, zise ea ca de undeva de departe. Nu se dă nimeni cu ruj portocaliu cînd are paiete roz. El a dat-o cu rujul ăsta. E marca lui. E felul lui de a o însemna.

Deodată începu să suspine.

– Oh, Doamne, fata asta atît de tînără... o s-o facă din nou...

– Stai puțin, murmură Liam, trăgînd-o în picioare și în brațele lui. De unde știi toate astea? De unde știi?

Ea încercă să-și adune gîndurile și să pară coerentă. Dar era greu, cînd era atît de îngrozită.

– Am văzut că a fost regele lui Dante. Dante a fost parada la care fata asta a participat ca majoretă. Rujul e totul, înțelegi? Le-am spus asta polițiștilor acum cinci ani. E rujul lui. Zoe n-ar fi purtat niciodată culoarea asta. Exhumați-o. Ea vă va spune. Rujul ei o să fie exact ca al acestei fete.

– Verifică rujul. Fă rost de un ordin de exhumare, îi spuse Liam lui Williams.

– Familia trebuie să-şi dea acordul, zise acesta. N-am suficiente probe ca să obţin aprobarea unui judecător.

– Eu fac parte din familie, spuse Claire. Îmi dau eu acordul.

Williams îşi notă ceva în carnetel, după care îl închise şi îl vîrî în buzunarul hainei.

– Mă pun pe treabă imediat.

– Hai să bem cafeaua aia, murmură Liam.

Claire îi simţi braţul în jurul mijlocului. O conduse afară din încăperea aceea pe care şi-o amintea din urmă cu cinci ani. Pe care o vizita adesea în coşmarurile ei.

– O să omoare altă fată dacă nu-l opresc, spuse ea.

– Asta nu e treaba ta. E a mea, o mustră el.

– Ba nu, îl contrazise ea, dîndu-şi seama ce datorie avea.

Trebuia să-l oprească. Era o obligaţie mai presus de lege, mai presus chiar şi de indignarea morală. Trebuia să-l oprească, pentru că acum ştia cu certitudine că el le omorîse pe Zoe şi pe fata aceea şi că acest lucru avea să continue. Trebuia să-l oprească pur şi simplu pentru că putea să o facă şi pentru că era absolut necesar. Acum trebuia să aleagă ce cale avea să urmeze. Putea să fie pasivă şi să aştepte, sau putea să îmbrăţişeze legea, drumul frustrării, incompetenţei şi dificultăţilor. Răspunsul fu ca un vînt prin sufletul ei. Aproape că i se tăie respiraţia.

Lacrimile încă îi mai pătau faţa cînd ieşi din biroul medicului legist, dar nu se mai gîndea la Shakita Jourdan, ci la criminalul trimis de ZOE.

Era pe undeva pe acolo, aşteptînd să-şi ducă misiunea

la îndeplinire.

Şi, Dumnezeule, ar fi putut să-l lase.

Cimitirul Porţile Rugăciunii era îngheţat, o multitudine de Stele ale lui David sculptate şi nume evreieşti vechi precum Herman şi Aron. Un strat subţire de gheaţă acoperea cripta subterană a lui Zoe. Era ziua cea mai rece din iarna aceea. Pînă la Mardi Gras mai erau zece zile.

Claire se uită cum era scos sicriul surorii ei din cripta de beton. Lanţul scîrţîi sinistru în acel aer îngheţat. Părinţii ei stăteau nemişcaţi lîngă ea, de parcă nu puteau să creadă ceea ce vedeau. O înmormîntare inversată.

– Hai să mergem acasă, mamă. Pari îngheţată, spuse ea luîndu-i mîna înmănuşată.

– Unde o duc?

– Detectivii or s-o ia şi or să ne anunţe cînd o să putem s-o îngropăm din nou, o asigură ea.

– Aşa e, Rachel, zise tatăl ei. Ne-au spus că n-o să dureze mult.

Claire nu suporta să vadă ce îi făcea acel stres mamei ei. Femeia cu părul cărunt şi puloverul viu colorat pe care o văzuse cu numai cîteva săptămîni în urmă era înlocuită acum de o fantomă. Chipul lui Rachel era bolnăvicios de palid şi, deşi era mărunţică, slăbise foarte mult.

– Acel... acel om mi-a ucis fiica? întrebă Rachel în şoaptă privind cum sicriul era pus în maşina medicului legist.

– Haide, mamă. Hai să te încălzeşti, spuse Claire încet.

Rachel încuviinţă, dar nu părea să se poată opri din a pune aceeaşi întrebare.

– El a omorît-o pe Zoe? El a omorît-o pe fata mea?

– Hai acasă, spuse Claire uitîndu-se la tatăl ei cu îngrijorare.

Mama ei părea la un pas de o criză. Se întrebă dacă făcuse bine spunîndu-le părinților ei, dar n-ar fi avut cum să ascundă. Locuiau în apropiere. Vecinii le-ar fi spus că Zoe fusese dezgropată.

Jameson şi detectivul Williams stăteau deoparte, de parcă ar fi încercat să respecte intimitatea familiei. Heze o luă pe Rachel de un braț şi Claire de celălalt şi trecură pe lîngă cei doi. Acest lucru păru mai mult decît putea Rachel să îndure. Se uită la detectivul care răspundea de caz de ani de zile şi ceva înăuntrul ei păru să plesnească.

– Omul acela mi-a omorît fata? Da? Da? îi strigă ea lui Williams.

Chipul acestuia era inexpresiv, de parcă ar fi încercat să rămînă respectuos, ca şi cum mai întîlnise acea furie provocată de durere.

– Facem tot ce putem, doamnă Green.

– El stă liniştit acolo, pe Canal Street, şi ia masa în timp ce fetița mea înghețată într-un mormînt rece! strigă Rachel.

Claire şi tatăl ei făcură tot posibilul să o liniştească, dar fu zadarnic. Toți anii în care îşi reprimase mînia păreau să fi ieşit, în sfîrşit, la suprafață.

– Nu vreau să merg acasă, spuse Rachel suspinînd. Vreau să ştiu dacă omul acela mi-a omorît fata şi ce aveți de gînd să faceți, domnule detectiv.

– Vom aduna probe şi vom face tot ce ne stă în putință să-l băgăm în puşcărie, doamnă.

– Aşa este, mamă, acum lasă-l pe domnul detectiv Williams să-şi facă treaba şi hai să mergem acasă. Se pare că ai mare nevoie de odihnă.

– Nu pot să mă odihnesc, spuse Rachel plîngînd şi

ascunzîndu-şi faţa la pieptul lui Heze, nu acum. Nu încă.

– Hai acasă, mama, şopti Claire.

– Nu pot. Nu pot, zise Rachel privind-o cu nişte ochi roşii.

Durerea de pe chipul ei era îngrozitoare. Se uita la fiica ei, dar o vedea pe Zoe. Numai pe Zoe.

Claire se întoarse cu spatele. Alungă acel gînd, dar acesta reveni chinuitor. Din cauza privirii mamei ei plecase la New York. Din cauza acelei priviri îngrozitoare. Din cauza acelei desfiinţări tăcute a lui Claire. Îi provoca numai sentimente de vinovăţie şi îndoială. Avea să se întrebe întotdeauna dacă mama ei i-ar fi văzut chipul în Zoe în cazul în care ea ar fi fost ucisă.

– Cred că ar fi mai bine s-o duc acasă, zise tatăl ei.

Claire încuviinţă, luptînd ca să ţină pe loc un şuvoi de lacrimi. Se comporta cît de bine putu în faţa detectivilor şi a celor de la biroul medicului legist. Zoe murise şi, acum, o parte din ea însăşi murise odată cu ea, pentru că al ei era chipul la care se temea că părinţii ei nu se mai puteau uita.

– Du-te la tine, scumpa mea, o să te sun eu cînd o să se simtă mai bine, spuse Heze cu chipul îndurerat şi apologetic.

Claire încuviinţă ascultătoare. Părinţii ei se depărtară de Joseph Street şi Heze făcea tot ce putea să-şi sprijine soţia care plîngea isteric.

Maşina medicului legist ieşi din cimitir şi Williams se dusese la a lui. Numai Jameson rămăsese.

Ea îl privi, nevrînd ca el să-i vadă expresia rănită.

– Trebuie să fie groaznic.

Cuvintele acelea rămaseră suspendate în aerul rece.

Lacrimile începură să se topească.

– O să supravieţuiesc, şopti ea scoţînd cheile maşinii din buzunar.

– Lasă-mă să te conduc eu pînă acasă. În clipa asta nu arăți mult mai bine decît mama ta, zise el luîndu-i cheile cu blîndețe.

Ea urcă în BMW şi îl lăsă pe el să conducă. În scurt timp ajunseră pe Prytania.

Nu vorbiră prea mult. Ea era aproape obişnuită cu tăcerea, numai că, de data aceasta, era altceva. Era deznădejde. Un întuneric beznă. Era sentimentul că, după moartea surorii ei gemene, nimic nu avea să mai fie în regulă vreodată.

El opri în parcare şi ea coborî din maşină. Nu voia decît să facă o baie, să bea ceva şi să stea un timp singură, să se gîndească la ce trebuia să facă de atunci încolo.

El o luă de mînă.

Ea se întoarse şi îl privi.

– Ar trebui să te vadă aşa cum te văd eu, spuse el.

– Şi tu ce vezi, Jameson, decît o victimă derutată şi aiurită?

O trase spre el mai mult.

– Văd o femeie hotărîtă şi curajoasă. Văd o femeie care vrea să salveze lumea.

– ... Şi care s-ar putea să nu fie în stare să se salveze nici pe sine, spuse ea depărtîndu-se de el.

Lacrimile îi ardeau ochii. Era prea multe lucruri la care trebuia să se gîndească, pe care trebuia să le clarifice. Între Zoe, ZOE, Shakita şi Laborde, avea impresia că universul ei explodase.

– Te poți salva, Claire. Fă doar ce-ți spun eu.

Ea rîse printre lacrimi.

– Tu auzi ce spui?

– Nu mai este vorba de o chestiune bărbat-femeie, Claire. Nu eşti pregătită ca să te ocupi de treaba asta. Eşti avocată, nu polițist.

Ea se gîndi la Laborde cum comunica pe Internet; se gîndi la ucigaşul plătit care se plimba prin oraş, aşteptînd momentul în care să-şi lichideze victima.

– I-ai văzut degetul mare? îl întrebă ea. Avea agăţat de el un carton din acelea pe care le vezi în filme. Şi Zoe a avut unul, de parcă ar fi fost ceva de vînzare la Wal-Mart.

Începu să plîngă din nou, de data aceasta, în toată regula, însă.

– Cîţi ani avea fata aia? Şaisprezece? Şaptesprezece? N-a avut nici o şansă. Cineva ar fi trebuit s-o prevină. Acum e în sertarul ăla, cu un tichet legat de deget, totul semnat şi parafat, trebuind doar să fie livrat familiei îndurerate.

Deveni prea mult pentru ea. Pe jumătate merse, pe jumătate alergă spre casă. Urcă scările în fugă, dar el o prinse din urmă.

– Nu e vina ta ca Shakita Jourdan e moartă. Şi nu e vină ta nici că ai chipul identic cu al lui Zoe.

Ea plîngea.

– Ce ştii tu, Jameson? Ce ştii tu?

El o îmbrăţişa strîngînd-o la piept cu putere. Ea suspina zguduitor, rostind cuvintele printre hohote.

– N-ar fi... trebuit... să se-ntîmple. Pot... pot să fac ceva. Pot... pot...

– E sarcina mea, scumpo. A mea. Trebuie să mă laşi să duc treaba asta pînă la capăt.

– Pot... să fac ceva.

– Ştiu. Dar n-o face, zise el luîndu-i faţa în mîini şi studiind-o o clipă, de parcă ar fi vrut să obţină o încuviinţare din partea ei.

Apoi se aplecă şi o sărută, iar gustul lui fu ca o hrană pentru sufletul ei care tînjea după afecţiune. Deschise gura şi îl imploră să-i dea mai mult. Apoi îl simţi oprindu-se,

de parcă l-ar fi suprins dorința ei.

– Nu mă lăsa acum, şopti ea în pieptul lui.

Cînd trupul lui fierbinte era lipit de al ei, ideea de a rămîne singură cu gîndurile ei o îngrozea deodată. Deocamdată nu găsise cea mai bună cale şi probabil că nici nu avea să o găsească vreodată. Era mult mai atrăgător să dea la o parte luarea de decizii, să scape de povara teribilă a responsabiiității şi să se lase condusă de instinctele cu care se născuse. Sexul ar fi fost un balsam pentru toate rănile ei. Fusese prizonieră prea multă vreme, poznirile ei naturale fiind înăbuşite de uciderea lui Zoe, de teama de bărbaţi, de grijile legate de viitor. Dar acum avea să se elibereze, aşa cum se eliberase Phyllis dispărînd.

În trase în apartament de curea. Străbătură holul împleticindu-se, sărutîndu-se, pipăindu-se şi sărutîndu-se din nou. Îşi cufundă limba adînc în gura lui, iar el îi răspunse la fel, însă din ce în ce mai şovăitor, de parcă ar fi fost cuprins deodată de un atac de conştiinţă, de parcă n-ar fi fost sigur de starea ei emoţională.

Era inteligent, îşi spuse ea punîndu-i mîna pe bluza ei şi şicanîndu-l în joacă să o descheie. Starea ei emoţională nu era prea bună în clipa aceea, dar nu era pregătită să cedeze nervos încă. Avea să aştepte, cel puţin, pînă cînd era rezolvată treaba cu Laborde.

– Haide, spuse ea uitîndu-se la mîinile lui mari pe care le ţinea lipite de sîni.

– S-ar putea să regreţi asta, spuse el precaut.

– Nu. N-o să regret nimic după asta, zise ea, dar lacrimile care îi şiroiră pe obraji o trădară. O să-mi trăiesc viaţa, o să-mi fac datoria şi o să dau naibii orice altceva.

Un zîmbet trist îi apăru pe buze şi îl sărută din nou, înainte să-l ducă în dormitor.

Făcură sex şi apoi făcură dragoste.

Partea de sex fusese delicioasă. Atingerea lui era ca un amestec de oţel şi catifea între pulpele ei. Iar cînd el se eliberase, îi cuprinse şoldurile cu braţul său puternic şi o strînsese pînă cînd se eliberase şi ea cu violenţă.

Însă partea de dragoste îi plăcuse ei cel mai mult. În timp ce îi scotea sutienul, el îi cuprinsese sînii în mîini şi îi ridicase spre faţă. Inspirînd adînc, gemuse.

– Mirosul ăsta. Doamne, cît de mult îmi place mirosul tău! Nici un parfum, nimic, doar mirosul de femeie, dulce şi cinstită.

– Nu cinstită, spusese ea cu amărăciune în glas, după care îl sărutase şi îl întrebase: Ai face vizite conjugale la închisoare, agent Jameson?

– Nu, pentru că n-o să ajungi la închisoare, spusese el înainte să o întindă la loc pe pat, după care se pusese în mîna ei şi o şicanase pînă cînd ea ajunsese să implore îndurare.

Capitolul 29

Nu găsiseră niciodată toate cadavrele; el plănuise aşa. Abţinîndu-se să lase în urmă o mulţime de cadavre, aşa reuşea să nu arate ca un criminal în serie. Însă cadavrele pe care le găsiseră fuseseră lăsate de el cu o ironie pe care numai el o putea înţelege şi care îl amuza. Ca de exemplu, unde aruncase o evreică – pe coasta germană, bineînţeles. În Des Allemands. Şi unde aruncase o negresă săracă? Pe St. Charles Avenue, unde negresele sărace erau servitoare în case în care, sigur, nu locuiau.

Acum se întîmplase ceea ce era de neaşteptat. Pentru prima oară, unul din cadavrele lui J. Everad Laborde fusese dezgropat şi el nu era deloc încîntat.

Laborde lăsă jos ziarul pe care se putea citi un titlu de o şchioapă: „Majoreta ucisă." Poliţia caută un criminal în serie. Se uită încruntat la Fred şi Hockney, care stăteau în faţa biroului său.

– E foarte neplăcut, zise Fred căruia îi tremura mîna cînd sorbi puţin ceai dintr-o ceaşcă de porţelan. Extrem de neplăcut. Coincidenţa o să ne omoare. Cred că o să schimbăm victima de la petrecere.

– Îmi place enorm, spuse Hockney, a cărui mustață blondă și încărunțită zvîcni. Publicitatea o să ne aducă o avere. De fapt, eu aș vrea o mărire de salariu chiar acum. Așa aș putea să-l concediez pe nenorocitul acela de ultim contractor și să angajez altul.

– Ultim? întrebă Fred.

Laborde se încruntă.

– Domnilor, trebuie să rezolvăm problema. Este, într-adevăr, ironic ca această fată a murit și că era o majoretă, exact ca pretinsa noastră victimă. Ah, ar fi fost foarte bine dacă ar fi fost numai călcată de plută, pentru că s-ar fi uitat totul pînă acum și noi am fi putut să ne continuăm planurile. Însă, lucrurile nu stau așa. Deci, ce facem?

– Eu zic să nu schimbăm nimic, Everard, spuse Hockney. Ce, e vina noastră că fata a fost ucisă? De ce ar trebui să ne schimbăm noi planurile?

– E vorba de responsabilitate, spuse Laborde. Nu putem să părem niște ticăloși fără suflet.

– Da, n-ar fi bine deloc, zise și Fred.

– Atunci, ce ar trebui să facem? întrebă Laborde.

– Va trebui să schimbăm. Să reinventăm totul, spuse Fred.

Hockney își dădu ochii peste cap.

– Ah, dar n-o să avem timp.

Laborde se uită la amîndoi. Întotdeauna simțise o plăcere sexuală cînd ucisese, dar ar fi simțit o satisfacție teribilă lichidîndu-i pe cei doi.

– Cred că va trebui să schimbăm. Ar fi de prost gust să continuăm cu planurile inițiale, așa că, Hockney, cheamă-i pe actori și spune-le că schimbăm profesia victimei pentru petrecerea de luni seară. Dă-le toate amănuntele pe care le cer pentru schimbarea fetei din majoretă în orice altceva – numai s-o schimbați.

– Dar lucrurile s-ar putea încurca dacă o schimbăm. Misterul s-ar putea să nu se mai potrivească atît de bine, spuse Fred. Ştiţi cum e cînd se schimbă lucrurile, poţi s-o dai în bară.

– Schimbaţi-o, spuse Laborde ridicîndu-se.

Astfel dădea de înţeles că trebuiau să plece. Fred şi Hockney ieşiră din birou, vădit nemulţumiţi de rezultat.

Însă lui Laborde nu-i păsa. El era cel mai nemulţumit. Se uită la titlul din ziar. Se apropiau. Auzise că poliţia chiar exhumase un cadavru în vechiul cimitir evreiesc.

Oare cine ar fi putut să fie? se întrebă el cu o ironie lipsită de umor. Avea să le ia cîteva zile doar pînă cînd remarcau asemănările. Nu ştia cît îi mai rămăsese.

Răsuci ziarul în mîini. Datoria lui faţă de Asociaţia 555 era de a evita capturarea. Chiar dacă poliţia descoperea asemănări între cele două femei, tot nu aveau probe concrete.

Însă, avea un sentiment neplăcut. Cercul se strîngea în jurul lui. Pentru prima oară de cînd jucau acel joc de societate, Noaptea Crimei Misterioase avea să fie lipsită de poezie. Victima nu avea să fie reală, ci doar o figură din carton creată de imaginaţia limitată a lui Fred şi Hockney. Nu avea să existe fineţe. Simetria, frumuseţea erau moarte.

Nu suporta lucrurile lăsate la voia întîmplării şi situaţia aceea era plină de aşa ceva. Schimbase aşa-zisa victimă, deci trebuia să schimbe şi criminalul. Altfel nu avea să arate prea bine.

Ideea îi veni de la un vers minunat dintr-un poem confederat vechi. „Strîngeţi stindardul", spunea acesta. Trebuia să-şi regleze conturile şi să părăsească oraşul. Dar, înainte, nu putea să rateze o ocazie unică. Pînă la urmă, poate reuşea să facă poezie din situaţia aceea.

Dacă nu puteau să comită noua crimă aşa cum fusese plănuit, poate trebuiau să repete una veche. Redux, asta voia clubul. Nimeni nu avea să-şi dea seama care era adevărul şi, dacă aceeaşi crimă era comisă de două ori, atunci...

Îşi chemă noul secretar. Tînărul cu chip trandafriu, care părea abia ieşit de pe băncile şcolii, apăru imediat în biroul lui.

– Vă pot fi de folos cu ceva, domnule?

– Da, aş vrea să trimiţi asta. Să nu o trimiţi prin poştă, vreau s-o duci personal, spuse Everard scriind ceva pe una din cărţile de vizită ale asociaţiei, după care vîrî biletul într-un plic şi scrise adresa din memorie.

– Du asta imediat. Vorbesc foarte serios.

Secretarul se făcu alb ca varul. Luă plicul, încuviinţă şi ieşi din birou cu spatele.

– Au găsit. Rujul e identic în ambele cazuri. Însă deocamdată nu l-au identificat, spuse Jameson, după ce închise telefonul şi se aşeză pe canapea lîngă ea.

Îi mîngîie pulpa şi o privi pe deasupra cănii de cacao fierbinte.

– Şi, acum, ce urmează?

– O să-l identificăm. Marca ne va spune ceva.

– Sper.

Soneria răsună deodată stridentă. Ea se uită la ceas. Era patru după-amiaza.

– Poşta.

Se încălţă cu o pereche de adidaşi gheată roşii, vechi şi coborî.

Jameson privi în urma ei.

După ce făcuseră dragoste, o ţinuse în braţe multă vreme, cu spatele lipit de pieptul lui, mîngîindu-i părul şi vorbindu-i cu o voce somnoroasă. Fu un moment cînd

se gîndi că ar fi putut să nu-i mai dea drumul niciodată, dar fusese întrerupt de soneria telefonului; în clipa următoare, ea era îmbrăcată şi ieşise din dormitor.

Acum părea de neatins şi poate că era numai vina lui. Poate că avea acel efect asupra femeilor. Se înfierbîntau şi se excitau, iar după ce se termina totul, redeveneau nişte nesuferite reci, aşa cum credea la început despre ele.

Împinse la o parte taburetul. La naiba, era vina lui. Conducea o investigaţie, se culca cu ea, cînd era conştient că trebuia să păstreze distanţa. Ea era implicată în activitatea unei organizaţii alcătuite din nişte femei-victime care, deocamdată, lichidase doi inşi şi, dacă stătea să se gîndească, el ar fi putut fi al treilea. Habar nu avea cît de strînse erau relaţiile în care se afla ea cu acele femei. Nimeni nu ştia încă. Tot ce ştia era faptul că aceasta primise numele surorii ei. Aşa că ea era implicată foarte mult.

Începu să-şi consolideze sistemul de apărare. Într-o bună zi, ar fi putut să se trezească cu un cuţit în spate. Era un prost. Exact. Ea îi plimba mirosul pe la nas şi el îl urma ca un cîine în călduri. Ar fi trebuit să o lase de capul ei, dar, într-un fel, nu se putea rupe. O singură privire a ei şi era terminat iarăşi.

Da, era un mare prost.

Ridică privirea cînd o auzi intrînd în apartament. O parte din el ar fi vrut să o îngheţe la fel cum făcea ea, dar îi văzu chipul şi, deodată, ştiu de ce avea o asemenea putere asupra lui. Avea nevoie de el şi nu putea să sufere acest lucru.

– Uite, şopti ea, ţinînd un plic în mîinile tremurătoare.

Se duse spre ea. Privirile li se întîlniră şi el simţi emoţia vînătorii cuprinzîndu-l deodată. Şi el avea nevoie

de ea. Puterea era ca un drog şi ea era sursa lui.

– De ce o fi trimis-o? întrebă ea cu un glas stins şi speriat.

El se uită la cartea de vizită. Era de culoare crem şi în partea de sus avea tipăriți cu auriu trei de cinci. Pe ea era scrs un singur cuvînt.

„Prînzul?"

Capitolul 30

– Povesteşte-mi despre 555, tată, zise Claire.

Îl sunase pe tatăl ei şi îi propusese să se întîlnească în parcul Audubon, unde le aruncau acum raţelor firimituri de pîine din sandvişuri. Observă că nici tatăl ei nu prea avea poftă de mîncare.

– N-am fost niciodată membru, aşa că ştiu foarte puţine despre asociaţie.

Din gura tatălui ei ieşeau aburi cînd vorbea. Era frig pentru ora prînzului. Pînă şi lui Claire îi era greu să creadă că, pînă la Mardi Gras, nu mai era decît o săptămînă. De obicei, narcisele şi azaleele erau înflorite, pînă la acea dată. Gerul acela neaşteptat ucisese toţi bobocii.

– Ştii mai multe decît mine, tată. Cine alege membrii? Ce fac acolo?

– În cea ma mare parte, sînt oameni de afaceri. Se întîlnesc acolo ca să mănînce şi să discute. Presupun, de asemenea, pensionarii îşi pierd vremea pe acolo cu amicii lor, ceva de genul ăsta.

– Există şi evrei?

El îi făcu cu ochiul.

– Nimeni nu ți-ar spune dacă au fost sau nu.

Ea zîmbi. Îi făcea plăcere să-şi vadă tatăl, să ştie că el putea să-şi înfrîngă durerea chiar şi numai pentru durata unui prînz.

– Deci, evreii se pot strecura, dar nu şi negrii. Ei nu se pot ascunde.

– Există şi cîțiva creoli în asociație, firește, dar, într-un fel, nu cred că au vreo importanță.

– Ai luat vreodată masa acolo?

– Nici o şansă, dar ştiu că Harry Weil a fost acolo o dată. Zicea că toată lumea se agita să facă rezervări pentru a se bucura de o mîncare excelentă.

– Şi eu aş vrea să fac asta.

– Mai rău era faptul că nu puteai să faci o rezervare şi gata. Şi, ține cont, vorbesc de un membru al asociației. Există o ierarhie chiar şi în interiorul asociației. Dacă făceai o rezervare, chiar dacă erai membru, cineva mai de sus putea să-ți ia locul. Majoritatea membrilor mai lipsiți de însemnătate mîncau numai pe fugă.

– Glumeşti, nu? Adică, ce rost are să fii membrul unui club dacă nu poți fi sigur nici de o rezervare?

El o bătu pe mînă uşor.

– Semeni prea mult cu tatăl tău, Claire. Ai o privire de ansamblu asupra întregi lumi, nu numai asupra acestui orăşel din sud. Dar mama ta şi Zoe vedeau numai ce era în jurul lor şi nu cred că lucrul ăsta e prea sănătos. Noi doi, scumpo, avem tendința să ignorăm prea mult ceea ce ne înconjoară, iar mama ta şi Zoe erau prea fascinate de detalii lipsite de importanță.

– Detalii cum ar fi cine e membru al asociației şi cine nu.

Heze încuviință.

– Am fost invitată acolo la prînz.

Tatăl ei îngheță vizibil.

– La 555? Bine, dar el e acolo.

– El m-a invitat.

Punga în care se afla sandvişul lui căzu neobservată.

– N-o să te întîlneşti cu el. N-o să accept. E prea periculos.

– O să port un microfon.

– E prea periculos, repetă Heze şi mîna începu să-i tremure.

Claire nu remarcase niciodată cît de mărunt părea cînd era înspăimîntat.

– Eşti singura mea fiică. Nu poţi să faci asta, Claire.

– Agenţii FBI or să monitorizeze totul. Şi, în plus, o să fie ceva dezamăgitor de inofensiv. Ştie că autorităţile îl suspectează. N-o să facă nimic care să-l incrimineze în faţa surorii gemene a uneia din victimele sale.

– Nu-mi place.

– Ştiam. Probabil că n-ar fi trebuit să-ţi spun. Dar trebuie să mă duc, tată. Ştiu foarte puţine despre acest individ. Trebuie să aflu ce are să-mi spună, zise ea îmbrăţişîndu-l, după care le aruncă din nou firimituri raţelor. Mai povesteşte-mi despre ierarhia din cadrul asociaţiei.

– Harry spunea că se puteau consolida sau distruge cariere după felul cum te salută preşedintele, cu o strîngere de mînă sau un semn din cap.

– Te referi la Laborde acum?

– Da. El e actualul preşedinte. Presupun că încă mai sînt valabile aceste lucruri.

– E greu de crezut. Parcă vorbeşti despre un alt secol.

– New Orleans continuă să trăiască în alt secol. Cel puţin o parte din el.

Ea azvîrli restul sandvişului în lac. Raţele se ciugulir una pe alta pentru a lua ultima firimitură.

– Cred că trebuie să plec. Jameson vrea să mă

pregătească puțin. Prînzul va avea loc mîine.

– Nu-mi place deloc, scumpa mea. Nu-mi place ideea că se va apropia de tine. Mă îngrozește.

Vocea lui era slabă și nesigură.

Ea îl privi și îl sărută pe obraz. Nu suporta că îl făcea să se îngrijoreze, dar nu avea încotro. Se întîlnea cu Laborde și gata.

– La ce te gîndești?

Claire mai degrabă simți cuvintele decît le auzi. Liam îi sărută ușor părul de pe ceafă și apoi rosti din nou cuvintele în șoaptă. Era miezul nopții. Ploua. Frigul neobișnuit fusese alungat de o ploaie caldă.

Habar nu avea de ce se culcase din nou cu el. Mereu își spunea să-l țină la distanță, dar, apoi, ceva plesnea în ea și dorința o împingea înapoi în brațele lui.

Poate că doar căuta protecție. Poate că aventura ei cu el nu era altceva decît un fel de căutare a confirmării propriei feminități. A propriei sexualități. Poate că încerca doar să fie Phyllis și să se rupă de trecut.

Sau poate chiar se îndrăgostea de el.

Era imposibil. Nu își imaginase niciodată că ar fi putut fi cuplată cu un bărbat ca el. El era de la țară, ea de la oraș. El era puternic și sigur și, se cutremură, poate chiar republican, în timp ce ea era minioană, prudentă și o democrată înrăită.

Dar, făcînd abstracție de acele diferențe superficiale, relația lor tot avea un defect fundamental pe care nici unul din ei nu găsise cum să-l elimine: Pentru el, totul era o vacanță de lucru. Era un agent FBI și i se alăturase doar pentru că primea un salariu pentru a o băga la închisoare.

Se întoarse cu fața spre el. Părea mai puțin imens în întuneric. Stînd întins pe o parte și ținînd-o în brațe, o

făcea să uite brațele lui musculoase care puteau să o ridice ca pe o păpușă de cîrpă. Lipită de pieptul lui de oțel putea să uite mai ușor faptul că era mai înalt decît ea cu mai bine de treizeci de centimetri. Iar cînd o săruta îndelung, apăsat și tandru, o făcea să uite că era la fel ca oricare alt bărbat. Capabil de violență.

– Ești atît de tăcută, zise el. Și vocea făcu să-i răsune pieptul, îndemnînd-o să-și lipească mîna de el.

– Nu e bine. Uneori mă gîndesc numai la asta.

El întinse mîna spre ea și îi frecă sfîrcul înainte și înapoi, într-o mișcare inconștientă. În timp ce făceau dragoste, o asemenea atingere ar fi excitat-o, dar în liniștea de după furtună, îi dădea un sentiment de siguranță. Poate o falsă siguranță.

– Înainte nu dădeai dovadă de asemenea șovăială, spuse el fără să facă un efort pentru a-și ascunde nemulțumirea.

Ea își lipi obrazul de pieptul lui și îi ascultă bătăile inimii. Sunetul acela era liniștitor.

– Mă gîndesc la cazul ăsta. Cînd o să se termine totul, ce o să se întîmple cu noi? Mă atragi în dormitor doar pentru a-mi smulge o mărturisire în legătură cu ZOE, sau chiar ții la mine? O să treacă ceva timp pînă o să descopăr care e adevărul.

– Țin la tine.

Ea îl privi, dar, în întuneric, nu putea să-i deslușească privirea.

– S-ar putea să minți.

– S-ar putea. Nici eu însumi nu pun prea mult preț pe cuvinte.

Ea își lipi din nou obrazul de pieptul lui.

– Dar pe ce pui preț?

– Pe fapte.

– A face dragoste e un fapt.

– Da.

– Dar poate fi la fel de lipsit de însemnătate. Bărbaţii se culcă adesea cu femei la care nu ţin.

El nu spuse nimic.

Ea se ghemui şi mai mult lîngă el, de parcă ar fi îngheţat deodată.

– De ce trebuie femeile să fie la cheremul bărbaţilor?

– Aşa sînt? întrebă el rîzînd. Eu credeam că e invers.

– Nu. O femeie îi permite unui bărbat care are de două ori greutatea ei să o afunde în aşternut şi să o penetreze şi face totul conştient. E o chestiune de încredere. Nu sîntem nişte animale proaste care se împerechează în pădure, ci nişte făpturi care gîndesc, calculează şi recalculează fiecare legătură.

– Şi de ce zici că femeile sînt la cheremul bărbaţilor?

– Femeile vor dragoste şi... uneori, nu primesc decît violenţă, spuse ea privindu-l în întuneric. Mi-e frică, Liam. Mi-e frică pentru noi, mi-e frică din cauza prînzului de mîine. Nu-l înţeleg pe Laborde. Nu sînt sigură că-i pot face faţă. Nu ştiu dacă o să pot duce totul pînă la capăt.

El se întinse şi o sărută pe nas liniştitor.

– O să reuşeşti. Chiar dacă şi numai pentru Zoe, zise el şi, petrecîndu-şi braţul peste fesele ei, o trase deasupra, capturînd-o, după care adăugă enigmatic: Şi bărbaţii vor dragoste. Să nu uiţi asta. E sursa puterii.

După aceea tăcu, de parcă ar fi spus prea multe.

Capitolul 31

Pachetul microfonului părea greu şi vizibil, chiar dacă reuşiseră să i-l coasă în interiorul gulerului de la taior. Se privi în oglinda cea mare din holul Asociaţiei 555 şi văzu că arăta palidă şi speriată, un copil abandonat cu ochii mari şi cu o claie de păr închis la culoare. Domnişoara Rătăcită. Nu avea să reuşească. J. Everard Laborde nu avea să recunoască nimic niciodată. Era în cel mai bun caz o suferinţă inutilă.

– Domnişoara Green? Domnul preşedinte vă aşteaptă, spuse maître d' făcîndu-i semn să-l urmeze.

Ea străbătu salonul aglomerat, părînd nelalocul ei în mijlocul acelei mări de bărbaţi. Simţi cum i se strînge stomacul. Tot nu avea idee de ce o invitase acolo şi acel semn de întrebare o umplea de tensiune. Era cuprinsă de groază şi aceasta îi accentua toate simţurile.

Laborde se afla în partea din spate a încăperii, într-un colţişor izolat de unde se puteau vedea palmierii din curte. O studia din partea cealaltă a salonului şi privirea lui avea tot atîta forţă ca o bătaie pe umăr. Ea nu putea să o ignore.

Se apropie de el. Devenea din ce în ce mai solid cu

fiecare pas al ei. O aştepta la masa acoperită în întregime cu alb şi părea un rege pe tronul său.

Şi gata cu capul ei.

– Drăguţ din partea dumitale că mi-ai acceptat invitaţia, domnişoară Green, spuse el ridicîndu-se.

Îl privi pe maître d' cum îi ţinu scaunul, după care se aşeză şi el.

– Am fost surprins cînd am primit biletul dumneavoastră, spuse ea cu o voce egală. Nu-mi închipuiam de ce aţi dori să luaţi masa cu mine. Şi nici acum nu-mi închipui.

– Nu? întrebă el şi îi făcu semn chelnerului să desfacă sticla de vin.

Acesta făcu un gest teatral cînd destupă sticla, îi dădu dopul lui Laborde şi, după ce sticla fu aprobată, umplu două pahare de Merlot, turnîndu-i întîi lui Claire.

Laborde ridică paharul pentru a toasta.

– Sora dumitale a fost exhumată şi nu ai idee de ce te-am invitat aici, spuse el zîmbind şi arătîndu-i spre pahar. Trebuie să guşti, domnişoară Green. Podgoria Zubre de pe malul celălalt al lacului Pontchartrain. E mică şi sticlele cu acest vin se găsesc foarte greu. Motto-ul lor e: „Pentru locuitorul oraşului New Orleans care ştie să fie selectiv", zise el ridicînd paharul şi mai sus şi rotindu-şi privirea prin salon, amuzat. Şi bănuiesc că aceştia sîntem noi.

Ea îl privi fără să se atingă de vin.

– Haide, domnule Laborde, am auzit că pînă şi evrei au trecut pe aici.

El rîse uşor.

– Atîta timp cît aveau relaţii sus-puse şi susţineau că sînt nobili, nu mă îndoiesc că ai dreptate.

– Dumneata mi-ai ucis sora, domnule Laborde?

Întrebarea păru să cadă direct pe faţa aceea de

masă imaculată, murdărind-o. Aproape că se aştepta ca Laborde să îşi ude colţul şervetului şi să şteargă pata.

El, însă, continua să zîmbească. În costumul acela croit de comandă pe Bond Street părea ciudat şi chipeş şi nici chiar întrebarea cea mai vulgară nu păru să-l tulbure.

– Domnişoară Green, spuse el cu un licăr cidat de admiraţie în ochi, încă nici n-am mîncat.

– Nu prea mi-e foame.

– Dar trebuie să guşti „etouff"-ul nostru de languste. E cel mai bun din oraş. Şi sper că nu te deranjează, dar am comandat eu şi pentru dumneata. Vechile obiceiuri nu se uită uşor.

– Nu e decît o şaradă...

– Chiar?

– Am venit să aflu ce s-a întîmplat cu Zoe.

– Nu pot să-ţi spun nimic despre asta, zise el zîmbind iarăşi. Drept ce mă iei? Un idiot? Poliţia şi FBI-ul au fost aici şi mi-au pus atîtea întrebări, aşa încît ne-am decis să le oferim propria fîntînă. Sînt sigur că ai acceptat invitaţia mea numai pentru că te-au recrutat. Unde e microfonul, apropo? În ziua de azi se fac tot felul de minuni cu ajutorul microelectronicii, nu?

Ea îl privi stupefiată, închipuindu-şi-i deja pe agenţii care ascultau scoţîndu-şi căştile înnebuniţi.

– Ah, iată, spuse el cînd fu adusă salata.

– Presupun că acum pot să plec. Dacă nu vrei să vorbeşti, înseamnă că toată povestea asta este inutilă, spuse ea ignorînd salata şi punîndu-şi şervetul pe masă.

– Nu pleca, Claire. Numai pentru că ştiu totul despre tine nu înseamnă că nu pot să mă bucur de compania ta o oră, două, nu?

– Nu m-ai invitat aici ca să te bucuri de compania mea. Aşa ceva nu e posibil, aşadar ce doreşti?

Vocea ei încărcată de frustrare trebuia să se fi ridicat prea mult chiar şi pentru acel colţişor semiintim, deoarece cîteva persoane întoarseră capetele şi se uitară la ea.

– Ce doresc? întrebă el cu răceală. Să fii puţin mai manierată. Dă-mi voie să-ţi amintesc că sînt preşedintele acestei organizaţii nobile. Mă văd nevoit să-ţi cer să fii mai diplomată.

Ea se uită în jur la mulţimea de bărbaţi albi îmbrăcaţi în costume.

– Cum o să le dai vestea membrilor acestei organizaţii nobile cînd o să fii dus în Angola pentru a fi pus pe scaunul electric, domnule Laborde?

– Everard, te rog.

Deodată o cuprinse acea senzaţie de Zonă Crepusculară. Stătea de vorbă cu un individ care era foarte probabil un criminal în serie şi el o trata ca şi cum ar fi fost Carole Lombard şi ar fi luat masa la „21".

– Everard, repetă ea, numele sunîndu-i ciudat pe buze. M-ai chemat aici pentru un anumit motiv. Care e? Mărturisesc că sînt tare curioasă.

– I-am spus celeilalte domnişoare Green să-mi zică Everard – deşi, dacă-mi amintesc bine, sora dumitale nu se supăra cînd îi spuneam domnişoară Green.

– Vă admira pe dumneata şi pe cei ca dumneata, domnule... Everard. Nu cred că o să pricep vreodată de ce.

– Zoe era foarte drăguţă, nu-i aşa? Cu părul ei bogat şi ochii căprui aurii. La fel de drăguţă ca tine, spuse el bătîndu-şi obrazul uşor cu încheieturile degetelor, ca şi cum s-ar fi gîndit la probleme importante pentru univers. Ieşi cu mulţi bărbaţi, Claire? Pun pariu că bărbaţii roiesc în jurul tău.

– Nu, spuse ea încet şi cu sufletul plin de ură. Nu mă

simt prea bine în compania bărbaților de la moartea lui Zoe.

– Dar de mine nu te temi. Nu se poate să te temi. Doar ai venit la masă.

– Cea mai groaznică teamă e cea de necunoscut. Nu, nu mă tem de tine, Everard. Știu ce ești.

– Touch, domnișoară Green.

– Mai există cadavre pe care nu le-a descoperit poliția?

El își ridică privirea. O pată mică se vedea pe cravata sa Hermes. Două sute de dolari aruncați în vînt, își spuse ea. Era neatent și era convinsă că nu-i stătea în fire. Poate că, totuși, reușise să-i provoace neliniște.

– Trebuie să fii o avocată excelentă. Îți place să șochezi oamenii cu întrebările tale.

– Deci, unde sînt celelalte? În mlaștină? La bancurile de nisip? Îngropate în curtea casei tale?

– N-ai întrebat de cuptor..., zise el punînd furculița jos, sau vouă nu vă place să mai vorbiți de cupotare?

Pe ea o cuprinse furia. Se uita la el și nu-i venea să creadă că stătuse treaz toată noaptea întrebîndu-se dacă nu cumva, la un moment dat, ar fi trebuit să deconecteze microfonul și să-l prevină în legătură cu ucigașul trimis de ZOE. Acuma acest lucru era de neconceput. Nu avea să-l salveze pe acel ticălos. În nici un caz.

– Dumneata mi-ai ucis sora, domnule Laborde. Amîndoi știm asta. Și n-o să intru în mormînt pînă n-o să te dau pe mîna justiției.

– Deci, să vedem... , spuse el ridicînd degetul arătător ca și cum ar fi numărat. Angola pentru mine, Porțile Rugăciunii pentru tine. Eu îmi pun banii pe Porțile Rugăciunii.

Ea roși puternic. Adrenalina îi creștea intens.

– E cumva o amenințare, domnule Laborde?

El o privi surprins.

– Doamne sfinte, nu. Crezi că aș vrea să intru la pușcărie pentru o amenințare? Crezi că vreau ca FBI-ul să mișune pe-aici, aruncîndu-mi ordine judecătorești în față? Neg categoric că a fost o amenințare.

Ea se ridică, neputînd să mai suporte. Toți ceilalți din salon părură să se întoarcă în același timp spre ei.

– Cînd o să vrei să mărturisești, o să revin cu plăcere, dar, pînă atunci te folosești de această invitație ca să te joci cu mine...

– Dar nu poți să pleci. Încă n-ai gustat salata.

Ea își reprimă dorința de a-i azvîrli paharul de vin în față.

– Știi, ar trebui să mărturisești. Există lucruri pe care nu le poți controla, domnule președinte al Asociației 555. Ai putea să ajungi chiar dumneata într-un șanț în Des Allemands.

– Acum mă amenințî tu, Claire?

– Vreau să-ți spun adevărul, zise ea aplecîndu-se peste masă și privindu-l în ochi. Nu ești singurul care are putere, Everard.

Apoi își luă poșeta de pe masă și străbătu salonul.

Laborde privi în urma ei.

– Am obținut o potrivire, spuse Williams sorbind dintr-un pahar de hîrtie plin cu cafea fierbinte. Urmele de ruj ale lui Zoe Green și ale Shakitei Jourdan sînt identice. Acum încercăm să identificăm fabricantul.

Claire se uită la rezultatele laboratorului. În sfîrșit, poliția îi arătă totul, dar nu era prea mult în afară de o listă de ingrediente care alcătuiau formula unui ruj. Pe listă erau o mulțime de cuvinte care începeau cu „para" și „metil". Analiza chimică dovedise că rujurile aveau

formule identice. Singura problemă era că victimele îl purtaseră la o diferență de cinci ani.

– Ce face pe Internet? întrebă Jameson încrucișîndu-și cizmele de cowboy pe biroul lui Williams.

– Nimic prea incriminator. Naziști. Naziști. Naziști. Se pare că-i place porcăria asta, dar așa sînt un miliard de oameni, altfel posturile publice de televiziune din țara asta ar da faliment.

– Sora mea era evreică. Poate că uciderea ei a fost o crimă rasistă. Exact specialitatea dumitale, agent Jameson, spuse Claire.

El scutură din cap.

– Nu te grăbi, femeie. Ceea ce îl excită și ceea ce urăște s- ar putea să fie unul și același lucru. Nu văd vreo dovadă ce ar fi fost o crimă rasistă. Eu văd un sociopat.

Ea lăsă raportul laboratorului deoparte.

– Bănuiesc că asta n-are nici o importanță, dacă poate fi prins.

– Ba are mare importanță, spuse Jameson privind-o pe sub gene. Motivul. Dacă urăște evreii, atunci, un evreu bun e unul mort și oricare evreu ar fi putut să cadă victimă, spuse el îndreptîndu-se și privind-o drept în ochi. Însă pe banda înregistrată cînd ați luat masa, nu se aude vorbind ca și cum ai fi fost doar o simplă evreică pentru el. Nu, era complet concentrat asupra ta. Tu erai deosebită. I-ai captat interesul. Se gîndea numai la tine.

– Dumnezeule, nu pot să sufăr chestia asta cu criminalii în serie. Mă îngrozește teribil, spuse Williams mototolind paharul și aruncîndu-l în coșul arhiplin.

– De ce a ucis o evreică și o negresă? Cu siguranță că n-are relații sociale cu astfel de oameni.

Sigur o speriase și pe ea.

– Poate pentru că negrii și evreii îi sînt interzișI.

Probabil că a avut un tată anal-retentiv care era parțial Robert Young, parțial Himmler. Să zicem că mama lui era pasiv-agresivă. Avem rețeta clasică pentru un adevărat psihopat.

– Şi tot nu avem nimic care să-l lege de ambele crime, în afară de un lucru foarte slab. Microfonul n-a fost de nici un ajutor, zise ea.

– Dacă aşteptăm, o să vină după tine. Nu putem aştepta.

Ea se uită la Jameson nedumerită.

Chiar şi Williams clătină din cap a neîncredere.

– De unde ştii chestia asta, Jameson? Mă sperii şi pe mine.

Liam o privi pe Claire.

– Pentru că l-a provocat. Şi pentru că mai cred că a simțit ceva pentru sora ei. O adevărată pasiune. Cîți dintre noi refuzăm o a doua şansă?

– Deci, ce vrei să spui, omule? interveni Williams. Everard Laborde vrea să uite de divorț şi o să se comporte mai bine de data asta? O să se schimbe pentru Claire, o să-i dea întîlnire şi o să uite de povestea cu crima?

Pînă şi lui Claire îi veni să rîdă.

– Ce încerci să spui, Liam? Totul îmi sună şi mie foarte ciudat.

– Vreau să spun, zise el rostind clar fiecare silabă, că, dacă vrei să afli ce i-a făcut lui Zoe şi de ce, trebuie să înțelegem cine e el. Vrea să-ți facă şi ție exact ce i-a făcut surorii tale.

Ea bănui că, în subconştientul ei, ştia deja că era adevărat. Duse mîna la buze, atingîndu-le cu degetul. Înghețase de groază.

– Tot nu-mi vine să cred că ar risca. Ar fi atît de evident.

– Oamenilor le place foarte mult să închidă ochii în fața lucrurilor evidente, zise el. Primul meu caz a fost o spargere de bancă şi ştiți ce a spus unul din martori? A zis: „L-am văzut pe individ ieşind din incinta băncii şi urcînd în maşină şi, pe urmă, m-am întrebat: Hei, de ce o purta tipul ăsta mască?" Pe cuvînt că aşa a spus. N-am născocit nimic. Şi era teribil de serios.

– Bine, deci e adevărat. Poate că este concentrat asupra mea. În cazul ăsta, ar trebui să ne folosim de atenția lui pentru a-l prinde. Ce va trebui să fac? întrebă ea liniştită.

Williams îşi frecă maxilarul.

– Ştii, Jameson, dacă ai dreptate, ar fi o prostie să nu încercam s-o folosim.

– Nici nu vreau s-aud. N-o s-o folosesc ca momeală. Am văzut chestii din astea ieşind prost, vreau ca ea să se țină cît mai departe de el cu putință.

Chiar şi ea remarcă punctul slab din raționamentul lui.

– M-ai lăsat să iau masa cu el.

– Era un loc public şi aveai un microfon asupra ta. Nu poți să-l porți în permanență, gîndindu-se că s-ar putea să-l vezi.

– Dar, dacă ceea ce spui tu e adevărat, Liam, e mai periculos să-l lăsăm aşa, cînd ştim că e concentrat asupra mea.

Liam strînse din dinți.

– Las-o baltă, Claire. Eu sînt cel cu experiență, ai uitat? Eu trebuie să iau hotărîri în cazuri din astea şi spun că e prea periculos. Nu poți să atragi în cursă indivizi că Laborde. Un motiv e că e prea greu să găseşti probe împotriva lor – abia după ce se strînge o grămadă de cadavre e posibil să ai o şansă şi nu vreau ca tu să faci parte din grămadă, spuse el dîndu-şi picioarele jos

de pe biroul lui Williams. Am încheiat discuția. Acum haide să mergem să mîncăm ceva.

– Trebuie să acționez cumva. Sora mea a fost ucisă.

– Las-o baltă. Nu te mai gîndi la asta. Să iei masa de prînz cu el e una, să-l ademenești și să-l atragi în cîmp deschis e alta, mult mai riscant și n-o să faci tu așa ceva.

– Ori trebuie să ajut la capturarea lui, ori... ori s-ar putea să am grijă să nu fie nevoie să-l mai capturezi.

Și Jameson și Willimas se uitară la ea.

– Ce-a vrut să spună? întrebă Williams.

Liam schiță un zîmbet sarcastic și o privi în ochi.

– Cred că știu ce.

– Poate ar trebui să discutăm la cină despre rolul meu în capturarea lui Laborde. Știi, Liam, am descoperit că ești teribil cînd ți-e foame, zise ea zîmbind.

Ochii lui se întunecară dezaprobatori.

– Foarte bine. Hai să mergem să mîncăm și să stăm de vorbă.

Ea se uită întîi la Williams și apoi la Jameson.

– Vreau tare mult să particip la treaba asta. Este important pentru mine să fac ceva în privința lui Laborde.

– Într-un fel sau altul, hm? spuse Jameson aplecîndu-se spre ea. Vreau ca, la cină, să-mi spui absolut tot ce se petrece.

Williams părea extrem de derutat.

– Cred că o să vă las să vă decodificați conversația și o să mă duc la laborator să văd dacă au identificat rujul ăla.

Detectivul ieși și Jameson îi aruncă lui Claire acea privire caracteristică lui, pe sub gene.

– Hai să mergem. Avem multe de discutat.

Ea se gîndi la individul despre care Phyllis spusese

că se află acolo aşteptînd să-l lichideze pe Laborde şi se întrebă dacă nu cumva raţionamentul ei era plin de cinism. Neparticiparea ei ar fi putut fi decisivă; era posibil că, deja, să fi întrecut măsura, pentru că habar nu avea cînd şi unde avea să se dea lovitura. Toate îndoielile reveniră în forţă.

Dar, acum, pentru prima oară, găsi, în sfîrşit, o speranţă. Avea să se implice în prinderea lui Laborde. Putea să-l ajute pe Jameson. Putea să facă şi ea ceva. Şi avea să fie legal.

Deveni mai optimistă.

– Cred că am cîteva idei pentru prinderea lui. Am putea să batem în chestia cu evreii, să-i stîrnim interesul..

– Pe el nu-l interesează decît sadismul şi moartea. Cum propui să stîrnim asemenea interese fără să dăm de necazuri?

Ea tăcu. Ar fi putut fi amuzant să se joace de-a Nancy Drew, dar nu trebuia să uite cine era ticălosul. Acolo nu era vorba de ficţiune.

– O să mă descurc, zise ea.

În definitiv, o avea pe Zoe care să-i amintească.

„Super Bowl Motor Court" era un mic motel de pe Airline Highway, care nu mai văzuse un automobil decet trecîndu-i pragul din 1967. Prostituatele erau principalele cliente acum, ca de asemenea, şi nişte gunoaie din staţia Greyhound.

Lenny Magda se uita la un astfel de gunoi acum. Tipul care stătea în faţa recepţiei avea suficiente tatuaje făcute în puşcărie pentru a cîştiga un concurs „Cape Fear". Dar, cu siguranţă, nu avea înfăţişarea lui Robert dé Niro. Părul murdar şii fără nici o culoare era strîns în coadă. Avea o geacă de motociclist şi nişte blugi soioşi.

Lenny văzuse o mulțime de indivizi dubioși de cînd îi ținea locul socrului său, dar tipul acela era unul din cei mai mizerabili. Avea o acnee oribilă care încă mai erupea pe fața lui plină de adîncituri, iar dinții din față îi lipseau. Mai avea și un tic, scoțînd limba prin golul dintre dinți la fiecare fată care trecea pe lîngă geam.

Scrise în registru cu litere mari: Omul ladului, după care ceru o cameră.

– Douăzeci și patru de dolari înainte – dacă ai de gînd să stai toată noaptea. Altfel, cincisprezece dolari ora, spuse Lenny și simți furnicături în ceafă cînd îl privi pe individ.

– O să stau aici în noaptea asta și poate și mîine noapte și poimîine noapte și așa mai departe.

– Poți să plătești cînd pleci, spuse Lenny dîndu-i o cheie.

– Cum ajung în centru?

– Vrei să te duci în Carter?

– Nu. Am venit să fac afaceri cu un avocat, spuse Omul ladului zîmbind. Lenny aștepta să-l vadă scoțînd limba și răsuflă ușurată cînd nu o făcu.

– Poți să iei autobuzul de afară. O să te ducă pe Canal Street.

– Bine. Exact acolo vreau să ajung. Am o treabă de făcut, tipule. O treabă.

După aceea, Omul ladului își luă rucsacul murdar, se întoarse și plecă. La spate, sub centura blugilor, se vedea o umflătură, abia vizibilă sub geaca neagră de piele. Purta armă.

Lenny nici nu voia să știe.

Capitolul 32

A-l angaja pe Gerry Velmun să omoare pe cineva era ca a le da voie adolescenților să se răzvrătească. Își luă munca în serios. Stătea în fața clădirii de pe Canal Street 555 și își repeta în gînd lucrurile pe care le avea de făcut:

Identifică Victima

Învață Programul Victimei

Lichidează Victima

Era ușor. Ce dacă avea mai puțin de două săptămîni la dispoziție? Ce dacă nu ducea misiunea la bun sfîrșit și nu ridica cealaltă jumătate de bani?

Ia stai puțin. Avea să ia toți banii. Nu avea nevoie decît de un cadavru, de preferat cel după care venise, dar orice cadavru ar fi fost bun. Atîta timp cît cățeaua care îl angajase era fericită, orice cadavru ar fi fost bun.

Și dacă, totuși, cățeaua nu avea să fie mulțumită? Avea să-i închidă gura odată pentru totdeauna și gata. Numai vocea ei răgușită de la telefon îi spunea că îi plăcea să se plîngă. Nu avea să riște ca o muiere să se plîngă de el că lichidase pe cine nu trebuia.

Se uită la hîrtia murdară din mîna lui: 555 Canal scria

pe ea alături de numele J. Everad Laborde.

Pe dos era numele şi adresa femeii cu care vorbise la telefon. Cea care îl angajase. Claire Green. Maison Robert, Prytania Street.

Mesaj pe Internet:

FOAME. VOM OMORÎ PENTRU MÎNCARE.
REX

Detectivul Williams se uita la ecranul computerului împreună cu Johnnie Robbins, agentul FBI trimis de la Quantico. Acesta apăsă frenetic pe mouse.

– Eşti expert în computere. Ei, unde e? Cei de la compania de telefoane zic că vorbeşti chiar în clipa asta cu Danemarca.

– Credeam că-i place să lase mesaje, spuse Johnnie apăsînd pe mouse. Îl vezi pe ăsta? Destul de rău, nu? Noi îi numim Clubul Cibersadism. Mesajele sînt de-a dreptul înspăimîntătoare. Despre părţi ale trupului. Chestii de genul ăsta.

Williams înghiţi în sec.

– Bine. Danemarca?

– la legătura cu Universitatea din Copenhaga şi, acolo, avem dovada că cineva o să răspundă. Trebuie doar să-i dăm un nume.

– Ce fel de nume îţi iei în chestiile astea? întrebă Williams uitîndu-se la ecran.

– Orice nume. Important e să intri în legătură cu el şi să-i faci să joace aşa încît să se dezvăluie.

Williams îşi dădu ochii peste cap.

– Acul în carul cu fîn. Ai idee cine ar putea fi?

– Am tot materialul pe care l-am putut obţine în legătură cu tipul. Ce îi place, ce face. De obicei, numele

se leagă de ceva. Am avut o prietenă odată căreia îi plăcea să bată bărbații. Pe computer se semna cu numele „The Bla" Dalia Neagră.

– Bine. Nu știu dacă o să descoperi ceva, dar continuă. O să te anunțăm ori de cîte ori sună în Danemarca.

Johnnie Robbins încuviință.

Liam o privi cum se plimba prin cameră. Nu era îmbrăcată decît cu un pulover din bumbac foarte mare și o pereche de ciorapi. Bănuia că, dacă ar fi fost fiica lui, i s-ar fi părut amuzant.

Dar nu era fiica lui. Ci o femeie de aproape treizeci de ani, care îl înnebunea. Șosetele groase nu îi ascundeau gamba frumos formată, iar dungile puloverului i se lipeau de sîni, creînd neașteptate lumini și umbre în peisajul monoton. Descoperi că se putea uita toată ziua la puloverul acela larg. Ea îi înnebunea hormonii.

Și îl înnebunea și pe el. Tot se mai gîndea că avea să-l atragă pe Laborde și el nu știa cum să-i explice mai bine că nu avea să o facă. Era periculos. Ar fi putut fi ucisă. Nici nu putea să se gîndească la așa ceva. Chiar începea să se întrebe cum avea să se ducă la Tulsa fără ea.

– Bei o cafea? îl întrebă ea întinzîndu-i o cană.

El o luă și se uită după ea, acel pulover imposibil făcîndu-l să simtă furnicături în palmă.

– Mă gîndeam. Trebuie să ne uităm pe lista cu membrii asociației, zise ea ghemuindu-se lîngă el și sorbindu-și cafeaua, expresia din ochii ei fiind diferită de cea de dinainte.

Pe chipul ei era o lumină pe care el nu o mai văzuse pînă atunci. Era speranța. Credea că, într-adevăr, avea să ajute de data aceasta, însă el nu avea să o lase. În

nici un caz. Prefera vinovăția în locul durerii.

– Avem deja o listă a membrilor.

– Da? întrebă ea făcînd ochii mari. Vreau s-o văd. Poate îi cunosc pe unii din ei. Putem să-i întrebăm dacă au observat ceva ciudat la Laborde.

El pufni.

– Cum poți să faci astă cu un grup de bărbați care sînt lipiți unii de alții cu același clei? E ca și cum ai interoga toți membrii Klan-ului ca să vezi dacă îl vor da în vileag pe cel care a cumpărat cearceafurile cele mai albe.

Ea își aținti privirea asupra lui.

– De ce am sentimentul că nu ai o părere prea bună despre ideile mele?

– Am o părere foarte bună despre ideile tale, Claire. Pentru o persoană care nu e deloc pregătită în domeniul adunării de probe incriminatorii, ești grozav de bună. Dar vreau să nu te amesteci în treaba asta, zise el punîndu-și cana de cafea pe burtă și rezemîndu-se de spătarul canapelei.

Sexul era minunat. Mult mai bun decît cel mai bun din viața lui. Se certau în fiecare seară, după care făceau dragoste pînă în zori. Cinci ore pe un taur nu se comparau cu opt secunde în pat cu ea. Sincer, se simțea minunat. Relaxat și mulțumit. Ar fi putut să atingă starea de satisfacție totală pînă acum, dacă n-ar fi fost musca aceea enervantă care îi dădea roată capului.

– Poate ar trebui să-ți arăt niște fotografii. Poate că asta ți-ar mai tăia din entuziasmul ăsta îngrozitor. Vrei să vezi picioare tăiate, cranii pe jumătate mîncate și...

Ea ridică o mînă.

– Vreau să ajut. Trebuie să ajut.

El îi luă mîna și i-o lipi de piept. Ea se aplecă și i-o sărută.

– Scumpa mea. Ştiu că ai impresia că o să se facă dreptate dacă o să dai o mînă de ajutor la prinderea lui Everard Laborde, dar n-o să fie aşa. N-o să te trimit acolo şi să aflu că ai dispărut.

– Trebuie să fac ceva.

Ochii aceia care îl fascinaseră păreau umbriţi de un nor.

– Într-un fel sau altul.

– Uneorii eşti nevoit să suporţi neputinţa.

– Ce ştii tu, Jameson? Dacă nu rezolvi un caz, ce-ţi pasă? Nu sora sau fiica ta a fost omorîtă.

– Ştiu ce-i ăla sentiment de vinovăţie. L-am cunoscut. Există chipuri pe care încă le mai văd cînd închid ochii, spuse el făcînd tot posibilul să-şi păstreze calmul. Dar ce pot să fac? Nu sînt Dumnezeu.

– E aproape şocant cu cîtă uşurinţă te lepezi de mantia asta a eroismului, Liam. Uneori am impresia că eşti la fel de crud ca... ei bine, ca unii din ei.

El nu îşi mai reprimă furia.

– Habar n-a ce vorbeşti, zise el printre dinţi. Crezi că, dacă îmi cunosc limitele, sînt un fel de criminal?

– Eroii nu se lasă împiedicaţi de limite, spuse ea cu reproş în glas.

– Grozav. Şi eroii care fac ce fac eu sfîrşesc prin a muri, spuse el privind-o furios. Sau, mai rău, fac să moară alţii.

– N-ar fi vina ta, dacă mi s-ar întîmpla ceva, ci a mea. Eu iau această hotărîre fiind perfect conştientă de pericol.

– Cum poţi să ghiceşti viitorul? De unde ştii ce-o să facă? El e acolo şi, aşteaptă. E o creatură a prilejului. Nu-i oferi prilejul unei asemenea fiare.

– N-ar fi vina ta, repetă ea.

– Ba ar fi vina mea, se răsti el. Aşa cum a fost şi cu

Joey. Eu am sunat la ziar. Eu le-am spus de Joey. Eu l-am pus în reflector, eu am făcut din el un erou. Am chemat ziariștii, fir-ar să fie. Eu i-am chemat.

Ea îl privi. Era evident că știa că el spune ceva, în sfîrșit, că face o dezvăluire. El ar fi vrut ca-și poată lua cuvintele înapoi.

– El era puștiul din Taylerville, Liam? întrebă ea aproape în șoaptă.

El doar se uită la ea. Își petrecuseră atîta timp împreună și erau atît de apropiați, încît avea impresia că îi spusese deja de Joey. Dar nu-i spusese. Și nu voia să înceapă acum.

– Nu spun decît că ar fi o nebunie să te duci acolo ca momeală. Trebuie să mă lași să-mi fac meseria.

– Mi-e teamă de meseria ta, Liam, spuse ea cu o expresie de tristețe pe chip. Cînd lași poliția să rezolve treburile, lucrurile se complică din cauza birocrației.

– Ce vrei? Un miracol? Vrei să suflu viață în trupul surorii tale? Sînt agent FBI. Asta e tot ce ai, Claire. Trebue să crezi în mine.

– Nu cred în eroi, zise ea și se ridică de pe canapea.

El o privi.

– Ce-ți trece prin cap?

Ea nu se uită la el.

– N-am nevoie nici de ZOE, nici de tine. O să-l omor singură.

– Nici nu știi de unde să începi.

– I-am captat atenția. E un început.

El se ridică și o îmbrățișă. Era atît de scundă, de fragilă și deșteaptă. Gîndul că ar fi putut să o piardă îl îngrozea. Lumea avea nevoie de Claire Green în ea. El avea nevoie de Claire Green.

– N-o să mă port deloc cu mănuși în treaba asta. Băieții buni sfîrșesc ultimii. Ar fi trebuit să-l cunoști pe

tata. O să te bag în puşcărie ca să te ţin departe de toate astea, după care poţi să mă urăşti cît vrei.

Ea nu îl privi.

– N-am nevoie de un bărbat care să ucidă balauri. Cînd o să ajungem la tribunal să nu uiţi că am spus asta.

Mesaj pe Internet:

EA ERA UN COPIL ŞI EU ERAM UN COPIL ÎN ACEST REGAT DE LÎNGĂ MARE
REX

Johnnie Robbins se uită la acel mesaj, după care căută repede printre hîrtiile de pe birou. Se uită pe ele, după ceva. În mintea lui ceva făcea clic şi turba de furie încercînd să-şi dea seama ce era.

În cele din urmă, găsi. Era un vechi curriculum vitae din dosarele de la Asociaţia 555. Singurul motiv pentru care J. Everard Laborde era preşedintele acesteia era că fusese Rex.

Degetele lui Johnnie zburară pe taste. Îşi scrise mesajul, după care se rezemă de spătarul scaunului şi aşteptă. Poate că era un drum înfundat dar era cel mai bun din ziua aceea. Se uita la cuvintele scrise şi îşi ţinea degetele încrucişate.

Mesaj pe Interent:

VOM OMORÎ – CE TE FACE SĂ FII REGE?
SUPUSUL TĂU VEŞNIC CREDINCIOS

Capitolul 33

– Tată, unde e pistolul ăla vechi? Ştii, cel moştenit de la unchiul Jimmy? Mă gîndesc să iau nişte lecţii de tras cu arma, spuse Claire luîndu-şi privirea de la farfuria cu salată.

Tatăl ei stătea în faţa ei la masă, tot fără să mănînce.

– La ce-ţi trebuie să iei lecţii de tras cu arma? De ce e nevoe să te aperi singură, cînd plătim taxe? Poliţistul ală ce face, de fapt?

– E agent FBI, tată, nu poliţist.

– Poliţist, agent FBI, toţi sînt la fel – nici unul nu-şi face treaba. Au dezgropat-o pe Zoe şi, totuşi, individul ăla e tot în libertate...

– N-o să mai fie multă vreme, tată, îţi promit, spuse ea luînd bucăţica de pîine.

Pînă şi tatăl ei părea să cedeze.

– Ce zici, cînd te duc acasă, îmi aduci acuma aia? Nu vreau s-o deranjez pe mama.

– Arme? Unde a ajuns lumea asta, dacă fata mea are nevoie de armă?

– N-am nevoie de armă, dar m-am gîndit că mi-ar prinde mai bine mie decît vouă. Şi aşa, pun pariu că e într-un sertar, nu?

– Da, e într-un sertar, la fel ca sora ta. De ce nu ne-au mai spus nimic după exhumare? Ce ascund?

Ea se întinse ş îi acoperi mîna cu a ei.

– Hai, tată, nu fi paranoic. Nu ascund nimic. Doar că, din cauza birocraţiei lucrurile merg mai încet.

– Trebuie să ştiu că Zoe se odihneşte.

– Zoe nu mai are nevoie de odihnă. Dar tu şi cu mine, a bine, noi încă trăim şi se pare că ai nevoie de aşa ceva. Ai avut probleme cu mama?

– Ah, mama ta. Povestea asta a distrus-o.

Claire îşi ascultă tatăl ametită. Poate că de vină era resentimentul, durerea; nu ştia, dar, într-un fel, voia ca toţi să iasă din starea aceea. Trebuiau să încerce să fie din nou o familie. Şi ea avea să facă tot posibilul să reuşească acest lucru. Poate că nu era nevoie decît să fie lichidat J. Everard Laborde.

– Tată, o să te rog să nu mai spui nimănui de asta, zise ea uitîndu-se în partea cealaltă a restaurantului.

Jameson tocmai se ridicase de la masa lor şi, acum, era la un telefon public. Fusese chemat prin pager cu cinci minute în urmă şi încă mai era la telefon.

– Uite ce e, tată, spuse ea agitată, uitîndu-se cum Jameson pusese receptorul în furcă şi se întorcea la masă, cînd o să te lăsăm acasă, te duci şi iei pistolul şi îl pui într-o pungă de cumpărături. Nu-i nevoie ca vecinii să te vadă ieşind din casă cu un Magnum 357, nu?

Şi, astfel, nici Jameson nu avea să ştie ce era, îşi spuse ea.

– Bine. Ia afurisitul ăla de pistol.

– Se pare că l-am încolţit pe Internet. Spune nişte lucruri cam ciudate. Mă îndoiesc c-or să-l pună pe scaunul electric, dar ar trebui să ne ajute să avansăm, zise Jameson aşezîndu-se.

Heze şi Claire tăcură.

– Sînteți gata de plecare? întrebă el.

Claire încuviință .

– Trebuie să-l lăsăm pe tata acasă. L-am rugat să-mi aducă şi mie ceva.

– Ce o să vă spună computerul ală? îl întrebă Heze pe Jameson cu amărăciune în glas. Aveți nevoie de o mărturisire. Ce mi-ar plăcea să mă duc la clubul ăla şi să obțin una.

Jameson îi aruncă o privire lui Claire.

– Domnule Green, aşa cum i-am spus şi fiicei dumneavoastră, facem tot ce ne stă în putință, dar trebuie să fim lăsați să ne facem meseria. Dacă i se smulge o mărturisire cu ajutorul forței, acuzațiile n-or să țină, indiferent cît de grave ar fi.

Heze se ridică şi arătă spre Claire.

– Poate. Dar treaba asta o omoară pe mama ei. Sper că înțelegeți asta.

– Da, domnule, înțeleg foarte bine. Şi pe fiica dumneavoastră o omoară, zise Liam uitîndu-se la ea.

Claire simți cum o încercau lacrimile.

Totul o omora, îşi spuse în sinea ei.

Mesaj pe Internet:

CEL CARE AR FI REGE, ESTE REGE

Johnie scrise repede:
REGELE OEDIP?

Răspunsul veni în cîteva secunde:
ÎȚI SPUN, TE REGULEZ PE TINE, NU PE MAMA.

Claire se plimba prin baie, întrebîndu-se dacă îşi pierduse mințile cu adevărat. Nu putea să-şi închipuie ce

avea să facă cu o armă. Era o prostie chiar să o aibă în casă. Pistoalele se descărcau din greşeală şi ucideau persoana pe care ar fi trebuit să o apere. Acela mai era şi imens. Cîntărea o tonă.

Se uită la pistolul pe care îl ţinea în mînă. Era la fel de greu de observat ca o maşină. Chiar ideea că ar fi putut să-l folosească era hilară.

Adevărul era ca nu ştia de ce îl luase de la tatăl ei, dar, odată ce îi intrase în cap că stătea într-un sertar, prăfuit şi nefolosit, îl voise. Într-un fel, se simţea mai în siguranţă cu el în casă. Ar fi putut să-i prindă bine, dar se rugă să nu fie nevoie.

Acum, însă, problema era să-l ascundă de Jameson. Se uită sub chiuvetă, unde era un teanc de prosoape de culoarea piersicii. Prea vizibil. Dulapul de medicamente. Nu, probabil că avea să cadă cînd lua pasta de dinţi şi să o ucidă din greşeală.

Coşul pentru rufe murdare. Acolo era mai bine. El nu avea să se uite niciodată în asemenea loc. Şi, dacă punea cîteva prosoape deasupra, nu exista pericolul să se descarce.

– Te simţi bine? Stai cam mult acolo. Ce e, perioada aceea din lună? Blestemul acela? întrebă el de dincolo de uşă.

– Doamne, Jameson, cît îmi pui răbdarea la încercare. Crezi că aş putea să mă apăr cu un tampon igienic? spuse ea vîrînd repede pistolul în coşul de rufe.

– Ai putea să încerci.

– Se vede ce misogin eşti, spuse ea trăgînd apa şi deschiizînd robinetul la chiuvetă, prefăcîndu-se că se spală pe mîini.

– Desculţe şi gravide, da, exact aşa-mi plac.

Ea deschise uşa băii.

– Nu ţi-am spus?

El o privi cu atenție și ea fu în stare să jure că pălise.
– Foarte nostim, Green. Foarte nostim.

Mesaj pe Internet:
Johnnie scrise:
NU REGELE OEDIP?
STVC (SUPUSUL TĂU VEȘNIC CREDINCIOS)

Răspunsul veni imediat.
NU REGELE OEDIP, PROSTULE.
TYRANNOSAURUS REX.

Clădirea care adăpostea Asociația 555 era decorată pentru petrecere. Mai erau trei nopți pînă la Mardi Gras și orașul era cuprins de o frenezie a paradelor, balaurilor și beției. Nici avocații nu mai puteau să ajungă la birourile lor din centru.

Lundi Gras, data fiscătă pentru Noaptea Crimei Misterioase, era cu o zi înainte de Mardi Gras. Nimeni nu știa mai bine decît catolicii să prelungească un moment plăcut. Laborde aproape că își dorea să fi fost un catolic mai bun, ca să poată păcătui puțin mai mult, pentru că tot nu făcea penitență.

Dar, poate că păcătuise destul.

Se plimba pe lîngă un teanc de sicrie mici din carton negru. În interiorul lor erau indicii și urmau să le fie înmînate invitatelor la intrare. Sicriele erau legate cu o panglică pe care era tipărită cu auriu Steaua lui David. Evident, victima avea să fie evreică.

– Da, cred că va fi cel mai bun mister pe care l-am creat vreodată. Și cine și-ar fi închipuit asta, cînd am fost nevoiți să schimbăm totul în ultima clipă?

– Actorii care interpretează comiterea crimei pentru invitați au început să-și piardă răbdarea. Vor să știe cine

o omoară. Invitatele n-or să poată şti cine e, dacă nici măcar actorii nu ştiu. Ştii cum e, au nevoie de motivaţie şi alte chestii din astea.

– Asta n-o să se afle pînă la petrecere, aşa că poţi să le spui actorilor să improvizeze.

– Dar tu ştii pe cine o să alegi s-o omoare pe evreică?

– Am o idee, zise Everard şi schiţă un zîmbet ironic.

Hockney se ută la vraful de sicrie mici şi negre.

– Ăsta e triumful tău, nu-i aşa, Everard?

– Într-adevăr.

– Triumful tău, repetă Hockney cînd doi tineri aduseră alt şir de sicrie din carton.

Capitolul 34

„Doamne, aş vrea s-o fi făcut
Edmund Kemper

(cuvintele lui, după ce şi-a ucis mama cînd ea l-a ironizat spunînd: „Presupun că, acum, o să vrei să stăm de vorbă toată noaptea").

– ZOE s-a dat la fund. E foarte greu să se infiltreze cineva în grup acum. Trebuie să faci rost de nume, spuse Gunnarson la telefon, după care făcu o pauză şi Liam auzi pe cineva vorbind cu el. Ai auzit? întrebă Gunnarson. Era Wynn. A zis că au făcut legătura dintre Phyllis Zuckermann şi un ucigaş plătit. Am detaliile aici. O să ţi le trimit imediat.

– Bine.

– Unde sînt numele femeilor din grupul ăsta, Jameson? Trebuie să stăm de vorbă cu ele. Darby nu vrea să scoată nici o vorbă, iar Zuckermann a dispărut.

Jameson se încruntă.

– Mă ocup de treaba asta, spuse el şi, apoi, adăugă, aproape mîrîind: O să le aflu.

– Am pus-o pe Wynn să se ocupe de caz în permanență acum. E femeie; sper să reușească să afle unde e grupul ăsta.

– Doar nu e KKK. S-ar putea să nu dorească noi recruți.

– Dacă poate s-o facă cineva, acea persoană este Wynn.

– Așa e.

– Fă-mi rost de numele alea, Jameson, zise Gunnarson și făcu din nou pauză. Și, ascultă, îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar am dat de urma individului la New Orleans. E acolo cu voi.

Liam nu știa ce să spună. Strînse din dinți atît de tare, încît avu impresa că se spărgeau.

– Nemaipomenit.

– Ai grijă.

– Da, zise el și închise.

– Despre ce-a fost vorba? Cine nu vrea noi recruți? întrebă Claire ridicîndu-și privirea.

El își frecă maxilarul. Un gest evaziv. Stomacul îi era strîns asemeni unei rufe stoarse.

– Trebuie să stăm de vorbă.

– Despre ce? întrebă ea cu teamă.

– Despre vechea poveste.

Se duse la ea și îi luă fața în mîini. Pielea îi era ca porțelanul, albă și delicată. Chipul ei avea o formă perfectă pentru ochii aceia meniți să sfarme inimi.

– Am ajuns la capătul frînghiei.

Ea își lipi obrazul de mîna lui.

– E vorba de ZOE?

– Ai chemat un ucigaș plătit aici, nu-i așa?

Chipul ei păru să-și piardă orice urmă de culoare. Se uită la el ca și cum ar fi doriit cu disperare să o creadă.

– Nu. N-am făcut așa ceva. Pe cuvînt. Phyllis l-a

trimis aici. Mi-a spus că aveau grijă de mine şi, pe urmă, a plecat din ţară. N-am avut cum să anulez totul, zise ea, după care ezită şi aruncă o privire pe furiş. Înseamnă că Laborde e mort?

El se aşeză încet, ca şi cum ar fi fost bătrîn.

– Nu. Dar, dacă tipul îl omoară pe Laborde, tu vei fi acuzată de crimă cu premeditare. Din moment ce nu se poate da de urma grupului sau să se facă legătura între asasin şi Phyllis Zukermann, tu eşti singura care are un motiv.

– Încă nu l-a găsit pe Laborde. S-ar putea să nici nu o facă.

El deveni şi mai furios.

– Crezi că putem să stăm aşa, să ne vîrîm capetele în nisip şi să sperăm că n-o să-ncerce nimic? spuse el dînd cu piciorul în scaunul de lîngă ea, ale cărui picioare scîrţîiau pe duşumeaua de lemn. La naiba! O să-l caut pe individul ăsta şi o să-l fac să renunţe, zise el plimbîndu-se prin încăpere furios. Îţi vine să crezi în ce situaţie îngrozitoare mă pui? De ce naiba nu mi-ai spus nimic? Acum e ca şi cum aş încerca să-l împiedic pe Oswald să-l lichideze pe Bundy.

– Nu eşti obligat s-o faci. Nu eşti obligat, spuse ea cu o voce rugătoare, după care adăugă aproape în şoaptă: Nu-ţi cer s-o faci.

– Trebuie s-o fac, zise el categoric.

– De ce? întrebă ea privindu-l în ochi.

– Pentru că n-am de gînd să-i las să mi te ia. Nu acum. Am investit prea mult în asta. Am riscat deja prea mult, spuse el şi o ridică în picioare.

Ea păru să ezite să-l atingă, de parcă ar fi fost o bombă gata să explodeze.

– M-am gîndit la toate, Liam. O să-i smulg o mărturisire lui Laborde. Cred că pot s-o fac.

El îşi strecură degetele prin părul e încurcat şi îi trase capul pe spate. Ea îl privi. Chipul ei palid. Ochii ei mari. Acel licăr de teamă datorat faptului că el era mai solid. Că era bărbat şi furia lui o făcea să fie vulnerabilă.

– Ştii ce trebuie să faci tu? şopti el mişcîndu-şi degetele prin părul ei.

Ea scuturâ din cap şi buzele îi tremurau.

– Trebuie să ai încredere în cineva. Trebuie să ai încredere în mine. Ai încredere în mine?

– Aş vrea să am, şopti ea.

– Nu-i un răspuns afirmativ, spuse el lăsînd capul în jos şi privind-o fix în ochi.

– Aş vrea să am, repetă ea înainte ca el să o sărute.

Mesaj pe Internet:
REX, CITI AI OMORÎT?

Răspuns:
UNSPREZECE
PÎNĂ MÎINE

– Ştii ce e ăla un trofeu? întrebă Liam stînd întins în întuneric alături de Claire.

Urîţenia revenise. Indiferent cît de mult se chinuia să scape de ea, era asemeni valurilor, veneau, veneau, veneau. Putea să facă dragoste cu ea şi să se lase furat de plăcere, dar, după aceea, urîţenia revenea. Cazurile precedente. Imaginile oribile din mintea lui.

– Ce e ăla un trofeu? întrebă ea cu o voce somnoroasă, dar nu relaxată.

Nici unul din ei nu părea relaxat. Era prea multă durere.

– Acestor indivizi le place să ia un trofeu de la victimă. De aceea Dahmer avea părţile alea de corpuri

omeneşti acasă. Ar fi putut să se descotorosească de ele. S-a descotorosit de multe, dar a mai păstrat ceva, pentru ca acela era trofeul lui. Amintirea despre ce făcuse.

– De ce trebuie să vorbim despre asta?

– Pentru că, spuse el strîngînd-o şi mai mult lîngă el, poţi să fii sigură că are o cameră cu trofee. Laborde locuieşte în casa aceea mare şi, cu siguranţă, are aşa ceva. Intră acolo, îşi priveşte colecţia şi se masturbează.

– Dumnezeule!

Îi auzi respiraţia şi se întrebă dacă se gîndea la sora ei, amintindu-şi ce nu găsiseră asupra ei.

– Nu vreau să văd nimic de-al tău în camera asta cu trofee, Claire. Vreau să-mi promiţi că mă laşi să te duc la părinţii tăi cît o să fiu plecat. Trebuie să-l urmăresc pe tipul despre care mi-a vorbt Gunnarson şi nu pot s-o fac de aici, prin telefon.

– N-o să păţesc nimic. Te rog să nu-ţi faci griji pentru mine. Du-te şi găseşte-l pe invididul ăsta, zise ea cu o voce care părea disperată. Trebuie să mă crezi, Liam, nu eu am luat legătura cu el. Niciodată n-am întrecut măsura astfel. Îţi jur că n-am făcut-o.

– Nu ştiu ce să mai cred şi nici măcar nu-mi mai pasă. Nu ştiu decît că nu vreau să te pierd.

Ea tăcu multă vreme.

– Fă-ţi meseria. E important.

– O să-mi fie foarte greu să-l găsesc. Centrul oraşului e plin de cheflii Williams a zis că abia au reuşit să intre în Cartier cu o ambulanţă.

– Mîine e luni, spuse ea încet, ţinîndu-se strîns de el. Lundi Gras.

– Trebuie să-mi promiţi că o să stai liniştită la părinţii tăi pînă cînd povestea asta se va rezolva sau pînă cînd o să mă întorc.

– Dacă n-o să se rezolve niciodată? Ce-o să faci? O să mă ții prizonieră aici o veșnicie?

– Nu știu. Nu pot să mă gîndesc la viitor. Nu cînd totul îmi explodează în față, spuse el trăgînd-o deasupra. Nu știu cum s-a- ntîmplat asta, poate că e numai vina mea, dar nu suport așa mi te ia cineva. Tot timpul mă gîndesc numai la tine, Claire. Îmi stăpînești gîndurile pînă mă aduci în pragul nebuniei. Spune-le hormoni, spune-i instinct primar, puțin îmi pasă. Nu știu decît că aș putea să stau așa cu tine și să te protejez o veșnicie, dar nu pot, pentru că toată lumea a luat-o razna.

Ea își încleștă mîinile. Părea sfidătoare și, totuși, se ascundea lîngă pieptul lui.

– Problema asta trebuie rezolvată. Trebuie, repetă ea, după care rămase tăcută, de parcă toată greutatea gîndurilor ei o făcuse să amuțească.

Mesaj pe Internet:

BUCĂȚI?
LE PREFER ÎNTREGI.
NUME?
CLAIRE. CLAIRE. PRETUTINDENI.

Capitolul 35

Velmun se uită la parada care trecea pe Canal Street. Pe toată lungimea străzii se instalaseră tribune, dar cea mai grandioasă era cea din fața numărului 555. Deja se instalase peste drum, la numărul 556.

Un individ beat se ciocni de el, dar el nu observă nimic pînă cînd un bărbat îmbrăcat în femeie începu să se frece de el. Se legăna în jurul unui felinar exact ca în ilustratele cu Bourbon Street, dar, cu siguranță, nu era femeie. Știa acest lucru din cauza fardului de un albastru-închis. Nu văzuse niciodată o femeie, nici chiar o tîrfă, care să se dea cu albastru-închis pe ochi.

– Cară-te de-aici, homosexualule, îi strigă el în mijlocul mulțimii și scoțînd mîinile din buzunare, se prefăcu că ține un AK-47 și îl împușcă drept în cap. Data viitoare cînd o să te mai apropii de mine, o să fie de-adevăratelea.

Individul se pierdu prin mulțime, singurul lucru rănit fiind expresia de pe chipul lui.

Un strigăt se ridică deodată din piepturile celor din jur. Plutele se opriseră în fața numărului 555, așa cum o cerea tradiția, iar cei din tribună erau sub o ploaie de

mărgele. Trecătorii de pe trotuar erau nevoiți să se mulțumească doar cu rămășițele.

Grupul se numea Odessa. Regele său se opri în dreptul tribunei de la 555 și salută pe cineva. Poate pe primar, își spuse Velmun.

– Frumos tatuaj, zise un polițist călare oprindu-se în colțul unde se afla Velmun. N-am mai văzut așa ceva de cînd am venit din Anglia.

Velmun se uită la polițistul de culoare, care privea la brațul său. Cuvintele Omului Iadului erau tatuate cu cerneală roșie ca sîngele.

– Ești de-aici?

– De ce-mi pui atîtea întrebări?

Velmun ar fi vrut să adauge și cuvîntul „negroteiule", dar se gîndi mai bine. Nu era prost.

– Pur și simplu, voiam să fiu prietenos, spuse polițistul și, în clipa aceea, zări un alt polițist călare prin mulțime.

Îi făcu un semn din cap, după care își întoarse din nou privirea spre Velmun.

Dar acesta se făcuse nevăzut prin mulțime. Și nici nu avea să mai apară.

– Tipul a fost zărit acum vreo oră la intersecția străzilor Bourbon și Canal. Avea tatuajul care a fost trimis prin fax. Privea parada doar, dar se afla chiar în fața tribunei lui Laborde, îi spuse Williams lui Jamerson dîndu-i foaia scoasă la imprimantă.

Jamesnon se uită la ea.

– Acum ar putea să fie oriunde. Au emis mandatul pentru percheziționarea camerei lui de hotel?

– Trebuie să vină, spuse Williams ridicînd privirea, căci un polițist în uniformă se afla în prag. L-ai adus?

– Adus, zise polițistul.

– Să mergem, spuse Williams luîndu-şi haina de la costum.

Liam îşi dădu picioareie jos de pe birou.

Airline Highway era plină de parade. La fel şi oraşul. Plutele se vedeau în toate cartierele, ori în mişcare, ori aşteptînd să pornească. Pînă la Metairie, făcură slalom printre parade.

– Încă nici nu e Mardi Gras, spuse Liam clătinînd din cap a neîncredere.

Williams puse în funcţiune sirena pentru a patra oară.

– Ar fi trebuit să luăm maşina marcată.

Aşteptară pînă cînd o orchestră întreagă traversă strada prin faţa lor, după care îşi continuară drumul încet.

„The Super Bowl Motor Court" era un oraş fantomă, în comparaţie cu New Orleans. Nici o paradă nu trecea; toţi oaspeţi petreceau prin alte părţi. Într-o cameră, o femeie rîdea isteric. Dumnezeule, îşi spuse Liam ducîndu-se spre recepţie, îşi dă toată silinţa să placă. Probabil că erau vremuri grele pe Aerline Highway.

Williams îi arătă mandatul recepţionerului.

– Am aflat că un anume Gerry Velmun locuieşte aici. Acum două nopţi a părăsit staţia Greyhound şi, ultima oară, a fost văzut aici. E trecut în registru?

– Puteţi să vă uitaţi. Hei, nu vrem să avem necazuri, spuse Lenny Magda scoţînd registrul neliniştit. Ştiţi, nimeni nu se înregistrează sub adevăratul nume.

– Să ne uităm, totuşi, spuse Liam punînd pe masă un set de descrieri şi de desene. Tipul ăsta a fost cumva aici?

Lenny se uită la desene, mai ales la cel care înfăţişa tatuajul.

– Dacă ar fi fost, v-aş spune. Ştiţi doar că nu vrem să

avem necazuri.

– Ai spus asta deja.

– Tipii ăştia sînt foarte periculoşi. Dacă le intri pe sub piele, se mai întorc şi altă dată.

Liam zîmbi.

– E aici. Te sperie de moarte, nu?

– Uitaţi care e problema, nu...

– Da, da. Ce cameră?

– Treizeci şi patru, zise Williams. Uite. Idiotul s-a semnat, totuşi, în registru, spuse el arătîndu-i locul unde era scris „Omul ladului".

Liam îi făcu un semn din cap lui Lenny.

– Deschide uşa. Vrem să aruncăm o privire înăuntru.

– Are un mini-arsenal în camera de motel. Cei de acolo se aşteaptă ca el să se întoarcă, dar a plătit pînă la sfîrşitul săptămînii şi, dacă găseşte vreo pipiţă, s-ar putea să rămînă în Cartier, spuse Liam în receptor. Cum stau lucrurile acolo? E linişte?

Claire se uită pe fereastră. Abia zărea o parte din băcănia lui Locksten de la fereastra din faţă a părinţilor ei. Era mai linişte decît ar fi fost normal. Toată lumea era pe St. Charles, uitîndu-se la parade.

– Totul e în regulă aici. Ca într-un mormînt, scuză-mi comparaţia, zise ea, după care făcu o pauză şi adăugă: Hei, îmi pare rău pentru asta. Zău, îmi pare rău.

– Ştiu. O să punem mîna pe el.

– Dar cine o să pună mîna pe Laborde.

Era mai degrabă o afirmaţie decît o întrebare.

– Odihneşte-te. O să lucrez toată noaptea, sînt sigur.

– Bineînţeles. Ai grijă.

– Claire? spuse el şi ezită. Poate că ar trebui să crezi în eroi. Poate că toţi ar trebui să credem.

– Ai grijă, şopti ea din nou cu inima grea.

Închise telefonul şi privi pe fereastră. Acum trebuia ori să înfrunte dilema morală, ori să fugă de ea. Trebuia ori să fugă de monstru, or să-l înfrunte.

Poate că trebuia să aleagă o cale de mijloc.

– Tată, crezi că bătrînul Herry Weill ar fi de acord să-mi povestească despre 555?

Tatăl ei stătea lîngă ea pe canapea, citind ziarul „Picayune". Rachel se culcase deja. Spre surprinderea ei, Claire descoperise că mama ei obişnuia acum să ia somnifere pentru a putea să doarmă.

Tatăl ei ridică privirea.

– Care-i problema?

– Poate aş putea să aflu ceva despre club care să ajute poliţia, spuse ea muşcîndu-şi buzele. Crezi că e acasă acum, să-i fac o vizită?

– Probabil. Are peste nouăzeci de ani. Sigur nu e în Cartierul Francez ca să bea un whisky.

Claire zîmbi.

– Mă întorc imediat. Îi fac o viztă scurtă.

– N-aş vrea s-o las singură pe mama ta după ce a luat pastila. De ce n-o laşi pe mîine, ca să merg şi eu cu tine?

– Trebuie să fac ceva. Trebuie. Lasă-mă să mă duc la Harry Weil. Mă-ntorc imediat.

– Claire? spuse tatăl ei cu o voce atît de tristă, încît nici nu părea el.

– Ce e?

– Ia arma. Fă-o de dragul meu, da?

– Sigur, tată. Te iubesc.

Harry Weil locuia pe Fontainbleau Drive într-o vilă construită în anii '20. Avea o menajeră bătrînă de culoare care părea să aibă aceeaşi vîrstă cu Harry. Femeia o conduse pe Claire în salon, după care se duse

să-l ajute pe Harry să vină cu cadrul.

– Mă bucur că te văd, Claire. Ce mai face tatăl tău? spuse Harry aşezîndu-se lîngă ea.

– Doreşti un ceai cu gheaţă? o întrebă femeia turnînd ceaiul.

– Mulţumesc, zise Claire luînd paharul, după care se întoarse spre Harry şi spuse: Tata e foarte bine... vă rog să mă scuzaţi pentru această vizită neanunţată. Sper că nu deranjez. Tata s-a gîndit că aţi putea să mă ajutaţi într-o problemă. Fac nişte investigaţii legate de Asociaţia 555.

– Avocaţii. Niciodată nu termină programul la cinci, spuse bătrînul dîndu-şi ochii peste cap, dar în ei se văzu un licăr. Deci, ori îţi bagi nasul în treburi care nu te privesc, ori scrii o carte. Care-i adevărul?

Ea zîmbi.

– Mă tem că nici una din cele două variante.

– Ce vrei să ştii?

Ea trase aer în piept.

– Bănuiesc că aş vrea să ştiu ce părere au despre evrei. Şi dumneavoastră sînteţi evreu. Cum aţi reuşit să intraţi?

Harry Weil păru puţin tulburat.

– Asta a fost cu mult timp în urmă, draga mea. Perioada discriminării rasiale a distrus totul, însă.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Au existat evrei în cadrul asociaţiei tot timpul – şi chiar şi cîţiva creoli-nu-prea-albi – ştii doar că sînt o mulţime de familii vechi de evrei în New Orleans. În secolul al nouăsprezecelea au fost foarte renumite, foarte acceptate. Dar perioada discriminării a făcut ca negrii să fie excluşi şi, odată cu ei, şi evreii. Atunci au început să-i dea afară şi din 555. Tatăl meu era un membru vechi şi el a fost cel care m-a strecurat înăun-

tru, însă, prin anii '50, a devenit foarte limpede că nu eram agreați. Tata a murit și eu nu m-am mai dus pe-acolo. Nu-i cine știe ce pierdere, după părerea mea.

– Deci nu mai sînteți membru, spuse ea încruntîndu-se.

Nu avea să-i fie de prea mare ajutor.

– Ba mai sînt încă membru. Asta e unul din lucrurile bune de la 555. Rămîi membru toată viața.

Ea îl studie cu atenție. Abia putea să țină tija metalică a cadrului, dar părea la fel de lucid ca întotdeauna. Ea continuă să-și încerce norocul.

– Știți ceva în legătură cu actualul președinte?

– Cu Laborde? Îl cunosc pe Everard. Totuși, nu pot să zic că-l plac. E ciudat.

– Cum e ciudat? A făcut vreodată caz de faptul că sînteți evreu?

– Nu chiar. Părerea mea despre el e că e ca un jucător de echipă. Dacă asociația spune să fie excluși evreii, el îi exclude. Dacă spune să fie iubiți, el îi iubește – ipocritul. Totuși, nu e la fel de rău ca tatăl lui.

– Cum era tatăl lui?

Harry clătină din cap, de parcă nu i-ar fi făcut plăcere să-și amintească.

– Tatăl lui a fost un chirurg foarte renumit. Se zvonea că îi plăcea să taie oamenii. Și era un adevărat rasist. El a cerut ca tatăl meu să fie exclus din asociație, pentru că „Weil Furniture" vindea în cea mai mare parte negrilor. Cummings Laborde avea voie să stea de dimineață pînă seara cu mîinile afundate pînă la cot în sîngele negrilor, dar un evreu cumsecade nu avea voie să le vîndă atît de necesara mobilă. Dacă stau să mă gîndesc bine, Everard nu-i chiar așa de rău. Ipocrizia poate să fie un lucru bun.

– Lui J. Everard Laborde îi place să apară corect din

punct de vedere politic. Cel puțin inițial.

– Își bătea nevasta.

– N-am știut că a fost însurat...

– Nu fiul. Tatăl.

– N-am știut că oamenii din înalta societate lăsau să se afle asemenea lucruri.

– Cum poți să ascunzi o față învinețită? spuse Harry clătinînd din cap. Era un fel de cîntăreață, din Las Vegas, am impresia. Lui Anabel Laborde îi plăcea să se îmbrace cam de prost gust și se farda mult prea strident, însă întotdeauna am crezut că o făcea ca să-și ascundă vînătăile. Se spune că a bătut-o crunt în seara cînd s-a născut Everard. Copilul a venit pe lume cu un picior rupt. De aceea merge în baston.

Claire avu senzația că primise un pumn. Numai cînd se gîndea i se întorcea stomacul pe dos.

– Îngrozitor, spuse ea încet.

– Dar adevărat. Anabel era plină de stoicism. Zicea ori că s- a împiedicat ori că a căzut, dar noi toți bănuiam că el o bătea. Numai că, pe vremea aceea, nu se vorbea despre astfel de lucruri, așa că era greu să fii sigur.

– Trebuie să fie puțin nebun, din moment ce și-a început viața într-un asemenea mod, murmură ea.

– Da, cred că de aceea nu m-am împrietenit niciodată cu el. Mă ocolea, dar asta nu m-a deranjat niciodată. Sînt unii oameni în legătură cu care ai unele presimțiri, așa că îi eviți. Dar presupun că nici crimele nu mi-au plăcut vreodată. Toți sînt de prost gust, după părerea mea.

Ea îl privi de parcă i-ar fi crescut două capete dintr-o dată. Inima începu să-i bată cu putere.

– Ce crime? întrebă ea.

Harry făcu o grimasă ca pentru a se scuza.

– N-ar fi trebut să pomenesc cuvîntul. Îmi pare rău,

draga mea. Mă gîndesc adesea la Zoe.

– Ce crime? insistă ea.

El ridică din umeri.

– Păi, acum vreo zece ani, Everard a venit cu ideea de a interpreta comitera unei crime la petrecerea pentru strîngerea de fonduri. Asociația trăia vremuri grele; aveau nevoie de bani şi asta a fost. S-a gîndit că avea să fie amuzant pentru oameni să se îmbrace elegant şi să joace „Indiciul". A avut dreptate. Se pare că banii au început să curgă. E cea mai grozavă petrecere din oraş – întotdeauna o organizează în lunea de dinainte de Mardi Gras – dar eu tot cred că e de prost gust. Eu n-am vrut să particip. Asta a fost condamnarea la moarte a statutului meu de membru.

Ea amuțise. Un gînd oribil tocmai îi trecuse prin minte, atît de oribil, încît nici nu-l putea exprima în cuvinte.

– Cine erau victimele? Evrei? întrebă ea în şoaptă.

El o privi.

– Nu-mi amintesc dacă au fost evrei, dar eu n-am participat niciodată. Cu toate astea, am impresia că prima victimă a fost de culoare. Cred că a fost o chelneriță, dar poate că mintea mea bătrînă se lasă furată de imaginație...

– Puteți să vă amintiți şi celelalte aşa-zise victime?

El păru să-i remarce neliniştea.

– Presupun că aş putea să-l sun pe Jayce O'Reiilly. E încă membru activ.

– Nu vă supărați? Ați putea să-l sunați acum?

Harry se ridică anevoios.

– Numărul lui e în birou. Voi fi încîntat s-o fac.

Ea îl privi cum se îndreptă spre birou, dar nervii îi erau încordați la maximum. Îl auzi dînd telefon şi răsuflă uşurată cînd îşi dădu seama că purta o conversație

îndelungată. Înseamnă că avea să obțină informații. În cîteva minute, teoria ei îngrozitoare avea să se dovedească a fi ridicol de greșită sau devastator de corectă.

– Așa, spuse Harry întorcîndu-se împreună cu menajera lui care aducea o altă carafă cu ceai cu gheață. Asta e lista. Gata?

– Gata, zse ea încercînd să zîmbească.

– Prima victimă a fost, într-adevăr, o chelneriță. Îți vine să crezi că am mai ținut minte acest lucru după atîta timp? spuse el, încercînd, evident, să mai alunge din tensiune.

– Următoarea? întrebă ea fără să-și ia privirea de la chipul lui.

– Numărul doi a fost tot o femeie de culoare, dar, de data aceasta, menajera cuiva – ah, iartă-mă, Mildred, îi spuse el femeii și îi zîmbi cînd ea se depărtă.

– Numărul trei?

– O studentă chinezoaică de la Newcomb.

– Patru?

– O prostituată de culoare.

– Cinci? întrebă Claire abia putînd să mai respire.

Următoarea. Dacă toate calculele ei erau corecte, trebuia să fie următoarea.

– Numărul cinci a fost un bărbat. Un îngrijitor de culoare.

– Cine a fost numărul șase? întrebă ea cu o voce scăzută și disperată.

– O fată albă. O ... evreică.

– Oh, Doamne! Oh, Doamne!

Claire auzi cum îi căzu paharul din mînă și se sparse, dar nu putu să reacționeze în nici un fel. Mildred veni repede cu un prosop. Și ea și Harry o priveau uluiți.

Claire tremura atît de tare, încît abia putea să vorbească.

– A omorît-o pe Zoe dintr-un capriciu. Ca să poată avea o petrecere şi să se amuze cu detaliile uciderii ei. Oh, Doamne! A făcut-o, deci. Şi acum ştiu şi de ce, spuse ea acoperindu-şi faţa cu mîinile tremurătoare. Des Allemands. Înţelegeţi? Asta-i poanta. Era evreică, zise ea şi izbucnind în plîns. Probabil că el a ucis toate celelalte persoane de pe listă.

Harry îi luă mîna într-a lui.

– Adu-i altceva mai tare, Mildred.

– Nu, spuse Claire ridicîndu-se şi îndreptîndu-se spre uşa aproape orbeşte. Trebuie să plec. Trebuie să fac ceva în privinţa asta.

– Lasă-mă să-l sun pe tatăl tău. N-ar trebui să conduci. Eşti mult prea tulburată. Poate că nici nu este adevărat.

Ea îl privi. Trebuia să fie mai palidă ca o fantomă, pentru că el păru să se înfioare.

– E adevărat, zise ea. Şi dumneavoastră v-aţi gîndit la asta atunci. Vă daţi seama că sînt aproape zece ani de cînd s-a început lista asta? Asta înseamnă că s-au comis, probabil, zece crime. Sau chiar mai multe.

– Nu, Claire, nu, spuse el devenind din ce în ce mai tulburat.

Se uită la listă uluit.

– Poate că ar fi trebuit să mă menţin la curent cu ce se petrecea acolo. Poate, aşa, aş fi văzut legătura. Am iubit-o foarte mult pe Zoe. Era o zvăpăiată.

– Nu e vina dumneavoastră, spuse ea plîngînd şi punînd mîna pe clanţă. Nu e decît vina celui care a omorît-o. Trebuie să plec.

Seara părea brutală. Tot ce era afară strălucea puternic în lumina felinarelor: vopseaua care se cojea de pe uşa casei lui Harry, murdăria umedă de lîngă trotuar, praful de pe maşina ei. Totul era dureros de privit pentru

ea, acum, ea vedea toate lucrurile într-un alt context. Întreaga ei viață se schimbase pentru că, în sfîrşit, ştia cu certitdine că Laborde o omorîse pe Zoe.

Urcă la volan şi porni motorul. Trebuia să se ducă undeva – înapoi acasă, la detectivul Williams, poate ar fi putut chiar să-l găsească pe Jameson. Ucigaşul ei de balauri.

Ieşi pe Napoleon Avenue şi, ca şi cum ar fi fost stăpînită de o forță independentă de voința ei, deschise torpedoul.

Acolo era pistolul Magnum 357. Soarta. Destinul. Manifestarea divină.

Îşi plimbă degetele pe oțelul rece în timp ce conducea. Fără să meargă nicăieri. Mergînd undeva. Avea să afle doar cînd ajungea în locul respectiv.

Capitolul 36

Se întunecă. Jameson stătea în fața unei camere de la „Super Bowl Motor Court" și bea o bere fără alcool. Lîngă el era o femee, care stătea rezemată de spătarul scaunului și moțăia ca și cum ar fi fost beată. Nu juca prost pentru o polițistă de la circulație chemată în ultima clipă.

Erau foarte puțini. Altădată, Jameson ar fi cerut întăriri serioase. Acum nu erau decît el, ea și camera. Williams îi luase locul lui Lenny la recepție.

Era gata să pună pariu că Velmun nu avea să apară. Era seara de dinainte de Mardi Gras. Întunericul se lăsase devreme asupra orașului și noaptea aceea era destinată petrecerilor. Pînă și prostituatele de la motel plecaseră aproape toate să facă bani mai mulți în centru. Singurii care mai rămăseseră acolo erau două prostituate cu clienții lor și o tînără negresă care schimba așternuturile murdare.

Și, iată-l și pe el, pierzîndu-și vremea iarăși într-o cocină, simțindu-se la fel de bine ca un porc în noroi. Se uită din nou la tînăra de culoare care venea la căruciorul

cu aşternuturi şi pleca. Îl făcu să se gîndească la parcul de rulote Sunset. La fel era şi aici. Erau cîţiva oameni care încercau să facă măcar ceva în viaţă, încercau să-şi facă meseriile, încercau să aibă puţină demnitate, dar majoritatea erau nişte gunoaie, la fel ca bărbaţii şi femeile care foloseau acele aşternuturi cîte o oră. Se săturase de toţi. Nu mai voia să aibă nici o legătură cu aşa ceva. Dorinţa de a se aşeza devenea din ce în ce mai puternică; se gîndea că venise vremea să aibă o muncă de birou. Lui Gunnarson i-ar fi convenit. La naiba, chiar se vedea aşezîndu-se la casa lui, avînd chiar şi vreo doi copii.

Se uită spre biroul recepţiei şi îi făcu semn lui William ducînd mîna la ureche ca şi cum ar fi ţinut un receptor. Detectivul încuviinţă, după care formă un număr, aşteptă cîteva secunde, se uită din nou la Liam şi scuturâ din cap.

– La naiba, şopti Liam printre dinţi.

– Tot nu s-a-ntors? întrebă poliţista.

El îşi încleştă maxilarul.

– Nu.

Nu ştia ce să facă. Cînd tatăl lui Claire sunase la secţie că să le spună că ea nu se întorsese acasă după ce vizitase un prieten, pe el îl cuprinse groaza. Ei, cei trei de la motel, erau singurii poliţişti pe care îi putea oferi oraşul, din moment ce era seara de dinainte Carnavalului.

Acum trebuia ori să continue să alerge după cai verzi prin New Orleans în momentul culminant al sezonului de Mardi Gras căutînd o fată într-un BMW decapotabil, ori să rămînă acolo unde era şi, cel puţin, să încerce să rezolve problema cu Velmun.

– N-are cum să dea de necazuri. Laborde e preşedintele lui 555, deci e unul dn oamenii cei mai ocupaţi

din New Orleans de Mardi Gras, spuse ofițerul Kerr pe un ton încurajator, după care privi spre Airline Highway.

Nu se vedea absolut nici o mașină. Toată lumea se afla în centrul New Orleans-ului, bînd și urmărind parada. Și ținîndu-și răsuflarea pînă marți.

– La dracu', zise el ridicîndu-se și scuturînd din cap spre Williams.

Detectivul plecă de la biroul recepției.

– Ce ai de gînd, omule? îl întrebă el.

– Plec. Velmun e ori beat și zace într-un șanț pe Bourbon Street, ori studiază clădirea asociației. N-o să vină aici, spuse Liam și întinse mîna. Dă-mi cheile tale. Mă duc la apartament să văd dacă vine acolo.

Detectivul scoase cheile din buzunarul blugilor.

– Noi ce trebuie să facem? Să așteptăm aici?

– Da. Rămîneți pe poziții. Dacă apare, arestați-l. O să mă gîndesc mai tîrziu la acuzații.

Williams își dădu ochii peste cap.

Polițista rîse.

Velmun își dădu seama deja că nu avea să se poată apropia de omul lui. Ținta era prea bine păzită. Laborde plecă de acasă și se duse la club fără să fie expus nici o clipă străzii.

Avea nevoie de o bombă, își spuse el sarcastic, stînd cu privirea ațintită asupra ușii de la 555, ignorînd grupurile de petrecăreți care se răspîndiseră care încotro după trecerea ultimei parade.

Nu putea să nu fie furios din această cauză.

Parcă auzea deja vocea lui Claire Green urlînd la telefon cu accentul acela oribil de new-yorkeză. Amenințîndu-l.

Nu avea să o lase să se înfurie și să-l toarne. În nici un caz.

Dacă babeta avea un accident de maşină, el ar fi putut chiar să ia cîte ceva din casa ei şi, apoi, s-o şteargă.

Mai aruncă o ultimă privire spre uşa de la 555, după care hotărî să se îndrepte spre Maison Robert. Claire Green. Da, pe ea putea s-o găsească.

Claire mergea cu maşina pe Prytania. Trecuse pe lîngă apartamentul ei de două ori, neştiind încă unde voia să se ducă.

Tot nu putea să înţeleagă. Pentru el nu fusese decît un joc. Dăduse o petrecere şi nimeni nu realizase că victima era întotdeauna o persoană reală care fusese ucisă la un moment dat în cursul anului precedent. Nimeni nu făcuse legătura în afară de ea şi imaginea era înspăimîntătoare.

Întrebări cumplite îi zburau prin minte asemeni unor molii. Oare ucisese victima înainte sau după expedierea invitaţiilor? Harry Weil îi spusese că petrecerea avea loc întotdeauna în noaptea de luni, înainte de Mardi Gras. Nu cadavrele descoperite înainte de petrecere aveau să-l condamne, ci cele găsite după petrecere. Cadavrul lui Zoe fusese găsit în ziua de 15 martie. Idele lui Marte. Nu avea să uite niciodată data aceea. Era tatuată pe sufletul ei. Şi, dacă îşi amintea bine, Mardi Gras fusese mai devreme în acel an. Probabil că Laborde îşi pusese în plan să ucidă o evreică şi norocul dăduse peste el cînd o văzuse pe Zoe apărînd la interviu.

Îi aruncase cadavrul în Des Allemands. Încă de cînd o găsiseră pe Zoe acolo, ea nu putuse să audă acea denumire fără să se cutremure. Acum denumirea avea o reznonaţă şi mai groaznică. Conţinea intenţie. Un plan alcătuit în amănunt. O soluţie finală.

Opri în parcarea vilei. Toate ferestrele erau întune-

cate. Toți erau plecați să se distreze.

Nu și ea, își spuse Claire cu obrajii pătați de lacrimi.

Era un om al secolului al optsprezecelea captiv într-o lume modernă. Așa se considera întotdeauna. Aceea era scuza lui. Nu erau vremurile potrivite pentru el. Vulgaritatea grotescă a vieții de fiecare zi era un calvar pentru sufletul lui. Nu apreca deloc telefonul și medicamentele moderne, medicina modernă. Întotdeauna fusese de părere că destinul lui era solitudinea unei case mari de plantator, politețea întîlnirilor personale, ciclul vieții și al morții care, acum, ținea de spitale. Gesturile lui ar fi trebuit să fie făcute la lumina lumînării. Erau obscene pentru că lumina electrică era astfel.

Laborde stătea îngîndurat în biroul său de la 555, apăsînd pe mouse. Computerul se afla pe dulap. Nu putea să-l sufere. Dar avea nevoie de el.

Nu voia să fie singur cu faptele sale. Voia să le împărtășească. Era necesar să o facă. Chiar și creaturile de genul lui aveau nevoie de grupuri în care să fie ele însele.

Dar ar fi trebuit să-și țină ședințele în încăperi secrete din casele mari caracteristce sudului, unde sclavii ar fi discutat în șoaptă despre ce se petrecea, de fapt, în camerele stăpînului. El și cei ca el ar fi trebuit să se bucure de acele plăceri comune privindu-se în ochi, folosind cuvinte puternice. În schimb, erau obligați să comunice codificat. Deveniseră popasuri izolate și întunecate pe autostrada informației.

Închise computerul, după care se roti cu fotoliul său din piele. Auzi de jos acordurile muzicii de cameră cînd cvartetul începu să cînte în salon.

Actorii repetaseră exact cum le spusese el. Noaptea Crimei Misterioase avea să aibă loc fără nici o problemă.

Ba lăsase chiar numele criminalului scris frumos într-un plic care se afla pe o tavă de argint jos, în holul de la intrare. Nedeschis pînă la miezul nopții, era una din probele crimei.

Numele era caligrafiat elegant. J. Everard Laborde. Aveau să întrebe ce motiv avusese. De ce el, aproape că îi auzea el întrebînd. Răspunsul era simplu. Scrisese pînă şi motivul sub nume, aşa cum era obiceiul.

„Pentru că a ucis-o şi pe sora ei", scrisese el. „Pentru că era un socipat obsedat."

Avea să le placă la nebunie. Unul de-ai lor. Ce amuzant! Niciodată nu le-ar fi trecut prin cap. Apoi, după deschiderea ceremonioasă a plicului, după citirea numelui şi după ce ascultau explicarea motivației, oaspeții se întorceau în salon, unde mai beau cîte un pahar de Perrier-Jouet şi stăteau de vorbă cu actorii.

Avea să dureze ceva pînă cînd înțelegeau. Riscul era, însă, să nu o facă după ce o lichida el pe Claire. Trebuia să se țină departe de ea, altfel stilul lui actual de viață avea să dispară complet.

Dar ştia deja că nu avea să se țină departe. Se afla la o răscruce de drumuri şi, acum, nu ştia decît un singur lucru. Viața lui era o artă. El era un artist. Un artist al morții. Iar ea era capodopera lui.

Van Gogh nu îşi ferea privirea de irişi.

Frumusețea, simetria vieții, era ştirbită fără ea. Trebuia să o facă. Era o forță care părea să vină din afara pielii lui, îndemîndu-l. Avea să o aibă chiar dacă ar fi fost să fie ultimul cui bătut în sicriul lui elegant, căptuşit cu satin.

Vîrî cheile maşinii în buzunarul pantalonilor de la smoching. Avea să-şi salute oaspeții şi, apoi, se ducea acasă. Pentru el, sfîrşitul petrecerii nu avea nici un sens încă. Citirea plicului nu prezenta interes atîta timp cît ştia

despre Claire Green că încă mai era în viață.

Și, în plus, voia să fie singur. Voia să bea un sherry în biblioteca lui și să se gîndească. Poate avea să o sune. Voia să-i audă vocea aproape la fel de mult cum voia să-i vadă chipul. Într-o bună zi, își promise el, avea să se păteze cu viața ei și să se scalde în carnea ei tare din ce în ce mai rece.

Într-o zi, curînd.

Nimeni în afară de nebuni și tîlhari nu mai treceau prin parcul Audubon seara. Ea era o nebună, își spuse Claire oprind mașina în parcarea pustie și stingînd luminile.

Încercase să-l sune pe Jameson de cinci ori, dar se afla la New Orleans cu o seară înainte de Mardi Gras. Nu putea să prindă secția de poliție nici prin 911. Acum se întreba dacă nu cumva era mai bine că totul era blocat. În sufletul ei, era tot nehotărîtă. Nu întrecuse măsura. Însă parcul se întindea în fața ei și, dincolo de el, se afla vila lui Laborde.

Dacă traversa parcul, ar fi putut să întreacă și măsura.

Nu putuse să se ducă acasă. Trăsese mașina în parcare, după care ieșise iar, după care se dusese pe malul lacului. Îl sunase pe Jameson și, apoi, țipase la ea însăși pe malul lacului Pontchartrain: de ce. De ce dăduse voie Dumnezeu unui om ca Laborde să mănînce și să respire alături de toți ceilalți?

Nu căuta răspunsuri, ci liniște. Zoe era moartă. Nu avea să fie readusă la viață niciodată, dar moartea ei avea să capete sens. Nu se putea să fi fost omorîtă doar pentru o petrecere, trebuia să fi existat un motiv mult mai serios.

Dar singurul care știa era Laborde.

Şi, acum, ea ajunsese în parc şi se gîndea să-l traverseze. Printre ramurile copacilor se vedeau licărind luminile caselor de pe Exposition Boulevard; vila lui Laborde se afla în mijlocul acestora.

Coborî din maşină. Ar fi trebuit să fie şi Jameson cu ea sau, poate, era mai bine aşa. Probabil că Laborde nici nu era acasă. Hei, trebuia să se ducă la petreceri.

Totuşi, dacă era acasă, ştia că n-ar fi vorbit în faţa lui Liam. Între ea şi Laborde exsta deja o relaţie deosebită. Zoe era cea care îl lega. Voia să audă motivul chiar din gura lui.

Se uită la vila din întuneric. Pistolul îi umfla buzunarul hainei. Se gîndea să sune, să-i pună ţeava pistolului în faţă şi să-l audă implorînd îndurare. Răzbunarea nu era ceva caracteristic femeii, dar nici furia şi agresivitatea nu erau, şi, totuşi, acestea ardeau în inima ei de femeie. Sentimentul victorian al femeii sclave şi dependente era ceva de care pînă şi marii avocaţi evrei din New York se împedicau, însă pe ea nu o împiedica acum. Nu avea nevoie nici măcar de ZOE pentru a se răzbuna. Nu-i trebuia decît pistolul şi propria-i ură.

Porni prin parc pe aleea de stejari. Fiecare foşnet de frunze era un tîlhar, un psihopat, cineva care ar fi putut să o împiedice să ajungă la vilă. Dar nimeni nu făcu acest lucru. Parcul era pustiu.

Ajunse. În faţa ei erau treptele de marmură care duceau la uşa lui Laborde. O singură lumină era aprinsă în toată casa.

Pe uşa din lemn de nuc şi sticlă mată era prins un ciocan uriaş din bronz. Ca într-un vis, ea îl ridică. Sunetul răsună asemeni unui hohot de rîs întunecat. Trecu ceva timp, dar, în cele din urmă, auzi pe cineva în hoi.

Ridică arma.

Uşa fu descuiată şi deschisă.

– Bună seara, Claire, şopti el ca un iubit.

Ea îl privi drept în ochi. În sfîrşit, în sfîrşit, îl avea în mînă.

Capitolul 37

Liam opri maşina lui Williams pe aleea din faţa casei. Aceasta părea pustie. Pînă şi strada Prytania era tăcută. Toată circulaţia se concentrase în centrul oraşului.

Unde o fi? Înjură şi întinse mîna spre staţia radio.

– Care-i situaţia? întrebă el.

– Nimic de la Claire Green, dar sîntem copleşiţi cu telefoane, sosi răspunsul.

– La dracu', spuse el închizînd staţia.

Îl făcea să fie cuprins de paniică şi derutat. Era cel mai prost moment al anului pentru a pune să fie căutat cineva şi mai multe şanse să fie găsit avea Velmun.

Dumnezeule, n-ar fi trebuit să o lase singură. Era numai vina lui. Nu voia decît ca ea să stea acolo unde îi spusese el şi să fie în siguranţă.

Coborî din maşină şi se uită la traficul slab de la Prytania. Nu suporta gîndul că ea se afla în altă parte. În viaţa lui nu se simţise atît de neputincios. Nici chiar cînd îl găsiseră pe Joey. Cel puţin, atunci nu fusese nici un avertisment. Nu ca acum. O presimţire sumbră venea spre el ca un marfar şi el nu putea să facă nici o mişcare.

O umbră traversă peluza. Ar fi putut să jure că văzuse cu coada ochiului o siluetă ascunzîndu-se în dosul une magnolii.

Părul de pe ceafă i se zbîrli. Își scoase pistolul de la spate și îi trase piedica. Se tîrî prin umbră, sperînd să-l ia prin surprindere pe cel care se ascundea în spatele tufei.

– Mișcă sau te împușc, zise el îndreptînd automatul spre individ.

Acesta se lipi cu spatele de trunchiul unui copac și ridică mîinile.

– Cine ești? Ce cauți aici?

– Hei, am venit la prietena mea, omule. Nu-i nevoie să mă amenințI cu pistolul.

– Cum se numește?

– Claire Green.

Liam îl privi uluit, dorind extrem de mult să apese pe trăgaci.

– Mișcă la lumină. Și mergi încet.

Individul porni spre stradă. Liam îl lipi de un stîlp, ținîndu-l de ceafă.

– Să-ți văd brațele, zise el răstit.

– Du-te dracului.

– Suflecă-ți mînecile sau îți trag un glonț direct în față.

– Ce ești, polițist?

– Agent FBI. Suflecă-ți mînecile.

Individul își ridică mînecile gecii. Cuvintele Omul ladului se văzură în lumina felinarului.

– Gerald Velmun, ești arestat pentru tentativă de omor.

– Poftim? Căteaua a vorbit?

– Ai dreptul...

– Taci dracului, omule. Nici măcar n-am văzut-o

vreodată pe Claire Green. Nu poate să mă acuze de nimic.

Liam îl privi. Dacă îl aresta, Claire intra în belea odată cu el. Individul se afla acolo pentru a-i executa ordinele. Chiar dacă ea nega, problema era urîtă. Foarte urîtă.

Rosti cuvintele cu greu.

– Gerald Velmun, eşti arestat pentru tentativă de omor. Ai dreptul să păstrezi tăcerea...

Velmun se aruncă asupra lui şi îi trase un pumn în stomac, după care, amîndoi se rostogoliră pe pămînt.

– Nu face asta, Velmun. Habar n-ai cît de mult aş vrea să-ţi trag un glonţ în mutră, spuse Liam printre dinţi.

– Eu o să-ţi trag un glonţ în mutră, poliţai nenorocit, mîrîi Velmun, încercînd să-i răsucească braţul.

În clipa aceea, Liam îi trase un genunchi în burtă. Valmun gemu de durere şi se dădu la o parte de pe el.

Gîfîind, Liam se ridică, ţinînd automatul foarte aproape de capul lui.

– Ai face bine să cooperezi, altfel îţi jur că o să ajungi hrană pentru viermi.

Velmun se ridică în genunchi ţinîndu-se de burtă.

– Lua-te-ar dracu', poliţaiule. Lua-te-ar dracu'.

– Ridică-te. Te duc la secţie.

– S-o crezi tu.

În clipa aceea, încleştă pumnul şi îl lovi pe Liam în testicule. El se încovoie instantaneu, mai mult şocat de propria-i vulerabilitate decît de durere. Nu-i venea să creadă că nu prevăzuse lovitura. Dacă nu s-ar fi gîndit atît de mult la Claire, ar fi avut reflexe mai bune.

– Stai pe loc, mîrîi el, tot încovoiat.

– O să te omor, poliţaiule. Ca şi pe căţeaua aia, dacă o să pun vreodată mîna pe ea, spuse Velmun sărind după armă.

– Stai pe loc! strigă Liam chinuit de durere.

Dar Velmun continua să vină spre el.

– Eşti mort, mă auzi? Eşti mort! strigă Liam ridicînd pistolul.

Velmun se năpusti spre el.

Liam trase.

– Ţi-am spus să stai pe loc, şopti el cînd Velmun se prăbuşi la pămînt într-o baltă de sînge.

Luminile roşii ale maşinilor de poliţie erau singurele semne de viaţă în faţa casei de pe strada Prytania. Camioneta medicului legist venise şi plecase, luînd cadavrul lui Velmun într-un sac negru. Williams sosi şi îşi petrecu aproape tot timpul vorbind prin radio.

Ameţit, Liam stătea pe treptele casei şi se uita la banda galbenă care marca locul crimei.

– Tot nici un semn de la ea. Părinţi ei sînt înnebuniţi, zise Williams dîndu-i un pahar de cafea.

Liam îl acceptă absent.

– El a apărut pe Internet în seara asta?

– Da. Mai devreme. Un singur mesaj doar.

– Care?

– Johnnie l-a întrebat despre următoarea lui victimă.

– Şi?

Williams ezită.

– Şi Rex a răspuns: „Nu are ochi de evreică?"

Liam aprinse lumina în camera sa de hotel. Cămaşa şi blugii îi erau stropite de sîngele lui Velmun. Trebuia să facă un duş, dar nu o voia decît pe Claire. O voia pe Claire şi ea unde naiba era?

Williams îi promisese că pe el avea să-l sune primul în caz că o găseau. Liam voise să trimită o maşină de poliţie acasă la Laborde, dar, cu fiecare oră, activitatea

devenea şi mai intensă. Pînă şi Kerr fusese trimisă să patruleze prin cartier. Nimeni nu putea fi folosit pentru o bănuială. Era unul din iucrurile cunoscute în legătură cu Mardi Gras. Dacă voiai să spargi o bancă, cel mai bine era să o faci în timpul Carnavalului, la New Orleans.

Gemu sub apa fierbinte a duşului. Se gîndi să se ducă la 555, dar ştia că ea nu s-ar fi dus acolo. Nu l-ar fi căutat, îşi spuse el iar şi iar. Laborde era ocupat cu activităţile sale sociale, iar Claire Green îl lăsa în pace. Nu era proastă. Să-i facă o vizită acelui individ era ca şi cum l-ai fi pus pe Ted Bundy să-ţi care cărţile de la şcoală pînă acasă. Ea ştia că trebuia să păstreze distanţa. Din două motive. Pentru că ar fi putut să fie ucisă sau să ucidă.

Cînd avea să pună mîna pe ea, dacă nu o omora Laborde, ar fi putut s-o facă el, în caz că nu gîndise şi comisese o greşeală.

Luă un prosop pe care şi-l înfăşură în jurul mijlocului. Testiculele încă îl mai dureau şi el era zdruncinat. Velmun fusese cît pe ce să-l transforme în eunuc.

Se duse şchiopătînd şi îşi luă portofelul, de unde scoase bucăţica de hîrtie murdară. Lupta lui cu ideea de a fi erou se terminase, în sfîrşit, şi fusese nevoie ca o femeie să hotărască asta pentru el. Totuşi, încă nu ştia dacă ieşise învingător sau înfrînt. Problema cu eroismul era încă neclară. Nu la fel era, însă, bucăţica aceea de hîrtie.

Căutase prin hainele lui Velmun pentru a se convinge că nu era înarmat, găsise hîrtia aceea pe care erau scrise numele şi adresa lui Laborde şi, de asemenea, numele şi adresa lui Claire. Era elementul de care avea nevoie pentru a pune grupul ZOE sub acuzare.

Pentru a o pune pe Clare sub acuzare.

Dumnezeule, trebuia să se fi îndrăgostit zdravăn, îşi

spuse el ducîndu-se la baie. Al naibii de zdravăn, îşi spuse el furios rupînd hîrtia în bucăţele mici pe care le aruncă în WC.

Dovada se duse asemeni hîrtiei igienice. Uitîndu-se la apa care le înghiţea, se gîndi serios la Claire şi la viaţa şi onoarea lui. Se părea că, foarte multă vreme, rătăcise drumul, dar vedea că se învîrtise în cerc. Nu le putea avea pe toate trei — viaţa, onoarea şi pe Claire. Trebuia să aleagă. Şi o alese pe Claire. Mai presus de toate, o voia pe Claire.

Chiar şi cînd fusese mic avusese dreptate. Chestia cu eroii era complicată. Uneori făceai ce era bine şi nimeni nu observa. Alteori făceai un lucru greşit şi salvai lumea.

Cineva care să ucidă balauri.

Rîse trist. Omorîse balaurul, era adevărat, dar balaurul era el însuşi.

Capitolul 38

Se uitau unul la altul. Animalul de pradă la vînat. O tăcere îndelungată plină de răutate şi înţelegere.

– Claire, spuse el încet, fără să se mişte din prag. Trebuie să-mi amintesc mereu că numele tău e Claire.

– Nu poţi să mă confuzi cu Zoe. Eu nu sînt Zoe.

El îi zîmbi.

– Văd foarte bine asta, murmură el şi ea îl crezu.

În clipa aceea, ea observă că era îmbrăcat în smoching. Arăta bine, chiar impresionant. Ultima petrecere de la 555 trebuia să fi început cînd el plecase spre casă.

– Mă mir să te văd aici, zise ea. Credeam că va trebui să aştept. În definitv, e Lundi Gras, nu?

– Da.

– Am venit pentru o mărturisire.

El se uită la pistolul din mîna ei.

– Cum aşa?

– Ştiu despre petrecerea dumitale de la 555. Ai plănuit crima şi apoi ai comis-o sau invers. Bănuiesc că n-are importanţă ordinea, de fapt, ci faptul că pentru fiecare petrecere dată de asociaţie, a existat o victimă reală. Şi dumneata eşti numitorul comun.

– Nu vrei să vii în salon?

Îi spuse păianjenul muştei.

Ea trase piedica.

– Îmi convine şi aici. M-am gîndit mult la asta. Poate că o să merite să intru la puşcărie numai pentru senzaţia de plăcere pe care o s-o am cînd o să te împuşc, domnule Laborde.

– Everard. Te rog. În definitiv, o să fim intimi.

Tupeul lui era extraordinar. Îşi dădea seama de ce îl plăceau femeile. Era un bărbat mai în vîrstă, atrăgător şi, cînd se uita la o femeie, ea avea senzaţia că era singura femeie din lume. Atenţiea lui era deosebită, pentru că era totală. Bărbaţii nu mai dădeau dovadă de aşa ceva în epoca telecomenzii.

– Sora mea ar fi fost o secretară bună, Everad. Ţi-ar fi fost complet devotată.

– Interviul a fost foarte bun, Claire. Poate ca asta o să te liniştească.

– Toate s-au întîmplat pentru că era evreică, nu-i aşa?

Deodată, simţi că îi vine să plîngă, dar emoţia respectivă părea în afara ei. Lumea continua să existe, însă centrul universului ei era arma pe care o ţinea în mînă.

– Mărturisesc că am citit „Mein Kampf", spuse el zîmbind din nou. Pînă şi tu trebuie să recunoşti, Claire, Hitler a fost... sincer, nu? zise el capturîndu-i privirea iarăşi. Lucrurile nu s- au întîmplat pentru că era evreică, ci pentru că era atît de extraordinar de frumoasă, ca şi tine.

– Deci dumneata ai omorît-o. Recunoaşte în faţa mea că ai omorît-o.

El îşi coborî privirea asupra pistolului.

– O mărturisire smulsă sub ameninţarea pistolului n-ar fi valabilă, oricum. Cine n-ar fi de acord cu o femeie

care ține un pistol cu piedică trasă și tremură din tot corpul?

– Nu tremur, ticălosule..., suieră ea printre dinți.

– Vai, draga mea, ce vocabular. S-a dus orice șansă de a fi primită la „Atlanteans".

– Vreau să aud din gura ta de ce ai făcut-o. Totul s-a terminat pentru tine, Everard. Pînă miercuri, Williams o să obțină un mandat de arestare pentru tine. Dar aș vrea să aud înainte să fii dus la pușcărie, înainte ca avocații tăi să-ți închidă gura. Pentru propria mea satisfacție, vreau să aud de ce ai omorît-o pe Zoe și... și...

Deodată, făcu o grimasă. Reținîndu-și lacrimile, zise:

– Și vreau să-mi povestești și despre ultimele ei clipe de viață.

– Te chinui singură, zise el.

– De ce, șopti ea printre lacrimi. De ce a trebuit s-o faci? Ce fel de monstru ești?

– Nu vrei să intri? o întrebă el aruncînd o privire în spatele ei, în întunericul parcului. Să nu-mi spui că ai venit singură, Claire. De fapt, este ciasic. O manevră demnă de o blondă proastă și, totuși..., spuse el privind-o, după care își calculă cu atenție dezamăgirea din glas; și, totuși, am auzit că ești evreică.

– E adevărat.

– Intră, Claire. Se pare că ți-e frig. Instinctul meu de gazdă nu mă lasă să port conversații în prag, zise el, după care se dădu în spate și deschise ușa larg.

Ea avea armă, dar el avea camera ororilor.

Poate că erau chit.

Urcă treptele și intră în casă. Era o prostie să intre în casa lui, dar o făcea numai pentru că avea pistolul în mînă.

Îl ținea îndreptat spre pieptul lui.

– Nu e un joc, să ştii. O să-l folosesc...

– ... „Dacă va fi nevoie". Nu-i aşa replica?

Ea scutură din cap.

– Nu. Mi-am cercetat sufletul şi am ajuns la concluzia că aş putea să te omor. Poate că sînt doar un alt fel de monstru, dar cred că pot s-o fac şi n-am nevoie de nimeni să o facă în locul meu.

– Bei un sherry?

Intră în încăperea în care se ajungea din hol şi în care era aprinsă singura lumină din casă. Abia atunci ea îi observă bastonul şi şchiopătatul uşor. Era Phyllis, dar invers şi, totuşi, nu simţea nici un pic de milă pentru el.

Ea îşi dădu seama că se aflau în living-room. Focul ardea în cămin. Volumele legate în piele care se înşirau de-a lungul pereţilor sclipeau datorită titlurilor tipărite cu auriu. Nu suporta să se gîndească la faptul că o asemenea creatură îşi hrănea spiritul într-un loc atît de splendid.

Îşi umplu paharul dintr-o carafă care se afla lîngă cele două fotolii din piele. Era o privelişte arhetipală: gentlemanul rafinat care bea un sherry lîngă foc.

– Văd că eşti o admiratoare a cărţilor, zise el urmărindu-i privirea. Cărţile astea au fost ale tatălui meu. Eu am pus să fie mutate aici. Volumele astea sînt pline de fotografii care înfăţişează părţi ale corpului omenesc multilate, modificate chirurgical şi rănite. De asemenea, avea şi o colecţie teribilă de pornografie sadică din secolul al nouăsprezecelea. Vrei să-ţi citesc cîteva fragmente?

Ea simţi că îi vine să verse. Ţinînd pistolul bine, spuse:

– Am venit aici pentru o mărturisire. Autorităţile au nevoie de una şi eu o să le-o ofer.

– Şi cine sînt aceste autorităţi? Acel agent Jameson înalt şi răpitor? spuse el studiind-o. Ah, el, deci. E un

bărbat grozav, nu-i aşa, Claire? Dar bănuiesc că nici n-ai observat asta din cauza preocupării de a mă linşa.

– Asta nu e linşare, ci o încercare de a afla adevărul.

– Credeam că pentru asta există tribunale, spuse el sorbind din paharul de sherry. Dar, bineînţeles, draga mea, am uitat că eşti avocată.

– Ce-ar fi să începi. Spune-mi mie şi apoi îl chem pe Jameson. O să te aresteze, apoi tu îţi vei suna avocatul şi, aşa, va începe tărăgănarea. În momentul ăsta nu vreau decît adevărul, după care, poate, o să las arma jos şi o să-i las pe alţii să se ocupe de un gunoi ca tine.

– Nu vrei să-mi vezi dormitorul?

Inima ei îi îngheţă în piept.

– Dormitorul tău?

– Acolo a murit. N-am pus-o în şanţul ăla în viaţă.

– Cum a ajuns aici de la interviu? întrebă ea aproape în şoaptă.

– Am oprit-o în holul de la intrare al asociaţiei. Nu era nimeni în preajmă, aşa că am întrebat-o dacă n-ar vrea să mergem să bem ceva împreună. Şi am băut. Chiar aici în biblioteca mea. Abia cînd am invitat-o în dormtor a început să bănuiască că lucrurile nu erau în regulă.

– S-a spus că aveai un alibi pentru momentul în care a fost ucisă.

– Chiar am. Scumpii mei colegi au garantat pentru mine.

– Ei ştiu despre tine?

– Hockney şi Fred? Doamne, nu! Asta chiar ar fi culmea, nu crezi?

Ea nu mai ştia ce să creadă. Toată acea discuţie părea să facă parte dintr-un coşmar.

– O să vin să văd dormitorul, spuse ea, dar nu se simţea deloc în apele ei.

– Vrei să-ţi spun povestea în timp ce tu îmi ţii tot

timpul pistolul la tîmplă? Dacă ți-l iau?

– Te omor, spuse ea înghețînd. Nu trebuie să spun decît că ai încercat să mă omori. Dacă spui că ai fost în legitimă apărare, toată lumea te crede cînd e vorba de un criminal în serie.

– Ai vorbit exact ca o femeie inteligentă. Vino, spuse el lăsînd jos paharul de sherry, vino să vezi unde și-a petrecut sora ta ultimele clipe de viață.

Ea îl urmă, ieșind pe o ușă laterală. Se aflau într-un fel de apartament. Încăperea era plină de piese de mobilier franțuzești specifice anilor '50.

– Asta a fost a mamei, spuse el observînd că ea privea în jur cu atenție. A pus să fie îmbărcate în satin albastru. Petele de sînge se șterg foarte greu de pe așa ceva. Tata a lovit-o chiar pe canapeaua aceea și îmi amintesc că i-a sîngerat nasul. Și surorii tale i-a sîngerat nasul.

Claire tremura acum. Începu să șovăie. Era prea aproape. Era prea dureros să audă acele lucruri despre Zoe. Poate că era mai bine dacă nu știa.

– Se pare că ți-e rău, Claire.

Ea îl privi, dar nu mai vedea omul, ci doar criminalul.

– Cum ai putut să faci așa ceva? Poate că, totuși, n-ar fi trebuit să vin aici. Nici chiar toate explicațiile tale n-or să mă facă să pricep.

– Dar e foarte limpede. Scuză-mi vulgaritatea, dar mă excit ucigînd ținere femei. Mai ales pe cele cu care n-ar fi fost de acord tatăl meu. E chiar așa de greu de înțeles?

– Și rujul? întrebă ea, deși nu știa cît avea să mai suporte.

– Ah, da rujul. Vino să ți-l arăt.

Îl urmă într-un dormitor, unde un pat imens cu baldachin caracteristc vechiului Sud era lipit de un perete.

Văzuse asemenea paturi în muzee, niciodată în locuința cuiva.

Intră apoi într-o baie îmbărcată în faianță roz. Trebuia să fi fost fantastiică la vremea ei. Era una din băile acelea rare în care puteai să cazi și nu te loveai cu capul de nimic, în afară de podea.

El căută într-un sertar și, în cele din urmă, găsi obiectul respectiv. Era un tub de ruj pe care i-l dădu ei.

– A fost al mamei. O marcă ieftină din anii '40. Hazel Bishop Nr. 46. Uită-te la culoare, Claire. M-ai întrebat ce înseamnă RIO. E ceva festiv nu vezi? Și acolo au un Carnaval.

Ea ținu tubul în mînă strîns. Mintea îi părea amorțită de furie.

– Deci, nu ești decît un clișeu, nu? Ai un fel de complex oedipal pentru mama ta, așa că te-ai apucat să omori femei.

– Nu. Sora ta mi-a plăcut foarte mult. Aspirațiile ei sociale patetice m-au mișcat. Numai că n-o să simt așa pentru o evreică mizerabilă. Am folosit rujul ca s-o fac să pară de două parale. Îmi plac așa. Mă excită.

Dacă exista un moment în care ea ar fi putut să ucidă, acesta venise. Nu era nebun, cel puțin potrivit standardelor acceptate de lege. Gîndurile lui treceau foarte limpezi de la A la B și la C. Singura problemă era faptul că A era o fată din rîndul minorității, B era un tub de ruj și C era faptul că acel individ avea un apetit sexual pentru moarte. Pe Claire o umplu groaza și, deodată, voia tare mult să iasă de acolo. Locul acela o făcea să aibă impresia că nu mai avea aer. Voia să se întoarcă în lume fără să cunoască amănunte legate de ultimele clipe trăite de Zoe.

– Mi-am supraestimat puterea de a suporta adevărul, zise ea privindu-l cu ură. Acum o să chem poliția.

– Bine. Bine. O să mă bucur că n-o să mai am un pistol la tîmplă, spuse el zîmbind.

Ea se menținu tare pe poziții.

– În acest caz, domnii mai întîi, zise ea arătînd spre ușă.

El încuviință. Ea se dădu înapoi pentru a-l lăsa să treacă. Bănuia că, în mintea ei, exista ideea că avea o armă, chiar dacă el ar fi încercat să o atace. Gloanțele se mișcau mai repede decît oamenii. Se gîndea chiar la pistol în clipa în care el se repezi la ea și o apucă de gît. Ar fi țipat, ar fi tras, dar se întîmpla cel mai uluitor lucru.

El nici măcar nu o sugruma și, totuși, spre surprinderea ei, în jurul ei se făcu întuneric subit.

– El nu e la 555 și nu răspunde la ușă, spuse Williams trîntind receptorul.

Se aflau la sediul poliției de pe South Broad. Era cu mult trecut de miezul nopții și clădirea era atît de plină de persoane arestate, încît semăna cu magazinul „Macy" într-o zi cu reduceri de prețuri.

– Eu mă duc acolo, spuse Jameson împingînd scaunul în spate brusc. Fă rost de un mandat dacă poți, dar eu mă duc așa.

– O să arate urît în dosarul tău.

– La dracu' cu dosarul. Unde naiba e ea? zise Liam trecîndu-și mîna prin păr.

Arăta ca un nebun.

Williams clătină din cap.

– Ce noapte! N-aș fi crezut vreodată că o să apuc ziua în care o să pătrundem cu forța în toiul unei petreceri a Asociației 555. Cel puțin acum știm ce se întîmplă. Dacă acel Harry Weil n-ar fi sunat, n-am fi pus niciodată totul cap la cap.

– Dar aveau de gînd să omoare o evreică. El făcuse

planuri pentru o evreică şi ea a dispărut, spuse Liam luîndu-şi geaca.

– Stai puţin. Ce faci? Chiar ai de gînd să dai buzna în casa omului? Dacă nu-i acolo? O să te acuze de pătrundere prin efracţie, dacă n-ai mandat, spuse Williams. Te-a dat gata, aşa e? Hei, ascultă, ai trecut prin nişte emoţii puternice. Probabil că o să apară în orice clipă şi o să spună că s-a plimbat cu maşina. Lucruri din astea se întîmplă tot timpul.

– Nu, zise Liam frecîndu-şi maxilarul. Nu aici. I-a intrat în cap să afle adevărul. E acolo. Dumnezeule! Am plecat.

– Trebuie să aştepţi mandatul.

– Dă-l dracu' de mandat. Mă duc acolo chiar dacă o fi să-l fac pe nenorocit să se dea jos din pat şi să vină la uşa pe care o s-o dărîm eu, spuse Jameson ieşind din birou ca o vijelie.

Williams puse mîna pe telefon imediat.

– Unde dracu' e mandatul ăla?

Pensula era moale. Se mişca, mîngîa. Întindea rujul portocaliu de Carnaval. RIO. Fu primul ei gînd cînd deschise ochii.

– Acum o să-ţi spun şi ţie ce i-am spus surorii tale, Claire. Dormitorul e izolat fonic. Mi-am dat seama că servitorii dorm mai bine dacă nu aud ce se petrece aici, spuse el privind-o şi admirîndu-şi opera.

Încă puţin ruj, trebuie să-şi fi spus el, căci cufundă din nou pensula în tub.

Ea încercă să se tîrască, dar el o legase. De fapt, avea un lanţ în jurul piciorului, care era prins de stîlpul patului. Ea bănui că, atunci cînd nu era folosit, era ascuns sub cuvertura superbă.

– Ştii, am ucis două femei aşa. Asta înseamnă că am

aruncat două saltele şi, poţi să crezi aşa ceva? Cei care au luat gunoiul s-au uitat la ele, s-au mirat cînd au văzut petele, după care le- au aruncat în camion şi au plecat mai departe fără să spună absolut nimic.

– Ce mi-ai făcut?

Dezmeticindu-se din ce în ce, ea se examină. Încă era îmbrăcată, dar nu putea să ignore gîndul că putuse să o pipăie în voie, probabil.

El îi mîngîie gîtul cu degetul.

– Tatăl meu era doctor. Şi-a închipuit că era o dovadă de bărbăţie să-şi ducă fiul la o autopsie şi să-l forţeze să nu se uite în altă parte. Carotidele sînt foarte sensibile. Ele transportă sîngele spre creier, iar dacă blochezi una cu degetul mare, poţi să faci persoana respectivă să-şi piardă cunoştinţa imediat.

Îi aruncă zîmbetul lui elegant. Calmul lui era uluitor.

– Rădăcina cuvîntului „carotidă" este „karos", adică leşin.

Ea îl împinse la o parte şi încercă să-şi şteargă rujul de pe buze. Deodată, el o lovi. Încheietura unui deget îi izbi tîmpla.

– Te-ai mînjit, spuse el privind-o, vădit furios din cauza felului cum arătau buzele ei. Va trebui s-o iau de la capăt.

– Nu, gemu ea, încercînd cu disperare să pună mîna pe pistol, dar scînci uşor cînd observă că acesta se afla pe birou, în partea cealaltă a camerei.

Se uită şi el la pistol.

– Şi aşa, deci, erai hotărîtă să mă omori. Ţi-am stricat plăcerea.

Ea clocotea de furie şi groază.

– Tot te voi omorî.

– Ah, aşa spun toate. Nu uita, draga mea, că sînteţi sexul slab. Mama mea a dovedit-o cu siguranţă.

Îi şterse buzele cu un şervețel. Ea se uită fix la baldachin şi simți iarăşi atingerea pensulei de buze.

– Văd că-mi admiri comoara, spuse el amabil. Patul acesta e un Prudent Mallard şi datează din 1854.

– Comoara ta şi, totuşi, ucizi în el, spuse ea întrebîndu-se dacă ar fi trebuit să plîngă în clipa aceea, poate chiar să-l implore să o lase în viață.

Îi trecu prin minte că, probabil, Zoe făcuse acelaşi lucru şi durerea îi sfîşie inima.

– Nu ai un asemenea pat doar ca să dormi în el. Nu, patul ăsta e o operă de artă, o antichitate nepreţuită care provine dintr-o eră a frumseții ce nu va mai reveni niciodată. Gîndeşte- te. Patul ăsta are aproape două secole vechime. În el s-au născut şi au murit oameni, zise el atingîndu-i fața şi ținîndu-i-o cu o mînă. Patul acesta nu e celebru datorită mărimii lui sau eleganței lemnului, ci pentru ceea ce a fost creat şi distrus între stîlpii săi, spuse el sărutînd-o uşor pe buze.

Ea stătea încremenită. Nu se putea mişca. El se trase înapoi şi avea gura mînjită de ruj portocaliu.

– Ah, ce frumusețe nepreţuită!

– Te rog...

El o ignoră, însă. Se ridică de pe marginea patului şi se privi în oglinda biroului. Gura lui îl fascina. Culoarea era erotică pentru el. Ea se cutremură.

Apoi se întoarse lîngă ea, cu vechiul licăr de amuzament în ochi.

– Ce lucruri am făcut în patul ăsta.

Ea îl privi implorator.

– Dar jocul s-a sfîrşit, Everard. Chiar dacă mă omori, totul s-a terminat pentru tine. Jameson o să te prindă. Eu mi-am dat seama care e treaba cu crima misterioasă şi, pînă la urmă, o s-o facă şi el. Aşa că n-are nici un rost să mă omori acum. Rezultatul nu va fi altul. Voi

deveni doar încă o treaptă spre injecția mortală.

– Faci apel la mintea mea sau la emoțiile mele, Claire?

– Chiar poți să omori pe cineva așa? întrebă ea și se enervă pentru că se arătase prea surprinsă. Chiar poți să omori o femeie căreia îi spui pe nume? Credeam că ființele de genul tău au nevoie de anonimat. Victima fără chip. Dar eu am un chip. Privește-l, Everard. Privește-l.

– „Nu are ochi de evreică?" spuse el atingîndu-i tîmpla umflată. Asta încerci să spui? întrebă apoi și începu să rîdă. Dar eu n-am un penis de anglo-saxon? Dumnezeule, am putea s-o ținem toată noaptea.

– Nu face asta, zise ea depărtîndu-se de el puțin și trăgînd și lanțul din jurul gleznei cu ea.

– Tocmai pentru că ai un chip și un nume. Claire. E frumos. Are o semnificație pentru mine care va persista la fel de mult ca numele lui Zoe.

– Or să te prindă, Everard. Nu te mai împovăra cu încă o crimă.

El îngenunche pe saltea și îi luă fața în mîini. Avea să o sărute și pe ea o cuprinse un nou val de groază. Îl lovi, îl zgîrie, dar el îi răsuci brațele la spate cu ușurință. Gîfîiind, ea privi în sus la baldachin și simți cum cădea pradă isteriei. El era mai solid decît ea, mai puternic, astfel că ea avea să piardă lupta fizică.

În clipa aceea, își aminti, însă, ce îi spusese Jameson. Încă mai era lucidă. Dacă ar fi putut ignora groaza, dacă ar fi putut să lase teama deoparte pentru un moment și să se gîndească, ar fi reușit să supraviețuiască.

El își apropie degetele de bluza ei și chipul i se schimonosi de dorința trupească. Deodată, în mîna lui se văzu licărirea lamei unui cuțit.

Avea să o taie. Avea să-i facă lucruri obscene pe

sîni, pe sînii cu care ea dorea să-şi bucure iubiţii şi să-şi hrănească bebeluşii.

Se chinui să scape. Încet-încet, izbuti să ajungă în capătul celălalt al patului. Atunci, el apucă lanţul şi o trase înapoi în mijlocul patului. Unde se afla el. Aşteptînd.

Măcar dacă ar fi putut să gîndească.

Măcar dacă ar fi putut să lase deoparte groaza şi să gîndească.

– Am un microfon, Laborde. Or să te audă cum mă omori. Probabil că or să fie aici înainte să apuci s-o faci.

Trupul îi tremura atît de tare, încît abia se putea concentra asupra lui.

Expresia de pe chipul lui se schimbase de la încredere în sine, la îndoială.

– Unde? M-am uitat doar.

– În chiloţi. Au zis că era ultimul loc unde ai fi căutat. Şi au avut dreptate, spuse ea cutremurîndu-se.

Anticiparea o ucidea.

El se uită la şoldurile ei. Era singura ei şansă. Nu trebuia să o rateze. Ridică glezna în jurul căreia era lanţul şi, făcînd un arc, trase lanţul peste capul lui, căci el se aplecase spre şoldurile ei. Apoi strînse genunchiul la piept, luînd şi lanţul cu ea, astfel încît gîtul lui Laborde era prins acum între verigi.

Mîna în care ţinea cuţitul lovea, dar ea primi loviturile în genunchi, în fluierul piciorului, în braţ. Tot nu slăbi strînsoarea. Ba dimpotrivă strînse şi mai tare, pînă cînd ştiu că dădea rezultate. Încet, el începu să înfigă cuţitul în saltea iar şi iar. Horcăia şi scotea ghemotoace din umplutura saltelei.

– Oi fi eu sexul slab..., zise ea cînd el încercă pentru ultima oară să scape de lanţ.

Glezna o durea îngrozitor. Simţi cum pielea delicată

îi era tăiată de lanț, dar nici măcar loviturile de cuțit nu o făcuseră să cedeze. Avea să învingă. Continua să tragă de lanț; nu îndrăznea să-l slăbească nici atunci cînd el se învineți la față. Nici atunci cînd el se prăbuși pe pat, cu limba atîrnîndu-i afară din gură.

– ... dar deosebirea dintre noi doi n-are nici o legătură cu gonadele, spuse ea gîfîind și uitîndu-se la trupul lui lipsit de viață. Vezi tu, Everard, eu nu vreau să te omor. Nu vreau să te omor, asta e deosebirea.

Chinuită de o durere cumplită, se tîrî pînă cînd putu să se sprijine de tăblia patului. Nu își mai simțea piciorul deloc. Glezna îi era ruptă. J. Everard Laborde zăcea inert la picioarele patului. Tăcut și nemișcat, era acum la fel de legat de victima lui cum crezuse că erau victimele de el.

Se uită minute în șir la cel care o omorîse pe Zoe. Balaurul ei ucis zăcea grămadă în smoching, iar bastonul său din lemn de abanos era rezemat de unul din stîlpii patului. În clipa în care văzu bastonul începu să plîngă. Așa o găsi Jameson.

Epilog

„Jocul ei cu sabia mişcă lumea.
Cei care o priveau, numeroşi ca dealurile,
erau fascinaţi.
Cerul şi Pământul se clătinau sub vibraţii...
lute ca arcaşul ce trage în nouă sori.
Era perfectă, ca un zeu al cerului
în spatele unor dragoni, înălţîndu-se."
Tu Fu (712-770)
Din „Privind o elevă a lui Lady Kung-sun cum dansează cu sabia".

– Cazierul lui Velum ar putea să acopere Monumentul lui Washington. E singura legătură pe care o avem cu ZOE. Ştim că Phyllis Zuckermann l-a chemat. Ştim că a venit aici în misiune, spuse Gunnarson uitîndu-se la Jameson. Acum, dacă e mort, ne-am izbit de un zid din cărămidă.

– N-am vrut să-l omor, domnule, spuse Liam privind drept înainte.

Gunnarson îl privi.

– Bineînţeles că nu i se va aduce nici o acuzaţie lui

Claire Green. Am verificat probele şi relatarea ei despre seara aceea. E un caz clar de legitimă apărare, spuse el oftînd obosit. Uite ce e, o să-ţi fac o favoare, Jameson. O să te ţin aici, în New Orleans, ca şef al Forţelor pentru Misiuni Speciale. J. Everard Laborde a comis cel puţin zece crime, potrivit probelor. Deocamdată, nu avem decît opt cadavre, însă.

Pe buzele lui Liam apăru un zîmbet sarcastic.

– Vă mulţumesc pentru tratamentul special, domnule. Abia aştept să mă pun pe treabă.

Stătea pe un scaun în biroul lui Williams, care fusese solicitat imediat pentru Gunnarson după sosirea acestuia.

– Acum, în legătură cu ZOE.

Liam trase adînc aer în piept.

– Nu avem absolut nimic. S-au dat la fund complet. Mărturisesc că nu ştiu dacă o să descoperim vreodată ceva.

– După plecarea din ţară a lui Phyllis Zuckermann, se pare că grupul s-a izolat. Habar n-avem unde e acum, spuse Gunnarson, după care făcu o pauză şi se uită la Liam.

Acesta se mişcă uşor pe scaun.

– Agent Jameson, dacă vei găsi vreo dovadă care să ne aducă din nou pe urmele lor, ştiu că îi vei aduce la cunoştinţă lui Winn imediat.

– Ea continuă să fie o suspectă?

Gunnarson se încruntă.

– Mi-a şoptit o păsărică despre faptul că Claire Green ar fi însărcinată cu tine, agent Jameson.

– Sîntem căsătoriţi de o lună. Ce vreţi să fac?

– Vreau să botezaţi copilul Vilhelmer Gunnarson, dacă o să fie băiat.

– Vilhelmer?

– Aşa se numea tatăl meu.

– Am înţeles, domnule.

– Vom fi nevoiţi să clasăm dosarul despre ZOE, Jameson, zise el aruncîndu-i o privire de avertisment. Să sperăm că n-o să se întîmple nimic care să mă facă să-l redeschid.

– Da, domnule, spuse Jameson şi se ridică.

Luă plicul voluminos de pe birou şi îi strînse mîna şefului său, după care ieşi pe culoar.

Claire îl întîmpină cu un zîmbet. Purta deja o rochie de gravidă. Lui nu i se păruse niciodată mai frumoasă.

– Să îndrăznesc să întreb? S-a terminat, în sfîrşit? spuse ea aproape în şoaptă.

– Totul e legat frumos cu o fundă, cum îţi place ţie să spui, dar eu trebuie să rămîn aici să conduc Misiunile Speciale.

– Tocmai am sunat la „Fassbinder". O să fie o căsnicie la mare distanţă, cel puţin pentru o vreme. Vor să mă întorc imediat.

El îi puse mîna pe burtă şi o privi adînc în ochi.

– O să fie o căsnicie lungă.

Ea îl sărută.

– Ştii, înainte să mă găseşti, stăteam în patul lui şi mă gîndeam la ce ţi-am spus.

– Ce anume?

– Că simţeai nevoia să fii erou şi eu să cred în ei.

– Şi?

– Şi nu puteam să mă gîndesc decît la cît de uşoară era atingerea ta şi la cît de mult voiam să o simt din nou.

El o sărută şi apoi îi dădu plicul.

– Am uitat să-ţi dau asta. Era în camera cu trofee. Din moment ce încheiem partea asta a cazului şi nu va fi

nici un proces i-am convins să mi-i dea.

Ea deschise plicul şi ochii i se întunecară subit.

– Oh, Doamne! Pantofii ei.

– I-au găsit într-un raft de cărţi în bibliotecă. Se potriveau descrierii pantofilor pe care îi purta ea în ziua dispariţiei.

Claire se uită la ei, uimită de cît de inocenţi păreau.

– Pantofi Ferragamo roşii. Erau, într-un fel, caracteristici pentru ea. De fiecare dată cînd îi încălţa, tata îi spunea Dorothy.

– Acum sînt ai tăi.

– Cred că o să li-i dau alor mei. Aşa or să-i pună în camera ei şi or să ştie, în sfîrşit, că n-o să se mai întoarcă niciodată. Eu nu port pantofi roşii fără toc, spuse ea zîmbind trist.

– Or să claseze şi dosarul legat de ZOE, spuse el privind-o pătrunzător. Dar numai temporar. Ştii, am văzut ilustrata pe care ai primit-o ieri de la Paris. Am tot vrut să te-ntreb, cine e Patty Zimmerman?

Ea îl privi repede şi, în ochii ei se văzu expresia aceea îndepărtată pe care el o înţelegea prea bine.

– Este doar o veche prietenă, Liam, spuse ea întunecîndu-se la faţă. Poţi să-i spui Frenkenstein-ul meu personal.

El se aplecă şi o sărută. Uitîndu-se la ea ca şi cum s-ar fi temut că avea să dispară, dacă se uita în altă parte, îi şopti:

– Nu pot să-ţi mai spun ce e bine şi ce e rău. Ai întors cu susul în jos tot ce ştiam, spuse el şi îi atinse burta din nou. Nu ştiu decît că te iubesc.

Încet şi tandru, îi mîngîie cu gura tîmpla care mai era încă învineţită.

– Vreau să-mi promiţi un singur lucru, da?

– Ce anume?

– Promite-mi că, data viitoare, o să mă laşi să omor eu balaurul. Eşti de acord?

Ea zîmbi şi îl înconjură cu braţele.

– Te iubesc, eroule, spuse apoi şi îşi lipi buzele de ale lui, buzele pe care le mînjise Laborde. În sfîrşit, ai ajutat-o pe Zoe să se odihnească.

Sfîrşit

Avocata din Manhattan, Claire Green, este șocată de asasinarea brutală a surorii ei gemene, Zöe. Este vorba despre o răzbunare care, curînd, o va implica și pe Claire. Singura ei șansă de a nu își periclita numele este să-l aducă singură pe asasinul surorii ei în fața justiției, înainte ca alt asasin să lovească.

Dar mai este cineva care adulmecă aceleași urme: neobositul agent FBI Liam Jameson care a urmărit-o pînă la New Orleans. Deși viața îi este amenințată, Claire își reunește forțele, șovăind, cu ale enigmaticului Jameson. Neîncrederea se transformă repede în dorință.

Este febra sărbătorii *Mardi Gras*. Sînt prinși inexorabil într-o lume cețoasă, în care tradiția, respectată riguros, se împletește cu secrete ucigătoare și în care nimeni – nici Claire și nici Jameson – nu este la adăpost de șocantul adevăr.

Lei: 12800